

NASCUTA IN RUSINE

Nora Roberts

Prolog

Amanda avea vise groaznice. Era acolo Colin, cu chipul sau dulce si mult iubit, frant de durere. *Mandy*, spunea el. niciodata n-o numea altfel decat *Mandy*. *Mandy* a lui, *Mandy* a mea, iubita *Mandy*. Dar nu avea nici urma de veselie in glas, nici zambet in ochi.

Mandy, nu-I putem pune capat. As vrea sa putem. Mandy, draga mea Mandy, mi-e atat de dor de tine. Dar n-am crezut niciodata ca vei veni dupa mine atat de curand. Fetitei noastre ii este atat de greu. Si-I va fi si mai greu. Va trebui sa-I spui, intelegi.

Si apoi zambi in sfarsit, dar era un suras trist, atat de trist, iar trupul lui, chipul, care paruse atat de material, atat de apropiat incat ar fi fost gata sa intinda mana in somn ca sa-l atinga, incepu sa se stearga, indepartandu-se.

Trebuie sa-I spui, repeta el. Am stiut intotdeauna ca-I vei spune. Trebuie sa-si cunoasca originile. Sa stie cine este. Dar spune-I, Mandy, spune-I sa nu uite niciodata ca am iubit-o. Mi-am iubit fetita.

“O, nu pleca, Colin,” gemu ea in somn, incercand sa-l opreasca. “Ramai cu mine. Te iubesc, Colin. Te iubesc pentru tot ceea ce esti.”

Insa nu-l putea aduce inapoi. Si nici visul nu-l putea opri.

O, cat de minunat era sa revada Irlanda, isi spuse ea, plutind ca o ceata peste colinele verzi pe care si le amintea de-atat de demult. Sa vada luciul raului, ca o panglicade argint stralucitor in jurul unui dar fara pret.

Si iata-l pe Tommy, dragul de Tommy, asteptand-o. intorcandu-se sa-I ureze bun venit.

De ce atata suferinta, cand ea se intorsese si se simtea atat de tanara, de vibranta, de indragostita?

Nu credeam c-am sa te mai vad. Vocea ii suna sufocata, cu o unda de rasp e margini. Tommy, m-am intors la tine.

Parea sa se holbeze la ea. Oricat de tare incerca, nu se putea apropia de el mai mult de o lungime de brat. Dar ii putea auzi glasul, limpede si dulce ca intotdeauna.

Te iubesc, Amanda. Pentru totdeauna. N-a trecut nici macar o zi in care sa nu ma fi gandit la tine sis a nu-mi fi amintit ce am gasit noi aici.

In vis, Tommy se rasuci sa priveasca spre raul cu ape linistite, ale carui maluri erau verzi si blande.

I-ai dat numele raului, in amintirea zilelor dintre noi.

E atat de frumoasa, Tommy. Atat de inteligenta, de puternica. Ai fi mandru.

Sunt mandru. Si cat as vrea... dar nu s-a putut. Am stiut-o. ai stiut-o si tu. Ofta si se intoarse. Ai fost buna cu ea, Amanda. N-am sa uit niciodata asta. Acum, inasa, o parasesti. Durerea despartirii si ceea ce ai tinut ascuns in suflet atatia ani, fac sa-ti fie asa greu. Trebuie sa-I spui, sa-I dai ceea ce I se cuvine din nastere. Si sa-I dai de stire, cumva sa-I dai de stire ca am iubit-o. Si i-as fi aratat-o daca puteam.

“N-o pot face singura,” isi spuse ea, chinuindu-se sa se trezeasca, in timp ce imaginea din vis se risipea. “O, Doamne sfinte, nu ma pune s-o fac de una singura.”

– Mama.

Cu blandete, desi ii tremurau mainile, Shannon mangaia fata asudata a mamei sale.

– Mama, trezeste-te. E doar un vis. Un vis urat.

Intelega ce inseamna sa fie torturata de vise si cunostea teama de trezire – in fiecare dimineata trezindu-se cu teama ca mama ei s-a prapadit. In voce I se simtea disperarea. “Nu acum,” se ruga. “Nu inca.”

– Trebuie sa te trezesti.

– Shannon. S-au dus. S-au dus amandoi. Mi-au fost luati.

– Ss. Nu plange. Te rog, nu plange. Deschide ochii si uita-te la mine.

Pleoapele Amandei se deschisera tremurator. Ochii ii inotau in lacrimi de durere.

– Imi pare rau. Atat de rau. N-am facut decat ceea ce consideram ca e bine pentru tine.

– Stiu. Sigur ca asa e.

Se intreba inebunita daca delirul indica intinderea cancerului pana la creier. Nu era de-ajuns ca-I cuprinsese oasele? Blestema lacoma boala si il blestema pe Dumnezeu, dar cand vorbi, vocea ii era linistitoare.

– Acum e in rdine. Sunt aici. Sunt cu tine.

Cu un effort, Amanda trase prelung aer in piept, ca sa se calmeze. Prin cap ii unduiuau viziuni – Colin, Tommy, fetita ei iubita. Cat de chinuiti erau ochii lui Shannon – cat de zdrobiti fusesera cand se inapoiase pentru prima oara la Columbus.

– Acum e-n regula.

Amanda ar fid at orice ca sa risipeasca groaza aceea din ochii fiicei sale.

– Sigur ca esti aici. Si ma bucur atat de mult ca esti aici.

“Si-mi pare atat de rau, draga mamei, atat de rau , ca trebuie sa te parasesc.”

– Te-am speriat. Iarta-mam ca te-am speriat.

Asa era – simtea gustul metallic al fricii in adanculgatlejului, dar Shannon clatina din cap a negatie. De-acum, aproape ca se obisnuise cu frica; o bantuia de cand raspunsese la telefonul biroului ei din New York, pentru a I se spune ca mama ei era pe moarte.

– Te doare?

– Nu, nu, nici o grija.

Amanda ofta din nou. Cu toate ca avea dureri, dureri ingrozitoare, se simtea mai intremata. Avea nevoie de putere, pentru ceea ce avea sa infrunte. In cele cateva saptamani de cand se intorsese Shannon la eapastrase secretul cu strasnicie, la fel cum facuse in tot timpul vietii fiicei sale. Acum, inasa, trebuia sa-l dezvaluie. Nu mai avea mult timp.

– Imi poti da putina apa, draga mea?

– Desigur.

Shannon lua carafe de langa pat, umplu un pahar de plastic si-I oferi mamei sale paiul.

Potrivi cu grija spatarul patului de spital pentru a o ajuta pe Amanda sa stea mai comod. *Living room*-ul frumoasei case din Columbus fusese modificat in scopurile asistentei medicale. Fusesse dorinta Amandei, precum sic ea a lui Shannon, sa-si traiasca ultimele zile acasa.

La stereo canta muzica, incet. Cartea pe care o adusese Shannon cu ea in camera, pentru a i-o citi cu voce tare, cazuse in locul unde o scapase, cuprinsa de panica. Se spleca s-o ridice, facand un effort sa se stapaneasca.

Cand era singura, isi spunea ca existau progrese, ca le putea vedea in fiecare zi. Dar nu trebuia decat sa-si priveasca mama, sa-I vada pielea tot mai pamantie, liniile suferintei intiparite pe fata, consumarea treptata, pentru a intelege adevarul.

Acum nu-I mai ramanea decat s-o faca sa se simta comod, sa depinda, amarnic, de morfina care amorteia durerea imposibil de alungat complet vreodata.

Avea nevoie de un minut, isi dadu seama Shannon, in timp ce panica incepea sa-I bolboroseasca in gatile. Numai un minut, singura, ca sa-si adune curajul istovit.

- Iti aduc un prosop rece si bun pentru fata.
- Iti multumesc.

Si, isi spuse Amanda, in timp ce Shannon iese grabita, aceasta avea sa-I lase timp destul, cu voia lui Dumnezeu, ca sa-si aleaga cuvintele cele mai potrivite.

Capitolul 1

Amanda se pregatise de ani in sir pentru acel moment, stiind ca avea sa soseasca, dorindu-si sa nu fi fost asa. Ceea ce ar fi fost drept pentru unul dintre barbatii pe care-I iubea, era nedrept pentru celalalt, indiferent in ce ordine alegea.

Dar acum nu se putea preocupa de nici unul dintre ei. Si nu putea nici sa mediteze asupra propriei sale rusini.

N-o avea decat pe Shannon la care sa se gandeasca. Numai pe Shannon, pentru care sa suferi.

Fiica ei frumoasa si inteligenta, care niciodata nu-I adusese decat bucurie. Mandria ei. Durerea se unduia prin ea ca un torent, otravit, dar scrasnea din dinti. Acum, insa, avea sa suferi, pentru ceea ce avea sa se intample curand. Pentru ceea ce se intamplase cu atatia ani in urma, in Irlanda. Isi dorea din toata inima sa fi gasit o cale de a atenua durerea.

Isi privi fiica revenind, cu miscari rapide si gratioase, vibrand de energie nervoasa. "Se misca la fel ca tatal ei," isi spuse Amanda. Nu in felul lui Colin. Dragul si blandul de Colin se misca greoi, stangaci, ca un catelandru peste masura de mare.

Tommy, insa, fusese atat de agil pe picioare.

Shannon avea si ochii lui Tommy. Verzi-vii, ca muschiul. Limpezi ca un lac la soare. Parul castaniu bogat ce se unduia matasos, lung pana la Barbie, era o alta mostenire din Irlanda. Totusi, Amandei ii placea sa-si spuna ca forma chipului fiicei sale, pielea alba ca laptele si gura usor senzuala, erau daruri primare de la ea.

Insa Colin, sa-l tina Dumnezeu, era acela care-I daruise hotarare, ambitie si un statornic simt al ei insasi.

Ii zambi, in timp ce Shannon ii imbaia fata umeda si rece.

- Nu ti-am spus destul cat de mandra sunt de tine, Shannon.
- Cum sa nu-mi fi spus.
- Nu, ti-am dat de inteles ca eram dezamagita ca n-ai ales picture. Am fost egoista. Stiu ca majoritatea femeilor trebuie sa-si croiasca singure drum in viata.
- N-ai incercat niciodata sa ma convingi sa nu merg la New York, nici sa intru la grafica publicitara. Si continui sa pictez, adauga Shannon, cu un zambet incurajator. Aproape am terminat o natura statica sic red c-o sa-ti placa.

De ce nu adusese panza cu ea? La naiba, de ce nu se gandise sa impacheteze cateva tablouri, chiar si un bloc de schite, pentru a lucra in prezenta mamei sale, daruindu-I placerea de a asista?

- Acela e unul din favoritele mele, arata Amanda spre portretul de pe peretele salonului. Cel al tatalui tau, adormit pe sezlongul din gradina.
- Adunandu-si fortele ca sa tunda gazonul, comenta Shannon, cu un chicotit; punand prosopul deoparte, se aseza pe scaunul de langa pat. Si de fiecare data cand il intrebam de ce nu angaza un baiat pentru gradina, sustinea ca ii placea sa faca miscare, iese si adormea.
- Intotdeauna m-am facut sa rad.

Mangaie incheietura lui Shannon cu o mana.

- Stiu ca si tie ti-e dor de el.

- Inca mai am impresia ca va navali pe usa din fata. “Mandy, Shannon,” va spune, “puneti-va cele mai bune rochii, tocmai i-am scos clientului meu zece mii pe piata si iesim sa luam masa in oras.”
- Tare-I mai placeau banii, medita Amanda. Era un joc atat de fascinant pentru el. Niciodata dolari si centi, niciodata lacomie sau egoism. Numai pentru distractie. Ia fel ca distractia de a se muta dintr-un loc in altul, la fiecare doi-trei ani. “ia san e caram noi din orasul asta, Mandy. Ce-ai zice sa incercam in Colorado? Sau in Memphis?”

Clatina din cap razand. O, ce placut era sa rada, sa se prefaca, putin doar, in timp ce nu faceau decat sa stea de vorba ca intotdeauna.

- In sfarsit, cand ne-am mutat aici, i-am spus ca ne-am jucat destul de-a tiganii. Aici avea sa fie casa noastra. S-a instalat de parka n-ar fi asteptat decat momentul si locul potrivit.
- Ii placea casa asta, murmura Shannon. Si mie la fel. Nu m-au deranjat niciodata mutarile. Intotdeauna le transforma in niste aventuri. Dar, tin minte, cam la o saptamana dup ace ne instalaseram, stateam in camera mea si-mi spuneam ca de data asta voiam sa raman.

Ii zambi mamei sale.

- Cred ca toti trei am simtit la fel. Ar fi fost in stare sa mute muntii din loc pentru tine, sa se lupte cu tigrii.

Vocea Amandei tremura, dar si-o stapani.

- Stii, Shannon, *chiar* stii cat de mult te-a iubit?
- Da, ridica Shannon mana mamei sale, apasandu-si-o pe obraz. Stiu cu adevarat.
- Sa tii minte. Niciodata sa nu uiti. Am sa-ti spun unele lucruri, Shannon, care s-ar putea sa te doara, sa te supere si se te nedumereasca. Imi cer iertare.

Trase aer in piept.

In vis fusese mai mult decat dragostea si durerea. Fusese si insistenta. Amanda stia ca nu-I mai ramasesera nici cele trei saptamani chinuite e care I le promisese medical.

- Mama, intelg. Dar mai sunt sperante. Intotdeauna sunt sperante.
- N-are nici o legatura cu asta, ridica Amanda o mana, aratand in jur spre camera de tratament. E ceva de dinainte, iubito, de foarte demult. De cand am fost cu o prietena sa vizitez Irlanda si am locuit in comitatul Clare.
- N-am stiut niciodata ca ai fost in Irlanda.

Ideea o frapa pe Shannon ca fiind foarte ciudata.

- Cu toate calatoriile noastre, m-am intregat de ce nu ne-am duc dus niciodata acolo, caand tu si tata aveati amandoi radacini irlandeze. Si tot timpul am simtit... legatura asta, atractia asta stranie.
- Serios? Intreba incet Amanda.
- E greu de explicat, murmura Shannon, simtindu-se prost, ca nu era genul care sa vorbeasca despre vise. Ii zambi. Intotdeauna mi-am spus ca, daca aveam timp sa-mi iau o lunga vacanta, acolo m-as fi dus. Dar, cu avansarea si noile lucrari...

Alunga ideea de distractie, cu o ridicare din umeri.

- Oricum, imi amintesc ca, ori de cate ori despre o calatorie in Irlanda, tu clatinai din capsi spuneai ca avem atatea locuri de vazut.
- Nu suportam gandul de a ma intoarce, iar tatal tau intelegea.

Amanda stranse buzele, studiind fata fiicei sale.

- Stai aici cu mine sa ma asculti? Si, o, te rog,, te rog, o sa incerci sa intelegi?

Pe Shannon o trecu un nou si rece frison de frica pe sira spinarii. Ce putea fi mai rau decat moartea? se intreba ea. Si de ce se temea atat de mult sa auda?

Dar ramase pe loc, cu mana mamei sale intr-a ei.

- Esti tulburata, incepu ea. Stii cat de important e sa-ti pastrezi calmul.
- Si sa folosesc imagini productive, completa Amanda, cu umbra unui suras.
- Pot da rezultate. Mintea asupra materiei. Atat de mult din tot ce-am citit...
- Stiu.

Acum, pana si parerea de zambet disparuse.

- Cand eram doar cu cativa ani mai mare ca tine acum, am mers cu o buna prietena – se numea Kathleen Reilly – in Irlanda. A fost o mare aventura pentru noi.eram doua femei in toata firea, dar amandoua proveneam din familii foarte severe. Atat de severe, incat trecusem de treizeci de ani cand am avut in sfarsit curajul sa fac asa ceva.

Intoarse capul, pentru a putea privi fata lui Shannon in timp ce-I vorbea.

- Tu n-ai putea intelege. Intotdeauna ai fost asa de sigura pe tine, asa de curajoasa.eu in sa, cand aveam varsta ta , nici macr nu incepusem sa ma eliberez de lasitate.
- N-ai fost niciodata lasa.
- Si ce lasa am fost...murmura incet Amanda. Da, am fost. Parintii mei erau irlandezi prin traditie, cuviosi cat trei papi la un loc. Cea mai mare dezamagire a lor – a fost ca nici unul dintre urmasi nu aveas aceeaasi chemare.
- Dar nu erai decat un copil, o intrerupse Shannon.
- Unul dintre adevarurile pe care ti le-am ascuns. Ti-am spus ca nu aveam familie, te-am lasat sa crezi ca n-aveam nici o ruda. Dar am avut doi frati si o sora, si, dinainte de a te fi nascut tu, n-am mai schimbat nici o vorba cu ei.
- Dar de ce... iarta-ma, se stapani Shannon. Continua.
- Ai fost intotdeauna o buna ascultatoare. De la tatal tau ai invatat.

Tacu un moment, cu gandul la Colin, rugandu-se sa fie bine pentru toti ceea ce urma sa faca.

- N-am fost o familie unita, Shannon. Exista...o anume rigiditate in casa noastra, o strictete a regulilor si manierelor. Am intampinat obiectii aprige de a pleca in Irlanda, cu Kate. Dar ne-am dus, surescitata ca doua eleve la un picnic. Mai intai, la Dublin. Si de-acolo, mai departe, orientandu-ne dupa harti si dupa nas. Ma simteam libera pentru prima oara in viata mea.

Ii era atat de usor sa retraiasca totul, isi dadu seama Amanda. Chiar si dupa atatia ani in care isi reprimase acele amintiri, acum se puteau revarsa, limpezi si pure ca apa. Chicotelile de ras ale lui Kate, tusea micii masini pe care o inchiriasera, cotiturile gresite si cela potrivite pe care le faceau.

Si si prima oara cand vazuse, cu uimire, unduirea colinelor, peretii abrupti ai felezelor de la apus. Senzati de intoarcere acasala care nu se asteptase niciodata sip e care niciodata n-o mai simtise.

- Voiam sa vedem tot ce se putea vedea, iar cand am ajuns in apus, am gasit un han fermecator, cu vedere spre raul Shannon. Ne-am instalat acolo, hotarand san e stabilim un fel de sediu, de unde faceam excursii cu masina incoace si-ncolo. Falezile din Mohr, Galway, plaja din Ballybunnin si toate micile locuri fascinante pe care le gasesti langa drum, pe unde te astepti mai putin.

Isi privi fiica, iar acuma avea ochii stralucitori si vii.

- O, cat as mai vrea sa te duci sit u acolo, sa vezi, sa simti tu insati vraja locului, marea ciocnindu-se de faleze cu bubuit de tunet, verdele campilor, senzati aerului cand ploua, atat de curat si dulce – sau cand suflavantul cu putere dinspre Atlantic. Si lumina, e ca o perla, abia spuzica cu aur.

Aceea era iubire, isi spuse Shannon, nedumerita, si un dor pe care nu-l banuise niciodata.

- Dar nu te-ai mai intors niciodata.
- Nu, ofta Amanda. Nu m-am mai intors. Te-ai intrebat vreodata, draga mea, cum se face ca un om isi poate face planurile cu atata grija, stiind doar ce va fi maine, si poimaine,

dupacare se intampla un nimic, cine stie ce fleac neinsemnat, si programul se schimba?nu mai e niciodata exact acelasi.

Nu era atat o intrebare, cat o afirmatie. Shannon se multumi sa astepte, intrebându-se care era acel mic fleac ce schimbase programul mamei sale.

Durerea incerca sa se furiseze la loc, vicleana. Amanda inchise un moment ochii, concentrându-se s-o invinga. Avea s-o tina in frau, isi fagadui ea, pana termina ceea ce incepuse.

- Intr-o dimineata – vara se apropia de sfarsit, venea si trecea ploaia, capricioasa – Kate se simtea rau. S-a hotarat sa ramana la han, sa se odineasca o zi in pat, sa citeasca putin si sa se rasfete. Eu eram nelinistita, aveam senzatia ca trebuia sa merg in anumite locuri. Asa ca am luat masina si am pornit. Fara s-o planuiesc, am ajuns la Loop Head. Am coborat din masina si m-am apropiat de marginea falezei, auzind cum se spargeau valurile. Sulfa vantul, suierand prin iarba. Simteam mirosul oceanului si al ploii. Domnea o anume putere, palpitanad prin aer, la fel ca mare ace lovea stancile.

Am vazut un barbat – continua Amanda, vorbind mai rar – stand in locul unde pamantul se prabusea in mare. Privea peste apa, in ploaie – spre vest, catre America. Numai el era acolo, infofolit in haina uda, cu apa picurandu-I de pe sapca lasata pe ochi. S-a intors ca si cum tocmai pe mine m-ar fi asteptat, si a zambit.

Deodata, Shannon simti nevoia de a se ridica in picioare, de a-I spune mamei sale ca era timpul sa se intrerupa, sa se odihneasca, sa faca orice, numai sa nu continue. Pumnii I se inclestrasera, fara sa-si dea seama. Un alt pumn, mai mare, mai puternic, o strangea de stomac.

- Nu era tanar, spuse Amanda incet. Dar era chips. Avea in ochi ceva atat de trist, atat de pierdut. A zambit si mi-a dat buna dimineata, comentand ce zi frumoasa era, in timp ce ploaia ne ciocanea in capete si vantul ne plesnea peste obraji.eu am ras, fiindca in intr-un fel era intr-adevar o zi frumoasa. Si cu toate ca ma abisnuise cu muzica dialectului vest-irlandez, glasul lui era atat de fermecator, incat am stiut ca l-as fi putut asculta incontinuu ore in sir. Asa ca am stat acolo, de vorba, despre calatoriile mele, despre America. Era fermier, mi-a spus. Fermier prost, lucru pentru care ii parea rau, caci avea de intretinut doua fetite mici. Cand insa vorbea despre ele, pe chip nu I se citea nici urma de tristete. Se lumina la fata. Maggie Mae si Brie a lui, asa le numea. Iar despre sotia lui a vorbit foarte putin.

Soarele a iesit din nori – urma Amanda cu un oftat. A iesit incet si fermecator, in timp ce noi statea acolo, oarecum alunecand printr nori in mici siroaie de aur. Ne-am plimbat pe cararile inguste, vorbind, ca si cum ne-am fi cunoscut de o viata. Si m-am indragostit de el, pe falezele inalte, tunatoare. Ar fi trebuit sa ma sperii.

Arunca o privire spre Shannon, intinzand nesigura o mana.

- Mi-era intr-adevar rusine, caci era casatorit, cu copii. Dar am crezut ca numai eu o simteam, si cat pacat poate fi in sufletul unei fete batraneorbite de un barbat chips, intr-o dimineata?

Cu usurare, simti degetele fiicei sale inlantuindu-se printr ale ei.

- Dar n-o simteam numai eu. Ne-am revazut in conditii destul de nevinovate. Intr-o carciuma, din nu pe faleza, si odata ne-a dus, pe mine sip e Kate, la un mic balci de langa Ennis. Nevinovatia n-a putut dura. Nu mai eram copii, nici unul dintre noi, iar ceea ce simteam unul pentru celalalt era atat de intens, atat de important si, trebuie sa ma crezi, atat de just. Kate stia – oricine ne privea si-ar fi putut da seama – si mi-a vorbit ca o adevarata prietena. Eu insa, il iubeam si niciodata nu eram mai fericita ca atunci cand se afla langa mine.nici macar o singura promisiune nu mi-a facut. Aveam visuri, dar promisiuni nu existau intre noi. Era legat de sotia lui care nu-l iubea, si de fetitele pe care le adora.

Isi umezi buzele uscate si sorbi inca o inghititura prin pai, cand Shannon ii oferi, fara cu cuvânt, paharul. Amanda facu o noua pauza, caci incepea parte acea mai grea.

- Steam ce facem, Shannon, ba chiar a fost mai mult initiative mea, decat a lui, cand am devenit amanti. Era primul barbat care ma atingea si, cand in sfarsit a facut-o, a fost atat de bland, de afectuos, de iubitor, incat dupa aceea am plans impreuna. Caci steam ca ne gasiseram prea tarziu si nu exista nici o speranta.

Totusi, ne faceam planuri nebunesti. El avea sa gaseasca o cale de a-si parasi sotia, lasand-o cu mijloace de a se intretine, si a-si aduce fetitele la mine in Maerica, unde san e intemeiem o familie. Isi dorea cu dusperare o familie, la fel ca mine. Statem de vorba in camera aceea cu vedere spre rau, inchipuindu-ne ca avea sa dureze o vesnicie. Am avut la dispozitie trei saptamani, si fiecare zi era mai frumoasa decat cea dinainte, si mai sfasiatoare. Trebuia sa-l parasesc, pe el si Irlanda. Mi-a spus ca urma sa stea la Loop Head, unde ne intalniseram, sis a priveasca peste mare spre New York, spre mine.

Se numea Thomas Concannon, un fermier care dorea sa devina poet.

- L-ai...incepu Shannon, cu voce ragusita si nesigura. L-ai mai vazut de-atunci?
- Nu. I-am scris un timp, si mi-a raspuns.

Strangand buzele, Amanda isi privi fiica in ochi.

- Curand dupa ce m-am intors la New York, am aflat ca-I purtam copilul in pantec.

Shannon scutura repede din cap, negand instinctive, cu o spaima enorma.

- Insarcinata?

Inima incepu sa-I bata rapid si indesat. Clatinand din cap iarasi, incerca sa-si retraga mana. Caci stia, fara a mai auzi o vorba,stia. Si refuza sa stie.

- Nu.
- Am fost fascinate.

Amanda o stranse mai tare, desi o costa.

- Din primul moment cand m-am convins, am fost fascinate. Nu crezusem niciodata ca voi avea un copil, ca voi gasi pe cineva care sa ma iubeasca indeajuns pentru a-mi da acest dar. O, cat mai doream acel copil, cat ii mai multumeam lui Dumnezeu pentru el. Singura tristete si durere se datora faptului ca nu puteam impartasi cuTommy frumusetea nascuta din iubirea noastra. Dupa ce i-am scris, mi-a trimis o scrisoare sfasiatoare. Voia sa plece de acasa sis a vina la mine. Se temea pentru mine si pentru ceea ce trebuia sa infrunt, singura. Steam ca ar fi fost in stare sa vina si ma tenta. Dar nu era drept,Shannon, la fel cum si dragostea mea cu el nu fusese niciodata nedreapta. Asa ca i-am scris pentru ultima oara, l-am mintit pentru prima oara si i-am spus ca nu ma temeam, nici nu eram singura, si ca plecam.

- Ai obosit.

Shannon dorea cu disperare sa-I intrerupa cuvintele. Lumea ei se clatina si trebuia sa lupte pentru a o indrepta la loc.

- Ai vorbit prea mult. E timpul sa-ti iei medicamentele.
- Te-ar fi iubit, spuse Amanda cu ferocitate. Daca ar fi avut ocazia. In adancul inimii, stiu ca te-a iubit fara sa te fi vazut cu ochii.
- Opreste-te.

Se ridica in sfarsit, retragandu-se, indepartandu-se. inlauntrul ei se intetea greeata si-si simtea pielea atat de rece si subtiata.

- Nu vreau sa mai aud. N-am nevoie sa mai aud asa ceva.
- Ba da. Imi pare rau pentru durere pe care ti-o pricinuiesc, dar trebuie sa stii totul. Am plecat intr-adevar, relua Amanda, grabita. Familia mea a fost socata, infuriindu-se cand le-am spus ca eram insarcinata. Voiau as ma duc, sa te lepad, tacut, discret, ca sa nu inceapa scandalul si rusinea. Mai curand as fi murit, decat sa renunt la tine. Erai a mea si a lui Tommy. S-au rostit in casa aia cuvinte ingrozitoare, amenintari, ultimatumuri. M-au

dezmostenit, iar tatal meu, fiind un intelligent om de afaceri, mi-a blocat contul din banca pentru ca sa nu pot scoate banii pe care mi-I lasase bunica mea. Intelegi, pentru el banii n-au fost niciodata un joc. Au fost puterea.

Am plecat de acasa fara regrete, cu banii din portofel si o singura valiza.

Shannon avea senzatia ca se afla sub apa, chinandu-se sa respire. Dar imaginea razbatu clar, imaginea mamei sale, tanara, insarcinata, aproape fara un sfant, cu o singura valiza in mana.

- N-a fost nimeni care sa te ajute?
- Kate m-ar fi ajutat si steam ca suferea pentru mine. Singura mi-o facusem. orice rusine exista, era numai a mea. Am luat un tren spre nord si mi-am gasit o slujba de chelnerita intr-o statiune din Catskills. Si acolo l-am intalnit pe Colin Bodine.

Amanda astepta, in timp ce Shannon se intorcea si pornea spre focul aproape stins. in incapere se lasase linistea, auzindu-se numai sfaraitul jaraticului si vantul iute de la ferestre, care-l atata. pe sub tacere, insa, se simtea furtuna, cea care se involbura inlauntrul fiicei pe care o iubea mai mult decat propria-I viata. Suferea deja, stiind ca acea furtuna avea sanse sa le potoleasc pe amandoua.

- Era in vacanta cu parintii lui. nu i-am dat mare atentie. Nu era decat inca unul dintre bogatii si privilegiatii pe care ii serveam. Ma invrednicea cu cate o gluma din cand in cand, iar eu zambeam, asa cum se cuvenea. Mintea imi statea la munca si la salariu, si la copilul care se dezvolta in mine. Apoi, intr-o dupa-amiaza, a inceput o furtuna cu tunete si traznete, salbatica rau. Multi dintre clienti au preferat sa ramana inaintea, in camere, comandand acolo pranzul. Eu duceam o tava, mergand grabita spre una dintre casute, caci as fi avut necazuri daca mancarea se racea si clientul facea reclamatie. Iar Colin apare val-vartej de dupa colt, ud ca un caine, si ma doboara la pamant. cat de impiedicat era, Dumnezeu sa-l binecuvinteze.

In ochii lui Shannon ardeau lacrimi, in timp ce privea taciunii din semineu.

- Spunea ca as ate-a cunoscut, rasturnandu-te.
- Intr-adevar. Iar tie ti-am spus, dupa aceea, adevarurile pe care le-am gasit de cuviinta. M-a trantit in noroi, imprastiind si distrugand toata mancarea de pe tava. A inceput sa-si ceara scuze, incercand sa ma ajute. Eu nu mai puteam vedea decat mancare murdarita. Si ma durea spatele de la caratul tavilor acelora grele, iar picioarele-mi erau prea obosite ca sa-mi mai sustina trupul. Am inceput sa plang. Stateam asezata acolo in noroi si plangeam, plangeam, plangeam. Nici macar cand m-a luat in bate si m-a dus in camera lui, n-am putut sa ma opresc.

A fost atat de dulce, m-a asezat pe unj scaun, cu tot noroiul de pe mine, m-a invelit cu o patura si s-a asejat alaturi, mangaindu-ma pe mana pana mi s-au uscat lacrimile. Mi-era atat de rusine de mine, iar el era atat de bun. Nu m-a lasat sa plec pana nu i-am promisca luat cina impreuna.

Trebuia sa fi fost romantic si delicat, isi spuse Shannon, cu respiratia incercand sa I se intretaie. Dar nu era asa. Era hidos.

- Nu stia ca era gravida.

Amanda tresari, atat datorita tonului acuzator, cat si din pricina unui nou junghi de durere.

- Nu, atunci nu. De-abia de vedea si aveam grija sa-mi ascund sarcina, astfel as fi ramas fara slujba. Pe-atunci vremurile erau altfel, iar o chelnerita gravida, necesatorita, n-ar fi rezistat mult pe terenul de joaca al unui om bogat.
- L-ai lasat sa se indragosteasca de tine. Vocea lui Shannon era rece, rece ca gheata ce parea sa-I fi cuprins pielea intr-o pojghita. Cand purtai in pantec copilul altui barbat.

“Iar copilul eram eu,” isi mai spuse, distrusa.

- Devenisem femeie, spuse cu grija Amanda, cercetand fata fiicei sale si plangand in sine ei datorita expresiei pe care o vedea. Si nimeni nu ma iubea cu adevarat. Cu Tommy a mers

repede, naucitor, ca o lovitura de trznnet. Inca mai eram orbita, cand l-am intalnit pe Colin. Inca mai sufeream, inca ma mai invaluia totul. Tot ceea ce simteam pentru Tommy se intorsese catre copilul pe care-l facuseram impreuna. Ti-as putea spune ca-l gaseam pe Colin doar amabil. Si, la drept vorbind, initial asa l-am si crezut. Dar am inteles destul de curand ca era mai mult de-atat.

- Si l-ai lasat.
- Probabil l-as fi putut opri, raspunse Amanda, cu un oftat lung, lung de tot.nu stiu. In fiecare zi a saptamanii urmatoare, camera mea a fost plina de flori si de obiecte dragute si inutile pe care ii placea sa le daruiasca. Gasea modalitati de a fi cu mine. Daca aveam o pauza de zece minute, el se si infiinta. Totusi, am avut nevoie de cateva zile pentru a-mi da seama ca eram curtata. M-am ingrozit. Aparuse un barbat fermecator care nu era decat amabil, si nu stia ca aveam in trup copilul altuia. I-am spus totul, convinsa ca asa avea sa se sfarseasca poveste si regretand, fiindca era primul prieten pe care-l avusem, de cand o lasasem pe kate la New York. El m-a ascultat, in modul acela tipic al lui, fara sa ma intrerupa, fara intrebari, fara condamnari. Cand am terminat , apucandu-ma din nou plansul, m-a luat de mana. “ar fi cazut sa te mariti cu mine, Mandy,” mi-a spus. “Voi avea grija de tine si de copil.”

Lacrimile se revarsasera, curgand pe obrazii lui Shannon, cand se intoarse. Siroiau sip e obrazii mamei sale, dar nu se lasa invinsa de ele. Lumea ei nu mai era clatinata; era zdrobita.

- Asa simplu? Cum a putut fi atat de simplu?
- Ma iubea. Am fost umilia, cand mi-am dat seama ca ma iubea cu adevarat. L-am refuzat bineinteles. Ce altceva as fi putut face? Il credeam necugetat de gallant, sau doar necugetat. El insa a staruit. Chiar sic and m-am infuriate si i-am spus sa ma lase in pace, a insistat.

Un suras inceput sa-I arcuiasca buzele, amintindu-si.

- Parca as fi fost piatra si el valu care o mangaie, rabdator, necontenit, pana cand ii toceste ultima rezistentă. Mi-a adus lucruri pentru nou-nascuti. Iti poti imagina un barbat facandu-I curte unei femei cu daruri pentru copilul ei inca nenascut? Intr-o zi, a venit in camera mea si mi-a spus sa-mi iau poseta, pentru ca mergeam san e depunem actele. Am facut-o. pur si simplu. Iar peste doua zile, m-am pomenit maritata.

Ridica o privire taioasa, anticipand intrebarea inainte de a fi fost formulate.

- N-am sa te mint, spunandu-ti ca il iubeam inca de pe atunci. Tineam la el. Ar fi fost imposibil sa nu tin la un asemenea om. Si-I eram recunoscatoare. Parintii lui s-au suparat, lucru destul de firesc, dar Colin a sustinut ca avea sa-I impace. Fiind vorba de el, cred ca ar fi reusit, insa au murit intr-un accident de masina, in drum spre casa. Asa ca n-am ramas decat noi doi, si cu tine. Mi-am fagaduit in sinea mea sa-I fiu o sotie buna, sa-I intemeiez un camin, sa-l accept in pat. Am jurat sa nu ma gandesc niciodata la Tommy, dar asa ceva era imposibil. Mi-au trebuit ani de zile ca sa inteleg ca nu era nici un pacat, nimic rusinos, in a-mi aminti de primul barbat pe care-l iubisem, nu era nici o infidelitate fata de sotul meu.
- Nu tatal meu, spuse Shannon, cu buze de gheata. Era sotul tau, dar nu era tatal meu.
- O, ba era.

Pentru prima oara, in vocea Amandei se simti o unda de iritare.

- Sa nu spui niciodata altceva.
- Tocmai mi-ai spus tu altceva, replica Shannon, cu amaraciune taioasa. Nu-I asa?
- Te-a iubit inca de cand erai in pantecul meu, ne-a primit pe amandoua ca fiind ale lui, fara ezitare sau falsa mandrie.

Amanda vorbea pe cat de repede ii ingaduiiau durerile.

- Iti spun clar ca mi-ar fi fost rusine, sa ma agat de un barbat pe care nu l-as fi putut avea niciodata, cand aveam alaturi un altul, pe cat de minunat er cu putinta. In ziua cand te-ai

nascut tu, si l-am vazut tinandu-te in mainile alea ale lui mai si stangace, cu acea expresie de mirare si mandrie in chip, cu ochii plini de dragoste, in timp ce te legana la pieptul lui de parka ai fi fost facuta din sticla, m-am indragostit de el. L-am iubit cat de mult a iubit vreodata o femeie un barbat de-atunci si pana-n ziua de azi. Si a fost tatal tal, la fel cum ar fi vrut sa fie Tommy, dar nu putea. Daca vreunul dintre noi a regretat ceva, a fost faptul ca n-am mai putut avea si alti copii, ca sa inmultim fericirea pe care ne-o daruiai tu.

– Si vrei sa accept toate astea?

Agatarea de furie era mai putin chinuitoare decat aceea de durere. Shannon o privea lung. Femeia din patdevenise o straina, intocmai la fel cum si ea era de-acum o straina fata de ea insasi.

– Sa continui ca si cum nimic nu s-ar fi schimbat?

– Vreau sa-ti acorzi tipm pentru a accepta si a intelege. Si vreau sa crezi ca te-am iubit, cu totii.

Lumea ei ii zacea sfaramata la picioare, toate credintele pe care la nutrise vreodata fiind facute cioburi.

– Sa accept? Ca te-ai culcat cu un barbat insurat si ai ramas gravida, dupa care te-ai maritat cu primul care te-a cerut de nevasta, ca sa te salvezi? Sa accept minciunile pe care mi le-ai spus toata viata, sa accept inselatoria?

– Ai tot dreptul sa fii furioasa.

Amanda isi inghiti durerea, fizica, sufleteasca.

– Furioasa? Iti inchipui ca ceea ce simt e atat de palid ca o biata furie? Dumnezeuule, cum ai putut face una ca asta?

Se rasuci pe calcaie, cu groaza si inversunarea gonind-o din urma.

– Cum mi-ai putut ascunde totul atatia ani, lasandu-ma sac red ca eram cineva care nu eram?

– Cea care esti nu s-a schimbat, spuse deznadajduita Amanda. Colin si cu mine am facut ceea ce am considerat ca era ideal pentru tine. N-am fost niciodata siguri cand si cum sa-ti spunem. Am...

– Ati discutat?

Inecat in propriile-I emotii clocotitoare, Shannon se intoarse spe femeia firava din pat. Simtea o pornire oribila, socanta, de a insfaca trupu acela imputinat si a-l zgaltai.

– “Azi e ziua cand ii spunem lui Shannon ca ea a fost o mica greseala comisa pe coasta de vest a Irlandei? Sau poate maine?”

– Nu o greseala, niciodata o greseala. Un miracol. La dracu’ Shannon...

Se intrerupse, icnind, cand durerea o sageta prin trup, taindu-I respiratia, sfasiind-o asemeni unor gheare. Vederea I se incetosa. Simti o mana ridicandu-I capul, o pipula strecurata intre buze si auzi vocea fiicei sale, devenita linistitoare:

– Bea putina apa. Inca putina. Asa. Acuma, lasa-te pe spate si inchide ochii.

– Shannon.

Cand intinse mana, o gasi pe cealalta ca s-o prinda.

– Sunt aici, chiar aici. Durerea va trece intr-un minut. Va trece si ai sadormi.

Se risipea deja, iar in locul ei se rostogolea oboseala, ca o ceata. “Nu e destul timp,” fu singurul lucru la care se putu gandi Amanda. “De ce n-am niciodata destul timp?”

– Sa nu ma urasti, murmura ea, in timp ce se cufunda sub ceata. Te rog, sa nu ma urasti.

Shannon ramase pe marginea patului, apasata de propria-I suferinta, mult timp dup ace mama ei adormi.

Nu se mai trezi.

Capitolul 2

La un ocean departare de locul unde una dintre fiicele lui Tom Concannon infrunta suferinta mortii, cecelalte sarbatoarea bucuriile unei noi vieti.

Brianna Concannon Thane isi legana in brate fiica, studiindu-I fermecatorii ochi albasti, genele imposibil de lungi, cu micile lor unghii perfecte, bobocul de trandafir al gurii despre care nimeni, in cer sau pe pamant, nu i-ar fi putut spune ca nu se arcuise intr-un zambet.

Dupa nici o ora, deja uitase de efortul si chinurile nasterii, naduselile si chiar fiorii de spaima.

Avea un copil.

– E adevarata.

Grayson Thorne o spuse respectuos, mangaind ezitant cu varful degetului brazul fetitei.

– E a noastra.

Inghiti in sec. Kayla, isi spuse el. Fiica sa Kayla. Si pareea atat de mica, atat de fragile si neajutorata.

– Crezi c-o sa ma placa?

Privind peste umarul lui, cumnata sa chicoti.

– Ma rog, noi da – in cea mai mare parte a timpului. Te prefer ape tine, Brie, conchise Maggie, cuprinzandu-l pe Gray cu bratu de mijloc, ca sa se sprijine. Va avea parul de aceeasi culoare cu al tau. Acum e mai ruginiu, dar pun prinsoare ca nu peste mult timp va dobandi auriul tau roscat.

Incantata de idee, Brianna zambi radioasa. Mangaie puful de pe capul fiicei sale, simtindu-l moale ca apa.

– Crezi?

– Poate are barbia mea, spuse Gray cu speranta.

– Tipic barbatilor, ii fcu Maggie cu ochiul sotului ei, Rogan Sweeney, care-I zambea peste patu de spital. O femeie trece prin sarcina, cu complicatiile si gleznelor ei umflate. Umbla clatinata ca o vaca luni de zile, apoi sufera ororile travaliului...

– Nu-mi aminti de asta.

Gray nu se osteni sa-si stapaneasca un tremor. O fi lasat Brianna in urma ei acest aspect al evenimentului, dar el inca nu. Avea sa-l urmareasca in vise, era sigur, ani de zile.

Tranzitie, isi aminti el cu groaza. Scriitor fiind, o crezuse intotdeauna o simpla mutare de la o scena la alta. Niciodata n-avea sa mai considere lumea la fel.

Incapabila se reziste, Maggie isi infipse varful limbii in obraz. Afectiunea ei pentru Grey ii dadea onoarea de a-l tachina ori de cate ori I se ivea ocazia.

– Cate ore a durat? Ia sa vedem. Optsprezece. Optsprezece ore de travaliu pentru tine, Brie.

Brianna nu-si putu ascunde un zambet, in timp ce gray incepea sa paleasca.

– Mai mult sau mai putin. Categoria, pe atunci au parut mai multe, cand toata lumea imi spunea sa respire, iar bietul Gray aproape ca a ramas fara aer demonstrandu-mi cum sa procedez.

– Barbatii nu stiu decat sa se smiorcaie dup ace stau opt ore la birou, isi arunca Maggie pe spate coama de culoarea flacarii. Si tot mai insista san e numeasca sexul slab.

– De la mine n-ai sa auzi una ca asta, ii zambi Rogan.

Participarea la nasterea Kaylei ii amintise de nasterea fiului sau si felul cum sotia lui luptase ca o razboinica sa-l aduca pe Liam pe lume. Si totusi, nimeni nu se intreaba prin ce trece un tata.

– Ce-ti face mana, Grayson?

Cu sprancenele imbinate, Gray flexa degetele – cele pe care sotia lui I le strivise in timpul unei contractii deosebit de dure.

- Nu cred ca s-a rupt.
- Ti-ai stapanit un bieret, barbateste, isi aminti Maggie. Dar cand te-a apucat una buna, ti s-au dus ochii in crucis.
- Cel putin, nu te-a injurat, adauga Rogan, inaltatd spre sotia sale o spranceana bruneta, eleganta. Cand m-a facut pe mine Margaret Mary aci de fata cand s-a nascut Liam, aia zic si eu c-a fost inventive. Si ireproductibil.
- Incearca tu sa scoti din tine opt livre, Sweeney, si vezi ce epitete-ti vin in minte. Si tot ce spune, cand se uita la Liam, continua Maggie, e ca baiatul are nasul lui.
- Si asa si este.
- Dar acum esti bine?

Cuprins brusc de panica, Gray isi privi sotia. Inca mai era putin cam palida, observa el, insa avea ochii din nou limpezi. Infioratoarea privire sticloasa, de concentrare, disparuse.

- E-n regula?
- Mi-e bine.

Pentru a-l consola, Brianna ridica o mana spre chipul lui. chipul pe care-l iubea, cu gura de poet si ochi spuziti cu aur.

- Si nu voi tine cont de promisiunea ca n-ai sa ma mai atingi niciodata. Asa cum mi-ai facut-o, in tensiunea momentului.

Cu un mic ras, dezmiarda copilul.

- L-ai auzit , Maggie, cand a tipat la doctor? “Ne-am razgandit”, zice. “Nu mai facem nici un copil, gata. Da-te la o parte din drum, imi iau sotia acasa.”
- Bravo tie.

Gray profita de ocazie si mangaie din copilul cu degetul pe cap.

- Nu trebuia sa urmaresti totul. Nasterile astea sunt greu de suportat pentru barbati.
- Si, ce e mai important, suntem cel mai putin apreciati, intervine Rogan; cand Maggie pumni, Rogan ii intinse o mana. Avea de dat niste telefoane, Maggie.
- Intr-adevar. Mai trecem pe la voi, curand.

Dupa ce ramasera singuri, Brianna il privi pe Gray, radioasa.

- Avem o familie, Grayson.

* * *

O ora mai tarziu, cand o sora lua copilul, Grayson deveni nelinistit si suspicios.

- Ar trebui sa stau cu ochii pe ea. N-am incredere in mutra surorii aleia.
- Nu fi absurd, papa.
- Papa.

Zimbind cu gura pana la urechi, Grayson iri privi sotia.

- Asa o sa-mi spuna? E simplu. Probabil ca deja e in stare sa pronunte, nu crezi?
- A, sunt sigura.

Chicotind, Brianna ii cuprinse chipul in maini, in timp c Grayson se apleca s-o sarute.

- E sclipitoare ca soarele, Kayla noastra.
- Kayla Thane, incerca el numele, zambind din nou. Kayla Margaret Thane, prima femeie presedinte a Statel Unite. In Irlanda, am avut deja o femeie presedinte, adauga el. Dar poate allege ce tara vrea. Esti frumoasa, Brianna.

O saruta iarasi, surprins dintr-o data ca era absolt adevarat. Ochii ei straluceau, cu parul roz-auriu, rostogolindu-se in jur. Era inca putin cam palida la fata, dar putea sa vada ca bujorii din obraji ii infloreau din nou.

- Si probabil esti extenuate. Ar trebui sa te lasi a dormi.
- Sa dorm, isi dadu Brianna ochii peste cap, tragandu-l in joss a-l mai sarute o data. Glumesti, pesemne. Cred ca nu voi mai putea dormi zile-n sir, atata energie am. Dar trebuie sa spun ca mor de foame. As da orice pentru inca ceva in plus, pentru un sandvis enorm si un morman de cartofi prajiti.
- Vrei sa mananci? Clipi el din ochi, uimit.ce femeie! Poate ca, pana la urma, vei vrea sa iesi afara sis a ari pe camp.
- Pe-asta cred c-am s-o sar, replica ea sec. dar n-am mai pus nimic in gura de peste douazeci si patru de ore, daca-mi dai voie sa-ti amintesc. Crezi poti merge sa vezi daca-mi aduc si mie ceva?
- Mancare de spital, nici vorba. Nu pentru mama copilului meu.

Ce situatie, isi dadu el seama. Abia se obisnuise sa spuna “sotia mea” – iar acum apunea “copilul meu”. Fiica mea.

- Am sa-ti aduc cel mai bun sandvis, cu de toate, de pe coasta de vest Irlandei.

Brianna se rezema de perne, cu un hohot de ras, in timp ce grayson o zbugheta afara din salon. Ce mai an avusesera, reflecta ea. Nu trecuse decat putin mai mult de cand il cunoscuse, si chiar mai putin de cand il iubea. Iar acum erau o familie.

In pofida pretentiilor ei contrare, ochii I se ingreunara si atipi imediat.

Cand se trezi din nou, plutind afara din ceata viselor, asezat pe marginea patului, privind-o.

- Dormea si ea, incepu el.

Si, intrucat ii luase deja mana intr-a lui, o ridica la buze.

- M-au lasat s-o iau din nou in brate, dup ace i-am batut bine la cap – am spus cateva lucruri interesante despre ynak, dar in general am fost indulgent. S-a uitat la mine, Brie, s-a uitat drept la mine. Stia cine eram si si-a incovoiat degetele – are niste degete extraordinare- si le-a incovoiat peste unul de-al meu si a strans...

Se intrerupse, cu o expresie de panica totala inlocuindu-I bucuria ametita.

- Plangi. De ce plangi? Te doare ceva. Merg dupa doctor. Aduc pe cineva.
- Nu.

Tragandu-si nasul. Brianna se apleca sa-si indese fata in umarul lui.

- Nu ma doare nimic. Numai ca te iubesc atat de mult. O, ma induiosezi, Grayson. Cand iti privesc chipul, in timp ce vorbesti despre ea... ma induiosez atat de profound...
- N-am stiut ca va fi asa, murmura el, leganand-o la piept si mangainu-I parul. N-am stiut ca va fi atat de extraordinary, incredibil de extraordinary. Voi fi un tata bun.

O spuse cu atata fervoare si o atat de dulce nuanta de teama, incat Brianna rase..

- Stiu.

Cum ar putea sa nu reuseasca, se intreba Grayson, cand ea credea in el atat de total?

- Ti-am adus un sandvis si inca ceva.
- Multumesc.

Brianna se ridica in capul oaselor, tragandu-si din nou nasul si stergandu-se la ochi.

- O, Grayson, ce natarau minunat esti.

Grayson incarcasa cu flori, vase, cosuri si ghivece, baloane ce umpleau tot tavanul si culori vii si forme vesele. Un enorm caine purpuriu ranjea la picioarele patului.

- Cainele e pentru Kayla, ii spuse el, scotand niste servetele dintr-o cutiesi indesandu-i-le in mana. Asa ca sa nu-ti vina vreou idee. Probabil ca sandvisu s-a racit,si am mancat si eu cativa cartofi prajiti. Dar mai e o prajitura cu ciocolat pentru tine, daca nu-mi faci capul mare.

Brianna isi sterse noile lacrimi.

- Vreau prajtura la inceput.
- Poftim.
- Ce-I asta, ne ospatam deja? Maggie intra, cu un buchet de narcise in brate. O urma sotul ei, cu capul ascuns dupa un urs de plus.
- Buna, mami, se apleca Rogan Sweeney peste pat sa-si sarute cumnata, dupa care ii facu lui Gray cu ochiul. Papa...
- Ii era foame, ranji Gray.
- Si-s prea lacoma ca sa impart prajitura, baga Brianna in gura o furculita plina cu ciocolata.
- Tocmai am mai aruncat o privire, se tranti Maggie pe un scaun. Si pot sa zic, fara prejudecati, ca e cel mai dragalas copil din maternitate. Are parul tau, Brie, tot numai roz-auriu, si gurita lui Gray.
- Murphy iti trimite dragostea lui si cele mai bune urari, interveni Rogan, asezand ursul langa caine. adineaori l-am sunat, ca sa-I dam vestea. El si Liam sarbatoarescu madlenele pe care le-ai terminat de copt inainte sa tea puce travaliul. Ce dragut din partea lui ca se ocupa de Liam, in timp ce voi sunteti aici.

Maggie expedie cu un gest recunostinta Briannei.

- Dragutenia n-are nici o legatura. Marphy ar tine baiatul din zori si pana-n seara, daca l-asa lasa. Se distreaza nemaipomenit si, inainte ca tu sa ma intrebi, iti spun ca la han totul merge perfect. Doamna O'Malley se ocupa de clienti. Desi, de ce ai acceptat rezervari cand stiai ca urma sa ai un copil, nu-mi dau seama.
- Din acelasi motiv pentru care tu ai continuat sa lucrezi la sticla pan ate-am carat sa-l nasti pe Liam, cred, replica sec Brianna. Din asta traiesc. Deci, mama si Lottie au plecat acasa?
- Nu demult.

De hatarul Briannei, Maggie ramase zambitoare. Mama lor se plansese, ingrijorata de microbii pe care ii putea contracta in spital. Nu era o noutate.

- S-au uitat inaintea si au vazut ca dormeai, asa ca Lottie spus c-o duce pe mama cu masina, urmand ca pe tine sip e Kayla sa va vada maine.

Maggie tacu, privind spre Rogan. Inclinarea lui imperceptibila din cap ii dadu de inteles sa-I comunice si celelalte vesti. Intrucat isi intelegea sora si necesitatile ei, Maggie se ridica, veni sa se aseze pe cealalta parte a patului si o lua pe Brianna de mana.

- E mai bine ca a plecat. Nu, nu te uita asa la mine, n-am spus-o cu intentie rea. Am sa-ti dau niste vesti pe care nu e momentul sa le auda si ea. Omul lui rogan, detectivul, crede ca a gasit-o pe Amanda. Acuma, stai, nu-ti face prea mari sperante. Am mai trecut prin asta si-nainte.
- Dar de data asta s-ar putea sa fie adevarat.

Brianna inchise un moment ochii. Cu peste un an in urma, gasise trei scrisori scrise tatalui ei de catre Amanda Dougherty. Scrisori de dragoste, care o socasera si o descumpanisera. Si, afland din ele ca se nascuse un copi, incepuse o cautare lunga si zadarnica a femeii pe care o iubise tatal ei si a copilui pe care el nu-l cunoscuse niciodata.

- S-ar putea.

Nedorind sa-si vada sotia din nou dezamagita, Gray continua cu prudenta:

- Brie, stii bine in cate fundaturi am ajuns de cand s-a gasit certificatul de nastere.
- Stim ca avem o sora, replica incapatanata Brianna. Ii cunoastem numele, stim ca Amanda s-a maritat si ca s-au mutat din loc in loc. Mutarile au fost toata problema. Dar, mai devreme sau mai tarziu, ii vom gasi.

Stranse mana lui Maggie.

- S-ar putea sa se intample de data asta.

- Poate.

Maggie inca nu se resemnase cu aceasta posibilitate. Nici nu era pe deplin sigura daca voia s-o gaseasca pe femeia ce-I era pe jumătate sora.

- E in drum spre un oras numit Columbus, Ohio. Intr-un fel sau altul, curand tot vom sti ceva.
- Papa ar fi vrut s-o facem, spuse Brianna calma. Ar fi fost fericit sa stie ca am incercat, cel putin, sa le gasim.

Dand din cap, Maggie se ridica.

- Ei, am dat drumul bulgarului pep anta, asa ca nu vom incerca sa-l oprim.

Spera numai ca rostogolirea sa nu provoace o avalansa.

- Intre timp, ar trebui sa-ti sarbatoresti noua familie, nu sa-ti faci griji pentru cea care ar putea sau nu sa fie gasita.
- Sa-mi spuneti imediat ce aflati ceva, insista Brianna.
- Ori una, ori alta, asa ca pana atunci nu te agita.

O privire aruncata prin camera o facu pe Maggie sa zambeasca din nou.

- Ti-ar place sa ducem acsa unele din toate florile aste, Brie, sis a le aranjam ca sa te astepte acolo cand vii cu copilul?

Cu un oarecare effort, Brianna isi retinu restul intrebarilor ce-I dadeau tarcoale prin cap. Inca nu exista nici un raspuns pentru ele.

- As fi recunoscatoare. Pe Gray l-a luat valul.
- Ai mai dori si altceva, Brianna?

Cu umor si bina dispozitie, Rogan lua florile pe care I le ingramadea in brate sotia sa.

- Inca putina prajitura?

Brianna cobori privirea, rosind.

- Am mancat-o pana la ultima firmitura, nu-I asa? Multumesc oricum, dar cred ca-mi ajunge atat. Duceti-va acasa, amandoi, si culcati-va.
- Asa vom face. Te sun, promise Maggie; cand iesi din salon, in ochi I se ivi din nou ingrijorarea. As dori sa nu-si mai faca atatea speranta si sa fie asa de sigura ca sora asta demult pierduta va dori s-o primim cu bratele deschise.
- Asa-I firea ei, Maggie.
- Sfanta Brianna, ofta Maggie. N-as putea sa support daca toata povestea asta o s-o raneasca, Rogan. Nu-I nevoie decat sa te uiti la ea ca sa vezi cum aduna totul in minte, in inima. Oricat de nedreapta sunt, as da orice sa nu fi gasit scrisorile alea.
- Nu te framanta.

Intrucat Maggie exact cu asta se ocupa, Rogan apasa cu cotul butonul ascensorului.

- Nu framantatul meu e problema, murmura Maggie. N-ar trebui sa-si faca griji cu problema asta, tocmai acum. Are copilul la care sa se gandeasca, iar peste cateva luni s-ar putea ca Gray sa plece in marele lui turneu.
- Credeam ca l-a contramandat., raspuse Rogan, radicand la loc florile inclinate.
- Vrea sa-l contramandeze. Ea il bate la cap sa se duca, vrea ca nimic sa nu-I influenteze munca.

Nervoasa si nemultumita, se incrunta spre usile liftului.

- E-atat de-al dracului de sigura ca poate sa se descurce cu copilul, cu hanul, cu toti clientii aia nenorociti, si pe deasupra si cu povestea asta cu Amanda Dougherty Bodine.
- Stim amandoi ca Brianna e destul de puternica pentru a se descurca, orice-ar fi. La fel ca tine.

Pregatita sa-l contrazica, Maggie ridica ochii. Surasul amuzat al lui Rogan ii calma nervii.

- S-ar putea sa ai dreptate, ii arunca ea o privire mieroasa. Macar o data.

Ma linistita, ii lua din brate cateva flori.

- Si e o zi prea minunata ca san e batem capul cu ceva ce s-ar putea sa nu se intample niciodata. Ne-am ales cu o nepotica frumoasa, Sweeey.
- Asta asa e. Cred ca s-ar putea sa fi mostenit barbia ta, Margaret Mary.
- Si eu ma gandeam.

Intra in lift impreuna cu el. Cat de simplu era totul in fond, medita ea, sa uiti durerea sis a nu tii minte decat bucuria.

- Si ma gandeam ca, acuma cand Liam incepe sa umble, am putea incepe pregatirile ca sa-I daruim o surioara sau un frator.

Cu un zambet, Rogan reusi sa o sarute, printre narcise.

- Si eu ma gandeam.

Capitolul 3

Eu sunt Inviere si Lumina.

Shannon stia ca vorbele preotului, toate vorbele preotului, erau menite sa mangaie, sa usureze, eventual sa inspire. Le auzea, in acea minunata zi de primavara, la mormantul mamei sale. Le auzise si in biserica plina de oameni si scaldata de soare, in timpul slujbei funebre. Toate cuvintele ii erau familiare din copilarie. Iar ea statuse in genunchi, in picioare si asezata, raspunzand chiar, dupa cum urmarea rital de parte di creierul ei.

Dar nu se simtea nici mangaiata, nici usurata si nici insperata.

Nu era o scena ca de vis, ci cum nu se poate mai reala. Preotul in anterioru negru, cu frumosul sau timbru baritonal, zecile si zecile de participanti indoliati, torentul stralucitor de lumina care facea sa scanteieze manerele de alama ale sicriului invaluit cu flori. Sunetul bocetelor, ciripitul pasarilor.

Isi ingropa mama.

Langa mormantul proaspat se afla movilita intretinuta cu grija a altuia, si piatra de capatai, inca brutal de noua, a omului pe care toata viata il crezuse tatal ei.

Ar fi trebuit sa planga. Insa plansese deja.

Ar fi trebuit sa se roage. Dar nu-I venea in minte nici o rugaciune.

Stand astfel, cu glasul preotului rasunand in aerul curat al primaverii, Shannon nu putea decat sa se revada pe sine, intrand in salon, cu furia inca arzand-o pe dinauntru.

Crezuse ca mama ei dormea. Insa prin cap I se framantau prea multe intrebari, prea multe cerinte, ca sa astepte, si se hotarase s-o trezeasca.

Cu blandete, isi amintea ea. Slava Domnului ca fusese cel putin blanda. Dar mama ei nu se trezise, nu se clintise.

Restul fusese numai panica. Acum fara tot atata blandete – zgaltaielile, strigatele, rugamintile. Si cele cateva minute de nefiinta, din fericire scurte, despre care acum stia ca fusesera ocupate de o isterie neputincioasa.

Urmase chemarea innebunita a ambulantei, drumul interminabil si infricosator spre spital. Si asteptarea, mereu asteptarea.

Acum, asteptarea se sfarsise. Amanda intrase in coma, si dincoma, in moarte.

Iar din moarte, cum spunea preotul, in viata vesnica.

I-au spus ca era o binecuvantare. Medical spusese astfel, si surorile care erau de o blandete fara margini. Prietenii si vecinii care o vizitaseră, cu totii ii spusera ca era o binecuvantare. Nu avusese dureri, nici suferinte, in cele patruzeci si opt de ore. Nu facuse decat sa doarma, in timp ce trupul si creierul isi incetau functiile.

Numai cei vii sufereau, isi spune acum Shannon. Numai ei erau chinuiti de vinovatie si regrete si intrebari ramase fara raspuns.

– Acum este cu Colin, murmura cineva.

Shannon clipi din ochi, revenind la realitate, pentru a vedea ca se sfarsise. Oamenii se intorceau deja spre ea. Trebuia sa le primeasca mangaierile, condoleantele, propriile regrete, la fel cum facuse si in timpul pelerinajului la catafalca.

Multi aveau s-o insoteasca acasa, desigur. Se pregatise pentru asta, organizase toate detaliile. In fond, isi spuse ea in timp ce primea condoleantele si le raspunde mecanic acelora care treceau prin fata ei, la detalii se pricepea cel mai bine.

Ceremonia unerara se desfasurase cu bun simt si fara tapaj. Mama ei ar fi dorit ceva cat mai simplu, Shannon stia, si se straduieste sa-I faca pe plac cu acest ultim prilej. Sicriul simplu, muzica si florile potrivite, solemna ceremonie catolica.

Si mancarea, desigur. Parea aproape oribil sa comande asa ceva din oras, dar pur si simplu nu avusese timp si energii a pregateasca o masa pentru prietenii si vecinii care aveau sa vina acasa de la cimitir.

Apoi, in sfarsit, ramase singura. Un moment, pus si simplu nu se putu gandi. Ce voia? Ce era bine? Lacrimile si rugaciunile continuau sa o ocoleasca. Nesigura, Shannon puse o man ape sicriu, dar nu simti decat lemnul incalzit de soare si mireasma nespuse de imbatoare a trandafirilor.

– Iarta-ma, murmura ea. N-ar fi trebuit sa se intample asa intre noi, la sfarsit. Dar nu stiu cum sa indrept lucrurile, sau cum sa le schim. Si nu stiu nici cum sa-mi iau ramas bun, de la nici unul dintre voi.

Privi piatra funerara din stanga.

Colin Alan Bodine Iubit sot si tata

Pana si aceste ultime cuvinte gravate in granit, isi spuse ea nefericita, stand la mormintele celor doi oameni pe care ii iubise toata viata, decat sa nu fi aflat niciodata adevarul.

Iar aceasta dorinta indaratnica si egoista era vinovatia cu care avea sa traiasca.

Intorcandu-se, porni singura spre masina care o astepta.

* * *

Paru sa fi trevut ceasuri nelinistite, cand multimea incepu sa se rareasca si in casa se lasa din nou linistea. Amanda fusese foarte iubita, iar aceia care o iubisera se adunasera in casa ei. Shannon isi lua pentru ultima oara ramas bun., multumi pentru ultima oara, primi ultimele condoleante si , in sfarsit, inchise usa si ramase singura.

Oboseala incepea s-o doboare, pe cand intra in cabinetul tatalui ei.

Amanda facuse foarte putine schimbari acolo, in cele unsprezece luni de la moartea neasteptata a tatalui ei. Biroul cel mare si vechi nu mai era incarcat, dar mai ramanea sa scape de computer, de modem, de fax, si de celelalte echipamente pe care le folosisera Colin, in meseria lui de broker si consultant financiar. Jucariile lui, cum le spunea el, pe care sotia lui le pastrase, cu toate ca putu dariu costumele, incaltamintea, cravatele fanteziste ramase de la el.

Toate cartile ramasesera pe rafturi – planning fiscal, planning imobiliar, texte de contabilitate.

Obosita, Shannon se aseza in fotoliul mare din piele pe care i-l daruise chiar ea, de Ziua Tatalui, cu cinci ani in urma. Lui Colin ii placea, tineea minte Shannon, sa-si plimbe mana peste pielea neteda de Burgundia. Era destul de mare ca sa incapa un cal in el, spunea Colin, razand si luand-o pe genunchi.

Isi dorea sa se poata convinge ca inc ail mai simtea acolo. Dar nu reusea. Nu simtea nimic. Ceea ce-I spunea mai mult decat slujba de recviem, mai mult decat cimitirul, ca era singura. Cu adevarat singura.

Nu fusese destul timp pentru nimic, isi spunea Shannon, cu o amaraciune surda. De-ar fi stiut dinainte... u era sigura la ce anume se gandea, la boala mamei sale, sau a minciuni. Dac-ar fi stiut, isi spuse ea din nou, indreptandu-si mintea catre boala. Poate ar fi incercat alte remedii, medicina alternativa, concentratele de vitamine, toate sperantele marunte si simple despre care cities in cartile de medicina homeopatica pe care le colectionase. Nu avusese tim p sa le dea sansa de a-si face efectul.

Avusese la dispozitie doar cateva saptamani. Mama ei ii ascunsese existenta bolii, la fel cum ascunsese si alte lucruri.

Nu I le impartasise, isi spuse Shannon, in timp ce inversunarea I se razboia cu durerea. Ei, propriei sale fiice.

Astfel, cele din urma cuvinte pe care I le adresase mamei ei fusesera furioase si dispretuitoare. Si nu le mai putea lua inapoi niciodata.

Cu pumnii stransi impotriva unui dusman pe care nu putea sa-l vada, se ridica, intorcandu-se inspre birou. Avea nevoie de timp, fir-ar sa fie. Avea nevoie de timp pentru a incerca sa inteleaga sau, cel putin, pentru a invata sa accepte situatia.

Ii venire si lacrimile, fierbinti, neputincioase. Caci stia, in adancul inimii, ca-si dorea ca mama ei sa fi murit inainte de a-I spune. Si se ura pe sine insasi pentru acets gand.

Dupa ce lacrimile I se uscara, stiu ca trebuia sa doarma. Urca masinal scara, isi spala cu apa rece obrazii aprinsi si se culca pe pat, imbracata complet.

Trebuia sa vanda casa, isi spuse. Si mobile. Avea de rezolvat atatea formalitati.

Nu-I spusese mamei sale ca o iube.

Cu aceasta povara pe inima, cazu prada unui somn profound.

* * *

Siestele de dupa-amiaza o lasau intotdeauna pe Shannon buimaca. Se culca numai cand era bolnava, ceea ce I se intampla decat rareori. Cand se dadu jos din pat, in casa dormea tacerea. Uitandu-se la ceas, vazu ca nu dormise nici macar o ora, dar era teapana si nauca, in pofida scurtimei timpului.

Avea sa-si faca o cafea, isi spuse, dupa care urma a se aseza si planui cum sa se ocupe cel mai bine de lucurile mamei si de casa pe care o iubise ea.

Auzi soneria inainte de a fi ajuns la baza scarii. Nu putea decat sa se roage sa nu fie vreun vecin bine intentionat, sosit sa-I ofere ajutor sau companie. Pe moment nu dorea nici una, nici alta.

La usa era inasa un strain.un barbat de inaltime medie, cu oarecare burta, vizibila sub costumul inchis la culoare. Avea parul carunt si ochii patrunzatori. Cand ochii aceia ramasera atintiti spre ea, Shannon avu o senzatiee ciudata si incomoda.

– O caut pe Amanda Dougherty Bodine.

– Aici este casa Bodine, replica Shannon, incercand sa-l identifice. Comis voiajor? Nu pare. Sunt fiica ei. Ce doriti?

Expresia necunoscutului nu se schimba, dar Shannon il simti devenind mai atent.

– Cateva minute din timpul doamnei Bodine, daca se poate. Sunt John Hobbs.

– Regret, domnule Hobbs, nu se poate. Am inmormantat-o pe mama mea azi-dimineata asa ca, daca ma scuzati...

– Imi pare rau.

Mana lui se indrepta spre usa. Tinanad-o deschisa, cand Shannon vru s-o inchida.

– Tocmai am sosit in oras, de la New York. N-am auzit despre moartea mama dumneavoastra.

Hobbs era nevoit sa regandea strategia sa se adune repede. Ajunsesse prea aproape ca sa plece, pur si simplu.

- Sunteti Shannon Bodine?
- Exact. Ce doriti, domnule Hobbs?
- Sa-mi acordati putin timp, raspunse el destul de amabil, intr-un moment mai convenabil pentru dumneavoastra. As dori sa stabili o intalnire, peste cateva zile.

Shannon isi impinsedea fata parul ravasit in timpul somnului.

- Peste cateva zile, plec la New York.
- Voi fi incantat sau e intalnim acolo.

Ochii fetei se ingustara, incercand sa-si alunge deorientarea de dupa somn.

- Mama mea va cunostea, domnule Hobbs?
- Nu, domnisoara Bodine, nu ma cunostea.
- Atunci, nu cred ca avem ceva de discutat. Acum, va rog sa ma scuzati.
- Am informatii pe care am fost autorizat, de catre clientii mei, sa le discut cu doamna Amanda Dougherty Bodine..

Hobbs continua sa stea cu manapele usa, tinand-o deschisa, in timp ce o masura pe Shannon.

- Clienti? Repeta Shannon, intrigata in pofida propriei vointe. E ceva in legatura cu tatal meu?

Hobbs ezita scurt, dar fata observa. Si incepu sa-I bubuie inima in piept.

- Este vorba de familia dumneavoastra, da. Daca am putea stabili o intalnire, ii voi informa pe clientii mei despre decesul doamnei Bodine.
- Cine sunt clientii dumneavoastra, domnule Hobbs? Nu, sa nu-mi spuneti ca e confidential, se rasti ea. Veniti la usa mea in ziua cand mi-am ingropat mama, cautand-o ca sa discutati probleme de familie. Acum eu sunt singura membra a familiei, domnule Hobbs, asa ca informatiile dumneavoastra ma privesc, in mod evident. Cine sunt clientii dumneavoastra?
- Trebuie sa dau un telefon – din masina. V-ar deranja sa asteptati cateva momente?
- Bine, accepta Shannon, mai mult prada unui impuls, decat daca ar fi avut rabdare. Astept.

Cand, insa, Hobbs porni spre sedanul inchis la culoare din fata casei, inchise usa. O incerca senzatia ca urma sa aiba neboie de cafeaua aceea.

Nu dura mult. Soneria se auzi din nou, tocmai cand Shannon lua prima sorbitura. Luand cana cu ea, se duse sa deschida.

- Domnisoara Bodine, clientul meu m-a autorizat sa abordez problema cum consider ca e mai bine.

Varand mana in buzunar, scoase o carte de vizita si i-o intinse.

- *Doubleday Investigations*, citi Shannon. New York

Isi arcui o spranceana.

- Ati facut cale lunga, domnule Hobbs.
- Profesiunea mea ma poarta destul de mult pe drumuri. Acest caz anume m-a adus aici. As dori sa intru, domnisoara Bodine. Sau, daca preferati, ne-am putea intalni oriunde doriti.

Shannon simti nevoia de a-I tranti usa in fata. Nu se temea de el in sens fizic. Lasitatea avea origini mai profunde si, intrucat le recunostea, n-o lua in seama.

- Poftiti. Tocmai am facut o cafea.
- Va multumesc.

Conform obiceiului sau, de mult inradacinat, Hobbs scruta casa in timp ce o urma pe Shannon, inregistrand bogatia subtila, bunul gust discret. Tot ceea ce aflase despre familia Bodin in ultimele cateva luni se reflecta in casa aceea. Era – fusese – o familie agreabila, strans unita, cu venituri superioare si fara pretentii.

- Este un moment dificil pentru dumneavoastra, domnisoara Bodine, incepu Hobbs, dup ace se aseza la masa, pe scaunul indicat de Shannon. Sper sa nu va sporesc si eu greutatele.
- Mama mea a murit acum doua zile, domnule Hobbs. Nu cred ca-mi puteti crea dificultati si mai mari. Frisca, zahar?
- Neagra, multumesc.

O studie, in timp ce-I turna cafeaua. Stapanu pe sine, medita el. Avea sa-I usureze misiunea.

- Mama dumneavoastra a fost bolnava, domnisoara Bodine?
- A avut cancer, raspunse ea scurt.

Nu dorea compatimiri, judeca Hobbs, asa ca nu si le exprima.

- Il reprezint pe Rogan Sweeney, incepu el, pe sotia lui si familia ei.
- Rogan Sweeney?

Prudenta, Shannon se aseza si ea la masa.

- Cunosc numele, desigur. *Worldwide Galleries* are o filiala la New York. Sediul se afla in ...

Lasa fraa neterminata, punand canapele la masa inainte ca mainile sa inceapa a-I tremura. Irlanda, isi spuse. In Irlanda.

- Stiti, deci.

Hobbs ii citi cunoasterea in ochi. Si acest lucru avea sa-I usureze sarcina.

- Clientii mei erau preocupati ca imprejurarile sa nu va fie necunoscute.

Hotarata sa nu ezite, Shannon ridica din nou cana.

- Ce legatura are Rogan Sweeney cu mine?
- Domnul Sweeney este casatorit cu Margaret Mary Concannon, cea mai mare fiica a raposatului Thomas Concannon, din Comitatul Clare, Irlanda.
- Concannon.

Shannon inchise ochii, pana cand ii trecu impulsul de a tremura.

- Inteleg.

Cand deschise din nou ochii, in acestia se simti un amuzament amar.

- Presupun ca v-au angajat sa ma gasiti. Mi se pare ciudat ca prezint interes pentru ei, dupa atatia ani.
- Initial, am fost angajat sa o gasesc pe mama dumneavoastra, domnisoara Bodine. Va pot spune ca au aflat despre dumneaei, si despre existenta dumneavoastra, abia anul trecut. Atunci a fost initiata investigatia. Totusi, am intampinat o multime de dificultati in a o localiza pe Amanda Dougherty. Dupa cum probabil stiti, a plecat de acasa, din New York, pe neasteptate si fara a comunica familiei sale destinatia.
- Presupun ca nici ea n-o cunostea, fiind data afara din casa fiindca fusese gravida.

Impingand cafeaua deoparte, Shannon isi impreuna mainile.

- Ce doresc clientii dumneavoastra?
- Principalul scop era acela de a lua legatura cu mama dumneavoastra, pentru a o anunta ca urmasii in viata ai domnului Concannon au descoperit scrisorile pe care I le scriseseti, cu permisiunea dumneaei, a va contacta pe dumneavoastra.
- Urmasii in viata. Deci a murit.

Isi freca tampla cu o mana.

- Da, m-ati gasit deja. E mort. Si ceilalti la fel. Ei bine, m-ati gasit, domnule Hobbs, asa ca v-ati indeplinit misiunea. Ii puteti informa pe clientii dumneavoastra ca ma fost contactata si altceva nu ma intereseaza.
- Surorile dumneavoastra...

Ochii lui Shannon devenira reci.

- Nu le consider surorile mele.

Hobbs se rezuma sa incline capul.

- Doamna Sweeney si doamna thane s-ar putea sa dreasca sa ia personal legatura cu dumneavoastra.
- Nu le pot opri, nu-I asa? Dar le puteti anunta reuniunile cu niste femei pe care nu le cunosc. Ceea ce s-a intamplat intre tatal lor si mama mea acuma douazeci si opt de ani nu schimba cu nimic *status quo*-ul. Asa ca...

Se intrerupse, cu ochii redevenindu-I atenti.

- Margaret Mary Concannon, ati spus? Artista?
- Da, este renumita pentru lucrarile ei de sticlariie.
- Putin spus, murmura Shannon.

Fusese personal la una din expozitiile lui M. M. Concannon, in galeria *Worldwide* din New York Si se gandise sa investeasca intr-o lucrare. Ideea era aproape hilara.

- Ei, e amuzant, nu-I asa? Le puteti spune lui Margaret Mary Concannon si surorii ei...
- Brianna. Brianna Concannon Thane. Are in Clare un B & B. poate ati auzit si de sotul ei. Este scriitor de romane politiste de mare succes.
- Grayson Thane?

Cand Hobbs dadu din cap, Shannon aproape ca izbucni in ras.

- Au casnicii reusite, pare-se. bravo lor. Spuneti-le ca-si pot trai viata mai departe, cum intentionez sa fac si eu.

Se ridica.

- Daca altceva nu mai este, domnule Hobbs...?
- Trebuie sa va intreb daca doriti scrisorile mamei dumneavoastra si, in caz afirmativ, daca aveti vreo o obiectie fata de clientii ca sa-si faca si ei cate o copie.
- Nu le doresc. Nu doresc nimic.

Isi stapani un neasteptat val de venin, risipindu-si-l intr-un oftat.

- Ceea ce s-a intamplat nu este din vina lor, cum nu este nici dintr-a mea. Nu stiu ce parere au despre toata situatia asta, domnule Hobbs, si nici nu ma intereseaza. Daca e vorba de curiozitate, de vinovatie deplasata sau de obligatii familiale, le puteti spune sa-si vada de treaba.

Hobbs se ridica si el.

- Tinanad cont de timpul, eforturile si banii pe i-au cheltuit ca sa va gaseasca, as putea spune ca este o combinatie din toate trei. Si ceva mai mult, poate. Dar le voi transmite.

Ii intinse mana, iar Shannon, luata prin surprindere, i-o stranse.

- Daca va razganduri, sau va vine in minte vreo intrebare, ma puteti gasi la numarul de pe cartea de vizita. Diseara ma inapoiez la New York

Tonul sau rece o ustura. Nu-si dadea seama de ce.

- Am dreptul la intimitatea mea.
- Intr-adevar, dadu el din cap. Gasesc singur iesirea, domnisoara Bodine. Va multumesc pentru timpul pe care mi l-ati acordat si pentru cafea.

Lua-l-ar dracu', fu singurul lucru pe care si-l putu spune Shannon, in timp ce detectivul iese calm din bucataria ei. Lua-l-ar dracu pentru indiferenta si subtilul lui ton judecatoresc.

Si lua-i-ar dracu pe toti. La dracu cu fiicele lui Thomas Concannon care o cautau, chemand-o ca sa-si satisfaca o simpla curiozitate. Si oferindu-I si satisfacerea propriei sale curiozitati.

Nu le voia. N-avea nevoie de ele. Las' sa ramana in irlanda, cu vietile lor commode si sotii straluciti. Shannon avea viata ei, ale carei cioburi trebuia sa le adune cat mai repede.

Stergandu-si lacrimile despre care nu-si dduse seama ca-I curgeau, se duse si inhata cartea de telefon. O rasfoi repede, isi cobori degetul in lungul paginii si forma un numar.

– Da, am o casa de vanzare. Ne intarziat.

* * *

O saptamana mai tarziu, Shannon revenise la New York. Evaluase casa pentru vanzare si spera sa o rezolve repede. Fara-ndoiala, banii n-aveau sa conteze. Descoperise ca era o femeie bogata. Moartea ii daruise aproape o jumatate de million de dolari, din investitiile pe care le facuse tatal ei de-a lungul anilor. Pe langa mostenirea anterioara, niciodata n-avea sa se mai preocupe de un lucru atat de meschin ca banii.

Numai ca trebuise sa ramana orfana ca sa-I castige.

Totusi, era in suficienta masura fiica lui Colin bodine pentru a stii ca trebuia sa vanda casa., care urma sa-I aduca o suma considerabila. Unele din mobilele pe care nu se indurase sa le vanda sau sa le daruiasca erau depozitate. Cu siguranta, mai putea astepta putin pana se hotara ce-avea sa se intample cu fiecare vaza sau lampa.

Shannon impachetase numai cateva obiecte favorite, de valoare sentimentala, pentru a le aduce cu ea la New York. Printre ele se numarau toate tablouri pe care le pictase pentru parintii ei de-a lungul anilor.

De acelea nu se putea desparti.

Cu toate ca supervisorul o lasase libera pana la sfarsitul saptamanii, se intorsese la lucru a doua zi dupa revenirea din Columbus. Fusese convinsa c-avea sa o ajute, ca munca era raspunsul de care avea nevoie.

Trebuia sa se ocupe de noile ei insarcinari. Abia incepuse munca la ele, cand fusese chemata. Nu avusese decat doua saptamani ca sa se deprinda cu noul post si noile sale raspunderi.

Aproape toata viata, de cand se maturizase, lucrase pentru acel posesor si acele raspunderi. Urca pe scara profesionala, cu pasul vioi si rapid pe care si-l planuise. Biroul din colt era al ei, programul saptamanal era umplut ordonat cu intalniri si prezentari. Insusi C.E.O.-ul ii cunostea numele, ii respecta munca si, dupa cum stia, o avea in vedere pentru fapte mai mari.

Era tot ce-si dories vreodata, ce-I trebuise, pentru care isi facuse planuri.

Cum ar fi putut sti ca nimic din biroul ei nu parea sa conteze? Nimic nu conta, catusi de putin.

Nici planseta ei de proiactare, cu instrumentele. Nici lucrarea importanta pe care o inhatase chiar in ziua cand primise telefonul din Columbus, fiind nevoita sa i-o predea unui coleg. Pur si simplu nu conta. Avansarea pentru care trudiese pe branci parea atat de indepartata de ea, acel moment. Intocmai ca viata pe care o dusesese, cu toata ordinea si planificarea ei migaloasa, parea sa fi apartinut tot timpul altcuiva.

Se pomeni privind tabloul care-l infatisa pe tatal ei, dormind, in gradina. Era in continuare rezemat de perete, nu agatat. Din motive pe care nu le putea intelege, pur si simplu nu dorea sa-l aiba in biroul ei.

– Shannon?

Femeia care varase capul pe usa era atractiva, imbracata impecabil. Lily era asistenta ei, o prietena oarecare dintr-o viata despre care Shannon incepea sa-si dea seama ca era constituita din prieteni oarecare.

– Credeam ca poate ai chef sa faci o pauza.

– N-am facut nimic, ca sa am nevoie de pauze.

– Ascuta, intra Lily, venind spre biroul ei pentru a-I masa cu voiciune umerii. Asteapta sit u catva timp. Te-ai intors abia de cateva zile.

– Nu trebuia sa ma deranjez.

Cu o miscare iritata, se impinse inapoi de langa birou.

- Nu produc nimic.
- Treci printr-o perioada grea.
- Mhm.
- De ce nu-ti contramandezi intalnirile de dupa-amiaza?
- Odata si-odata, tot trebuie sa ma apuc din nou de treaba.

Privi pe fereastra, spre peisajului New York-ului despre care visase ca intr-o zi avea sa fie al ei.

- Dar anuleaza masa cu Tod. N-am chef sa fiu sociabila.

Lily isi tuguie buzele si lua nota.

- Necazuri in Paradis?
- Sa zicem ca, dupa parerea mea, nici relatia asta nu e productive – si mi-a ramas prea mult de lucru din urma ca sa mai iau masa cu altii.
- Cum vrei tu.
- Exact, intoarse Shannon capul. Nu ti-am multumit cum se cuvine ca mi-ai rezolvat atatea treburi in lipsa mea. M-am uitat la unele si voiam sa-ti spun ca ai lucrat excellent.
- Pentru asta sunt platita, dadu Lily o pagina din carnet. Comanda Mincko are nevoie d cateva finisari, si nimic nu corespunde pentru costumele de la Rightway. Tilghmanton e de parere ca le poti rezolva tu. A trimis azi-dimineata un memoriu, cerand sa te uiti peste schite sis a vii cu o propunere noua – pana la sfarsitul sampamanii.
- Bine, dadu Shannon din cap, revenind la birou. O asemenea provocare poate fi exact ceea ce-mi trebuie.sa vedem mai intai cazut Rightway, Lily. Cu Mincko ma poti pune la current mai tarziu.
- S-a facut, porni Lily spre usa. A, ar trebui sa-ti spun. Rightway vrea ceva traditional, dar diferit, subtil, dar indraznet, sexy dar retinut.
- Bineinteles. O sa-mi scot din servieta bagheta magica.
- Ma bucur ca te-ai intors, Shannon.

Cand usa se inchise, Shannon expira adanc. Era bine ca se intorsese, nu?

Trebuia sa fie.

* * *

Ploaia siroia pe strazi. Dupa zece ore mizerabile de lucru inchiate printr-o rafuiala cu un barbat de care increasa sa se convinga ca era indragostita, Shannon o privea pe fereasta taxiului care o ducea inapoi spre casa.

Poate avusese dreptate sa se inapoieze atat de repede la lucru. Rutina, cerintele si concentrarea, o ajutase sa-si alunge o parte din durere. Cel putin, temporar. Avea nevoie de rutina, isi reaminti ea. Avea nevoie de scandalosul program care-I adusese postul de la Ry-Tilghmanton.

Munca ei, cariera pe care si-o faurise, era tot ce mai avea. Nu exista nici macar iluzia unei relatii satisfacatoare, care sa-I umple un coltisor al vietii.

Dar avusese dreptate s-o rupa cu Tod. Nu fusesera altceva unul pentru altul decat obiecte de recuzita atragatoare. Iar viata, tocmai descoperise ea, era prea scurta pentru alegeri prostesti.

Plati taxiul la colt, si se repezi spre cladire, aruncandu-I un zambet fugar portarului. Din obisnuinta, isi lua corespondenta, frunzarind plicurile in timp ce urca spre etaju ei cu liftul.

Cel din Irlanda o facu sa incremeneasca.

Cu o injuratura, il indesa la fund, descuind usa si aruncand toate scrisorile pe o masa. Dasi inima ii batea cu putere, isi urma obiceiu inradacinat. Agata haina in cuier, se descalta, isi turna obisnuitul pahar de vin. Abia dup ace se aseza pe masuta de langa fereastra cu vedere la Madison Veanue, incepu sa-si deschida corespondenta.

Trecura doar coteva momente, pana ceda ispitei si rupse plicul de la Brianna Concannon Thane.

Draga Shannon,

Imi pare nespus de rau pentru moartea mamei tale. Probabil ca inca mai suferi si ma indoiesc ca oricare din cuvintele mele ti-ar alina durerea. Din scrisorile pe care le-a scris tatalui meu, stiu ca era o femeie iubitoare si deosebita, si-mi pare rau ca n-am avut niciodata posibilitatea s-o cunosc si sa i-o eu insami.

L-ai cunoscut pe omul lui Rogan, domnul Hobbs. Din raportul lui, inteleg ca erai informata despre relatia dintre mama ta si tatal meu. Cred ca acest lucru s-ar putea sa-ti pricinuiasca unele suferinte, pentru care imi pare rau. Dar trebuia sa-ti scriu, macar o data.

Tatal tau, sotul mamei tale, te-a iubit cu siguranta foarte mult. Nu doresc sa ma amestec in aceste emotii sau amintiri, care sunt sigura ca-ti sunt nepretuite. Doresc numai sa-ti ofer o sansa de a cunoaste si cealalta parte a familiei si a mostenirii tale. Tatal meu nu a fost un om simplu, dar a fost bun si nu a uitat-o niciodata pe mama ta. I-am gasit scrisorile catre ella mult timp dupa moartea lui, inca legate cu panglica pe care o pusese el.

As dori sa-l impartim impreuna sau, daca tu nu vrei, sa-ti ofer o sansa de a vedea Irlanda unde ai fost conceputa. Daca ai putea-o gasi in inima ta, as dori foarte mult sa vii sis a locuiesti o vreme la mine si ai mei. Daca nu din alt motiv, cel putin pentru ca tinuturile de aici sunt foarte bune ca sa-ti alunge durerea.

Nu-mi datorezi nimic, Shannon. Si poate crezi ca nici eu nu-ti datorez nimic. Dar daca ti-ai iubit mama, asa cum mi-am iubit eu tatal, stii bine ca amandoua le suntem datoare. Poate ca, devenind prietene, daca nu surori, la vom fi dat inapoi ceva din cele la care au renuntat ei pentru noi.

Invitatie ramane deschisa. Daca doresti vreodata sa vii, vei fi binevenita.

*A ta cu adevarat,
Brianna*

Shannon citi scrisoarea de doua ori. Apoi, dup ace o aruncase deoparte, o lua si o mai citi o data. Oare femeia aceea era chiar atat de simpla, de neegoista, de dispusa sa-si deschida inima si casa?

Nu dorea inima Briannei, sau casa ei, isi spuse Shannon.

Si totusi. Si totusi... avea de gand sa nege chiar si fata de sine insasi ca exact la acel lucru se gandise? O calatorie in Irlanda. O privire in trecut. Cocheta cu ideea de a se duce, fara a lua legatura cu nimeni din familia Concannon.

Fiindca se temea? Se intreba ea. Da, poate, fiindca se temea. Dar si pentru ca nu dorea nici o staruinta, nici o intrebare, nici o cerere.

Femeia care ii trimise scrisoarea nu-I promitea nimic din toate astea. Si-I oferea mult mai mult. "Poate am s-o cred pe cuvânt," isi spuse Shannon. "Si poate nu."

Capitolul 4

- Nu stiu de ce agiti atat de mult, se planes Maggie. S-ar zice ca te pregatesti sa primești o regina.
- Vreau sa stea confortabil, replica Brianna, potrivit vaza cu allele in mijlocul scrinului, dupa care se razgandi si o duse pe masa cu margini canelate de langa fereastra. Face atata drum ca sa ne cunoasca. Vreau sa se simta ca acasa.

- Din cate observ eu, ai facut curatenie din pod pana in pivnita de doua ori, ai adus in casa atatea flori ca sa ajunga pentru cinci nunti si ai copt atatea prajituri sit arte incat ar fi nevoie de o armata ca sa le manance pe toate.

In timp ce vorbea, Maggie se apropie, dand la o parte perdelele de dantela, pentru a privi afara, peste coline.

- Te pregatesti pentru o dezamagire, Brie.
- Iar tu esti hotarata sa nu te bucuri deloc de sosirea ei.
- Scrisoarea ei de acceptare a invitatiei nu era tocmai plina de emotie si placere, nu-I asa?

Brianna inceta sa mai pufaiasca pernele de pe pat, pe care le mai pufaise de cateva ori, privind spinarea rigida a surorii ei.

- Ea e cea desprecheata, Maggie. Noi ne-am avut intotdeauna un ape cealalta, si la fel va fi si dupa ce ea o sa plece inapoi. Pe langa faptul ca si-a pierdut mama, cu nici o luna in urma. Nu ma asteptam la un raspuns cu inflorituri. Sunt destul de multumita ca a acceptat cat de cat sa vina.
- I-a spus omului lui Rogan ca nu vrea sa aiba nimic de impartit cu noi.
- A, si nici tu n-ai spus in viata ta un lucru, pentru ca pe urma sa te razgandesti.

Aceste cuvinte adusera un zambet incordat pe buzele lui Maggie.

- Din cate imi amintesc eu, pe moment, nu.

Cand se rasuci, zambetul ii ramaese pe fata.

- Cat mai avem pana s-o luam de la aeroport?
- Putin. Mai intai trebuie s-o alaptez pe Kayla si vreau sa ma schimb.

La vederea expresiei lui Maggie, ofta prelung.

- N-am sa-mi intampin sora pe care inca n-am vazut-o niciodata, in pantaloni prafuiti si sort.
- Ei bine, eu nu ma schimb, ridica Maggie din umeri, in bluza labartata de bumbac pe care si-o varase in blugii vechi.
- Cum poftesti, replica nepasatoare Brianna, pornind spre usa. Dar poate-ai vrea sa-ti piepteni cuibul ala de ciori din cap.

Desi isi rasfranse buza, Maggie arunca o privire in oglinda masutei de toaleta. O descriere adecvata, isi spuse ea cu orecare amuzament, cand observa sa bucelele sale roscovane erau zburlite si incurcate.

- Am lucrat, striga, grabind psul pentru a o ajunge pe Brianna la baza scarii. Tevior mele putin le pasa daca am parul in ordine sau nu. Nu trebuie sa intalnesc oameni zi si noapte, ca tine.
- Iar oamenii aia sunt si ei recunoscatori ca nu trebuie sa te intalneasca. Fa-ti un sandwich sau ceva, Margaret Mary, adauga ea, intrand vioaie in bucatarie. Pari cu capsula pusa.
- Ba nu-s deloc.

Bombanind, insa totusi infometata, Maggie porni spre sertarul cu paine.

- Par gravida.

Brianna incremeni din mers.

- Cum? Oh, Maggie.
- Si e vina ta ca sunt asa,, murmura Maggie, incrunandu-se, in timp ce taia painele neagra proaspata.

Razand, Brianna se avanta sa-si imbratiseze din rasputeri sora.

- Bine, dar asta e o declaratie ciudata, si sunt sigura ca le-ar interesa pe autoritatile medicale din lumea intreaga.

Maggie, inclina capul, cu un licar de umor in ochi.

- Cine tocmai a facut un copil, daca-mi dai voie sa te-ntreb? Si cine m-a pus s-o tin in brate pe fetita aia minunata la doar cincisprezece minute dupa ce se nascuse, ca sa ma cam scrantesc la cap?
- Doar nu esti separata, serios, ca s-ar putea sa mai ai un copil, facu Brinna un pas inapoi, muscandu-si buza. Rogsan se bucura, nu?
- Inca nu i-am spus. Sunt departe de-a fi sigura. Dar simt.

Instinctiv, iti apasa o man ape stomac.

- Si nu, nu sunt separata, te tachinez doar, sper.

Ii aplica surarii sale o palmuta usoara pe obraz si reveni la pregatirea tartinei.

- Azi dimineata am avut greturi.
- Aha, se ivira lacrimi in ochii Briannei. Minunat.

Cu un mormait, Maggie se duse la frigider.

- Sunt exact atat de sonata cat sa fiu de accord cu tine. Sa nu spui nimic inca, nici macar lui Gray, pana nu-s sigura.
- Nu spun...daca mamanci tartina aia asezata pe scaun, si cu putin ceai alaturi.
- Nu-I rea idea. Du-te hraneste-o pe nepoata-mea si schimba-te odata, ca intarziem la aeroport, s-o luam pe regina.

Brianna dadu sa se rasteasca, dar in schimb trase adanc aer in piept si se strecura pe usa dintre bucatarie si camerele ei.

Camerele acelea se extinsera, de cand se maritase ea, cu un an in urma. Al doilea etaj al casei principale si mansarda transformata erau destinate vizitatorilor care veneau si plecau de la Blackthorn Cottage. Aici, insa, langa bucatarie, avea acces numai familia.

Salonasul si dormitorul fusesera de ajuns, cand nu locuia acolo decat Brianna. Acum, se adaugasera un al doilea dormitor si o camera pentru copii, luminoasa si insorita, cu spatioasele sale ferestre duble dand spre dealuri si spre tanarul migdal inflorit pe care i-l plantase Murphy in ziua nasterii Kaylei.

Deasupra leaganului, reflectand fermecator razele soarelui, se afla mobilul, menajeria de sticla pe care o confectionase Maggie, cu inorogii, sirenele si caii sai inaripati. Sub dan, cu privirea spre miscari si frematari, fetita fermata.

- Uite-o pe iubire mea, murmura Brianna.

Continua sa simta aceeasi navala, acelasi torent de emotii si minunare. Copilul ei. In sfarsit, copilul ei.

- Te uiti la luminite, iubito? Ce dragute sunt, si ce desteapta e matusica ta Maggie.

O lua pe Kayla in brate, inspirandu-I mirosul, absorbind senzatia de bebelus.

- Azi vei face cunostinta cu inca o matusica, matusica ta Shannon, din America. Nu-I asa ca va fi grozav?

Cu copilul rezemat pe un brat, Brianna isi deschise bluza si se instala in balansoar. Arunca o privire spre tavan si zambi, stiind ca Gray era deasupra, in cabinetul sau. Scriind, reflecta ea, despre omoruri si massacre.

- Asa vezi, ganguri ea infiorata, cat gura Kaylei ii apuca sanul si incepu sa suga. Iar cand vei fi satula si schimbata, vei sta cuminte cu papa pana vine u, nu peste mult timp. Deja ai crescut atat de mare. N-ai decat o luna, stii. O luna, azi implinita.

Gray le privea din usa, coplezit si umil. Nimeni n-ar fi putut sa-I spuna, nimeni n-ar fi putut sa-I explicedinainte ce avea sa simta vazandu-si sotia si copilul. Sa aiba o sotie si un copil. Pumnul mic al Kaylei se rezema pe curbara sanului mamei sale, ivoriu pe ivoriu. Soarele le juca in par, nuante cu nuanțe aproape identice. Se uitau una la alta, legate intr-un mod pe care el nu putea decat sa si-l imagineze.

Apoi, Brianna ridica ochii, zambind.

- Credeam ca lucrezi.
- Te-am auzit prin intercom, arata el pe micul monitor; insistase sa le instaleze prin toata casa; venind spre balansoar, se lasa pe vine alaturi. Doamnele mele sunt atat de frumoase.

Cu un ras usor, Brianna se apleca inainte:

- Saruta-ma, Grayson.

El se supuse, zabovind, dupa care isi muta capul pentru a manghia cu buzele parul Kaylei.

- Ii e foame.
- Are pofta de mancare a tatalui ei.

Ceea ce-I indrepta gandurile spre probleme mai practice.

- Ti-am lasat niste friptura rece, iar painea e proaspata, de azi dimineata. Daca am timp iti pregatesc ceva inainte de plecare.
- Nu-ti face griji. Daca vine vreun client de la plimbare inaintea ta, pun eu placintele si ceaiul.
- Devii un bun hotelier, Grayson. Totusi, nu vreau sa-ti intrerupi munca.
- Munca merge de minune.
- Imi dau si eu seama, nu esti incrunat si nu te-am auzit de zile-n sir tropaind incoace si-ncolo pe la etaj.
- E un caz de asasinat-suicid, ii facu el cu ochiul. Su asa pare sa fie. M-a inveselit.

Ii trecu alene un deget peste san, chiar deasupra capului fetitei. Stand cu ochii atintiti spre Brianna, avu satisfactia de a vedea scurtul junghi de placere reflectandu-ise in ochi.

- Cand am sa fac din nou dragoste cu tine, Brianna, va fi la fel ca prima oara.

Brianna lasa sa-I scape o respiratie usoara.

- Nu cred ca e corect sa ma seduci in timp ce-o alaptez pe fiica noastra.
- E corect sa te seduc oricand.

Ridica mana, facand c lumina soarelui sa se reflecte in aurull verighetiei.

- Suntem casatoriti.
- Tine-ti glandele in frau, Grayson Thane, striga Maggie din camera alaturata. mai avem nici douazeci de minute pana va trebui sa plecam la aeroport.
- Bagareato, bombani el, dar cand se ridica, ranjea. Cred ca de-acum au sa ma bata la cap doua surori de-alea tale.

* * *

Dar Gray era ultimul lucru la care-I statea lui Shannon mintea. Vedea Irlanda dedesubt, de la fereastra avionului, verdele campilor, negrul falezelor. Era frumoasa, cutremurator de frumoasa si de o ciudata familiaritate.

Isi dorea sa nu fi venit.

Nu mai avea cale de intoarcere, isi reaminti ea. Era o prostie sa se gandeasca macar. O fi fost adevarat ca luase hotararea de a veni prada unui impuls, influentata de presiuneapropriei sale vinovatii si suferinte, si a intelegerii simple din scrisoarea Briannei. Si isi urmase impulsul pana la capat, luandu-si concediu fara plata de la serviciu, incuind apartamentul si cumparandu-si billet de avion pentru un drum de cinci mii de kilometric, care mai avea cateva minute pana sa se incheie.

Inceta sa se mai intrebe ce se astepta sa gaseasca, sau ce voia sa resolve. Nu stia raspunsurile. Nu stia decat ca avea nevoie sa vina. Ca sa vada, poate, ceea ce vazuse odinioara mama ei. Indoelile o sacaiiau- ingrijorarea ca-I era fidela singurului tat ape care-l cunoscuse in viata ei, teama sa nu se pomeneasca inconjurata dintr-o data de rude pe care nu vroia sa le recunoasca.

Cu o clatinare a capului, isi lua pudriera din poseta. Se exprimase destul de clar in scrisoare, isi reaminti Shannon, in timp ce incerca sa-si remedieze machiajul. Redactase si revazuse textul de trei ori, inainte de a fi fost indeajuns de multumita pentru a-I expedia un raspuns Briannei. Fusese politicoasa, cam rece si complet neemotionata.

Si exact asa intentiona sa continue.

Incerca sa nu tresar in momentul in care rotile atinsera pista. Mai avea timp, se asigura ea, sa-si pregateasca atitudinea. Anii de calatorie impreuna cu parintii ei o familiarizaseră cu rutina debarcarilor, a vamilor, a pasapoartelor. Parcurse automat toate etapele, in timp ce facea eforturi sa se calmeze.

Increzatoare de-acum, incredintata ca se simtea din nou putin mai presus de restul imprejurarilor, intra in multimea ce inainta spre terminalul principal.

Nu se asteptase la socul recunoasterii. Convingerea absoluta ca cele doua femei ce asteptau printre ceilalti erau din familia Concannon. Si-ar fi putut spune ca era din pricina coloratiei, a pielii albe ca laptele, a ochilor verzi, a parului roscat. Aveau unele trasaturi in comun, desi cea mai inalta dintre cele doua parea mai blanda si avea parul mai auriu, cata vreme al celeilalte era rosu ca flacara.

Dar nu tenul, nici asemanarea familiala, nu o facura sa se indrepte direct spre cele doua, cand in jur erau atatia oameni care lacrimau, radeau si se grabeau sa se imbratiseze. Ci o profunda convingere viscerală, surprinzător de dureroasă.

Nu avu decat o clipa la dispozitie ca sa le aprecieze, cea mai inalta, la patru ace, intr-o rochie albastra simpla, cealalta de o eleganta bizara, cu o bluza larga si blugi carpiti. Si vazu recunoasterea inapoiata, in zambetul luminos al uneia si privirea rece, masurata, a celeilalte.

– Shannon. Shannon Bodine.

Fara ezitare sau premeditare, Brianna inainta grabita si o saruta pe Shannon usor pe obraz.

– Bine ai venit in Irlanda. Eu sunt Brianna.

– Imi pare bine.

Shannon era recunoscătoare ca avea mainile ocupate cu caruciorul de bagaje.. dar Brianna o si impingea la o parteca sa ia ea insasi caruciorul.

– Ea e Maggie. Ne bucuram atat de mult ca ai venit.

– Probabil vrei sa scapi de multimea asta, banuiesc, inclina Maggie din cap, rezervandu-si judecata asupra femeii trufase, in jacheta si pantaloni scumpi. Ai zburat cale lunga peste ocean.

– Sunt obisnuita cu calatoriile

– Intotdeauna sunt interesante, nu-I asa?

Desi avea nervii in pioaneze, Brianna vorbea cu dezinvoltura, in timp ce impingea carutul.

– Maggie a vazut mai multe locuri decat mine. De fiecare data cand ma urc intr-un avion, am senzatia ca parka as fi altcineva. Ai calatorit bine?

– In liniste.

Putin cam disperata, acuma cand I se parea ca n-avea sa smulga mai mult decat o propozitie scurta si declativa de la Shannon, Brianna incepu sa vorbeasca despre vreme – care era minunata – si despre lungimea drumului pana la vile – care era din fericire scurt. De-o parte si de alta a ei, Shannon si Maggie isi aruncau ochi de neincredere reciproca.

– Te asteptam cu masa, continua Brianna, cand incarcau bagajele lui Shannon in masina. Sau te poti odihni putin mai intai, daca esti obosita.

– Nu vreau sa va fac greutate, raspunse Shannon cu atata convingere incat Maggie pufni.

– La greutate se pricepe Brie cel mai bine. Stai tu in fata, adauga ea rece. Ca musafira

Mare parsiva, conchise Shannon, smucind barbia in sus, cam la fel cum avea si Maggie obiceiul, in timp ce se aseza in locul de langa volan.

Brianna stranse din dinti. Era obisnuita, mult prea obisnuita , cu discordiile familiale. Dar totusi o dureau.

- Deci, nu ai fost niciodata in Irlanda, Shannon.
- Nu.

Intrucat raspunsul fusese scurt si o facea sa se simta la fel de parsiva pe cat o considera pe ea Maggie, isi relaxa cu deliberare umerii

- Ceea ce-am fazut din aer a fost fermecator.
- Sotul meu a calatorit prin toata lumea, dar spune ca locul asta este cel mai frumos din cate a vazut, ii arunca Brianna un zambet lui Shannon, in timp ce manevra sa iasa din incinta aeroportului. Dar acum e acasa, si are prejudecati.
- Esti maritata cu Grayson Thane.
- Mhm. De un an, la sfarsitul lui iunie. A venit in Irlanda, la Clare, ca sa studieze pentru o carte. O sa apara in curand. Desigur, acum lucreaza la alta, si se distreaza de minune omorand oameni in dreapta si-n stanga.
- Imi plac cartile lui.

Un subiect sigur, conchise Shannon. Unul simplu.

- Tatal meu era un mare fan..

Si imediat crea un moment de tacere densa, incomoda.

- Ti-a fost greu, spuse cu bagare de seama Brianna. Sa-ti pierzi amandoi parintii, la un interval atat de scurt. Sper ca sejurul aici te va ajuta sa-ti mai usurezi inima.
- Iti multumesc.

Shannon intoarse capul, admirand privelistea. Era fermecatoare, nu incapea nici o indoiala. La fel cum nu incapea nici o indoiala ca exista ceva aparte in modul soarelui de a lumina piezis printre nori, aurind vazduhul.

- Omul lui Rogan a spus ca esti graficiana publicitara, incepu Maggie, mai mult din curiozitate decat din politete.
- Asa e.
- Deci, te ocupi cu vanzari de articole, cu piata.

Shannon inalta spranceana. Stia sa recunoasca dispretul atunci cand il auzea, oricat de fin ar fi fost.

- E un mod de a spune.

Intorcand incet capul, o fixa pe Maggie cu privirea.

- Si tu vinzi...articole. Pe piata.
- Ba nu, zambi opac Maggie. Eu le creez. De vanzari se ocupa altii.
- Interesant, nu credeti, intervine grabita Brianna, ca amandoua sunteti artiste?
- Ciudat, mai bine zis, murmura Maggie radicand din umeri, cand Brianna ii arunca o privire prevenitoare prin oglinda.

Shannon se multumi sa-si impreuneze mainile. Ea, cel putin, fusese bine crescuta.

- Cat de aproape de oras e casa ta, Brianna? M-am gandit sa inchiriez o masina.
- E o bucata de drum pana in sat. acolo n-ai sa gasesti masini de inchiriat. Dar esti binevenita sa o folosesti pe asta ori de cate ori vrei.
- Nu vreau sa-ti iau masina.
- De cele mai multe ori sta degeaba. Are si Gray una, asa ca...vei dori sa admiri ceva peisaje, presupun. Oricare dintre noi te va duce cu placere, daca vrei. Uneori, oamenilor le place sa hoinareasca de unii singuri. Asta-I satul nostrum, adauga ea.

Nici nu era mai mult decat atat, medita Shannon, nu putin dezamagita. O localitate micuta, cu strazi stramte in panta, case si magazine cuibarite unele in altele. Fermecator, desigur, si cochet. Si, isi

mai spuse ea cu un oftat launtric, incomod. Fara teatru, fara galerii, fara fast food. Fara multimi de oameni.

Un barbat ridica privirea la auzul masinii, ranji in jurul tigarii care-I statea lipita de baza de jos si ridica mana in semn de salt, continuandu-si plimbarea.

Brianna ii facu cu mana la randul ei, strigand prin fereastra deschisa:

- Buna ziua si tie, Matther Feeney.
- Nu opri, pentru numele lui Dumnezeu, Brie, ordona Maggie, chiar in timp ce facea si ea cu mana. Daca-I dai ocazia, va vorbi intr-una, pana saptamana viitoare.
- Nici nu ma gandeam sa opresc. Shannon vrea sa se odihneasca, nu sa auda barfele satului. Totusi ma intreb daca sora lui, Colleen, se va marita cu comisul ala voiajor britanic.
- N-ar strica, dupa tot ce-am auzit, spuse Maggie, ridicandu-se sa-si rezeme mainile pe spatarul fotoliului din fata. Caci deja i-a vandut ceva ce-o sa-I achite peste noua luni.
- Colleen e grea?
- Britanicul i-a plantat una-n burta, iar acum taica-su il strange cu o mana de gat si cu cealalta scrie invitatiile la nunta. Am aflat totul de la Murphy, acu' o seara, doua, la crasma.

Impotriva propriei vointe, Shannon simti ca I trezea interesul.

- Vrei sa spui ca-l vor forta sa o ia de nevasta?
- A *forta* e un cuvoant cam tare, replica Maggie, ironica. *Incurajeaza* e mai potrivit. *Incurajeaza ferm*, tinand seama de alternative foarte rezonabila intre juraminte nuptiale si o mutra facuta praf.
- E o solutie cam arhaica, nu crezi? In fond, si femeia a avut aceeasi contributie ca barbatul.
- Si va ramane cu el pe cap la fel fel cum va ramane si el cu ea. In cel mai bun caz.
- Pana mai fac sase copii si divorteaza, spuse scurt Shannon.
- Ei, cu totii ne asumam riscul cu problemele astea, nu-I asa, se rezema Maggie la loc pe spatar. Iar noi, irlandezii, ne mandrim ca riscam mai des, si mai mult decat majoritatea.

Si n-avea draptate? Se intreba Shannon, in timp ce ridica din nou barbia. Cu I.R.A. lor si lipsa contraceptivelor, cu alcoolismul si mariajele fara iesire.

Slava Domnului ca venise numai ca turista.

Inima ii tresari scurt, cand drumul se ingusta. Serpui stramt printr-un tunnel de garduri vii dese, sadite atat de aproape de marginea drumului incat, din timp in timp, masina se freca de Frunze. Pe alocuri, peretele verde prezenta deschizaturi, pe unde sa zarea cate o casuta sau un sopron.

Shannon incerca sa nu se ganseasca ce s-ar fi intamplat daca din sens opus aparea alta masina.

Apoi, Brianna coti la un colt si spatial se largi.

Fara a fi constienta de ceea ce facea, Shannon se apleca inainte, cu ochii mari si buzele intredeschise de surpriza placuta.

Valea era un tablou. Cu siguranta, nu putea sa fie adevarata. In fata ei se desfasurau valuri-valuri colinele, sectionate ici si colo cu ziduri de piatra, despricate de o fasie de pamant arat brun, impestritate de neasteptata paleta de culori a pajistilor cu flori salbatice.

Hambare si case de jucarie statea dispuse in locuri perfect alese, cu vitele ce paseau miscandu-se in jur ca niste punctisare si rufele intinse la uscat leganandu-se vessel in vant.

Pe o campie se vedeau ruine de castel, bolovani rostogoliti si un perete inalt si abrupt, ca si cum locul acela ar fi fost blocat intr-o falie temporală.

Soarele facea totul sa straluceasca precum aurul si se reflecta din panglica ingusta a unui rau argintiu.

Si toate, pana la ultimul fir de iarba, erau cuprinse sub un cer de un albastru atat de intens, incat parea sa pulseze.

Pentru prima oara de zile-n sir, Shannon uita de durere, vinovatie si griji. Nu putea decat sa se uite cu zambetul in florindu-I pe fata si, in inima, cu cel mai ciudat simtamant din toate de a fi stiut ca toate acelea, exact asa cum erau, o asteptasera acolo dintotdeauna.

- E frumos, nu-I asa? Murmura Brianna, incetinind masina pentru a-I mai lasa lui Shannon un moment sa se bucure.
- Da. In viata mea n-am vazut o frumusete mai mare. Imi dau seama de ce o indragea atat de mult mama mea.

Iar acest gand ii readuse junghiul de durere, asa c intoarse din nou privirea.

Dar noua priveliste nu era cu nimic mai putin incontatoare. Blackthorn Cottage o astepta primitoare, cu ferestrele sclipind si piatra presarata cu mica scanteietoare. Splendoarea unei gradini se intinde dincolo de gardurile vii care-si asteptau propria in florire.

Un caine latra in semn de salut cand Brianna opri in spatele unui ferches Mercedes decapotabil.

- Asta-I Concobar, cainele meu, explica ea si rase la vederea ochilor dilatati ai lui Shannon, cand Con alerga spre le de dupa coltul casei. E mare, Con asta, dar nu musca. Nu ti-e frica de caini, nu-I asa?
- In mod normal nu.
- Sezi, comanda Brianna, coborand din masina. Si fa frumos.

Cainele se supuse imediat, batand in pamant cu coada sa cenusie si grosa, pentru a-si demonstra placerea si cumintenia. O masura cu privirea pe Shannon, care se apropia prudenta, apoi intinse o laba.

- Ok, trase adanca aer in piept Shannon, acceptand salutul canin. Suntem frumos, da?

Ceva mai increzatoare, il mangaie pe cap. Arunca o privire, vazand ca Maggie si Brianna ii descarcau deja bagajele.

- Le iau eu pe astea.
- Nu-I o problema, absolut nici una.

Cu o surprinzatoare fortapentru o femeie atat de zvelta, Brianna cara bagajele spre usa casei.

- Bine ai venit la Blackthorn Cottage, Shannon. Sper ca te vei simti bine aici.

Cu aceste cuvinte, deschise usa din fata, spre un intreg tambalau.

- Vino-aici, dracursorule! Vorbesc serios, Liam. O sa-mi puna pielea pe bat.

Sub privirile lui Shannon, un tanc cu parul negru o zbughi pe hol, cu piciorusele sale scurte dar surprinzator de repezi, lasand o dara de firmituri din mana plina de fursecuri. Rasul sau navalnic reverbera din pereti. Nu departe il urma un barbat foarte hartuit la infatisare, cu un bebelus oracaindu-I pe brat.

Zarindu-le pe noile-sosite, baietelul ranji, aratandu-si chipul angelic manjit cu mancare. Isi arunca in sus bratele dolofane.

- Mami.
- Mami, ba bine ca nu, il culese Maggie pefiul sau, cu o miscare experta a bratului. Ia uita-te cum arati, Liam Sweeney, un loc curat nu se gaseste pe tine. Si mananci biscuiti inainte de ceai.

Copilul zambi, cu ochii albastri jucandu-i:

- Pusi.
- Exact ca taica-tau. Cu un pusi, dregi totul.

Dar i-l darui, inainte de a se intoarce sa-I arunce lui Gray o privire ucigatoare.

- Deci, din partea ta ce-ai de spus, Grayson Thane?
- Pledez insanitate, muta el bebelusul pe celalt brat, mangaindu-l linistitor, in timp ce-si dadea la o parte parul din ochi. Nu e vina mea. Pe Rogan l-au chemat la galerie, iar Murphy a iesit sa are ceva, asa ca am fost recrutat sa supraveghez dezastrul asta de douzeci de livre. Pe

urma, bebelusul a inceput sa planga, iar Liam a dat peste fursecuri. Ah, bucatarie, Brie, n-ar fi bine a intri acolo.

- Esti sigur?
- Ai incredere in ce-ti spun. Iar salonul e cam...ma rog, ne-am jucat si noi. Am sa-ti cumpar o vaza noua.

Ochii femeii se ingustara primejdios.

- Nu Waterford-ul meu.
- Aa...

Cautand sprijin acolo unde-l mai putea gasi, Gray se intoarse spre Shannon.

- Buna. Imi cer scuze. Eu sunt Gray.
- Incantata de cunostinta.

Shannon tresari putin, cand Con se repezi printre picioarele ei sa se infrupte din firmiturile presarate pe jos. Apoi, mai tresari o data, cand Liam se apleca spre ea si o trase de par.

- Pusi, ordona el.
- Oh.

Lui Shannon I se inmuie putin inima. Usurel, ii ciuguli buzele tugiuate si manjite.

- Paleuri cu ciocolata.
- Ieri le-am facut, o lua Brianna pe Kayla in brate, facandu-i-se mila de sotul eisi, dupa cum arata n-au mai ramas decat firmiturile.
- Distra si eu copilul, se apara Gray. Kayla trebuia schimbata, suna si telefonul... Isuse, Brie, cum se poate ca doi la un loc sa fie o pacoste mai mare decat de doua ori unul singur?
- Asta-I unul din misterela alea de nepatruns. Reabiliteaza-te, Grayson, si du bagajele lui Shannon in camera ei, esti bun?
- Nici o problema. Zau ca-I o casa linistita, o asigura el. De obicei. Aa, Brianna, despre pata de pe covorul din salon am sa-ti explic mai tarziu.

Incruntata, Brie facu cativa pasi, scrutand haosul din incaperea pe care o lasase intr-o ordine meticuloasa

- Sa n-ai nici o indoiala. Shannon, imi cer scuze.
- Nu face nimic.

De fapt, facea, si chiar mai mult de-atat. Zgomotoasa intampinare reusise s-o destinda mai mult decat orice maniere sclivisite.

- Asta-I copilul tau?
- Fetita noastra, Kayla, facu Brianna un pas inapoi, pentru ca Shannon s-o poata vedea mai bine. Azi a implinit o luna.
- Ce frumoasa e.

Putin mai teapana, se intoarse spre Maggie:

- Si fiul tau?
- In carne si oase. Liam, da-I buna ziua lui...

Ezita, nehotarata, apoi se hotari:

- Lui Miss Bodine.
- Shannon, zambi ea, decisa sa nu creeze tensiuni. Si tie buna ziua, Liam.

Baiatul raspunse intr-o formula care ar fi necesitat un interpret, dar ranjetul sau nu avea nevoie de traducere.

- Ma duc sa-l spal, Brie. Da-mi-o sip e Kayla si vad eu de ei, pana-I arati tu lui Shannon camera.
- Multumesc.

Si i-o dadu pe Kayla, astfel ca Maggie porni spre bucatarie cu cate un copil pe fiecare brat.

- Ciucalata, ceru Liam, pronuntand perfect clar.nici de-ai muri, baiatu’, fu raspunsul maica-sii.
- Asa, ridica Briana o mana la par, care I se desprindea din agrafe. Hai sa te instalam. Ti-am pregatit camera de la mansarda. Ai de urcat doua etaje, dar este cea mai retrasa si mai aparte.

In timp ce porneausa urce scara, arunca o privire:

- Daca te deranjeaza toate scarile astea, pot sa te mut cat ai bate din palme.
- Nu ma deranjeaza scarile.

Shannon se simtea din nou stingherita. Ciudat, reflecta ea, cu cat ii era mai usor sa fata fata provocarilor abrazive ale lui Maggie, decat bunavointei deschise a Briannei.

- Camera e gata doar de cateva luni. Intelegi am transformat podul.
- E o casa minunata.
- Multumesc. Unele schimbari le-am facut dup ace a murit tata si mi-a lasat-o mie. Atunci am inceput cu *B & B*-ul. Apoi, cand m-am maritat cu Grayson, am avut nevoie de mai mult loc, un cabinet pentru scrisul lui si o camera pentru copii. Odaile noastre sunt la parter, langa bucatarie.
- Unde-I Kayla? Vru sa stie Gry, intalnindu-se cu ele pe scara, in timp ce cobora.
- A luat-o Maggie.

Cu un gest atat de firesc si indelung deprins incat abia se observa, Brianna ridica o mana spre obrazul lui:

- Ar trebui sa iesi la o plimbare, Grayson, sa-ti limpezesti putin mintile.
- Cred c-o sa merg. Ma bucur ca ai venit aici, Shannon.
- Multumesc, inalta Shannon sprancenele, cand Gray isi saruta sotia. Nu parea tocmai sarutul nepasator pe care i-l daruieste un sot inainte de a iesi la plimbare.
- Ma-intorc inainte de ceai, promise el si iesi grabit.

Brianna o conduse la etajul urmator, unde o usa o astepta deschisa larg, a invitatie.

Camera depasea orice asteptari. Spatioasa si aerisita, cu o fermecatoare canapea asezata sub peretele inclinat intr-o parte a ferestrei si un enorm pat de alama varat sub cealalta panta. Luminatoarele din tavan si frumoasele ferestre boltite lasau sa intre soarele si aerul primavaratic. Perdelele din dantela se infoiau, asortate cu cuvertura alburie.

Flori proaspat cuese asteptau sa fie mirosite si toate suprafetele luceau.

Shannon zambi, la fel ca in clia cand vazuse valea.

- E minunat. Cu-adevarat fermecator, Brianna.
- O retinusem ca pe un loc special. De la fereastr aia poti vedea pana la ferma lui Murphy, si mai departe.
- Murphy?
- A, e un prieten, un vecin. Murphy Muldoon. Pamanturile lui incep imediat dupa zidul gradinii noastre. Ai sa-l cunosti. Vine mult pe la noi.

In timp ce vorbea, Brianna mergea prin camera, facandu-si de lucru cu abajururile, potrivit cuvertura de pe pat.

- Iar camera asta e mai discreta decat celelalte, si putin mai mare decat majoritatea. Baia e chiar aici. Grayson a consultat niste carti si a proiectat- impreuna cu Murphy.
- Credeam ca acest Murphy e fermier.
- Da, este. Dar e dubaci la tot felul de lucruri.
- Aha.

Zambetul lui Shannon se lati la vederea incaperii mici si lucitoare, cu cad ape picioare cu gheare, lavaboul pe pedestal si prosoapele pufoase agitate pe vergele de alama.

- Parc-ar fi o casa de papusi.
- Este, intr-adevar.

Nervoasa cum n-ar mai fi fost cu nici un vizitator, Brianna isi inlantui mainile.

- Sa te-ajut la despachetat, sau preferi sa te odihnesti mai intai?
- N-am nevoie de ajutor, multumesc. Poate m-arunc putin in cada aia.
- Atunci simte-te ca acasa. Mai ai alte prosoape in cufarasul de-acolo sic red ca vei gasi tot ce-ti mai trebuie.

Ezita din nou.

- Vrei sa-ti aduc tava sus la ora ceaiului?

Ar fi fost mai usor sa spuna da, isi zise Shannon. Putea sa stea cuibarita in camera, singura, departe de toate.

- Nu, am sa cobor.
- Stai cat vrei, ii puse Brianna o man ape brat, pentru a-I da de inteles ca invitatia nu se referee numai la ceai. Daca vrei ceva sunt jos.
- Iti multumesc.

Cand usa se inchise dupa Brianna, Shannon se ajeza pe marginea patului. Ramasa singura, isi putea lasa umerii sa cada, inchizand ochii.

Era in Irlanda si habar n-avea ce sa faca in continuare.

Capitolul 5

- Deci, cum e sora asta yankee a voastra?

La fel de firesc ca si cum s-ar fi aflat in bucataria lui de-acasa, Murphy Muldoon se servi cu una dintre tartele cu frisca pe care le aranja Brianna pe o tava.

Era un barbat inalt, cu tendinta spre slabiciune. Intrand in bucatarie, isi scoasa sapca, asa cum il invatase maica-sa, iar parul brunet era ciufulit de degetele cu care si-l greblase, si avea mare nevoie de o tunsoare.

- Tine-ti mainile acasa, ordona Brianna, plesnindul. Asteapta pana servesc.
- Atunci s-ar putea sa nu capat cate vreau, ii ranji el, cu o luminita in ochii albastri, inainte de a-si indesa tarta in gura.
- E la fel de draguta ca tine, Brie?
- Degeaba ma flatezi, ca alta tarta pana la ceai tot nu primesti.

In voce, inasa, I se sintea veselia.

- Draguta nu e cuvantul potrivit. E frumoasa. Are parul mai potolit decat al lui Maggie, de o culoare cam ca a iepei aleia murge pe care-o iubesti tu atat de mult. Ochii-I sunt la fel ca ai lui papa – desi nu i-ar face placere sa auda – de verdele cel mail impede. E cam la fel de inalta ca mine, si svelte. Si...lustruita, cred ca s-ar putea zice. Chiar si dupa calatorie, abia daca arata sifonata cat de cat.
- Maggie spune ca e o femeie rece.

Intrucat Brianna pazea tartele ca o gaina cu un singur ppui. Murphy alese ceaiul.

- E rezervata, il corecta Brianna. Fapt este ca Maggie nu vrea s-o simpatizeze. I se simte o anume tristete pe care si-o ascunde sub raceala.

Lucru pe care Brianna il intelega perfect.

- Dar a zambit, a zambit de-a binele, cand am iesit in capatul drumului, de unde se intindea valea.
- Frummoasa panorama aia de-acolo.

În timp ce turna ceaiul, Murphy își misca umerii. Îl cam durea spatele, căci arase încă din zori. Însă era o durere plăcută, durerea unei zile de muncă rodnică.

- Așa ceva n-are unde să vada în New York City.
- Vorbesti despre New York ca și cum ar fi pe alta planetă, nu peste ocean.
- În ce mă privește pe mine, e la fel de departe ca Luna.

Cu un hohot de ras, Brianna îl privi peste umăr. Era mai chips chiar decât în tinerețe. Iar pe-atunci, femeile din sat comentaseră despre chipul său de inger. Acum, mai avea și ceva diavolesc, adăugând un impact în plus ochilor aceia albaștri-vii și zămbetului iute, stramb.

Viata în aer liber îi pria, iar chipul I se cizelase de-a lungul anilor într-un fel de suplete sculpturală care atragea ochii femeilor. Fapt care nu-l deranja deloc. Clăia rebelă de suvite negre sfida orice pieptanatură îngrijită. Avea trupul dur, cu brațe musculoase, umeri lăți și solduri înguste. Brianna știa că era la fel de puternic precum oricare dintre căii săi iubiți și mult mai bland.

În pofida puterii și asprimii, Murphy avea ceva poetic. O visare în ochi, își spusese ea, cu afecțiune.

- La ce te uiti? Își trecu el o mână peste barbă. Am frisca pe față?
- Nu, mă gândeam ce păcat e că nu ți-ai găsit o femeie cu care să-ți împarti mărtașă dragă.

Desi râdea, Murphy se foi cu oarecare jenă.

- Oare de ce orice femeie care se căsătorește crede că toată lumea ar trebui să facă la fel?
- Fiindcă ea e fericită, privi Brianna spre scaunelul de copii unde stătea Kayla, încântată. Nu crezi că seaman mai mult cu Grayson?
- Seamana perfect cu tine. Nu-I așa, Kayla, iubito? Se aplecă el să gâdile barbia fetitei. Cu mama ți-ai făcut, Brie?
- Nimic deocamdată.

Dorindu-și să nu fi fost nevoită să se gândească la asta, Brianna își împreună strans mainile.

- Va trebui să-I se spună, desigur, dar vreau să-I las lui Shannon timp să se distindă, până începe furtuna.
- Va fi un uragan de proporții. Ești sigură că nu știe nimic despre povestea asta? N-are idee că a mai existat și o lătară femeie, sau un copil al aceleia?
- Sunt la fel de sigură ca de propriul meu nume, ofta Brianna, reîncepând să pregătească serviciul de ceai pentru toată familia. Știi cum a fost situația între ei. Dacă mama ar fi știut, l-ar fi chinat până la moarte.
- Destul de adevărat, Brie, îi trecu Murphy nodurile degetelor peste obraz, până când Brianna îl privi din nou. Nu-ți lua totul pe cap. Nu ești singură, în povestea asta.
- Știu. Dar sunt îngrijorată, Murphy. Situația dintre mama și mine e încordată, și nici cu Maggie nu se înțelege mult mai bine. Nu știu cât de mult va agrava lucrurile afacerea asta. Totuși, altceva nu aveam ce face. Papa ar fi vrut să vină, să aibă sansă de a-și cunoaște familia.
- Atunci stai liniștită o vreme.

Cu ceasca încă într-o mână, o cuprinse cu cealaltă și se aplecă să-I atingă obrazul cu buzele.

În clipa următoare, lumea se răsturna cu susul în jos.

Vedenia stătea în ușă, privindu-I cu superbi ochi verzi. Avea pielea ca alabastrul despre care citise și părea dulce ca laptele proaspăt. Parul îi strălucea, urmând liniile feței spre a încadra barbia înaltă și arrogantă.

Regina zanelor, fu singurul gând care-I putu trece prin cap. Și fu cuprins de vraja.

- A, Shannon, se împurpuraseră obrații Briannei, zăindu-și sora. “Cât de mult a auzit?” se întreba ea. “Și cum o s-o ia?” ceaiul e aproape gata. Mă gândeam să-l bem aici. În salon servesc vizitatorii.

- E perfect si in bucatarie.

Auzise destul, si avea nevoie de timp pentru a decide cum sa procedeze. In acel moment, avea atentia indreptata spre barbatul care se holba la ea cu gura cascata, de parka n-am mai fi vazut in viata lui o femeie.

- Shannon Bodin, el e bunul nostrum prieten si vecin, Murphy Muldoon.
- Imi pare bine.

Vorbirea coerenta parea sa-l fi parasit. Dadu din cap, doar vag constient ca probabil semana cu un neghiob slab de minte.

- Murphy, vrei sa le spui si celorlalti ca e gata ceaiul?

Neprimind nici un raspuns, Brianna ridica ochii spre el:

- Murphy?
- Ce? Clipi Murphy din ochi dupa care isi drese glasul si se foi pe loc. Mda, le spun.

Isi desprinse ochii dinspre vedenie, privind-o pe Brianna fara expresie.

- Cui si ce sa-I spun?

Cu un mic rasat, Brianna il impinse usurel spre usa:

- Nu se poate sa dormi pe picioare, ca unul din caii tai. Du-te si spune-le lui Grayson, Maggie si Liam ca servim ceaiul.

Un ultim branci, si Murphy iese pe usa, cu Brianna inchizand-o dupa el.

- A muncit de la rasaritul soarelui, pun prinsoare, si e frant. De obicei, Murphy e mai ager ca acum.

Shannon se indoia.

- E agricultor?
- Un agricultor foarte bun, si creste si cai. Mie si lui Maggie ne e ca un frate.

Ochii ei se atintira din nou spre ai lui Shannon.

- Nu exista nici un secret pe care sa nu i-l pot destainui lui Murphy, cu convingerea ca la el ramane.
- Inteleg, ramase Shannon pe loc, ce cealalta parte a pragului. Deci, ai considerat ca-I poti vorbi despre situatia asta anume.

Cu un oftat linistit, Brianna aduse ceainicul pe masa.

- Nu ma cunosti, Shannon, si nici pe Murphy, pe nimeni dintre noi. Nu am dreptul sa-ti cer sa ai incredere in niste oameni pe care abia i-ai intalnit. Deci, n-am s-o fac. In schimb, iti voi cere sa stai jos sis a bei un ceai.

Intrigata, Shannon inclina capul:

- Rece mai esti.
- Tot focul l-a luat Maggie.
- Nu ma place.
- Deocamdata, nu.

Lui Shannon ii veni, in chip curios, sa rada, ceea ce si facu.

- Perfect. Nici eu n-o plac. Ce-avem la ceai?
- Piscoturi, branza si putin pite, biscuiti zaharisiti, scones, tarte cu frisca, placinta cu mere.

Shannon intra, privind bunatatile de pe masa

- Faci asta in fiecare dupa-amiaza?
- Imi place sa gatesc, zambi din nou Brianna, stergandu-si mainile de sort. Si voiam ca prima ta zi aici sa fie deosebita.
- Esti hotarata, nu-I asa?
- Familia noastra are o anumita indaratnicie. A, uite-I ca vin. Maggie, vezi ca baietii sa se spele pe maini, bine? Eu trebuie sa servesc in salon.

- Tarte cu frisca, se rezezi Gray. Unde le-ai tinut ascunse?
- N-ai sa mananci cu degetele murdare mancarea mea, replica Brianna calma, terminand de incarcat un carucior de ceai. Serveste-te Shannon. Ma intorc imediat ce am servit clientii.
- Sezi, ii facu Maggie semn fiului sau, de indata ce termina sa-l spele la chiuveta; il tranti pe Liam intr-un scaun inalt si-I dadu un sandwich cu paine prajita sa-l roada. Vrei zahar in ceai?
- Nu, multumesc, raspunse Shannon, la fel de batoasa. Negru si atat.
- Te asteapta o tratatie, spuse gray, umplandu-si farfuria. O fi avand New York-ul cateva din cele mai bune restaurante din lume, dar in viata ta n-ai mai mancat ceva cu gateste Brianna. Lucrezi la Ry-Tilghmanton? O intreba el, incepand sa-I umpla din proprie initiative farfuria.
- Da – o, nu asa mult – sunt acolo de cinci ani.
- Au o reputatie buna. Cap de lista.

Musca incantat dintr-un sandwich.

- Unde ai studiat?
- La Carmegie Mellon.
- Mmm. Nici ca se putea mai bine. Este brutaria aia in Pittsburgh, la vreo jumatate de mila de colegiu. A unui cuplu de evrei. Fac niste prajituri cu rom.
- O stiu, zambi Shannon amintindu-si, bucuroasa ca putea vorbi cu un alt american. Patru ani de zile, am vizitat-o in fiecare duminica dimineata.

Intrucat Maggie era acupata cu Liam, iar Murphy nu parea capabil decat sa se zgaiasca la ea, Shannon nu se jena sa-I ignore, in favoarea lui Gray.

- Brianna mi-a spus ca venisesi aici ca sa faci cercetari pentru o carte. Inseamna ca actiunea urmatoareise petrece in Irlanda.
- Mda. Apare peste cateva luni.
- Abia astept. Imi plac foarte mult cartile tale.
- Voi avea grija sa primesti un exemplar cu autograph.

Cand fetita incepu sa se agite, Gray o ridica in scobitura comoda a cotului, unde se linisti din nou.

Shannon musca din sandwich – care era bun, cu siguranta, si-I umplea golul din stomac, pe care nu-si daduse seama ca i-l scobise foamea. Multumita, dar nu peste masura de impresionata, lua si dintr-o tarta.

- Cine are nevoie de paradis, asa-i?
- Nu ma intrerupe, murmura ea, fac o epifanie.
- Mda, prajiturile lui brie au ceva religios, nici vorba, mai lua Gray una.
- Porcule, isi increti Maggie nasul spre el. Mai lasa-mi si mie sa-I duc acasa lui Rogan.
- De ce nu inveti sa faci singura?
- De ce as invata? Isi lines Maggie degetele, fudula. Nu trebuie sa fac decat cativa pasi, ca sa le mananc pe alea voastre.
- Locuiesti in apropiere? Simti Shannon ca-I pierdea placerea la acest gand.
- Putin mai incolo.

Surasul sibtire al lui Maggie arata ca intelegea complet sentimentele lui Shannon.

- Rogan o taraste dupa el periodic, intervine gray. La Dublin sau pe la galeriile lor. Atunci e mai liniste.

Si-I strecura lui Liam un fursec cu zahar.

- Dar stau pe-aici destul de des ca sa nu scap nimic din chi, ca sa am grija ca Brianna sa nu fie prea exploatata.
- Brianna isi poate purta singura de grija, spuse respective, reintrand in bucatarie. Gray lasa niste tarte din alea si pentru Rogan.

Gray se multumi sa se strambe la Maggie, tragandu-si sotia pe scaun, langa el.

– Nu ti-e foame Murphy?

Intrucat privirea aceea fixa incepea s-o enerveze, Shannon batu cu degetele in masa:

- Domnul Muldoon e prea ocupat sa se holbeze la mine, ca sa-si mai piarda timpul cu mancarea.
- Tontule, murmura Maggie, inghiontindu-l pe Murphy cu cotul.
- Ma scuzati, isi inhata Murphy ceasca, destul de grabit ca sad ea pe dinafara. Eram dus pe coclauri, nimic mai mult. Ar fi cazut s ma intorc.

Si poate ca, intorcandu-se la oile lui, avea sa-si regaseasca acolo si mintile asteptandu-l.

– Iti multumesc pentru ceai, Brie. Bun venit in Irlanda, domnisoara Bodine.

Isi lua sapca, si-o indesa in cap si iese grabit.

- Ei bine, nu credeam c-apuc vreodata ziua can Murphy Muldoon isi lasa farfuria plina, se ridica Maggie, nedumerita, sa i-o pun ape buffet. Am sa i-o duc lui Rogan.
- Da, du-i-o, raspunse absenta Brianna. Crezi ca s-a imbolnavit de ceva? Nu parea in apele lui.

Shannon isi spuse ca arata destul de sanatos si, radican din umeri, il dadu uitarii pe ciudatul domn Muldoon si-si termina ceaiul.

* * *

Mai tarziu, cand cerul tocmai isi pierdea albastrul luminos, nuantandu-se spre cenusiu, Shannon facu o plimbare prin gradinile din dosul casei. Gazda dories, in mod vizibil, sa evacueze bucataria dupa masa de seara a familiei. Nefiind o pasionata a spalatului vaselor, Shannon acceptase sugestia de a respire putin aer curat si a se bucura de linistea serii.

Era, cu siguranta, locul ideal ca sa nu faci nimic, conchise Shannon intrigata, in timp ce umbla in jurul unei sere. Desi se parea ca Brianna rareori profita de confortabila lene.

Ce nu facea femeia aia? Se intreba Shannon. Gatea, conducea echivalentul unui mic hotel exclusivist, crestea un copil mic, intretinea un sot foarte atractiv si, in tot acest timp, reusea sa arate ca o fotografie din *Irish Country Times*.

Dupa ce ocoli sera, zari un loc pitoresc pentru popasuri, la marginea unui rond de pansete si violete. Se aseza pe scaunul de lemn, gasindu-l la fel de confortabil pe cat arata, si se hotari sa nu se gandeasca la Brianna, Maggie si familia din care facea parte temporar. Pentru un scurt rastimp, n-avea sa se gandeasca la absolute nimic.

Vazduhul era racoros si inmirezmat. Cativa clopotei de arama, agatati la o fereasta din apropiere, sunau melodios. I se paru ca auzea mugetul unei vaci in departare – un sunet atat de strain lumii ei, ca si legendele cu leprechauni si banshee.

Ferma lui Murphy, banui ea. Spera, spre binele lui, sa fie mai priceput la agricultura decat la conversatie.

O cuprinse un val de oboseala, effect al decalajului orar, pe care nervii ei il tinusera in frau ore de-a randul. Acum, lasa oboseala s-o invalui ca intr-un cocon, intetosand marginile prea multelor griji.

Si visa un barbat pe un cal alb. Parul sau negru ii flutura in urma, iar mantia intunacata ii falfaia in vant, imborobonata de ploaia ce siroia ca o furie din cerul plumburiu.

Un tragnet despica bolta precum o lance, scaldandu-I chipul in vapoarea fulgerului sau, luminandu-I oasele celtice proeminente, ochii de cobalt ai irlandezului negru si ai razboinicului. Mantia era prinsa la gat cu o brosa de cupru. O rasucire complicata de metal, in jurul capului in basorelief al unui armasar cabrat.

Parca intr-un gand cu cel din medallion, calul sau batu cu copitele aerul haotic, apoi tropai pe iarba. Se repezeau direct spre ea, om si animal, amandoi la fel de periculosi, la el de magnifici. Shannon intrezari sclipirea spadei, luciul mat al armurii stropite cu noroi.

Inima ei raspunse dangatului unu tunet, in timp ce ploaia inghetata ii stropea fata. Dar nu se temea. Tinea barbia repezita in sus, pe cand ii privea navalind spre ea, iar ochii ei, ingustati in ploaie, luceau verzi.

Improscand cu noroi si apa, calul frana la doar cativa centimetri de ea. Calaretul o privi cu triumful si patima stralucindu-I pe chip.

– Deci, isi auzi ea spunand propria voce, care nu era tocmai a ei. Te-ai intors.

Shannon se trezi cu o tresarire, zguduita si derutata de stranietatea si deplina claritate a visului. Parca nici n-ar fi adormit, isi spuse ea, in timp ce-si dadea la o parte parul de pe fata. Parca si-ar fi amintit doar.

Abia avu timp sa se distreze pe propria-I socoteala, cand inima i-o lua la gallop cu viteza indoita. La nici un pas distanta statea un barbat privind-o.

– Scuză-mă, se apropie Murphy din umbrele ce se intindeau. n-am vrut sa te sperii. Credeam ca tragic un pui de somn.

Jalnica de stingherita, se indrepta in scaun.

– Deci, iarasi ai venit sa te zgaiesti la mine, domnule Muldoon?

– Nu...adica, eu...

Ofta nervos. Nu-si vorbise singur, cu asprime, tocmai despre acel comportament? Al dracului sa fie daca se mai pomenea vreodata cu limba ferecata si mintile rasucite, in preajma ei.

– N-am vrut sa te deranjez, reincepu el. Un moment, mi s-a parut ca te-ai trezit si mi-ai spus ceva, dar n-o facusesi.

Incerca un zambet, pe care il gasea ca fermecand de obicei doamnele.

– Adevarul, domnisoara Bodine, este ca m-am intors sa-mi cer scuze ca am cascat gura la dumneata, in bucatarie. Am fost necioplit.

– Nu face nimic. Sa uitam totul.

“Si sa pleci de-aici,” continua ea in gand, iritata.

– Cred ca din cauza ochilor dumitale.

Murphy stia ca nu era numai atat. Stiuse exact ce era, in clipa cand ridicase privirea si vazuse. Era femeia pe care asteptase.

– Ochii mei?

– Ai ochi de zana. Limpezi ca apa, verzi ca muschiul si plini de vraja.

Acum nu mai parea slab de minte, isi dadu ea seama, alertata. Glasul lui dobandise o cadenta muzicala, menita a face o femeie sa uite orice, in afara de sunetul sau.

– Interesant, domnule Muldoon...

– Murphy, daca n-ai nimic impotriva. Suntem pe cale sa devenim vecini.

– Ba nu suntem deloc. Dar nu ma deranjeaza sa te numesc Murphy. Acum, daca ma schuzi...

In loc sa se ridice, asa cum intentionase, se chirca pe scaun, scapandu-I un tipat inabusit. Din intuneric iesise in goanna ceva lucios si iute. Si maraia.

– Con.

Nu fu necesara decat aceasta singura silaba calma din partea lui Murphy, pentru ca animalul sa franeze, dand din coada.

– N-a vrut sa te speria, puse Murphy o man ape capul cainelui. A iesit la goanna de seara si uneori, cand da de mine, ii place sa se joace. Nu maraia, cat mai mult vorbea.

– Vorbea, inchise Shannon ochii, asteptand sa I se potoleasca bataile inimii. Caini vorbitori, numai asa ceva mai lipsea in seara asta.

Apoi, Con se apropie la trap si, rezemandu-si capul in poala ei, o privi sentimental in ochi. Pana si un aisberg s-ar fi topit.

- Aha, acum iti ceri iertare, cred, dup ace m-ai speriat de moarte.

Ridica privirea spre Murphy:

- Faceti o pereche nemaipomenita, voi doi.
- Cred ca amandoi putem fi stangaci uneori.

Cu o miscare gratioasa, care-I contrazicea cuvintele, Murphy scoase de la spate un buchet de flori salbatice.

- Bine ai venit in Comitatul Clare, Shannon Bodine. Fie-ti sederea dulce si plina de culoare ca bobocii florilor, sis a dureze mai mult.

Stupefiata si, fir-ar sa fie, fermecata, ii lua din mana florile voioase.

- Te considersez un om ciudat, Murphy, murmura ea. Se pare ca am avut dreptate.

Cand se ridica insa, avea buzele arcuite.

- Iti multumesc.
- Ei, asta-I cel pe care abia-l astepam. Zambetul tau, preciza Murphy, cand Shannon nu facu altceva decat sa inalte sprancenele. A meritat sa am rabdare. Noapte buna, Shannon. Somn usor.

Se indeparta, transformandu-se din nou intr-o umbra. Cand cainele porni pe urmele lui, Murphy spuse incet ceva care-l facu pe Con sa se opreasca sis a se intoarca pentru a astepta langa Shannon.

In timp ce parfumul florilor din mana ii hartuia simturile, barbatul pe nume Murphy se topi in noapte.

- Atata materie de prime impresii, ii spuse Shannon cainelui, dupa care clatina din cap. Cred ca e timpul sa mergem in casa. Pare-se ca-s mai obosita decat credeam.

Capitolul 6

Furtuni si cai albi. Barbate brutal de chipesi si un cerc de pietre proptite vertical.

Urmarita de vise, Shannon nu avusese deloc o noapte linistita.

Si se trezise inghetata de frig. Ciudat lucru, isi spuse, caci taciuni din micul semineu din partea opusa a camerei erau inca rosii, iar ea statea invelita pana la Barbie cu o plapuma groasa de puf. Si totusi, avea pielea rece ca gheata, facand-o sa tremure ca sa se incalzeasca.

Si mai ciudat, nu-I era pur si simplu frig. Pana cand isi pipai cu mainile ei fata, ar fi fost gata sa jure ca era si umeda – ca si cum ar fi stat intr-o ploaie torentiala.

Se ridica in capul oaselor, trecandu-si degetele prin par. Niciodata in viata ei nu mai visase cu o asemenea claritate, si nu era sigura daca dorea sa devina un obicei.

Dar lasand la o parte visele si noptile agitate, acum era treaza. Stia din experienta ca nici nu putea fi vorba sa se cuibareasca la loc in perna si se atipeasca din nou. La New York, asa ceva n-ar fi fost tat de separator. Avea intotdeauna zeci de treburi, in mod systematic, se scula devreme ca sa inceapa ziua cu élan.

Intotdeauna avea de lucrat la cate o comanda, hartii de rezolvat, sau simple munci gospodaresti de terminat inaintea plecarii la birou. Odata terminate acestea, isi consulta organizatorul electronic pentru a vedea ce intalniri si sarcini avea programate pentru ziua in curs – si ce activitati mondene urmau la rand in seara respectiva. Emisiunea matinala de la televizor ii comunica buletinul meteorologic si toate sterilele curente, inainte de a-si lua servieta si sacul de sport, in functie de ziua saptamanii, pornind sa parcurga cu pas vioi cele sase cvartale pana la serviciu.

Viata organizata si multumitoare a tinerei profesioniste in ascensiune pe scara corporatiei. In ultimii cinci ani, aplicase cu precizie acelasi program.

Aici insa... cu un oftat, privi spre fereastra, la apus, unde cerul era inca intunecat. Nu avea scadente, nici intalniri, nici prezentari de materiale. Se desprinsese din structura care-I era atat de familiara si, prin urmare, clamanta.

Ce facea omul in Irlanda, la tara, in zorii zilei? Dupa ce se dadu jos din pat, merse sa atate focul, apoi lipai desculata pana la canapeaua de sub fereastra, unde se ghemui pe perne.

Putea distinge campiile, umbrelel zidurilor de piatra, conturul unei case si acareturilor, in timp ce cerul se lumina treptat, devenind din indigo, de un albastru mai deschis. Cu oarecare amuzament, auzi cantecul unui cocos.

Poate avea sa accepte oferta Briannei de a lua masina si a porni incotrova. Oriunde. Acea parte a Irlandei era vestita pentru peisajele ei. Shannon isi spuse ca le va putea arunca foarte bine o privire, cat timp se afla acolo. Poate avea sa foloseasca locurile si timpul de vacanta pentru a picta, daca-I venea inspiratia.

In baie, trase perdeaua circulara in jurul cazii cu gheara si constata, cu placere, ca apa dusului era fierbinte si abundenta. Isi alese un col-roule negru si blugi, si era gata sa-si ia poseta, cand isi dadu seama ca nu avea nevoie de ea pana nu termina pregatirile de drum.

Hotarata sa profite de invitati Briannei de a se simti ca acasa, cobori la parter sa-si faca o cafea.

Casa era atat de tacuta, incat aproape ca-I venea sa creada ca era singura. Stia ca la etajul intai locuiau clienti, dar nu auzea decat scartaitul slab al scarii de sub propriile-I picioare, timp ce cobora.

O opri o noua priveliste, fereastra dinspre est care incadra uluitoarea aurora. Norii de la orizont erau grosi, stratificati si spuziti cu rotocoale rosii. Culoarea intense se raspandea pe cer, invingand cu limbi de foc nuantele de albastru linistitor si trandafiriu bland. Sub ochii ei, norii se miscau, navigand ca o corabine in flacari pe cerul ce se lumina incet.

Pentru prima oara dupa luni de zile simti o dorinta active de a picta. Mai mult obisnuinta decat intentia, facuse sa-si impacheteze o parte din materiale. Acum era recunoscatoare si se intreba cat drum avea de facut cu masina pentru a cumpara restul rezervelor necesare.

Incantata cu ideea si perspective unei activitati autentice, reveni spre bucatarie.

Prezenta Briannei acolo, aduncita pana in coate in aluat de paine, o surprinse mai mult decat ar fi fost firesc.

- Credeam ca m-am trezit cea dintai.
- Buna dimineata. Esti matinala, zambi Brianna continuant sa framante coca. La fel si Kayla, si se scoala flamanda. Uite cafea, sau ceai daca preferi. L-am facut deja, pentru grayson.
- S-a sculat si el?

Atata in materie in dimineti solitare, isi spuse Shannon.

- A, s-a trezit acum cateva ore, ca sa lucreze. Asa face uneori, cand il nelinisteste actiunea. Iti fac micul dejun imediat ce pun painea la crescut.
- Nu, imi ajunge o cafea.

Dupa ce-si turna o ceasca, Shannon ramase in picioare, stanjenita, intrebându-se ce sa faca in continuare.

- Coci singura painea?
- Da, asa obisnuiesc. Ma calmeaza. Cel putin vei avea paine prajita. A mai ramas in sertar un duminicat de ieri.
- Mai tarziu. Ma gandeam daca as lua masina putin, sa vad falezele sau ceva...
- A, sigur ca e normal sa admiri peisa

Cu miscari pricepute, Brianna datu aluatul in forma de cocolos si-l tranti intr-un castron mare.

- Cheile sunt in carligul de-acolo. Ia-le ori de cate ori iti vine cheful sa hoinaresti. Ai dormit bine?
- De fapt, am...

Se intrerupse, surprinsa ca fusese cat pe-aci sa-I povesteasca Brianna despre visele ei.

- Da, camera e foarte comoda.

Din nou nelinistita, mai lua o inghititura de cafea.

- Se gaseste vreun gim prin apropiere?

Brianna acoperi aluatul cu un stergar, apoi se duse la chiuveta sa se spele pe maini.

- Un Jim? Mai multi. Cauti pe cineva anume?

Shannon deschise gura, apoi o inchise din nou, razand.

- Nu, un gim – un club de sport. Ma antrenez de trei, patru ori pe saptamana. Stii, stepper, spaliera, gantere...
- Aha.

Brianna puse pe foc o tigaie de fonta.

- Nu, prin apropiere n-avem asa ceva. Stepper-ul, asta-I pentru umblat?

- Mda.

- Pentru asa ceva avem campii. Poti face o plimbareminunata peste campii. Iar aerul curat face bine la gimnastica. E o dimineata fermecatoare ca sa iesi, desi dupa-amiaza o sa ploua. Ti-ar prinde bine o haina, continua ea, aratand cu capul spre o scurta usoara de doc, agata intr-un cui in spatele usii.

- O haina?

- E cam racoare afara.

Brianna puse sunca sa sfaraie in tigaie.

- Miscarea iti va face pofta de mancare. Mananci micul dejun cand te intorci.

Incruntata, Shannon ii studie spinarea. Se parea ca urma sa faca o plimbare. Cam nedumirita, lasa ceasca jos si lua jacheta din cui.

- Cred ca n-am sa intarzii.

- Stai cat vrei, raspunse Brianna vesela.

Amuzate una de cealalta, se despartira.

Shannon nu se considerase niciodata genul care sa umble prin aer liber. Nu era o pasionata a drumetiilor. Prefera atmosfera civilizata a unui club de sanatate bine echipat – apa imbuteliata, stitele de dimineata la televizor, aparate care-ti indica prograsele pe care le inregistrezi. Petrecea acolo cate cincizeci de minute, trei ori pe saptamana, si avea multumirea de a considera puternica, sanatoasa si cu tonus bun.

Dar nu intelesese niciodata oamenii care se incotosmaneau cu rucsacuri si bocanci grei si porneau la drum sau escaladau muntii.

Totusi avea o disciplina prea adanc inradacinata pentru a-si permite renuntarea la toate formele de exercitiu fizic. In prima zi la Blackthorn ii demonstrase ca gatitul Briannei putea fi o problema.

Deci, avea sa mearga pe jos. Isi indesa mainile in buzunarele scurtei imprumutate, caci era destul de firg. Aerul zorilor o musca usor si placut, risipind orice ramasite ale decalajului orar.

Trecu prin gradina cu ciubotica-cucului inca umezite de roua, pe langa sera, care o ispiti sa-si puna mainile cauz sis a priveasca inauntru prin geamurile tratate. ceea ce vazu o lasa cu gura cascata. Vizitase impreuna cu mama ei, pepiniere profesioniste mai slab organizate si inzestrate.

Impresionata, se intoarse, apoi se opri. Totul era atat de mare, isi spuse ea, privind peste intinderile unduitoare. Atat de gol. Fara a-si da seama, stranse defensive din umeri, in jacheta. Nu-I facea nici o impresie sa umble pe un trotuar din New York, ocolind alti trecatori, pazindu-si propriul spatiu personal. Vacarmul circulatiei, tipetele de clacsoane, glasurile ridicate era familiare, nu strainii ca tacerea asta scanteietoare.

- Nu-I exact ca un jogging in Central Park, murmura ea, incurajata de sunetul propriei sale voci. Intrucat avea nevoie de mai putin curaj ca sa-si continue drumul decat pentru a reveni in bucatarie, porni.

Se auzeau sunete, isi dadu Shannon seama. Pasari, vuietul indepartat al cine stie carui motor, latratul cu ecouri al unui caine. Totusi, singuratatea parea ireala. In loc sa se concentreze asupra acesteia, grabi pasul. Plimbarea agale nu tonifia muschii.

Cand ajunse la primul zid de piatra, statu in cumpana. Putea sa mearga de-a lungul lui, sau sa-l sara pan ape campia urmatoare. Cu o ridicare din umeri, il escalada.

Recunoscu graul, destul de mare ca sa se unduiasca putin in briza si, in mijlocul lui, un copac singuratic. Desi I se parea imens de batran, avea inca frunzele de culoarea verde cruda a primaverii. O pasare cocotata pe una din ramurile noduroase din varf canta de mama focului.

Se opri sa priveasca, sa asculte, dorindu-si sa fi adus cu ea blocul de schite. Trebuia sa revina, cu el. Trecuse prea mult timp de cand avusese ultima ora ocazia sa lucreze un peisaj autentic.

Curios, isi spuse Shannon, pornind din nou. Nu-si daduse seama ca o dorea. Totusi, trase ea concluzia, chiar si o persoana cu talente rudimentare ar fi simtit mancarimi de degete, prin acele locuri. Culorile, formele si magnifica lumina. Se rasuci, mergand un moment de-a-ndaratelea, pentru a studia copacul dintr-un alt unghi.

In zorii zilei avea sa fie cel mai bine, conchise si sari zadul urmator, cu atentia inca indreptata in urma.

Numai norocul o salva de a da buzna drept intr-o vaca.

- Isuse Hristoase.

Se retrase grabita, lovindu-se cu putere de zid. Vaca se multumi s-o priveasca nepasatoare pe intrusa sis a dea din coada.

- Ce mare e.

Cocotandu-se din nou in picioare pe creasta zidului, Shannon expira tremurator.

- Habar n-aveam ca sunt atat de mari.

Precauta, ridica ochii pentru a descoperi ca joiana nu era singura. Campul era presarat cu vaci la pascut, cucoane mari cu ochi placizi si piei albe cu negru. Intrucat nu pareau sa-I arate un interes deosebit, se lasa incet in jos, pana ajunse sa stea asezata pe zid.

- Pare-se ca excursia se intrerupe aici. Nu faci muu sau ceva?

In loc sa-I faca pe plac, vaca isi muta faptura matahaloasa mai incolo si reincepu sa pasca. Amuzata, Shannon se relaxa, pribind in jur mai lung, cu intelegere. Ceea ce vazu ii arcui buzele.

- Puisori.

Cu un mic hohot de ras, dadu sa sara jos pentru a vedea mai de aproape viteii slabuti ce zburdau printe adultii mai putin energici. Apoi, prudenta o facu sa priveasca spre ochii celei mai aproape vecine. Nu era deloc sigura ca vacile obisnuiau sa muste sau nu.

- Cred c-am sa ma uit la ei de-aici.

Curiozitatea o facu sa intinda mana, prevazatoare, cu ochii atintiti spre fata vacii. Voia doar s-o atinga. Desi se apleca, isi pastra fundu rezemat ferm pe zid. Daca vacii nu-I placea manevra, Shannon banui ca putea imediat sa sara de cealalta parte. Orice femeie care facea gimnastica de trei ori pe saptamana ar fi putut intrece la fuga o vaca.

Cand degetele o atinsera, descoperi ca parul era teapan si aspru, iar vaca nu paru sa obiecteze. Mai increzatoare, Shannon se intinse ceva mai aproape si-si depuse palma intins pe coastele ei.

- Pe-asta n-o deranjeaza s-o mangai, spuse din spatele ei Murphy.

Tipatul ei speriat puse pe fuga cateva vaci, cu pasi greoi. Dupa niste mugete nemulumite, se linistira din nou. Murphy, insa, continua sa rada, mentinandu-si man ape umarul lui Shannon, de unde o apucase ca sa nu cada pe burta de pe zid.

- Calmeaza-te. Esti numai nervi.
- Credeam ca sunt singura.

Nu era sigura ce o coplesea mai mult, faptul ca tipase sau ca fusese surprinsa mangaind un animal de ferma.

- Ma intorceam dup ace-mi dusesem caii la pasune, si te-am vazut.

Dintr-o miscare comoda, Murphy se aseza pe zid, cu fata in directia opusa si-si aprinse o tigara.

- E o dimineata minunata.

Opinia lui Shannon consta intr-un mormait. Nu se gandise ca acela putea fi pamantul lui. iar acum, dupa cum parea, iarasi se blocase.

- Poti creste singur toate vacile astea?
- A, primesc ajutor cand sic and, la nevoie. Haide, mangai-o daca vrei. Nu se supara.
- N-o mangaiam.

Era cam putin tarziu pentru demnitate, dar Shannon facu o ultima incercare.

- Eram doar curioasa cum se simte la atingere.
- N-ai atins niciodata o vaca?

Simplul gand il facu sa zambeasca.

- Am auzit ca aveti si in America.
- Bineinteles ca avem vaci. Doar ca nu le vedem prea des plimbandu-se pe Fifth Avenue.

Shannon ii arunca o privire piezisa. Continua sa zambeasca, privind spre copacul de la care incepuse intregul scenariu.

- De ce nu l-ai taiat? Creste in mijlocul ogorului.
- Nu mi-e greu sa ar sis a seman in jurul lui, raspunse Murphy cu napasare cu napasare. Si e aici de mai mult timp decat mine.

In acel moment, mai multi il interesa ea. Mirosea vag a pacat – cine stie ce viclean femeiesc care punea barbatii pe ganduri. Si oare nu era minunat ca se gandise la ea in timp ce urca dambul?

Si o gasise, de parka l-ar fi asteptat.

- Ai parte de o dimineata splendida, in prima ta zi la Clare. Mai tarziu o sa ploua.

Si Brianna spuse la fel, isi aminti Shannon, incrunandu-se spre frumosul cer albastru.

- De ce spui asta?
- N-ai vazut rasaritul soarelui?

Exact in timp ce se intampla ce legatura avea una cu lata, Murphy ii cuprinse barbii in palma si o intoarse cu fata spre vest.

- Si acolo, ii arata el. Se aduna nori dinspre mare. Pe la amiaza vor ajunge deasupra noastra sin e vor aduce ploaia. Usoara, nu furtuna. Nu se simte nervozitate in aer.

Mana de pe fata ei era tare ca piatra, blanda ca apa. Descoperi ca purta cu el mirosul fermei – ale cailor, pamantului, ierbii. I se parea intru totul mai intelept sa se concentreze asupr cerului.

- Presupun ca fermierii trebuie sa invete cum sa cunoasca vremea.
- Nu-I chiar asa de mult de invatat. Stii si-atata.

Ca sa-si faca o placere, Murphy isi lasa degetele sa-I atinga parul inainte de a si le cobori pe propriul sau genunchi. Gestul, intimitatea sa dezinvolta, o facuse sa intoarca capul spre el.

Or fi stat ei cu fata in directii opuse, leganandu-si picioarele de o parte si de alta a zidului, dar erau sold in sold. Si acum, ochi in ochi. Iar ochii lui aveau culoarea sticlarii pe care o collectionase mama ei – sticlele pe care ea le impachetase cu atata grija, aducandu-le cu ea la New York. Albastru de cobalt.

Nu-I mai vedea in ochi nimic din sfiala sau deuta pe care le cities acolo in ajun. Erau ochii unui om increzator, impacat cu sine insusi si, intelese ea cu nedumarire proprie, care ascundeau ganduri primejdioase.

Murphy se simtea tentan s-o sarute. Doar sa se aplece sis a-I atinga buzele cu ale lui. o data. Calm. Daca ar fi fost o alta femeie, ar fi facut-o. dar, la o adica, stia ca pe o alta femeie n-ar fi dorit-o atat de mult.

- Ai o fata, Shannon, care se planteaza drept in partea din fataa mintii omului si infloreste acolo.

Glasul era, isi spuse Shannon, accentul sau irlandez era acela care facea o asemenea declaratie prosteasca sa sune atat de poetic. Aparandu-se de ea, privi in alta parte, spre privelistea sigura a vacilor la pascut.

- Gandesti in analogii agricole.
- Destul de adevarat. Este ceva ce-as vrea sa-ti arat. Faci o plimbare cu mine?

El, insa, se ridica deja si o lua de mana, ca si cum si-ar fi facut un obicei.

- Nu-I departe.

Se apleca si culesse o floare ca o stea albastracare crescuse intre o crepatura a zidului. In loc sa i-o ofere, asa cu se asteptase Shannon, i-o potrivi dupa ureche.

Era un gest ridicol de fermecator. Shannon isi potrivi pasul dupa al lui, inainte de-a apuca sa se opreasca.

- N-ar trebui? Credeam ca fermierii au tot timpul de lucru.
- A, am un moment, doua, de prisos.uite-l pe Con, ridica Murphy o mana, din mers. A iesit la iepuri.

Imaginea cainelui cenusiu si lucios alergand pe camp il urmarirea unei pete care era un iepure, o facu sa rada. Apoi degetele ei le stransera pe ale lui Murphy cu deznadejde.

- O sa-l omoare.
- Da, da-l prinde probabil l-ar omori. Dar nu prea are sanse.

Vanatorul si vanatul trecura c sageata peste damb, disparand intr-un sir rar de copaciunde lucea slab in soare o fasie de apa.

- Acum o sa-l piarda, ca de boicei. Nu se poate abtine sa nu vaneze, cum nici iepurele nu poate sa nu fuga.
- O sa se-ntoarca, daca-l chemi, spuse cu insistenta Shannon. Va veni si-l va lasa in pace.

Ca sa-I faca hatarul, Murphy slobozi un suierat. In cateva momente, Con reveni peste campie, balanganindu-si incantat limba.

- Iti multumesc.

Murphy porni din nou. N-avea rost sa-I spuna ca dulaul urma s-o ia iarasi la goanna, dupa primul iepure pe care-l adulmeca.

- Toata viata ai trait la oras?
- La oras, sau pe-aproape. Ne-am mutat mult, darn e instalam intotdeauna pe langa cate-o localitate importanta.

Ridica privirea. Cand mergeau unul langa altul, Murphy parea mai inalt.

- Iar tu ai trait dintotdeauna pe-aici?
- Dintotdeauna. O parte din pamanturile astea erau ale Concannon-ilor, iar ale noastre e intindeau pe-alaturi. Lui Tom nu i-a stat niciodata inima la agricultura, iar de-a lungul anilor i-a vandut parcele tatalui meu, apoi mie. Acum, ale mele taie in doua ce-a mai ramas din cele ale familiei Concannon, avand cate o fasie de-a lor pe fiecare parte.

Fruntea lui Shannon se increti, privind peste coline. Nu putea nici macar pe jumatate sa estimeze suprafata sau sa banuiasca hotarele.

- Pare sa fie mult pamant.
- Este destul.

Murphy ajunse la un zid, pasi cu usurinta e deasupra lui si, spre surprinderea lui Shannon, o apuca pur si simplu cu mainile de mijloc si o ridica pe deasupra ca si cum n-ar fi cantarit nimic.

– Iata ce voiam sa-ti arat.

Fata inca se mai dezmaticea din socul fortei lui, cand privi si vazu cercul de piatra. Prima ei reactie nu fu aceea de surpriza, uimire sau placere. Ci simpla acceptare.

Mai tarziu avea sa-I treaca prin minte fiindca stiuse ca se afla acolo. Il vazuse in vis.

– Ce minunat.

Sosi si placerea, cu iuteala. Inclinand capul inainte pentru a taia unghiul razelor de soare, ii studie, ca o artista, forma, textura si nuantele.

Nu era mare, iar o parte din pietrele puse de-a curmezisul cazusera. Dar cercul se inalta maiestuos si oarecum vrajit, intr-un camp verde calm, unde caii pasteau in departare.

– N-am mai vazut niciodata unul, numai in ilustratii.

Aproape fara sa-si dea seama ca-si inlantuisedegetele printer ale lui Murphy, tragandu-l dupa ea, se apropie grabita.

– Sunt tot felul de legende si teorii despre pietrele verticale, nu-I asa? Astronave si constructii ale druizilor, gigantic pietrificati sau zane dansand. Stii ce vechime are?

– La fel de vechi ca zanele, as zice.

Aceste cuvinte o facura sa rada.

– Ma-ntreb daca erau locuri de adoratie sau sacrificiu.

Idea o facut sa se infioare placut, in timp ce intindea o mana ca sa atinga piatra.

Exact cand degetele i-o atinsera, si le retrase repede, facand ochii mari. Simtise caldura, o cladura prea mare pentru o dimineata atat de rece.

Murphy n-o scapa din ochi.

– E o senzatie ciudata, nu-I asa, cand le atingi?

– Am...un moment, mi s-a parut ca ating ceva care respira.

Simtindu-se ridicol, puse ferm mna pe piatra. Percepu un soc, nu putea sa nege, dar isi spusese ca se datora propriei nervozitati.

– Aici exista putere. Poate in pietrele propriu-zise, poate in locul pe care l-au ales ca sa le ridice.

– Nu cred in asa ceva.

– Ai prea mult sange irlandez in vene ca sa nu crezi.

Cu multa blandete, Murphy o trase pe sub arcada de piatra, in mijlocul dansului.

Hotarata sa ramana practica, Shannon isi incrucisa bratele la piept, indepartandu-se de el.

– Mi-ar place sa le pictez, daca-mi dai voie.

– Nu sunt ale mele. Pamantul din jur este al meu, dar pietrele isi apartin lor insile. Picteaza-le daca-ti face placere.

– Mi-ar face.

Relaxandu-se din nou, Shannon incepu sa se plimbeprin interiorul cercului.

– Cunosc oameni din America care ar plati ca sa aiba ocazia de a sta aici. Aceiasi care sa duc la Sedonna, in cautare de vortexuri, si se preocupa de chakrele lor.

Murphy ranji, scarpinandu-si barbia.

– Am citit despre asta. Interesant. Nu crezi ca exista unele locuri si unele lucruri care pastreaza inchise in ele amintiri? Si puterea pe care o emana?

Putea, aproape ca putea sa creada, in timp ce statea acolo. Daca-si ingaduia.

– Categoriec, nu cred ca agatandu-mi o pietricica dragua la gatimi voi ameliora viata sexuala.

Amuzata, reveni cu privirea la el:

– Si nici nu banuiesc ca un fermier ar crede asa ceva.

- Ma rog, nu stiu cum e cu purtatul salbelor pentru ca sa fie mai interesant in pat. Pentru asta prefer sa ma bazez pe mine insumi.
- Te cred, murmura Shannon, intorcandu-se sa mangaie una dintre pietre. Totusi, sunt atat de vechi si stau aici de mai mult timp decat stie cineva. Numai asta, in sine, e o vraja. Ma intreb...

Se intrerupse, tinandu-si respiratia si ascultand cu tentie.

- Ai auzit?

Murphyse afla doar la un pas, si astepta, si privea.

- Ce-ai auzit, Shannon?

Avea gatul uscat; isi dresa vocea.

- O fi fost vreo pasare. O secunda mi s-a parut ca plangea cineva.

Murphy ii puse o man ape par, lasand-o sa treacaprintru suvite la fel ca prima oara.

- Am auzit-o. Si altii la fel. Surorile tale. Nu te crispa, murmura el, intorcand-o cu fata. Sangele apa nu se face, si n-are nici un rost s-o ignore. Plange aici, fiindcasi-a pierdut iubitul. Asa spune povestea.
- A fost o pasare.
- Au fost osanditi, intelegi, continua el, ca si cum Shannon n-ar fi spus nimic. El era doar un fermier sarac, iar ea fiica mosierului. Dar aici s-au intalnit, aici s-au iubit si tot aici au conceput un copil. Asa se apune.

O cuprinse din nou frigul si, infruntandu-si un tremor, vorbi cu nepasare:

- O legenda, Murphy?m-as astepta sa existe o multime, despre un loc ca asta.
- Si exista. Asta e trista, la fel ca atatea altee. A lasat-o aici sa astepte, pentru a fugi impreuna. Dar l-au prins si l-au omorat. Iar a doua zi, cand a gasit-o tatal ei, era la fel de moarta ca iubitea lor, cu lacrimile inc ape obraji.
- Iar acum, bineinteles, bantuie locul.

La asta, Murphy zambi, deloc insultat de cinismul ei.

- L-a iubit. Nu poate decat sa astepte.

Ii lua mainile pentru a I le incalziintr-ale lui.

- Gray voia sa plaseze o crima aici, dar s-a razgandit. Mi-a spus ca nu era locul nimerit pentru sange. Asa ca, in loc sa apara in cartea lui, va apare pe panza ta. E mai potrivit.
- Daca ajung s-o pictez.

Ar fi trebuit sa-si retraga mainile, dar se simtea atat de binecu ele intr-ale lui.

- Mai am nevoie de materiale, daca ma hotarasc sa pictez serios, cat timp ma aflu aici. Ar trebui sa ma-ntorc. Te retin de la munca, iar Brianna probabil ma asteapta cu micul dejun.

El, insa, nu facea decat s-o priveasca, bucurandu-se de senzatia mainilor ei intr-ale lui, la fel cum aerul ii imbujora obrazii. Se mai bucura si de pulsul nesigur pe care i-l simtea in incheieturi si de zapaceala iute din ochii ei.

- Ma bucur ca te-am gasit asezata pe zidul meu, Shannon Bodine. Imi va d ceva cu care sa-mi umplu gandurile in restul zilei.

Nemultumita de inmuierea genunchilor, si-I incorda, apoi inclina capul:

- Murphy, flirtezi cu mine?
- Se pare ca da.
- E magulitor, dar zau n-am timp de-asa ceva. Si inca ma mai tii de maini.
- Asa este.

Cu ochii intr-ai lui Shannon, le ridica si-si apasa buzele pe degetele ei. Cand ii dadu drumul, avu un zambet scurt, dezarmant.

- Sa te mai plimbi cu mine, Shannon.

Fata ramase pe loc un moment, cand Murphy se rasuci si iese din dans. Apoi fara sa se poata abtine, se repezi la una dintre arcade, si-l privi indepartandu-se, cu un suierat dupa caine, peste campul lui.

Nu era un barbat pe care sa-l subestimezi, medita ea. Si se uita pana cand Murphy dispara dupa o ridicatura, frecandu-si inconstienta de obraz degetele incalzite.

Capitolul 7

Shannon nu stia cum sa abordeze prima ei vizita intr-o carciuma irlandeza. nu s-ar fi putut spune ca n-o astepta cu nerabdare. Intotdeauna ii placusera noutaztile, locurile si oamenii noi. Si chiar daca s-ar fi impotrivit, vizibila placere a Briannei fata de ideea unei seri in oras tot ar fi indemnat-o sa mearga.

Si totusi, nu se putea impaca prea bine cu ideea de a duce un bebelus intr-un bar.

- A, esti gata, ridica Brianna privirea, cand Shannon aparu pe scara. Iarta-ma am ramas in urma. I-era foame fetitei sip e urma a trebuit s-o schimb.

Vorbea clatinandu-se, cu Kayla pe un bratsi o tava cu doua cesti de ceai tinuta in echilibru in cealalta.

- Pe urma, surorile s-au plans ca le doare gatul si au cerut niste grog fierbinte.
- Surorile?
- Surorile Freemont, din camera albastra? A, probabil le-ai scapat. Abia azi au venit. Se pare ca le-a prins ploaia si au racit.

Brianna isi dadu ochii peste cap.

- Sunt cliente regulate, freemont astea, asa ca-ncerc sa nu ma supar pe mofturile lor. Dar cele trei zile pe an cat stau aici le petrec fara mai nimic altceva. gray spune ca e din cauza ca toata viata au trait impreuna si nici una n-a facut o tumba decenta cu un barbat.

Se intrerupse, rosi, apoi izbuti un zambet jalnic cand Shannon rase.

- N-ar trebui sa vorbesc asa despre vizitatori. Problema e, inasa, ca am cam ramas in urma cu treburile, asa ca nu te superi daca mai astepti putin?
- Fireste ca nu. Pot sa...
- Of, acuma si telefonul. Da-l incolo, lasa-l sa sune.
- Unde-I Gray?
- A, investigheaza locul unei crime sua omoara pe altcineva. Cand am bagat capul in cabinetul lui m-a marait, asa ca deocamdata nu ma poate ajuta cu nimic.
- Inteleg. Ei pot sa fac ceva?
- Ti-as fi racunoscatoare daca ai putea tine tu copilul cateva minute, pana duce u tava asta sus si le rasfat nitel pe susori.

Ochii Briannei sclipira.

- Nu va dura mula; le-am pus cu darnicie whiskey.
- Sigur, o tin eu.

Prudenta, Shannon o lua pe Kayla in brate. Fetita parea infricosator de mica si fragile.

- N-am prea multa practica. Majoritatea femeilor pe care le cunosc se concentreza asupra carierei si amana facutul copiilor.
- Mare pacat, nu-I asa, cand barbatilor le e mai usor sa faca si un si alta. Daca ai plimba-o doar, putin. E agitate – la fel de nerabdatoare cred, sa iasa sis a se bucure de putina muzica si companie.

Cu o gratie demna de invidiat, Brianna o zbughi pe trepte cu tava si ceaiurile alcoolizate.

- Esti nervoasa, Kayla? Porni Shannon pe culoar, pana in salon. Cunosc sentimental.

Fermecata, margaie cu un deget obrazul fetitei si simti acel soc scurt de placere cand pumnul ei mic i-l prinse.

– Puternica, nu-I asa? Nu esti o gagauta. Si cred ca nici mama ta nu e.

Profitand de ocazie, ii aplica un sarut pe obraz, apoi inca unul, incantata de gangurelile Kaylei.

– Dragalasa foc, este?

Inca dusa de vise, Shannon ridica privirea si zambi, cand il vazu pe Gray intrand.

– E o frumusetate. Nici nu-ti dai seam ca mici sunt, pana nu iei unul in brate.

– A crescut, se apleca el, ranjindu-I fetitei sale. Cand s-a nascut, parka era o zanoara indignata. Niciodata n-am sa uit.

– Acum seamana cu maica-sa. Apropo de care, Brianna e sus, sa le drogheze pe surorile Freemont.

– Bine.

Gray nu paru surprins; dadu din cap:

– Sper ca face o treaba buna; altfel au s-o frece l cap trei zile-n sir.

– Pare c-o reuseste foarte bine si de una singura.

– Asta-I Brie. Vrei un paharel inainte de plecare sau preferi sa astepti o halba la crasma?

– Astept, multumesc. Vii cu noi? Credeam ca omori pe careva.

– In seara asta nu. Au murit deja.

Gray se gandi la un whiskey si prefera sa se abtina. Avea mai multa pofta de un Guinness.

– Brie a spus ca vrei sa pictezi cate ceva, cat timp stai aici.

– Asa cred. Mi-am adus unele lucruri, destul ca sa-ncep, cel putin.

Fara sa-si dea seama, legana copilul imitand miscarile Briannei.

– A spus ca pot sa iau masina ca sa mai iau materiale la Ennis.

– Mai bine du-te in Galway, acolo s-ar putea sa gasesti ce-ti trebuie.nu-mi prea place sa folosesc masina ei,marturisi Shannon.

– Te ingrijoreaza conducerea pe stanga?

– Si asta, dar...pur si simplu nu mi se pare potrivit s-o iau cu imprumut.

Ganditor, Gray se aseza pe marginea canapelei.

– Vrei un sfat de la un compatriot yankeu?

– Eventual.

– Oamenii de aici formeaza o lume in sine. Ofertele de a darui, de a imprumuta, de a imparti totul, face parte din firea lor. Cand Brie iti da cheile masinii nu se gandeste – o fi asigurata, oare are accidente la active – isi spune doar ca cineva are nevoie de masina. Si asta-I tot.

– Din partea mea, nu pare atat de usor. N-am venit aici ca sa fac parte dintr-o familia mare si numeroasa.

– Atunci, de ce-ai venit?

– Fiindca nu stiu cine sunt.

Furioasa ca-I iesise pe gura, ca o avusese in cap ca sa-I iasa pe gura, ii dadu copilul:

– Nu-mi place sa am crize de identitate.

– Nu te pot invinui, raspunse cu indiferenta Gray. Am trecut si eu prin asa ceva.

Auzi vocea sotiei sale, rabdatoare, linistitoare.

– Ce-ar fi sa te lasi putin in voia timpului, colega? Admira peisajul, pune pe tine cateva livre din bucatarie Briannei... din experienta mea, raspunsurile incep sa apara cand te astepti mai putin.

– Din experienta profesionala sau personala?

Gray se ridica, batand-o prieteneste pe obraz.

– Ambele. Asculta, Brie, iesim sau nu iesim?

- Mai am doar sa-mi iau poseta, intra ea grabita, netezindu-si parul. A, Gray, deci vii sit u?
- Crezi c-as lasa sa-mi scape o seara cu tine?

Cu mana libera, o cuprinse de talie, luand-o la un vals rapid.

Fata Briannei radia deja:

- Credeam ca lucrezi.
- Pot lucra oricand.

Chiar in timp ce buzele ei se arcuiiau, Grey si le pogori pe ale sale deasupra.

Shannon astepta un moment, apoi inca unul, dupa care isi dresa glasul.

- Poate ar fi mai bine sa astept afara in masina. Cu ochii inchisi.
- Inceteaza Grayson, o faci pe Shannon sa se simta prost.
- Ba deloc. E doar geloasa, ii facu el cu ochiul femeii pe care si-o considera deja cumnata.
- Haide, draga mea, iti gasim noi un baiat.
- Nu, multumesc, tocmai m-am descotorisit de unul.
- Mda?

Cu interesul activate, Gray ii dadu copilul sotiei sale., pentru a o putea cuprinde pe Shannon de mijloc.

- Povesteste-ne. aici numai pentru barfa traim.
- Las-o-n pace, rase exasperate Brianna. Sa nu-I spui nimic, Shannon, daca nu vrei sa apara intr-o carte.
- N-ar fi un subiect de lectura prea interesant, conchise Shannon, iesind in umezeala de afara. Plouase, si inca mai ploua, conform previziunilor.
- Eu pot face orice sa devina interesant, replica Grey, deschizandu-I sotiei sale portiere, gallant, dupa care ranji. Si de ce i-ai dat papucii?

Totul era exact atat de absurd cat s-o binedispuna. Shannon se aseza pe bancheta din spate si-si scutura parul.

- Ne-am despartiti in termini reciproc-amiabili.
- Mhm, da, i-ai dat papucii, in timp ce inscria masina pe drum. Femeile o fac intotdeauna pe mironositele cand frang inima unui barbat
- Bine, voi fi sincera, ii arunca Shannon un zambet prin oglinda retrovizoare. S-a tarat, s-a milogit, m-a implorat. Cred ca a si plans putin, chiar. Eu, insa, am ramas neclintita si i-am strivit sub calcai inima inca sangeranda. Acum, s-a ras in cap, si-a impartit toate averile lumesti si s-a inscris intr-un mic cult religios din Mozambic.
- Nu-I rea povestea.
- E mai distractiva decat realitatea. Care era aceea ca n-aveam in comun nimic mai mult decat sputiul de birou si placerea pentru mancarea thailandeza, dart e invite sa bagi intr-o carte oricare dintre cele doua versiuni.
- Deci, esti mai fericita fara el, spuse condescendent Brianna. Si asta e important.

Cam surprinsa de simplitatea raspunsului, Brianna arcui o spranceana.

- Da, ai dreptate.

Intocmai cum sis a stea linistita sis a se simta bine ii era mult mai simplu decat banuise.

* * *

Carciuma lui O'Malley. Era, trase Shannon concluzia, intrand, un film alb-negru cu Pat O'Brien. Aerul vag de la tigari, culorile mohorate, lemnul inegrit de fum, barbatii de la bar, cocosati peste pahare mari cu bere neagra, rasetele femeilor, murmurul de voci, melodia cristalina din fundal.

Dupa bar era agatat un televizor, transmitand o competitie sportive, cu sonorul inchis. Un barbat cu sort alb cu burdihanul umflat ridica privirea si ranji larg, in timp ce continua sa sifoneze o bautura.

- Deci, pana la urma ati adus-o pe mititica, puse el halba jos, pentru a lasa sa se aseze spuma. Ad-o aici, Brie, sa-I aruncam o privire.

Indatoritoare, Brianna o puse pe Kayla cu scaunas portabil cu tot, pe tejghea.

- Poarta scufita pe care i-a adus-o domnisorica ta, Tim.
- Ce dulceata, o gadila barmanul pe Kayla sub Barbie cu degetul sau gros. Bucatica rupta din tine, Brianna.
- Am avut si eu o contributie, intervani Gray, in timp ce oamenii incepeau sa se adune in jurul fetitei.
- Mai mut ca sigur, incuviinta Tim. Dar bunul Dumnezeu, cu intelepciunea Lui, a trecut cu vedere si I-a dat pustioaicei nutrisoara de ingeras a maica-sii. Iei o halba, Gray?
- Iau, o Guinness. Tu ce bei, Shannon?

Shannon privi berea pe care Tim O'Malley o termina de turnat in halba.

- Ceva mai mic decat asta.
- Un tap si un pahar, comanda Gray. Si ceva nealcoolice pentru tanara mama..
- Shannon, el e Tim O'Malley, care-ti pregateste Guinness-ul, puse Brianna o mana pe umarul lui Shannon. Tim ea e...invitata mea, Shannon Bodine din New York City.
- New York City.

Miscandu-si mainile cu usurinta si automatismul unei indelungate experiente, Tim ii zambi radios lui Shannon.

- Am niste veri de prisos in New York City. Nu-l cunosti intamplator pe Francis O'Malley, macelarul?
- Nu, regret.
- Bodine.

Un barbat asezat pe taburetul de langa Shannon trase din tigara prelung, ganditor, sufland fumul cu un aer meditative.

- Am cunoscut o Katherine Bodine din Kilkelly, acu' cativa ani. Dragalasa ca laptele prospat muls, era. Ruda cu matale, poate.

Shannon ii adresa un zambet nesigur:

- Din cate stiu eu, nu. Asta e prima vizita a lui Shannon in Irlanda, explica Brianna.

Toti dadura din cap cu intelegere.

- Am cunoscut o familie Bodine in Dublin City, vorbi un barbat de la capatul barului, cu glasul voalat de batranete. Patru frati gata oricand sa se-ncaiere. Bodinii nebuni, le ziceam, si toti fii lor au plecat si s-au inrolat in I.R.A. asta era prin...treisapte.
- Treiszeci, il corecta femeia de langa el, facandu-I lui Shannon cu ochiul, dintr-un chip brazdat cu riduri. Am iesit la plimbare o data, de doua ori, cu Paddy Bodine, iar Johnny i-a spart buza pe chestia asta.
- Omu' tre' sa-si apare ce-I al lui, isi lua sotia de mana batranul John Conroy, intr-o stransoare osoasa. Nu se afla in Dublin fatuca mai draguta ca Nell O'Brian. Iar acum e a mea.

Shannon zambi, cu privirea in berea pe care i-o dadu Gray. Cei doi aveau nouazeci de anipe putin, era convinsa, si se tineau de mana, flirtand, ca doi tineri casatoriti.

- Ia da si mie fetita asta, iesi din incaperea de dupa bar o femeie, stergandu-si mainile de sort. Du-te si ia loc la o masa, ii facu ea semn Briannei sa se dea la o parte. O iau cu mine ca s-o rasfat vreo ora.

Stiind ca orice protest ar fi fost zadarnic, Brianna i-o prezenta pe Shannon sotiei lui Tim si o privi pe femeie cum o duce ape Kayla in spate.

- Atunci putem foarte bine sa stam jos. N-o sa ma lase sa-mi iau copilul pana plec.

Shannon se intoarse s-o urmeze si il vazu pe Murphy.

Statuse asezat tot timpul langa focul scazut, privind-o, in timp ce canta in surdina la o armonica hexagonala. Vederea ei ii intetosase din nou mintile si-I ingreunase limba, asa ca se bucura ca avusese timp sa-si adune gandurile inainte ca Gray s-o conduca la masa lui.

- Ne distrezi asta seara, Murphy? Intraba Brianna, asezandu-se.
- Mai mult ma distrez singur.

Era recunoscator ca degetele nu I se impiedicau la fel cu facea creierul, cand Gray o inghionti pe Shannon pe un scaun. O fractiune de secunda, nu putu vedea decat ochii ei, pali, limpezi si atenti.

- Buna, Shannon.
- Murphy.

Nu avusese nici o cale de a evita politicos scaunul pe care i-l trasese Gray – in care ajungea sa stea aproape cot la cot cu Murphy. Se simtea ca o neghioaba ca-I dadea atata importanta.

- Unde-ai invatat sa anti?
- A, am furat de pe aici, pe colo.
- Murphy are un talent innascut la instrumente, spuse mandra Brianna. Poate canta cu orice-I dai pe mana.
- Serios?

Degetele lui prelungi pareau, cu siguranta, destul de pricepute si dibace pe butoanele complicate ale concertinei. Totusi, banuia ca stia bine melodia, de vreme ce nu arunca nici o privire la ceea ce facea. Nu se iuta decat la ea.

- Un fermier musical, murmura Shannon.
- Iti place muzica? O intreba el.
- Sigur. Cui nu-I place muzica?

Murphy se intrerupse exact atata timp cat sa ia halba sis a soarba. Probabil trebuia sa se cu uscarea gatlejului ori de cate ori o avea pe Shannon aproape.

- Vrei sa asculti un cantec anume?

Shannon ridica un umar, lasandu-l apoi in jos, indiferenta. Regreta, insa, ca Murphy se oprise din cantat.

- Nu ma prea pricep la muzica irlandeza
- Gray se apleca inainte.

- Sa nu-I ceri "Danny Boy", o preveni el in soapta.

Murphy ii ranji:

- Un yankeu, yankeu ramane, spuse el nepasator, impunandu-si sa se relaxeze la loc. Te cheama Shannon Bodine si nu cunosti muzica irlandeza?
- Intotdeauna am ascultat mai mult Percy Ledge si Areth Franklin.

Cu ochii atintiti asupra ei si un ramjet in colturile gurii, Murphy incepu o noua melodie. Ranjetul I se latise cand Shannon rase.

- E prima oara cand aud *When A Man Loves A Woman* la mini-acordeon.
- Asta-I concertina.

Auzind un strigat, Murphy privi pe langa ea:

- A, uite-l pe omul meu.

Micul Liam Sweeney se repezi prin incapere, catarandu-se in poala lui Murphy. Il sfredeli cu o privire topita:

- Bobo.

- Vrei ca maica-ta sa-mi ia iarasi pielea de pe mine?

Insa, privind in jur, Murphy observa ca Maggie se oprise la bar. Vari mana in buzunar si scoase un drops de lamiae invelit in foita.

- Baga-l iute-n gura pana nu ne vede.

Se vedea clar ca era un obicei vechi. Shannon il privi pe Liam ghemuindu-se mai strans langa Murphy, cu limba scoasa printre dintisori, in timp ce despacheta bomboana.

- Deci, e seara in oras a familiei, asa-i? se apropie Maggie, rezemandu-si mainile pe spatarul scaunului Briannei. Unde-I fetita?
- A rapit-o Diedre, isi trase Brianna automat scaunul, pentru ca Maggie sa-si poata aduce si ea unul.
- Buna, Shannon.

Salutul era politicos si de un formalism rece, dupa care muta ochii, ingustandu-I feroce catre fiul sau.

- Ce-ai acolo, Liam?
- N'ica, ranji el, cu dropsul in gura.
- Nimica, ba bine ca nu. Murphy esti bun de plata pentru prima carie.

Apoi, isi muta din nou privirea. Shannon il vazu pe barbatul cel inalt si brunet care se apropia de masa, cu doua cesti intr-o mana si o halba in cealalta.

- Shannon Bodine, sotul meu, Rogan Sweeney.
- Ma bucur sa te cunosc

Dupa ce puse pe masa bauturile, Rogan ii lua manasurazand cu mult farmec. Orice curiozitate il manca, era bine ascunsa.

- Iti place vizita la noi?
- Da, multumesc, inclina ea capul. Cred ca tie trebuie sa-ti multumesc.
- Indirect doar.

Isi trase si el un scaun, obligand-o pe Shannon sa se mai apropie de Murphy cu cativa centimetri.

- Hobbs mi-a spus ca lucrezi la Ry-Tilghmanton. Noi am folosit intotdeauna Agentia Pryce in America.

Shannon ridica o spranceana:

- A noastra e mai buna. Poate am sa-I arunc o privire, zambi Rogan.n-am venit la o intalnire de afaceri, se planes nevasta-sa. Murphy, nu vrei sac anti ceva vessel?

Murphy incepu cu usurinta un *reel*, pompand note repezi si complicate din micul sa instrument. Conversatiile din jurul lor scazura, punctuate de cateva rasete. Cate o maini aplaudand, cand un barbat cu palarie facu cativa pasi repezi de dans in drum spre bar.

- Dansezi?

Buzele lui Murphy erau atat de aproape de urechea ei incat Shannon ii simti respiratia pe piele.

- Asa, nu, se retrase ea, folosindu-si paharul ca pe o bariera. Tu, insa, cred ca da. Face parte din situatie, nu?

Murphy inclina capul, pe cat de amuzat, pe-atata de curios:

- Din situatia de a fi irlandez, vrei sa zici?
- Sigur. Dansati...gesticula ea cu paharul. Beti, faceti taraboi, scrieti poezie si proza melancolica. Si va desfatati cu imaginea de rebeli in suferinta, cu pumnul tare.

Murphy statu un moment pe ganduri, batand tactul cu piciorul.

- Ei, rebeli suntem, de suferit, am suferit. Se pare ca ti-ai pierdut contactul.
- Nu l-am avut niciodata. Tatal meu er de-a treia sau a patra generatie, iar despre familia mamei nu stiu nimic.

Aceste cuvinte ii adusera o umbra peste ochi si, desi ii parea rau, Murphy nu intentiona s-o scape din vedere.

- Dar crezi ca cunosti Irlanda sip e irlandezi.

Se mai ridicase inca un dansator, asa ca incepu un nou cantec, ca sa-I inveseleasca.

- Ai vazut nkiste filme cu Jimmy Cagney la programul de noapte, sau ai ascultat predicile lui Pat O'Brien.

Cum Shannon se incrunta si mai tare, Murphy zambi politicos:

- A, si mai este si parade de Saint Patrick, la voi pe Fifth Avenue.
- Si?
- Si, asta nu-ti spune nimic, nu? Daca vrei sa-I cunosti pe irlandezi, Shannon, atunci asculta muzica.melodia si cuvintele, cand sunt cuvinte de auzit. Iar cand o zuai, cu adevarat. Ai putea incepe sa descoperi din ce aluat suntem plamaditi. Muzica e inima oricarui popor, a oricarei culture, fiindca din inima se naste.

Intrigata impotriva propriei vointe, Shannon ii privi degetel active:

- Atunci ar trebui sac red ca irlandezii sunt lipsiti de griji si iuti pe picioare.
- O singura melodie nu spune toata povestea.

Desi copilul incepu sa-I motaie in poala, Murphy continua sa cante trecand dintr-odata la ceva atat de trist, atat de neasteptat de bland, incat Shannon clipi din ochi.

Ceva I se franse putintel in inima, cand Brianna incepu sac ante calma versurile, I se alaturara si altii, depanand poveste unui soldat viteaz si condamnat, care murise ca un viteaz pentru tara lui, e nume James Connoly.

Cand termina. Rogan lua pe genunchi baietelul adormit, iar Murphy intinse mana dupa halba de bere.

- Nu-I numai "Formatia lui MacNamarra", asa-i?

Shannon se simtea adanc miscata si nu era sigura o dorea.

- Ciudata cultura, aceea de a scrie cantece fermecatoare despre o executie.
- Noi nu ne uitam eroii, replica Maggie pe un ton usor rastit. Este adevarat ca, in tara ta, campurile de lupta au devenit atractii turistice? Gettysburg si altele la fel?

Privind-o cu raceala, Shannon dadu din cap:

- *Touché*.iar cei mai multi dintre noi preferam sa sustinem ca am lupata in armata sudista, intervine Gray.
- *Pentru sclavir, se stramba Maggie*. Stim despre scavie mai mult decat va puteti voi imagina, vag macar.
- Nu pentru sclavie, se intoarse Gray spre ea, multumit ca exista o dezbatere. Pentru un mod de viata.
- Cu asta, ar trebui sa fie fericiti, murmura Rogan, in timp ce sotia si cumnatul sau se adanceau in contraziceri, ai vrea sa faci sau sa vezi ceva anume cat timp te afli aici, Shannon? Am fi incantati sa-ti organizam orice.

Avea accentual altfel, remarca ea. Subtil diferit, mail in, cu o nuanta din ceea ce ea ar fi numit scoala preuniversitara.

- Cred c-ar trebui sa vad obisnuitele puncte turistice. Si presupun ca n-ar fi cazut sa plec acasa fara a fi vazut macar o ruina.
- Gray a lasat una la indemana, in urmatoarea lui carte, comenta Murphy.
- Da, intr-adevar, privi Brianna in spate, incercand sa nu se agite datorita intarzierii lui Diedre de a inapoia fetita. A descrie o crima urata comisa acolo. Eu ma duc sa vad ce mai face Kayla. Mai vrei o halba, Murphy?
- Nu m-ar deranja. Multumesc.

– Shannon.

Cu oarecare surprindere, Shannon observa ca paharul ei se golise.

– Da, as zice. Le aduc eu.

Dupa ca i-l dadu pe Liam maica-sii, Rogan se ridica, aplicandu-o Briannei o palmuta pe obraz.

– Du-te si vezi de copil.

– Pe-asta o stii? O intreba Murphy, reincapand sac ante.

Shannon avu nevoie doar de un moment.

– “Scarborough Fair”.

Pentru ea insemna Simon si Garfunkel, pe postul de melodii vechi de la radio.

– Canti, Shannon?

– La fel de mult ca oricine are un dus si un radio.

Fascinate, isi apropie capul de concertina:

– De unde stii pe ce butoane sa apesi?

– Mai intai, trebuie sa stii ca cantec ai in minte, uite...

– Nu, eu...

Murphy inasa, o si cuprinse cu un brat si-I introducea mainile pe sub ale lui, dedesubtul curelelor.

– Trebuie s-o simti in primul rand.

Ii conduse degetele spre butoane, apasand usurel, in timp ce desfacea burduful. Acordul care rasuna era prelung si pur, facand-o sa rada.

– Asta-I una.

– Daca poti scoate una, poti scoate si altele.

Pentru a i-o dovedi, apasa burduful la loc, scotand o alta nota.

– E nevoie doar de dorinta si practica.

Experimental, Shannon isi muta cateva degete pe butoane pe butoane. Tresarind la auzul ciocnirii de note.

– Cred ca s-ar putea sa fie nevoie si putin talent.

Apoi, rase din nou, in timp ce Murphy isi plimba degetele peste alea ei, facand instrumental sa se trezeasca la viata.

– Si maini repezi. Cum poti vedea ce canti?

Cu ochii inca veseli, Shannon isi arunca parul pe spate, intorcand fata spre el. Junghiul din inima ei era la fel de viu ca melodia, si nici pe departe atat de placut.

– E vorba de simtire.

Cu toate ca degetele ii ramasesera nemiscate, Murphy si le misca pe ale lui imprejurul lor, schimbând din nou dispozitia muzicii. Nostalgica si romantica.

– Ce simti?

– Parka as conta absolute la fel de dibaci precum cutiuta asta.

Ochii ei se ingustara o idee, studiindu-l. cumva, li se schimbasese exact atata cat sa sugereze o imbratisare. Mainile, acele maini mladioase, cu palme batatorite, le acopereau pea lea ei, indiscutabil de posesive.

– Ai miscari foarte line.

– Am impresia ca n-o spui ca pe un compliment.

– Nu. E o observatie.

Era socant sa isi dea seama ca pulsul ii bubuia in vena de la gat. Privirea lui ii cobori pe gura, zabovind, astfel ca Shannon ii putu simti fierbinteala si intentia, ca pe o senzatie tangibila.

– Nu, spuse ea cu mult calm si fermitate.

– Cum vrei.

Ochii lui revenira spre ai ei, cu o putere subtila si simpla, provocatoare.

- Si eu as prefera sa te sarut prima oara intr-un loc mai discret. Unde sa nu fiu nevoit sa ma grabesc.

Il credea in stare – sa nu se grabeasca, mai exact spus. Pentru ca nu era omul incet si greoi pe care-l percepupe prima oara. Shannon inasa, avea sentimental ca era meticulos.

- Cu asta, as spune, lectia s-a terminat.

Hotarata sa ia distanta, isi retrase mainile de sub ale lui.

- Vom mai tine una, oricand ai chef.

Si, fara graba, intr-adevar, ridica bratul din jurul ei, dupa care lasa jos concertina pentru a-si termina de baut berea.

- Ai muzica in tine, Shannon. Doar ca inca nu te-ai lasat in voia ei.
- Cred c-am sa raman cu radioul, multumesc.

Mai agitate decat ii convenea sa recunoasca, Shannon se ridica.

- Scuza-ma.

Porni in cautarea toaletei si a catorva momente ca sa-si revina.

Cand puse paharul gol pe masa, Murphy zambea in sinea lui. Ridica sprancenele cand surprinse privirea incruntata a lui Maggie.

- Ce ti-ai pus in cap , Murphy? Il intreba ea.
- Sa mai beau o bere – imediat ce se intoarce Rogan cu ea.
- Nu te tine de jocuri cu mine, baiatu’.

Nu era sigura daca in sufletul ei clocotea nervozitatea sau ingrijorarea, dar nici un dintre ele nu o calma.

- Stiu ca-ti umbla ochii dupa fuste, dar expresia asta nu ti-am mai vazut-o niciodata.
- Nu?
- Nu-l mai sacai, Maggie, se rezema Grya de spatarul scaunului. Murphy are tot dreptul sa incerce apele. Arata bine fata, nu?
- Tine-ti gura, Grayson. Si nu, n-ai dreptul sa incerci apele astea, Muphy Muldoon.

Murphy o privi, murmurand o multumire cand Rogan puse noile bauturi pe masa.

- Ai obiectii s-o cunosc mai bine pe sora ta, Maggie Mae?

Cu ochii stralucitori si taiosi, Maggie se aplec spre el:

- Am obiectii sa te vad mergand pe marginea unei prapastii in care ai sa cazii cu siguranta. Nu e una de-a noastra, si n-o s-o intereseze un fermier de comitat apusean, oricat de simpatico ar fi.

Un moment, Murphy nu spuse nimic, stiind ca Maggie fierbea de nervi, timp in care scoase o tigara, o contempla, si-o aprinse si trase primul fum.

- Dragut din partea ta ca-ti faci griji pentru mine, Maggie. Dar e prapastia mea si cazatura mea.
- Daca-ti inchipui c-am sa stau cu mainile incrucisate in timp ce tu te faci de ras si-ti lasi inima calcata in picioare, te inseli.
- Nu e treaba ta, Margaret Mary, intervine Rogan, facand ca mania sotiei sale sa se abata asupra lui.
- Nu-I treaba mea? Ba a dracului sa fiu daca nu e. il cunosc de-o viata pe nataraul asta cu capu-n nori si l-am iubit, desi numai Dumnezeu stie de ce. Iar yankeea aia n-ar fi aici daca nu eram eu si Brianna.
- Yankeea asta e sora ta, preciza gray. Ceea ce inseamna ca, probabil, e la fel de teopasa si incapatanata ca tine.

Inainte ca Maggie sa-si dezveleasca dintii la auzul acestor cuvinte, Murphy ridica o mana:

- Are tot dreptul. Este treaba ta, Maggie, intrucat eu iti sunt prieten, iar ea, sora. Dar e mai mult treaba mea.

Ascutisul de otel ascuns sub tonul sau calm ii risipi furia, intetindu-I ingrijorarea.

- Murphy, in curand o sa se intoarca de unde a venit.
- Nu si daca o conving eu sa se razgandeasca.

La asta, Maggie ii apuca mainile, ca si cum contactul fizic i-ar fi bagat un dram de logica in cap.

- Nici macar n-o cunosti.
- Unele lucruri le poti recunoaste inainte de a fi rezonabil, isi inlantui el degetele cu ale femeii, legatura dintre ei fiind profunda si puternica, am asteptat-o Maggie, si a aparut. Pentru mine, numai asta conteaza

Putandu-I distinge indiscutabila certitudine din ochi, Maggie ii inchise pe ai ei.

- Ti-ai pierdut mintile. Si eu nu ti le pot gasi.
- Nu poti, asa e. nici chiar tu.

Maggie se multumi sa ofteze.

- Bine, atunci, dup ace vei cadea, cand sa zaci zdrobit in fundul prapastiei, voi veni sa-ti oblojesc ranile. Acum vreau sa-l ducem pe Liam acasa, Sweeney.

Se ridica, radicand in brate baietelul adormit.

- Nu-ti voi cere sa-ti bagi mintile-n cap, adauga ea, catre Murphy. Barbatii nu-s in stare sa vada dincolo de o mutra cu vino-ncoa'.

Intorcandu-se, vazu ca Shannon iesise de la toaletasi fusese retinuta pe drum de sotii Conroy. Ii arunca o privire dura, I se raspunse la fel, si iesi din carciurma cu fiul ei.

- Au mai multe in comun decat isi da seama fiecare dintre ee, comenta Gray, privind-o pe Shannon cum se uita spre usa crasmei, inainte de a reveni cu privirea la perechea varstnica.
- E terenul comun pe care-l au atat intre picioare, cat si sub ele.

Gray dadu din cap, dupa care se intoarse din nou spre Murphy:

- Ai facut o fixatie pentru fata asta cu vino-ncoa', Murphy?

Mai mult din obisnuinta decat premeditate, Murphy intona o melodie.

- Partial.

Buzele I se arcuira, dar expresia ochilor lui era distanta si profunda.

- Este fata pe care asteptam s-o revad.

* * *

N-avea s-o lase pe Maggie sa I se bage pe sub piele, isi fagadui Shannon mai tarziu, in aceeasi seara, pe cand se pregatea de culcare. Femeia aia pusese detectieve pe urmele ei, ceruse sa fie cercetata si raportata, iar acum, cand ea increase sa fie destul de deschisa la minte pentru a se intalni fat-n fata cu familia Concannon, Maggie o trata ca pe o intrusa.

Ei bine, avea sa ramana cat de mult avea chef, naibii. Vreo doua saptamani, reflecta Shannon. Trei, cel mult. Nimeni n-avea s-o arunce cu priviri de gheata si comentarii usturatoare. Margaret Mary Concannon urma sa-si dea seama ca in America crestea nuci mai greu de spart.

Si nici fermierul n-avea s-o bage in speriasi. Farmecul si frumusetea nu erau arme care s-o ingrijoreze. Cunostea o droaie de barbute frumosi si fermecatori.

Poate ca nu intalnise nici unul in stilul lui Murphy sau cu acel ceva ciudat ce plutea atat de placid pe dedesubt, dar n-o privea. Nu cu adevarat.

Se vari in pat tragandu-si plapuma pana sub Barbie. Ploaia racorise vazduhul ceva mai mult decat era comod. Totusi, gasea o placere aproape copilareasca in a se ghemui la caldura in pat, cu ropotul stropilor de apa si ceasca de ceai aburind pe care Brianna insistase s-o ia cu ea, racindu-se pe noptiera.

A doua zi, avea sa porneasca in explorare, isi impuse Shannon. Avea sa-si calce mandria in picioare si sa ia masina. Urma sa gaseasca materialele necesare pentru picture, poate niste ruine, cateva magazine. Calatorise destul cu parintii ei ca sa n-o ingrijoreze umblatul de una singura printr-o tara straina.

Si de una singura voia sa fie timp de o zi, fara ca nimeni sa nu-I urmareasca miscarile sau sa incerce a I le diseca.

Cuibarindu-se mai adanc in pat, isi lasa gandurile sa plateasca spre oamenii cu care se incurcase.

Brianna, sufletul casei. O tanara mama, o tanara sotie. Si o femeie de afaceri, isi reaminti Shannon. Eficienta, talentata. Inimoasa, desigur, dar cu un fel de ingrijorare inapoia ochilor.

Gray – compatriotul ei yankeu. Dezinvolt – la suprafata, in orice caz. Prietenos, cu prezenta de spirit, orbit de sotia si fiica sa. Multumit, pare-se, sa se lepede de inalta societate und ear fi putut trai intr-un mare oras, cu faima lui.

Maggie. Se incrunta instinctive. Suspicioasa din fire, focoasa, franca pana la limita grosolaniei. Shannon gasea cu atat mai rau ca respecta aceste trasaturianume. Neindoielnic, sotie si mama iubitoare, artista de un talent indiscutabil. Si, isi mai spuse Shannon, peste masura de protectoare si de-o loialitate feroce.

Rogan era cultivat, cizelat, cu bunele maniere la fel de integrate fapturii lui ca si ochii din cap. Organizat, banuia, si siret. Sofisticat si destul de istet pentru a conduce o organizatie respectata prin intreaga lume. Si, reflecta ea cu amaraciune, trebuia sa aiba simtul umorului si rabdarea lui Iov, pentru a trai cu Maggie.

Si mai era Murphy, bunul prieten si vecin. Fermierul cu talent la muzica si flirt. Frapant de chips si nepretentios – totusi nici pe departe de simplu pe cat parea la prima vedere. Nu credea sa fi cunoscut vreodata un om atat de acordata cu sine insusi.

Dorea sa o sarute intr-un loc linistit, isi spuse ea, in timp ce ochii I se ingreunau. Unde sa nu se grabeasca.

Putea fi interesant.

* * *

Omul stapanea capul nervos, fara nici un effort vizibil. Ploaia continua sa rapaie, rece, cu un sunet ca de pietricele presarate pe pamant. Armasarul alb fornaia, expulzand nori de abur, in timp ce barbatul si femeia se priveau.

– Ai asteptat.

Isi simtea bubuitul greu al propriei inimi. Iar nevoia, cumplita nevoie, era la fel de intense ca mandria ei.

– Umbletul pe propriul meu camp nu are nimic de-a face cu asteptatul

Barbatul rase, cu un sunet plin si nepasator, care se rostogoli peste coline. Pe creasta uneia dintre acele dealuri statea cercul pietrelor, de veghe.

– Ai asteptat.

Cu o miscare gratioasa ca intr-un dans. Se apleca si o culese de pe picioare. O salta cu un brat, asezand-o in sa in fata lui.

– Saruta-ma, ii ceru el, inclestandu-si in parul ei degetele inmanusate. Si nu in joaca.

Bratele ei il tresera mai aproape, pana cand sanii I se turtira de pieptarul armurii. Avea gura tot asa de flamanda, disperata si aspra ca a lui. cu o sudalma, barbatul is azvarli o mana, astfel ca mantia lui o infasura.

– Pe toti sfantii, a meritat fiecare clipa de frig si noroi, ca sa-ti simt gustul.

– Atunci ramai, il stranse ea iarasi, apasandu-si buzele infometate peste ale lui. ramai.

Shannon murmură în somn, legănata între plăcere și deznădejde. Căci chiar și în somn știa că n-avea să rămână.

Capitolul 8

Shannon alege o zi pentru ea singură, și nu regretă. Dimineața era umedă, dar limpezindu-se în timp ce mergea cu mașina, înconjurată de ceață care părea spălată și luminată cu multă artă. Dropitele de pe marginea drumului se vedeau ca o ceață de boboci galbeni. Gardurile vii de cerceș se asemănau cu niște stropi roșii de sânge. Grădinile erau încălzite în culoare, florile sorindu-se în lumina apoasă. Colinele cu verdețea lor vie scanteiau pur și simplu.

Face fotografii, cochetând cu ideea de a le folosi pe cele mai reușite cu baza pentru schițe sau tablouri.

Era destul de adevărat că avea unele dificultăți în a se descurca pe drumurile irlandeze, cu circulația lor pe stânga, dar nu intenționa să recunoască.

Cumpără cărți poștale și maruntisuri pentru prietenii de acasă, pe străzile înguste ale orașului Ennis. Prietenii, reflectă ea, care credeau că nu făcea decât să-și ia o vacanță demult amănita. Era înjositor să-și dea seama că nu avea acasă pe nimeni cu care să se simtă destul de intimă pentru a-și destăina legăturile ei din Irlanda, sau nevoia de a le explora.

Munca fusese întotdeauna pe primul plan – cu ambiția ganindu-I pe urme. Iar acesta, conchise Shannon, era un trist comentariu al vieții sale. Munca reprezentase o enormă parte din identitatea ei, sau cel puțin așa considerase ea. Acum, se desprinsese, intenționat, pentru a se simți ca o supraviețuitoare solitară, plutind singură în deriva pe un ocean al indoielii de sine.

Dacă nu era Shannon Bodine din naștere și tanara graficiană publicitară din proprie inițiativă, atunci cine era?

Era un gând dureros, dar care îi framânta încontinuu mintea. Nu voia să creadă că era atât de neformată, atât de slabă de inger încât faptul nud al nasterii ei să aiba importanță pentru femeia în otătă firea.

Și totuși, avea. Statea pe o fașie de plajă pustie, cu parul fluturându-I în vânt, și știa că avea importanță. Dacă în copilărie i s-ar fi spus, dacă ar fi fost cumva calauzită prin viața știind despre Colin Bodine că era tatăl care o alesese, chiar dacă nu o și procrease, simtea că acum adevărul n-ar fi rănit-o atât de dureros.

Nu putea schimba situația – nici faptele, nici modul în care le aflase. Nu-I mai rămânea decât să le privească în față. Și privindu-le pe ele, să se privească în față pe sine însăși.

– E furioasă marea azi.

Shannon întoarce capul, surprinsă de glasul bătranei care statea chiar în spatele ei. Nu auzise pe nimeni apropiindu-se, dar brizantii se spargeau, iar ea fusese dusă pe gânduri, departe.

– Da, așa este., I se arcuira buzele în surasul politicos și distant rezervat pentru străini. Totuși, e un loc minunat.

– Unii preferă salbaticia.

Femeia își strânge apele trupului o manta cu glugă, privind spre mare cu ochii surprinzător de strălucitori pe o față atât de ridată.

– Iar alții, calmul. Se găsește destul din amândouă pe lume. Pentru că oricine să-și împlinească dorința.

Apoi o privește pe Shannon atentă, dar fără a zămbi

– Și destul timp ca să se răzgândească.

Nedimerita, Shannon își îndesa mâinile în buzunarele scurtei. Nu era obișnuită să poarte discuții filozofice cu trecătorii.

- Cred ca celor mai multi oameni le place cate putin din fiecare, in functie de starea de spirit. Cum se numeste acest loc?
- Unii ii zic Intinsatura Moirei, in amintirea care s-a inecat in valuri cand si-a pierdut sotul si cei trei fii mari, intr-un incendiu. Ea nu si-a lasat timp sa se razgandeasca, intelegi mata. Sau sa-si aduca aminte ca, bun sau rau, nu dureaza o vesnicie.
- E un nume trist pentru un loc atat de frumos.
- Este, da. Si face bine la suflet sa te opresti sis a privesti indelung, din cand in cand, la ceea ce dainuieste cu adevarat.

Se rasuci din nou spre Shannon, zambind cu milta bunatate.

- Cu cat esti mai batrana, cu atat privesti mai indelung.
- Azi, am aruncat multe priviri indelungi, surase si Shannon. Dar acum trebuie sa ma intorc.
- Da, mai ai mult de umblat inca. Da' si s-ajungi acolo incotro te-ndrepti, fetico, sis a nu uiti pe unde ai trecut.

Ciudata femeie, isi spuse Shannon, in timp ce pornea sa urce panta blanda si stancoasa catre drum. Banuia ca era o alta trasatura irlandeza, aceea de a lega conversatii ezoterice pornind de la ceva atat de simplu ca un peisaj. Cand ajunse la drum, ii trecu prin minte ca femeia era batrana si singura si poate avea nevoie s-o ia cu masina pana unde voia sa ajunga.

Se intoarse, cu gandul sa-si propuna acest lucru. Si nu vazu nimic, numai fasia de plaja pustie.

Mai intai veni fiorul, apoi ridicarea din umeri. Femeia se dusese la ale ei, atata tot. si trecuse demult timpul sa intoarca masina sis a i-o aduca inapoi stapanei.

* * *

O gasi pe Brianna in bucatarie, asezata de una singura, in mod exceptional, cu o ceasca de ceai.

- A, te-ai intors.

Cu un efort, Brianna zambi, dupa care se ridica sa mai toarne o ceasca.

- A fost placuta excursia?
- Da, multumesc.

Cu meticulozitate, Shannon puse cheile masinii la loc in cui.

- Si am reusit sa iau si o parte din materialele de care am nevoie. Asa ca maine voi face niste schite. Am mai observat o masina in fata.
- Clienti, sositi asta dupa-amiaza din Germania.
- Hanul tau e un O.N.U. in toata regula.

Reactia absenta a Briannei o facu sa ridice o spranceana. Poate Shannon n-o cunostea prea bine, dar stia sa recunoasca ingrijorarea atunci cand o vedea.

- S-a-ntamplat ceva?

Brianna isi framanta mainile, cu un tic al ei, apoi le lasa sa cada.

- Vrei sa stai jos un minut, Shannon? Sperasem sa te mail as cateva zile inainte de a vorbi despre asta. Dar...sunt incoltita.
- In regula, se aseza Shannon. Sa auzim.
- Mai vrei ceva langa ceai? A, biscuiti sau...
- Tragi de timp, Brianna.

Brianna ofta, asezandu-se.

- Sunt o lasa din nastere. Trebuie sa-ti vorbesc despre mama mea.

Shannon nu se clinti, dar isi pregati pavezele. Era o atitudine instinctive, acoperind ata defensive cat si ofensiva. Iar mutatia I se reflecta in glas:

- Perfect. Stim amandoua ca n-am venit aici ca sa admir privelistile. Ce vrei sa-mi spui despre asta?
- Esti suparata si nu te pot invinui. Si te vei supara si mai tare, inainte sa se termine.

Un moment, Brianna privi in ceasca de ceai.

- Sentimentele ostile sunt cele care ma fac sa fiu cel mai lasa. Dar n-am cum sa mai aman. Vino incoace. Mi s-au terminat scuzele ca s-o impiedic. N-o pot minti, Shannon, sustinand ca nu esti decat o clienta oarecare.
- De ce-ai face-o?
- Nu stie nimic din toate astea, nu stie nimic.

Brianna ridica din nou ochii tulburati.

- Nimic despre tatal meu si mama ta. Nimic despre tine.

Zambetul lui Shannon era rece si subtire.

- Chiar crezi una ca asta? Din ce-am vazut eu, nevestele au in general un instinct de a descoperi cand barbatii o iau aiurea.
- Ceea ce s-a intamplat intre parintii nostril nu a fost o aiureala si, da, o cred cu deplina convingere. Daca mama mea ar fi stiut, ar fi fost cea mai perfecta arma impotriva lui.

O durea sa recunoasca, ii era rusine sa vorbeasca despre asta, dar acum nu mai avea incotro.

- Niciodata in viata mea n-am vazut nici un strop de dragoste intre ei. Numai datorie, raceala. Si fierbinteala dusmaniei.

Nu erau vorbe pe care Shannon ar fi dorit sa le auda si, cu siguranta, nu dorea s-o preocupe. Lua ceasca.

- Atunci de ce au ramas casatoriti?
- E o problema complicate, raspunse meditative Brianna. Biserica, copiii. Obisnuinta, chiar.dusmania mamei fata de el era mare – si, ca sa fiu dreapta avea unele motive. Tata nu-si putea tine banii, si nici n-avea pic de talent sa-I castige. Banii si ceea ce se poate cumpara cu ei erau – sunt – tot ce conteaza pentru ea. Isi facuse o cariera de cantareata plina de ambitii cand l-a inatlnit. N-a vrut niciodata sa se marginesca la o casa si o bucatica de pamant. Intre ei , insa, ceea ce ai putea numi un fulger. Un fulger care a devenit Maggie.
- Inteleg.

Se parea ca Shannon si sora ei dupa tata aveau in comun mai multe decat isi daduse ea seama.

- Avea obiceiul sa fie neglijent cu raporturile sexuale.

Ochii Briannei se infierbantara, taiosi, fenomen care o facu pe Shannon sa priveasca fascinate.

- Nu ai dreptul sa spui una ca asta. Nu. Nici macar tu nu ai dreptul, caci nu l-ai cunoscut. Era un om de o imensa bunatate si cu o inima de aur. Timp de peste douazeci de ani si-a lasat la o parte visele pentru a-si creste copiii. A iubit-o pe Maggie mai mult decat si-ar iubi orice tata copilul. Mama mea a fost aceea care l-a acuzat, si Maggie, cu viata cu care s-a pomenit confruntata. S-a culcat cu el, ca sa ma procreeze pe mine, din simt al datoriei. Datorie fata de biserică, in primul rand. Nici nu ma pot gandi la un pat mai rece in care se poate culca un barbat.
- Nu poti sti ce a fost intre ei inainte de a te fi nascut tu, o intrerupse Brianna.
- Ba stiu foarte bine. Chiar ea mi-a spus. Eu am fost penitenta pentru pacatul ei. Canonul de pocainta. Si, dup ace a aflat ca ma purta in pantec, n-a mai fost nevoie sa-I fie sotie dincolo de usa dormitorului.

Shannon clatina din cap. Pentru Brianna trebuia sa fie la fel de umiliator sa vorbeasca despre asta pe cat ii era ei sa asculte. Totusi, Brianna nu parea umilita, abserva ea. Brianna era cuprinsa de o furie inghetata.

- Iarta-ma. Mi-e aproape imposibil sa inteleg de ce raman doi oameni impreuna, in asemenea conditii.
- Aici nu suntem in America. Asta-I Irlanda, ba inca, Irlanda de-acum douazeci de ani. Ti-o spun ca sa intelegi ca in casa asta au fost suferinte. Unele dintre el I s-au datorat lui papa, nu incapa nici o indoiala. Dar mama are sufletul plin de inversunare si ceva dinlauntrul ei o face sa si-o rascoleasca. Dac-ar fi stiut, de-ar fi banuit doar, cu tata isi fasise fericire si dragostea cu alta, s-ar fi folosit de asta ca sa-l bage in mormant. Nu s-ar fi putut stapani si nici n-ar fi gasit un motiv.
- Iar acum va trebui sa afle.
- Acum va trebui sa afle, confirma Brianna. Te va considera o palma data ei. Si va incerca sa te loveasca.
- Nu-mi poate face nimic. Imi pare rau daca-ti par nisimtită, dar sentimentele ei si modul de a si le manifesta pur si simplu nu conteaza pentru mine.
- S-ar putea sa fie adevarat, trase prelung Brianna aer in piept. Acum se simte mai bine, mai multumita decat inainte. Am instalat-o in casa ei, langa Ennis. E mai mult decat s-o faca fericita. I-am gasit o femeie cu care sa locuiasca impreuna. Lottie e sora medicala pensionata – ceea ce vine foarte comod, intrucat mama crede ca suferă de tot felul de boli. Nepotii au mai inmuiat-o putin, de asemenea. Desi nu-I place s-o arate.
- Si te temi ca situatia asta va strica iarasi totul.
- Nu ma tem. Stiu ca asa va fi. Daca as putea-o cruta de toata furia si jena, as face-o, Shannon.
- Ma pot descurca singura.

Fata Briannei de destines intr-un suras.

- Atunci am sa-ti care o favoare. Nu te lasa descurajata din ce va spune sau va face ea. Avem atat de putin timp impreuna, si as vrea sa fie mai mult.
- Am planuit sa stau doua trei saptamani, raspunse indiferenta Shannon. Nu vad nici un motiv sa-mi schimb planurile.
- Iti sunt recunoscatoare. Acum, daca...

Se intrerupse, deznedejduita, cand auzi sunetul usii din fata deschizandu-se si glasurile sonore de femei.

- Oh, au si ajuns.
- Si ai dori ca mai intai sa-I vorbesti intre patru ochi.
- Aa as vrea. Daca nu te superi.
- Prefer si eu sa nu fiu de fata la primul act, se ridica Shannon, simuland un calm pe care nu-l mai sumtea. Ma duc afara.

Isi spune ca era ridicol sa aiba senzatia de a parasi o nava ce se scufunda. Era mama Briannei, isi reaminti Shannon, pornind pe cararea din gradina. Problema Briannei.

Urma sa aiba loc o scena, banuia ea. Plina de emotii irlandeze, nervi si disperare. Categorie, nu voia sa aba parte de asa ceva. Slava Domnului ca fusese crescuta in State, de doi oameni calmi si rezonabili, care n-aveau obiceiul schimbarilor de atitudine disperate.

Tragand aer in piept, dadu un colt. Si il vazu pe Murphy traversand campul cel mai apropiat, spre han.

Avea un mod minunat de a pasi, observa Shannon. Nu tantos, nici clatinat si totusi pasul sau exprima increderea amandurora. Trebuia sa admita ca era o placere sa-l priveasca, sa-I admire masculinitatea cruda a miscarilor.

Un tablou anima, reflecta ea. Irlandezul. Da, exact asta era, conchise Shannon – bratele cu muschi prelungi si manecile camasii de lucru suflecate pana la coate, jeansii trecuti prin zeci de spalari,

cizmele ce umblasera kilometric nenumarati. Sapca lasata pe frunte, pentru a-I umbri ochii, fara a putea atenua albastrul acela socant, plin. Fata aproape mitic de chipesa.

Barbatul cu B mare, medita Shannon. Nici un functionar lustruit n-ar fi putut emana o asemenea aura de succes, pasind pe Madison Avenue, intr-un costum de-o mie de dolari, cu o duzina de trandafiri sterling in mana sa cu unghii manicurizate, ca Murphy Muldoon, batand pamantul cu cizmele sale roase si un buchet de flori de camp.

- Placut lucru e sa mergi catre o femeie care-ti zambeste.
- Imi spuneam ca arati ca un documentar. Fermier irlandez umbland pe pamanturile lui.

Cuvintele ei il deconcertara.

- Pamanturile mele se termina la zidul de-acolo.
- Nu pare sa conteze.

Amuzata de reactia lui, Shannon ii privi florile din mana.

- Ceea ce faci tu nu se numeste a aduce carbuni la Newcastle?
- Dar astea sunt de pe pamanturile mele. De vreme ce ma gandeam la tine, le-am cules pe drum.
- Sunt minunate. Iti multumesc.

Facu ceea ce-ar fi facut orice femeie, ingropandu-si fata in ele.

- Casa pe care o vad de la mine din fereastra e a ta? Cea mare de piatra, cu toate cosurile alea.?
- Da, a mea este.o casa mare pentru un singur om. Si cu toate acareturile alea...
- O ferma are nevoie de un hambar, doua, de baraci si altele asemenea. Daca vii, intr-o zi am sa ti le arat.
- Poate-o sa vin.

Shannon privi inapoi spre casa, la auzul primului raznet. Se indoia ca avea sa fie si ultimul.

- Deic, a venit Maeve, murmura Murphy. Doamna Concannon.
- E aici.

Un gand neasteptat o facu sa revina cu privirea la Murphy, studiindu-I chipul.

- Si tu la fel. Treceai intamplator.
- N-as spune asta. Mi-a telefonat Maggie, ca sa-mi spuna ca se coace ceva.

Reprosul ii veni in minte la fel de repede ca si neasteptatul instinct de conservare.

- Ar trebui sa fie si ea aici, nu sa lase toata porcarie asta pe seama lui Brie.
- E acolo. Ea e cea pe care o auzi strigand.

Cu un gest nepasator, dar mai ocrotitor decat pare, o lua pe Shannon de mana, conducand-o in directia opusa casei.

- Maggie si maica-sa au sa se arunce una la alta ca doi terrieri. O sa aiba grija Maggie ca s-o impiedice pe Maeve sa se repeada prea tare la Brianna.
- De ce se cearta cu ele? Intreba Shannon. Doar n-au jucat nici un rol in povestea asta.

Un moment, Murphy nu spuse nimic, luand-o mai intr-o parte pentru a examina bobocii unui porumbar.

- Parintii tai te-au iubit, Shannon?
- Bineinteles ca m-au iubit. Si niciodata n-ai avut vreun motiv sa te indoiesti, sau sa iei iubirea deoparte si s-o cauti de cusururi?

Impacientata, caci in casa se lasase o tacere amenintatoare, Shannon clatin din cap:

- Nu. Ne-am iubit.
- Si eu la fel.

Ca si cum timpul ar fi existat doar pentru a fi cheltuit, Murphy o trase pe iarba, asezandu-se, dupa care se rezema in coate.

- Nu te gandesti ca poate ai avut noroc, fiindca pur si simplu asa a fost. Fiecare mangaiere sau scatoalca pe care mi-o tragea mama mea era plina de iubire. Una, la fel ca cealalta.

Ridica alene mana lui Shannon, jucandu-se cu degetele ei.

- Nu stiu daca m-as fi gandit prea mult la asta. Dar vecini locuiau Maggie si Brie, si vedeam bine ca n-aveau parte de acelasi lucru. Cu Tom, da.

Ochii I se luminara la gandul acestei amintiri.

- Fetitele erau cea mai mare bucurie a vietii lui. Maeve nu avea in ea daruirea asta. Si ma gandesc, cu cat le iubea el mai mult, cu atat era ea mai hotarata sa nu le iubeasca. Ca sa-I pedepseasca pe toti, inclusive pe sine insasi.
- Pare sa fie o femeie ingrozitoare.
- E o femeie nefericita, ii ridica el mana, trecandu-si buzele peste degetele ei intr-un gest absent, de adanca intimidare.
- Si tu ai fost nefericita, Shannon. Dar esti destul de puternica si desteapta ca sa lasi tristetea sa ramana in amintiri.
- Nu stiu daca sunt.
- Stiu eu.

Se ridica, intinzandu-I mana.

- Vin cu tine. A trecut destul timp de cand s-a facut liniste, asa ca e timpul.

Il lasa s-o traga in picioare, dar mai mult nu.

- Nu e problema mea, Murphy. Am impresia ca tuturor le-ar fi mai bine daca nu ma amestec.

Ochii lui ramasera atintiti catre ai ei, intunecosi, limpezi si duri.

- Stai langa surorile tale, Shannon. Nu ma dezamagi, si nici pe tine.
- La naiba.

Privirea sa neabatuta o facea sa se simta slaba si rusinata de slabiciunea ei.

- La naiba. Ma duc. Dar n-am nevoie sa vii cu mine.
- Vin cu tine oricum.

Continuand sa o tina de mana, Murphy o conduse spre casa.

Era o prostie sa se teama, isi spuse Shannon. Femeia aia nu putea spune sau face nimic care sa aiba effect asupra ei. Muschii, insa, ii erau inclestati si umerii tepeni, cand intra pe usa bucatariei cu Murphy dupa ea.

Primul gand fu acela ca femeia asezata la masa nu parea sa fie victima nimanui. Avea ochii aprinsi si fata crispata in masca neinduplecata a unui judecator care a pronuntat deja sentinta. Pe maini nu purta nici un inel, tinandu-si-le impreunate pe fata de masa intr-o atitudine c ear fi putut parea de rugaciune daca n-ar fi avut degetele albite.

Cealalta femeie asezata langa ea era mai plinuta, cu o expresie blanda, tulburata de ochii ingrijorati. Shannon vazua ca surorile Concannon stateau in picioare, ca un zid unit si de netrecut. Maeve o tintui cu o privire furioasa si buzele I se raspransera.

- Esti in stare s-o aduci aici, in casa asta, cat timp eu ma aflu inaintru?
- Casa este a mea, replica Brianna cu o voce de un calm glacial. Iar Shannon e bineenita in ea. Cum esti si tu, mama.
- Cum sunt si eu? Mi-o azvarli in fata. Progenitura asta din adulterul tatalui tau. Asa-ti arati respectul, loialitatea fata de mine, femeia care ti-a data viata.
- Si a dusmanit diecare respiratie a noastra dupa aia, arunca Maggie.
- Ma asteptam, din partea ta, isi rostogoli Maeve mania asupra fiicei sale mai mari. Nu esti cu nimic diferita de ea. Nascuta din pacat.
- Ia mai scuteste-ma cu trambitele tale biblice, alunga Maggie furia cu un gest. Nu l-ai iubit, asa ca n-ai parte de nici o intelegere.

- Am jurat alaturi de el, si mi-am tinut juramintele/
- Cuvintele, dar nu si sufletul pus in ele, murmura Brianna. Ceea ce e facut, e bun facut, mama.
- Maeve, intinse Lottie o mana. Fata nu e vinovata,
- Nu-mi vorbi tu mie de vinocatie. Ce fel de femeie atrage barbatul altuia in patul ei?
- O femeie care a iubit, facu Shannon un pas inainte, apropiindu-se involuntary de zidul acela compact.
- Si iubirea justifica pacatul? Pangarirea bisericii?

Maeve s-ar fi ridicat, dar ii tremurau picioarele si o ardea ceva in adancul inimii.

- Nu ma asteps de la voi. O yankee crescuta de o femeie adultera.
- Sa nu vorbesti despre mama mea, o preveni Shannon cu voce scazuta, primejdioasa. Niciodata. A avut mai mult curaj, mai multa compasiune, mai multa bunatate curate decat iti poti imagina, in lumea dumitale ingusta.blestema cat poftesti faptul existentei mele, dar sa nu spui o vorba despre mama mea.
- Ai venit tocmai din America ca sa-mi dai ordine in casa mea?
- Am venit fiindca am fost invitata sa vin.

Shannon era prea orbita de furie ca sa-si mai dea seama ca Murphy ii tinea o man ape umar, iar Gray, pe brat.

- Si fiindca a fost unul dintre ultimele lucruri pe care a dorit mama mea sa le fac, inainte de moarte. Daca te deranjeaza, n-am ce face.

Maeve se ridica incet. Fata semana cu el, acesta era singurul gand care-I putea trece prin minte. Ce fel de pedeapsa mai era si asta, sa trebuiasca sa se uite la fata fetei sis a vada ochii lui Tom Concannon?

- Pacatul e sadit in tine, fato. Asta-I singura ta mostenire de la Tom Concannon.

Ca un sfichi de bici, il fulgera cu privirea pe Murphy:

- Si tu, Murphy Muldoon. Standu-I alaturi, iti faci familia de rusine. Te arati la fel de slab din fire ca orice barbat, caci te gandesti ca va fi la fel de libertine cu sine insasi, de vreme ce s-a nascut in pacat.

Mana lui Murphy se stranse pe umarul lui Shannon, inainte ca fata sa poata inainta, atacand.

- Luati seama, doamna Concannon.

Glasul ii era moale, dar Shannon ii simti vocea temperamentului prin degetele inclestate.

- Spuneti lucruri pentru care va trebui sa va caiti.. cand vorbiti despre familia mea si despre a lui Shannon in asemenea fel, dumneavoastra va faceti de rusine.

Ochii femeii se ingustara, pentru ca nimeni sa nu-I zareasca lacrimile ce inotau sub pleoape.

- Deci, cu totii v-ati ridicat impotriva mea.
- Suntem de aceeasi parere in problema asta, Maeve, isi opri subtil Rogan sotia. Cand te vei calma, mai vorbim.
- N-avem nimic de vorbit, isi inhata ea poseta de pe masa. Ati ales.
- Si tu ai de ales, spuse calm Gray. Sa te agati de trecut sau sa accepti prezentul. Nimeni de aici nu vrea sa-ti faca vreun rau.
- Nu astept decat ce mi se datoreaza, si nici macar asta nu mi se ofera, de catre cei din carnea si sangele meu. N-am sa mai intru in casa asta cat timp se afla si ea sub acelasi acoperis.
- Imi pare rau, isi stranse si Lottie geanta. Are nevoie de timp, si de vorbit.

Cu o privire de scuza spre Shannon, iese grabita pe urmele lui Maeve.

Dupa un lung moment de tacere, Gray ofta adanc.

- Ei, asta zic si eu distractie.

In pofida tonului nepasator, isi cuprinsese sotia pe dupa umeri

- Ce parere ai, Shannon. Eu as iesi sa caut un bat ascutit si dragut, sa i-l infing in ochi.
- Prefer sa beau ceva, se auzi Shannon raspunzand, dupa care privirea I se indrepta spre Brianna. Nu te scuza, spuse ea cu voce tremurata. Sa nu indraznesti sa te scuzi.
- N-o sa se scuze..

Hotarata sa-si infrunte nodul ce I se umfla in gat, Maggie isi inghionti sora spre masa:

- Stati jos, cu totii. Bem un whiskey. Murphy pune ibricul.

Cu mana inc ape umrul lui Shannon, Murphy dadu sa se intoarca.

- Credeam ca bem un whiskey.
- Voi. Eu beau ceai.

Era momentul potrivit, ocnchise ea. Momentul ideal pentru vesti importante. Se uita drept la Rogan, cu un licar de amuzament pagan in ochi.

- Nu e intelept sa bei spirtoase cand esti grea.

Rogan clipi o data din ochi, apoi se ivi ranjetul, intinzandu-se.

- Esti gravida.
- Asa a zis si doctorul, chiar azi dimineata.

Proptindu-si mainile in solduri, Maggie inclina capul:

- Si chiar ai de gand sa stai acolo, cascand gura ca prostul?
- Nu.

Hohotul de ras izbucni in timp ce Rogan o lua de pe picioare si o invartea prin bucatarie.

- Pe toti sfantii, Margaret Mary, te iubesc. Toarna whiskey-ul, Gray. Avem ceva de sarbatorit.
- Il torn.

Se opri, insa, atata cat sa-I daruiasca lui Maggie o sarutare.

- Pentru tine a facut-o, ii murmura Murphy lui Shannon, care statea in picioare langa el, urmarind inveselirea starii de spirit.
- Ce anume?
- I-a spus aici, ne-a spus tuturor aici.

Turna ceaiul din ceainic, continuand sa vorbeasca:

- Asta a fost pentru surorile ei, ca sa le usureze inimile.
- Pentru Brianna, incepu Shannon, insa Murphy o opri cu o privire.
- Nu te inchide in fata unui dar cand ti se ofera, iubito. Anuntul sau te-a facut sa zambesti, exact cum voia.

Shannon isi infunda mainile in buzunare.

- Ai un mod de am ma face sa ma simt foarte mica.

Murphy ii ridica barbia, cu un deget clandestin:

- Poate am un mos de a te ajuta sa privesti la un nivel mai profund.
- Cred ca-mi placea sa fiu superficiala.

Se intoarsa insa dinspre el, pornind catre Maggie.

- Felicitari, lua ea cu un gest stangaci paharul pe care i-l intinde Gray. Nu stie nici o urare in irlandeza.
- Incerca *Slainte o Dhia duit*, propuse Maggie.

Shannon deschise gura, apoi o inchise, razand.

- N-as crede.
- Ajunge si numai *slainte*, spuse Murphy, aducand ceainicul pe masa. A, si fie sa aveti o duzina de copii, Maggie, exact ca tine.
- Un toast si un blestam, rase pe infundate Gray. Bravo tie, colega.
- Mhm, se arcuira buzele lui Maggie. S-a descurcat destul de bine.

Capitolul 9

Ceasurile pe care le petrecea cu caii sai erau cea mai pura placere pentru Murphy. Pamantul il lucrase dintotdeauna si intotdeauna avea sa-l lucreze. Gasea in el bucurie si nemulumiri, dezamagiri si mandrie. Ii placea sa simta tarana in maini, sub picioare, si mirosul plantelor crescand. Vremea ii era in egala masura prieten si dusman. Cunostea toanele cerului, adeseori mai bine decat si le stia pea lea lui proprii.

Isi traise toata viata arand ogorul, semanand, secerand. Era un lucru pe care-l stiuse dintotdeauna, si totusi nu era tot ceea ce stia.

Frumoasa primavera de care se bucura apusul insemna a munca lunga si grea, dar fara tristetea amarnica radacinoaselor ce putrezeau in pamantul imbibat de apa, sau a boabelor ce sufereau de ger ori de molima manei.

Semana intelept, cambinand modurile tatalui si bunicului sau cu cele noi, si adesea cu mijloacele experimentale despre care cities in carti. Ori de cate ori isi conducea tractorul spre campul cafeniu cu razoarele sale verzi-inchise de cartofi, sau intra la rasaritul soarelui in staulul umbros pentru a incepe mulsul, stia ca munca lui era de mare pret.

Caii, insa, erau pentru el.

Cloncani spre un calut de un an. Privindul pe murgul cu piept lat cum dadu lenes din coada. Acestia doi se cunosteau intre ei precum si jocul de lunga durata. Murphy astepta cu rabdare, bucurandu-se de ocupatie rutiniera. O iapa lucioasa starea mai incolo pe camp, pascand netulburata iarba, in timp ce manzul ei se alapta. Altii, inclusive mama celui de un an, precum si mandria lui Murphy, manza castanie, ciulira urechile, privindu-l pe om.

Murphy se batu peste buzunar, iar calutul de un an, cu mandrie cabalina. Azvarli din cap si se apropie.

– Esti un minunat, nu-I asa? Bravo baiete.

Chicoti mangaind crupa calului, in timp ce acesta ii adulmeca buzunarul, iar altii proneau si ei sa se apropie.

– Nu refuzi mita. Poftim, dar.

Scoase un sfert de mar taiat si i-l dadu manzului sa i-l manance din palma.

– Cred ca azi pleci intr-o mare aventura. Imi va fi dor de tine.

Il mangaie, pipaindu-I instinctive genunchii.

– Al naibii sa fie daca n-ai sa-mi lipsesti. Dar nu pentru lenevit toata ziua la pasune te-ai nascut. Si cu totii trebuie sa facem ce ne e sortit.

Ii salute sip e ceilalti cai, impartind feliile de mar, dupa care, cu bratul aruncat peste gatul manzului de un an, isi privi pamanturile. Zambilele si clopoteii cresteau neingradite, iar lipicioasa incepea sa infloreasca galbena pe langa zidul din apropiere. Isi putea distinge silozul. Hambarul, baracile, casa de dupa ele profilate ca intr-un tablou pe cerul cu straturi-straturi de nori.

Trecut de amiaza, judeca el, gandindu-se sa intre la un ceai inaintea intalnirii de afaceri. Apoi, privi spre vest, imediat dincolo de dansul de piatra, dupa zidul care despartea pasunea de ogor.

Si o vazu.

Inima I se poticni in piept. Se intreba daca intotdeauna avea sa I se intample astfel cand o vedea. Era ceva uluitor pentru un barbat care trecuse de treizeci de ani fara a simti mai mult decat un interes trecator fata de o femeie, ca s-o vada pe una o data, sis a stie fara umbra de indoiala ca era ursita vietii lui.

Dorinta era neindoielnica, un clocot adanc care-l facea sa jinduiasca a atinge, a gusta, a-si insusi. Banuia ca ar fi putut, cu o adordare atenta si rabdatoare. Caci nici el nu-I era indiferent. Ii simtise pulsul tresarind si vazuse rasarindu-I in ochi schimbarea care insemna dorinta.

Dragostea, insa, era mai profunda decat dorinta. Si cu atat mai ciudata, isi spunea el acum, de vreme ce pare sa fi existat dintotdeauna, asteptand. Asa ca nu-I era de ajuns sa atinga, sa guste, sa posede. Acela n-ar fi fost decat un inceput.

- Dar trebuie sa-ncepi ca sa continui, nu-I asa? Il mangaie Murphy ultima oar ape manz, dupa care porni catre pajiste.

Shannon il vazuse venind. Intr-adevar, fusese distrasa de la lucru, cand Murphy aaruse printre cai. Parea o joaca, isi spuse ea, omul si calutul, doua specimene exceptionale, petrecand cateva momente impreuna pe un camp verde.

Mai cunoscuse si momentul precise cand o vazuse el. Distanta n-o impiedicase sa simta puterea privirii. "Ce vrea de la mine?" se intreba, in timp ce revenea la panza pe care o incepuse.

"Si ce vreau eu de la el?"

- Buna, Murphy.

Continua sa picteze, in timp ce Murphy veni langa zidul despartitor.

- Brianna a spus ca nu te superi daca lucrez aici, o vreme.
- Esti binevenita pentru ct timp vrei. Pictezi dansul.?
- Da. Si da, poti arunca o privire.

Schimba pensulele, apucand una intre dinti, pe cand Murphy sarea zidul.

Ii capta misterul, trase el concluzia, studiind panza proptita e un sevalet. Era schitat intregul cerc, cu o dibacie pe care i-o admira si o invidia.desi atat fundalul cat si planul intai erau inca albe, incepuse sa adauge culoare I textura pietrelor.

- E excellent, Shannon.

Desi se bucura, Shannon clatina din cap:

- Mai are mult pana sa se apropie, macar, de excelenta. Iar azi aproape ca am pierdut lumina ideala.

Cu toate astea, stia, oarecum, ca putea picta pietrele verticale sub orice lumina, din orice unghi.

- Mi s-a parut ca te vad mai devreme cu tractorul.
- Se poate.

Ii placea mirosul ei cand lucra – vopsea si parfum.

- Esti de mult aici?
- Nu de destul de mult, rasuci ea incrunzata pensula prin culoarea intinsa pe paleta. Ar fi trebuit sa ma scol cu noaptea-n cap, ca saa prind nuantele ideale.
- Si maine vor fi zori de zi.

Murphy se aseza pe zid, batand cu un deget in blocul de schite.

- Bluza de pe tine, ce inseamna C.M.?

Shannon lasa jos pensula, facu un pas inapoi pentru a-si exmina panza, si-si mai manji camasa grasa cu putina vopsea de pe degete.

- Carnegie Mellon. E colegiul unde am studiat.
- Ai studiat acolo picture?
- Mmm.

Pietrele inca nu se trezeau la viata, isi spuse ea. Le dorea vii.

- M-am concentrate pe grafica publicitara.
- Adica imagini de reclama?
- Mai mult sau mai putin.

Murphy statu pe ganduri, luand caietul si rasfoindu-l.

- De ce-ai vrea sa desenezi pantofi sau sticle de bere, cand poti face asta?

Shannon lua o carpa si o umezi in borcanul de terebentina.

- Imi place sa-mi vastig existenta, si mi-o castig bine.

Din cine stie ce motiv, I se parea absolute necesarsa-si stearga o pata de vopsea gri de pe latul mainii.

- Tocmai am inhatat o comanda importanta inainte de a-mi lua concediu. Am sanse sa fiu avansata.
- E minunat, nu?

Murphy mai dadu o pagina, zambind la vederea unei schite cu Brianna lucrind in gradina.

- Ce fel de comanda e?
- Apa minerala, bombani Shannon, parandu-i-se o enorma prostie, aici in plin camp, cu aerul inmiresmat.
- Apa?

Murphy facu exact lucrul la care se asteptase ea. Ii ranji:

- De-ai care pisca? De c crezi ca vor oamenii sa bea apa care face balonase sau se vinde in sticle?
- Fiindca e pura. Nu toata lumea are fantana in curte, sau izvor, sau ce naiba o fi. Apa imbuteliata constituie o industrie enorma si, odata cu poluarea si dezvoltarea urbana, nu va face decat sa se dezvolte si mai mult.

El continua sa surada:

- N-am intrebat ca sa te necajesc. Ma miram doar.

Intoarse caietul spre ea:

- Imi place asta.

Shannon puse carpa deoparte, radicand din umeri. Era un desen cu el, in carciuma, cu concertina in brate si o bere partial bauta pe masa.

- E si cazul. Te-am avantajat vizibil.
- Frumos din partea ta, lasa Murphy jos blocul. Nu peste mult timp vine cineva sa vada manzul, asa ca nu te pot invita la ceai. Vii in schimb diseara, la cina?
- La cina?

Ridicandu-se, Shannon se retrase masinal cu un pas.

- Poti veni mai devreme. Pe la sase si jumatate, ca sa-ti arat mai intai locurile.

In ochi I se ivi o luminita noua, de amuzament periculos, cand o apuca de mana.

- De ce mergi de-a-ndeletelea?
- Ba nu merg.

Sau, mai bine zis, nu mai mergea acum ca o prinsese.

- Ma gandesc. S-a putea ca Brianna sa-si fi facut planuri.
- Brie e o femei flexibila.

O usoara tragere de manao apropie pe Shannon cu un pas.

- Vino si petrece seara cu mine. Doar nu te temi sa stam singuri, numai noi doi.
- Fireste ca nu.

Ar fi fost ridicol.

- Nu stiu daca te pricepi la gatit.
- Hai sa afli..

Cina, isi aminti ea. Nu era decat o cina. In orice caz, o facea curioasa modul cum traia.

- Bine, voi veni.
- Perfect.

Continuand s-o tina de mana. Ii prinse ceafa si o trase mai aproape. Nervii lui Shannon sfaraiiau deja, cand isi aminti sa-I puna o man ape piept, in semn de protest.

- Murphy...
- Nu vreau decat sa te sarut, murmura el.

Nici vorba de vreun decet. Ramase cu ochii deschisi, constienti, vii, privind intr-ai ei, in timp ce gura I se cobora. Ochii au fost ultimul lucru pe care-l vazu, albastrul acela viu, naucitor, inainte de a deveni surda, muta si oarba.

La inceput, fu numai o atingere infima, o usoara mangaiere a buzelor pe buze. O tineea de parka in orice moment ar fi putut porni la dans. Shannon avu impresia ca avea sa lesine, atat de gingasa si dulce fu acea prima intalnire dintre buzele lor.

Apoi se desprinsera, starnindu-I surpriza unui oftat, cand guraa lui porni intr-o inceata si desfatatoare cutreierarea a fetei sale. Explorarea linistita – pe obraji, temple, pleoape – ii inmuia genunchii. De-acolo incepu tremurul, urcand pana la a-I taia respiratia, cand gura lui i-o acoperi pe a ei pentru a doua oara.

Mai profound, mai incet. Buzele lui Shannon se despartira, iar bucuria primirii ii rasuna in gatlez. Mana ii luneca in sus pe umarul lui, il apuca, apoi se molesi. Simtea miros de cai si iarba, si de ceva ca electricitate in vazduh.

Se intorsese, fu singurul lucru la care se putea gandi, inainte ca minte ca mintea sa-I porneasca inot printre vise.

Shannon era tot ce-si dories vreodata. S-o tina astfel, s-o simta tremurand cu aceeasi nevoie care-l zguduia pe dinauntru, era mai presus de glorie. Gura ei pareea a fi fost modelata spre a se contopi cu a lui, iar gusturile pe care le gasea acolo era intunecate, misterioase si parguite.

Era destul, intr-un fel era destul, ca sa se abtina, sa indure rosatura dintilor unei nevoie mai putin rabdatoare. Putea intrezari cum avea sa fie, putea simti cum avea sa fie, sa zaca pe iarba calda cu ea, s-o tintuiasca sub el, trup pe trup, carne pe carne. Cum avea sa se miste dedesubt si lipita de el, dornica, nerabdatoare si fluida. Si in sfarsit, intr-un indelung asteptat sfarsit, sa se ingroape pe inauntru ei.

De data asta, inasa, gura ei ii era de ajuns. Se lasa sa zaboveasca, sa savureze sis a posede, retragandu-se incet, cu fagaduiala de mai mult.

Mainilor lui le venea sa tremure. Pentru a si le astampara, la plimba peste fata si prin parul ei. Obrajii I se inrosisera, facand-o, in ochii lui, si mai fermecatoare. Cum putuse uita cat era de zvelta, ca o salcie, sau cat adevar si frumusetate ii puteau straluci in ochi.

Mana I se opri in parul ei, iar sprancenele I se imbinara, cand peste imagine I se suprapuse alta.

– Pe-atunci aveai parul mai lung, si obrazii umeziti de ploaie.

Lui Shannon I se invartea capul, se invartea de-a binelea. Intotdeauna crezuse ca acesta era un ridicol cliseu romantic. Acum, inasa, ii venea sa ridice o mana la tampla ca sa-si revina.

– Ce?

– Altadata, cand ne-am intalnit aici.

Murphy zambi din nou. Lui ii era usor sa accepte asemenea lucruri, ca viziunile si magia, intocmai cum putea accepta faptul ca inima lui fusese de mult pierduta, inainte de acel prim si fermecator moment cand ii simtise gustul.

– De mult doream sa te sarut.

– Nu ne cunoastem de mult.ba da. S-o mai fac o data ca sa-ti amintesc?

– N-as crede.

Oricat de proteste o facea sa se simta, ridica o mana pentru a-l opri.

– A fost putin mai intens decat ma asteptasem, sic red ca ar fi mai bine pentru amandoi daca...facem pasi.

– Cu conditia sa mergem spre acelasi loc.

Shannon isi lasa mana sa cada. Daca putea fi igura de un lucru, era acela ca Murphy n-avea sa insiste, nici sa faca miscari stangaci sau nedorite. Totusi, ii trebui numai o clipa ca sa-l studieze si un rastimp inca si mai scurt pentru a privi inauntru ei insasi.

– Nu stiu sa facem asta.

- E destul sa stie unul dintre noi. Trebuie sa ajung la o intalnire.
- Li mangaie obrazul cu degetele, ca sa poata lua cu el acea ultima atingere.
- Diseara am sa te caut.

Inainte de a sari peste zid, ii surprinse expresia fetei.

- Nu esti atat de slaba de inima incat sa scornesti pretexte ca nu vii numai fiindca ti-a placut sa ma saruti..

Nu merita efortul de a se supara ca o prinsese. In schimb, sae intoarse sa-si stranga materialele.

- Nu-s slaba de inima. Si mi-a mai placut si alta data sa sarut barbati.
- Sigur, si ai sarutat, Shannon Bodine, dar niciodata altul ca mine.

Si pleca, fluierand. Shannon se asigura ca ajunsese destul de departe ca sa n-o auda, inainte de a-si lasa rasul sa izbucneasca.

* * *

N-ar fi trebuit sa se simta ciudat ca iese la o intalnire – mai ales cand implinise recent douazeci si opt de ani si-si incasase Portia de inceputuri si sfarsituri in jocul celibatarilor.

Poate datorita modului cum se agitase Brianna – forfotind ca o mana nervoasa in seara balului de absolvire a liceului. Shannon nu putea decat zambi la acest gand. Brianna se oferise sa-I calce o rochie, sau sa-I imprumute una de-a ei si urcase de doua ori in camera din mansarda cu sugestii, accesorii si pantofi.

Shannon presupunea ca o dezamagise crunt pe Brianna, aparand la parter cu o pereche de pantaloni oarecare si o bluza simpla de matase.

Acest lucru n-o impiedicase pe sora ei sa-I spuna ca arata fermecator, ca-I ura o seara minunata sis a nu-si face probleme cu ora de intoarcere. Daca n-ar fi venit Gray sa-si traga sotia afara din hol, poate ca nici n-ar fi resit sa scape.

Shannon banuia ca era un comportament de sora si n-o stanjenea atat de mult pe cat se asteptase.

Era recunoscatoare ca atat Brianna cat si Gray insistasera sa ia masina. Pana la Murphy nu era drum lung, dar avea sa fie intuneric dupa apusul soarelui, si se anunta ploaie.

La doar cateva minute dup ace iesi de pe alee, intra pe o alta, mail lunga, inghesiuta de garduri vii de cercelus care incepusera deja sa infloreasca in forma de inimi rosii ca sangele.

Vazuse ferma de la fereastra, dar de-aproape era mai mare si neindoielnic mai impresionanta. Trei nivele de piatra si lemn , care aratau la fel de vechi ca insusi tinutul si tot atat de bine intretinute, se ridicau de dupa gardul viu, in fata unui rond ingrijit de flori amestecte.

Deasupra elegantelor patrate de la parterse aflau arcade plate. Intrezari o veranda laterala si-si imagina ca avea usi spre interior.

Din doua hornuri ieseaa fum, raspandindu-si alene rotocoale in cerul albastru linistit.in fata ei, pe alee, stationa o camioneta stropita cu noroi. Langa ea, o masina vece 71is tam71t butuci.

Nu putea pretinde ca se pricepea la masini, dar era clar ca aceea cunoscuse vremuri mai bune.

Obloanele ferestrelor din veranda din fata casei, inasa, erau proaspat vopsite intr-un albastru bland ce se contopea discret cu cenusiul pietrelor. Veranda nu era aglomerata, continand numai doua balansoare ce pareau sa invite la companie. Invitatiea era intregita de usa deja deschisa.

Totusi, Shannon ciocani in toc, strigand:

- Murphy.
- Intra si fii binevenita.

Glasul lui parea sa se auda din susl scarii ce urca din holul principal.

- Vin intr-un minut. Ma spal..

Shannon intra si inchise usa dupa ea. Pentru a-si satisface curiozitatea, inainta cativ pasi prin hol, privind in prima camera, a carei usa din sipci era de asemenea deschisa a bun venit.

Un salon. Desigur, remarca ea.intru totul la fel de ordonat ca al Briannei, chiar daca ii lipseau unele dintre contributiile ei feminine.

Mobilierul masiv, vechi, era dispus pe o pardoseala de podele late, lucioase. In vatra de piatra ardea molcom un foc de turba, raspandindu-si in camera mirosul stravechi si atragator. De-o parte si de alta a consolei groase din lemn stateau sfesnice, cu indraznete rasuciri sinuoase, smaraldine. Convinsa ca erau opera mui Maggie, se apropie sa le vada mai bine.

Aratau prea fluide, prea topite pentru a fi solide. Totusi, sticla era rece la atingere. Dedesubt se simtea o fascunanta nuanta de rubin, ca si cum caldura ar fi stat prinsa inaintea,asteptand sa se invapaieze.

– Sa nu crezi ca-ti poti infinge degetele drept pana-n mijloc, comenta Murphy din usa.

Shannon dadu din cap, urmarind din nou cu mana spiralele, inainte de a se intoarce.

– E superba. Desi as prefera sa nu-I spui ca am zis-o.

Cand il vazu, ridica sprancenele. Nu arata foarte diferit de omul care umbla pe campii sau canta in carciuni. Nu mai avea sapca, iar parul ii era des, carliontat, putin umed de la spalat. Purta un 72is tam gri deschis, cu pantaloni de o nuanta mai inchisa.

I se parea ciudat ca si-l putea imagina atat de usor pe coperta revistei *GQ*, precum sip e a *Agricultural Monthly*-ului.

– Iti sta bine spalat.

Murphy ranji jenat.

– 72is tam te obisnuiesti cu lucrurile, cu oamenii, ii privesti mai ca un artist. N-am vrut sa te fac sa astepti.

– Nici o problema. Imi place sa vad unde locuiesti.

Privirea ei se desprinsese dinspre el, oprindu-se asupra unui perete cu carti.

– Grozava biblioteca.

– A, astea nu-s decat o parte din ele.

Ramase pe loc, in timp ce Shannon se apropia de rafturi. Joyce, Yeats, Shaw. Astea erau de asteptat. O'Neill, Swift si Grayson Thane, bineinteles. Dar mai erau si alte tainite cu comori. Pie, Steinbeck, Dickens, Byron. Poeziile lui Keats, Dickinson si Browning. Volume giorsuite de-ale lui Shakespeare, povesti de King, MacAffrey si McMurtrey, la fel de ferfenite.

– O colectie cam eclectica, medita ea. Mai ai si altele?

– Le tin pe aici pe colo, prin casa, asa ca daca ai chef, nu e nevoie sa mergi prea departe. Cartea e un lucru placut sa-l ai prin apropiere.

– Tatal meu nu citea prea mult, decat probleme de afaceri. Dar mamei mele si mien e place... ne placea nespuse. In ultima perioada, era atat de bolnava incat ii citeam eu.

– Ai fost o mangaiere pentru ea. Si o bucurie.

– Nu stiu.

Se scutura, incercand un zambet vessel.

– Deci, tragem un raid?

– Un copil stie cand e iubit, continua calm Murphy, dupa care o lua de mana. Si, da, facem un raid. Mai intai mergem afara, pana nu-ncepe ploaia.

Shannon, inasa, il opri de vreo sase ori inainte de a fi ajuns din fata casei pana in spate. Murphy ii explica despre tavanul cu grinzi si camaruta din dreapta, unde mamei lui inca ii mai placea sa coasa, cand venea in vizita.

Bucataria era mare cat un hambar si mai scrupulor curate decat vazuse in viata ei. Totusi, se mira sa vada borcane colorate cu plante si mirodenii randuite pe buffet, si luciul vaselor cu fund de alama agitate deasupra.

- Miroase minunat ce ai tu acolo in cuptor,
- E pui, si mai are de stat ceva timp, poftim, incearca-le pe astea.

Ii aduse dintr-o camera invecinata o pereche de cizme Wellington, facand-o sa se incrunte:

- Doar n-o 73is t mocirlim pe-afara in...
- Ba fi sigura, se ghemui el pentru a-I trage prima cizma peste pantof. Cand ai animale, ai si balegar, cu astea te vei zimti mai bine.
- Credeam ca tii vacile pe camp.

Incantat, Murphy ii ranji:

- Nu te duci sa le mulgi pe camp, iubito, ci in salonul de muls. Bine asa, pentru asta seara.

O conduse afara prin spate, unde isi incalta si el cu usurinta propria pereche de Wellies.

- Te-am lasat sa astepti, pentru ca una dintre vaci se imbolnavise.
- O, e ceva grav?
- Nu, cred ca nu. Avea doar nevoie de niste medicamente.
- Si faci singur asta? N-ai veterinary?
- Nu pentru problemele de zi cu zi.

Shannon privi in jur, pomenindu-se ca zambea din nou. Inca un tablou, isi spuse. Cladiri de piatra, aliniate ordonat printre ograzi. Oi crete inghesuite langa o troaca. Niste masinarii enorme, cu dinti feroci, sub un Sopron in behaielile si caraielile animalelor inca nepregatite sa declare ziua incheiata.

Aparu si Con, asezat rabdator langa grajdul cel mai apropiat., dand din coada.

- Brie l-a trimis, pariez, ca sa vada daca ma port frumos cu tine.
- Nu stiu. Pare la fe de mult cainele tau ca si al ei.

Il privi, cand Murphy se apleca sa salute cainele.

- As fi crezut ca un fermier arc el putin un dulau, doi proprii.
- Am avut unul, la iarna se implinesc sapte ani de cand a murit.

Cu dezinvoltura afectiunii reciproce, Murphy mangaie urechile lui Con.

- Din cand in cand ma gandesc sa-mi iau altul, dar se pare ca nu apuc niciodata.
- In rest, le ai pe toate. Nu credeam ca mai cresti si oi.
- Cateva doar. Tatal meu, insa, era omul oilor.

Se indrepta la loc si o lua din nou de mana, pornind mai departe.

- Eu sunt mai mult laptar.
- Brianna spune ca preferi caii.
- Caii sunt o placere. Peste un an, doi, s-ar putea sa-si achite intretinerea. Azi am vandut un calut de-un an, un manx minunat. Distractia omertului cu cai aproape ca-I compenseaza pierderea.

Shannon ridica privirea, cand Murphy deschise usa hambarului.

- Nu steam ca fermierii se ataseaza de animale.
- Un cal nu-I o oaiepe care s-o macelareasti pentru pranzul de duminica.

Imaginea sugerata o scarbi indeajuns ca sa inchida subiectul.

- Aici mulgi?
- Mhm.

Murphy o conduse printr-o mulgatorie curate, cu aparatelucitoare din inox si miros slab de vaci si lapte, plutind prin aer.

- Nu-I la fel de romantic ca mulsul manual – si l-am facut sip e ala, in copilarie – dar e mai rapid, mai curat si mai efficient.
- In fiecare zi, murmura Shannon.
- De doua ori pe zi.
- E multa munca, pentru un singur om.
- La asta ma ajuta si baiatul de la ferma vecina. Avem o intelegere.

Condusa prin mulgatorie si hambar, iesind din nou, spre siloz si alte acareturi, Shannon isi spuse ca un singur baiat nu conta prea mult, la intreaga gama a muncilor.

Ii fu usor sa uite toata sudoarea, de muschii care trebuiau sa se consume in fiecare ora a zilei, cand Murphy o duse I grajduri, ca sa-I arate caii.

- O de-aproape sunt si mai frumosi.

Prea incantata ca sa se mai teama, ridica mana si mangaie obrazul iepei castanii.

- Asta-I Jenny a mea. N-o am decat de doi ani, si n-am s-o vand niciodata. Strasnica fetiscana.

Fu necesar numai sunetul vocii lui, pentru ca animalul sa devina atent la Murphy. Daca Shannon ar fi crezut posibile asemenea lucruri, ar fi jurat ca iapa flirta cu el.

Si de ce nu? Se intreba. Ce femela ar fi rezistat mainilor acelora late si abile, modului lor de a atinge, de a mangaia? Sau acelui glas bland, ce murmura aiureli dragastoase?

- Calaresti, Shannon?
- Hmm.

Nodul ce I se pusese pe neasteptate in gat o facu sa inghita zgomotos.

- Nu, n-am calarit niciodata. De fapt, cred ca mai mult de-atat nu m-am apropiat de un cal.
- Dar nu te temi de ei, asa ca-ti va fi mai usor sa inveti, daca-ti pui mintea.

O purta prin tot grajdul, lasand-o sa dezmierde, sa rasfete sis a se joace in voie cu viteii nou nascuti in acea primavara, si o privi cum radea de manzul zburdalnic care i-ar fi ros umarul daca nu-I opera Murphy botul cu mana.

- Trebuie sa fi fost un mod minunat de a creste, comenta ea, in timp ce reveneau spre casa. Atata spatiu, atatea animale.

Rase, cand se opri in usa din dos sa-si scoata cizmele..

- Si munca, desigur. Dar se vede clar ca ai indragit-o, din moment ce a ramas aici.
- Aici mi-e locul. Intra sis tai jos. Am un vin care-o sa-ti placa.

Shannon se spala pe maini la chiuveta din bucatarie, amical, impreuna cu el.

- Nimeni din familia ta n-a vrut sa stea sis a munceasca la ferma?
- Eu sunt fiul cel mai mare si, cand a murit tata, mie mi-a cazut totul pe umeri. Surorile s-au maritat si s-au mutat, ca sa-si intemeieze familiile lor.

Lua o sticla din frigider si un tirbuson dintr-un sertar.

- Apoi mama s-a recasatorit, precum si Kate, sora mea mai mica. Am si un frate, dar el a vrut sa mearga la scoala sis a invete electricitate.

Cand Murphy turna vinul, ochii lui Shannon se dilatarea.

- Cati sunteti?
- Cinci.
- Am fost sase, dar mama a pierdut un baiat cand inc ail alapta. Tata a murit cand aveam doisprezece ani, iar ea nu s-a mai maritat pana n-am implinit eu douazeci, asa ca am ramas numai cinci.
- Numai, chicoti ea, clatinand din cap si vrand sa ridice paharul, dar Murphy ii opri mana.
- Fie-ti dat sa ai cuvinte calde intr-o seara rece, luna plina intr-o noapte intunecoasa si un drum in panta pana la usa ta.
- Sliante, raspunse ea, zambindu-I, in timp ce bea. Imi place ferma ta, Murphy.

– Ma bucur ca-ti place, Shannon.

Spre mirarea ei, se apleca si-I apasa buzele pe frunte.

Ploaia incepu sa picure incetisor, in timp ce Murphy se ridica la loc, intorcandu-se sa deschida usa cuptorului. Aromele ce navalira afara o facura sa-I lase gura apa.

– De ca-oi fi crezut eu intotdeauna ca mancarea irlandeza e fara gust?

Murphy scoase rotisorul si il puse pe capacul aragazului.

– Ei, adevarul este ca de cele mai multe ori este cam insipida. In copilarie n-am observat niciodata. Dar cand Brie a inceput sa experimenteze sis a-si incerce cu mine felurile de mancare, am inceput sa inteleg ca draga de maica-mea avea anumite lipsuri la bucatarie.

Privi peste umar:

– Ceea ce-as nega pana la moarte daca repeti o asemenea calomnie.

– N-o va auzi niciodata din gura mea.

Shannon se ridica, prea intrigata ca sa nu se uite mai de-aproape. Puiul era auriu, imbrobonat de umezeala, presarat cu mirodenii si inconjurat de un cerc de cartofi si morcovi rumeniti.

– Ei, dar e minunat.

– E opera lui Brie. Cu ani in urma, m-a pus sa-mi fac o gradina de plante si m-a batut la cap pana mi-am gasit timp sa o cultiv.

Shannon se rezema de buffet, privindu-l lung:

– N-ai cam ramas cu buzele umflate cand a venit Gray si ti-a suflat-o?

Un moment, Murphy ramase buimacit de-a binelea, dupa care ranji, mutand puiul de pe tava pe platou.

– N-a fost niciodata pentru mine, nici eu pentru ea. Am trait ca o familie prea multa vreme. Tom mi-a fost ca un tata cand al meu a murit. Iar Brie si Maggie au fost intotdeauna surorile mele.

Taie o felie mica de piept..

– Desi fata de tine nu s-ar putea spune ca am sentimente tocmai fratesti, Shannon. Te-am asteptat destul timp.

Alarmata, Shannon isi schimba pozitia, dar Murphy se apropiase lin, incoltind-o cu spatetele la 75is ta. Totusi, nu facu decat sa-I ridice bucatia de pui la gura.

Iar degetul lui ii freca usurel, seducator, buza de jos, cand Shannon accepta oferta.

– E bun. Serios.

Isi simtea insa pieptul ingreunat, devenind si mai alarmata cand Murphy ii trecu o mana prin par. Isi indrepta spinarea, cuprinsa de furnicaturi, pana ajunsera ochi in ochi.

– Ce faci, Murphy?

– Ei bine, Shannon, ii atinse el buzele cu ale lui, usurel, aproape ca o adiere. Iti fac curte.

Capitolul 10

Curte? Consternate, Shannon se holba la el. Era un cuvânt deplasat, ridicol, care n-avea nici o legatura cu ea, nici cu stilul ei de viata.

Si totusi se rostogolise cu usurinta de pe limba lui irlandeza.. trebuia sa faca sa si-l inghita inapoi, si repede.

– Dar e o nebunie. E absurd.

Mainile lui Murphy se ridicaseră din nou pe fata ei, urmarindu-I cu varfurile degetelor conturul barbiei.

– De ce?

– Pai...de-aia.

In defensive, se retrase, gesticuland cu paharul.

- In primul rand, abia ma cunosti.
- Ba te cunosc bine.

Mai mult amuzat decat ofensat de reactia ei, se intoarse sa taie in continuare puiul.

- Te cunosc din clipa cand te-am vazut.
- Nu-mi incepe tu mine cu misticisme celtice, Murphy.

Reveni la masa, isi umplu paharul cu vin si-l dadu pe gat.

- Sunt americanca, fir-ar sa fie. La New York oamenii nu-si fac curte unii altora.
- S-ar putea ca asta sa fie o parte din problema, raspuse Murphy, aducand platoul la masa. Stai jos, Shannon. Sa mananci cat e cald.
- Sa mananc, isi dadu ea ochii peste cap, inchizandu-I apoi, enervate. Acuma trebuie sa mananc.
- Ai venit ca sa mananci, nu?

Indeplinindu-si datoria de gazda, umplu farfuria din draptul scaunului ei, apoi sip e a lui, inainte de a aprinde lumanarile.

- Nu ti-e foame?
- 76is t, mi-e foame, se tranti Shannon in scaun. 76is tam-si intinse servetul pe genunchi, lua furculita si cutitul.

In urmatoarele cateva minute, manca intr-adevar, in vreme ce posibilitatile I se invarteau prin cap.

- Voi incerca sa fiu rezonabila cu tine, Murphy.
- In regula, isi taie el puiul din farfurie si gusta, declarandu-se multumit de rezultat. Atunci fii rezonabila.
- Numarul unu, trebuie sa intelegi ca nu voi ma sta aici decat inca o saptamana, maxim doua
- Vei sta mult, replica el placid, in timp ce manca. N-ai inceput nici pe departe sa-ti rezolvi problemele si sentimentele care te-au adus aici. Nici macar o data n-ai intrebat de Tom Concannon.

Ochii lui Shannon devenira reci.

- Nu stii nimic despre sentimentele mele.
- Ba cred ca da, dar pe asta s-o lasam deocamdata, de vreme ce te face nefericita. Insa vei ramane, Shannon, fiindca ai de infruntat unele lucruri.. si de iertat. Nu esti lasa. Ai putere si mult suflet.

Shannon detesta faptul ca putea distinge inlauntrul ei lucruri pe care refuza sa le admita chiar si fata de sine insasi. Rupse unul din biscuitii pe care-I adusese Murphy la masa, privindu-l cum aburea.

- Indifferent daca stau o saptamana sau un an, n-are nici o legatura cu asta.
- Ba toate au legatura cu asta, spuse el ponderat. Iti place mancarea?
- E excelenta.
- Azi ai mai pictat dupa plecarea mea?
- Da, am...

Mai inghiti o imbucatura, inpungand aerul cu furculita spre el:

- Schimbi subiectul.
- Care subiect?
- Stii foarte bine care subiect sin e vom lamuri acum si aici. Nu vreau sa fiu curtata – de nimeni. Nu stiu cum se obisnuieste pe aici, dar acolo de unde vin eufemeile sunt independente, egale cu barbatii.
- M-am gandit si eu cate ceva la asta.

Murphy lua alene paharul cu vin, analizandu-si cuvintele in timp ce bea.

- E destul de adevarat ca, in general, irlandezului tau ii e greu sa considere femeile egale cu barbatii. Sigur, in ultima generatie s-au produs unele schimbari, dar e un process lent.

Puse paharul jos si reveni la mancare.

- Multi pe care i-as considera egali cu mine n-ar fi intru totul de accord, dar se poate pentru ca au citit mult de-a lungul anilor si au meditate la ceea ce au citit. Consider ca femeia are aceleasi drepturi cu barbatul, fata de tt ceea ce poseda si face el.
- Grozav din partea ta, murmura Shannon.

Murphy se multumi sa zambeasca.

- E un pas de proportii considerabile pentru un om crescut asa ca mine. Acum, la drept vorbind, nu stiu cum as reactiona daca tu ai vrea sa-mi faci curte.
- Nu-ti fac.
- Poftim, ridica el o mana, continuand sa zambeasca, de parka asta i-ar fi demonstrate ideea. Iar curtea pe care ti-o face u tie n-are nici o legatura cu drepturile si egalitatea, nu te pune pe tine mai prejos, sau pe mine mai presus. Esti cea mai frumoasa fiinta pe care am vazut-o in viata mea. Si am fost destul de norocos sa vad enorm de multe frumuseti.

Ametita de neasteptatul val de placere, Shannon cobori privirea in farfurie. Exista un mod de a infrunta situatia asta, de a-l infrunta pe el, era convinsa. Nu trebuia decat sa-l gaseasca.

- Murphy, sunt flatata. Orice femeie ar fi.
- Esti mai mult decat flatata atunci cand te sarut, Shannon. Stim amandoi ce se intampla atunci.

Shannon impunse o bucata de pui.

- Bine, sunt atrasa. Esti un barbat atractiv, cu un anume farmec. Dar daca m-am gandit cumva sa merg mai departe, acum nici nu mai poate fi vorba.
- Nu mai poate fi?

Hristoase, dar era o placere sa conversezeze cu ea.

- Si de ce oare, cand ma doresti la fel de mult pe cat te doresc si eu pe tine?

Shannon trebui sa-si frece de servet palmele umezite.

- Fiindca e o greseala evidenta. Privim problema din doua unghiuri diferite, si nu se vor putea contopi niciodata. Imi placi. Esti un barbat interesant. Dar pur si simplu nu caut o relatie. La naiba, am pus capat unei acum cateva saptamani abia. Eram 77is tam77 ca si logodita.

O lovi inspiratia. Se apleca inainte, cu un zambet plin de importanta.:

- Eram amanta lui.

Sprancenele lui Murphy tresarira.

- Erai pare sa fie cheia. Se vede ca ai tinut la el.
- Bineinteles c-am tinut la el.a reped in pat cu strainii.

Auzindu-si propriile cuvinte, expira suierator. Cum reusise s-o invaluiasc asa?

- Dupa cum vad eu lucrurile, e ceva de domeniul trecutului. Am tinut destul la o femeie sau doua ca sa ma culc cu ele. Dar n-am iubit-o pe nici una, pana la tine.

Panica ii alunga roseate din obraji.

- Doar nu esti indragostit de mine.
- Te-am iubit din clipa cant te-am avut inaintea ochilor.

O spuse atat de calm, atat de simplu, incat il crezu – un moment, il crezu complet.

- Ce-aud nu-I adevarat, spuse ea cu voce tramurata, retragandu-se de la masa. Acum, ascuta la mine, scoate-ti imediat din cap toata nebunia asta. N-o sa mearga. Romantezi toata situatia. Ai halucinatii. Nu vei reusi decat 77is t pui pe amandoi intr-o situatie penibila.

Ochii lui Murphy se ingustara, dar Shannon era prea ocupata sa fiarba de furiepentru a observa schimbarea, sau primajdia.

- Faptul ca te iubesc te face sa te simti penibil.
- Nu-mi rastalmaci vorbele, replica ea furioasa. Si nu-ncerca sa ma faci sa par meschina sau superficiala fiindca nu-mi place sa fiu curtata. Isuse, *curtata*. Pana si termenul e ridicol.
- Ai prefera altul?
- Nu, nu prefer nici unul. Ceea ce prefer, si astept, e s-o lasi balta.

Murphy statu tacut un moment, infruntandu-si mania ce crestea incet.

- Fiindca nu simti nimic pentru mine?
- Exact.

Si, intrucat era o minciuna, vocea I se ascuti.

- Chiar te amagesti ca as putea accepta ca o bleaga toate planurile absurde pe care le coci tu? Sa ma marit cu tine, sa traiesc aici? Nevasta de fermier, pentru numele lui Dumnezeu. Arat eu a nevasta de fermier? Am o cariera, o viata proprie.

Se misca atat de repede, incat Shannon nu avu timp decat sa inspire o data scurt , socata. Mainile lui I se inclestară pe brate, cu degetele infipte in carne. Chipul ei era un studio al furiei in tonuri inchise si palide.

- Iar viata mea e mai prejos de tine? Ceea ce am, pentru care am muncit, chiar si ceea ce sunt eu, e mai prejos? Vrednic de dispret?

Inima lui Shannon batea ca a unui iepure, in spasme repezi, zbuclumate. Nu putu decat sa scuture din cap. Cine ar fi putut banui ca avea un asemenea temperament?

- Voi accepta ca nu stii ca ma iubesti, nu-ti voi deschide ochiica sa vezi ca suntem sortiti unul pentru altul. Dar nu-ti permit sa desconsideri ceea ce sunt sis a injosesti tot ce-am realizat prin munca si chin eu si familia mea.
- Nu asta am vrut sa...
- Crezi ca pamantul sta doar asa, frumos ca un tablou si asteapta sa I se culeaga roadele?

Lumina lumanarilor ii arunca umbre pe chip, facandu-l pe-atata de fascinant, pe cat era de amenintator.

- S-a varsat sange pentru el, si mai multa sudoare decat se poate cantari. E greu sa-l tii, sis a-l tii nu e de ajuns. Daca esti prea mandra sa-l accepti ca fiind al tau, atunci de faci de toata rusinea.

Shannon expira tremurator. Trebui sa faca un effort pentru a trage din nou aer in piept, incet.

- Ma doare, Murphy.

Lasa sa-I cada mainile ca si cum carnea ei I le-ar fi fript.. facu un pas inapoi, cu miscari smucite pentru prima oara de cand il cunostea.

- Te rog sa ma scuzi.

Era randul lui sa se rusineze. Stia ca avea maini mari si le cunostea puterea. Il coplesea gandul ca le folosise, chiar si in orbirea furiei, pentru a o insemna.

Dezgustul de sine ce I se asternuse pe fata o opri sa cedeze porniriide a-si freca bratele indurate. Oricat de enorma ii era lipsa de intelegere fata de el, stia instinctive ca era un om bland, care ar fconsiderat lovirea unei femei cel mai josnic pacat.

- N-am vrut sa te jicnesc, spuse ea incet. Eram furioasa si tulburata, si incercam sa demonstrez de ce suntem diferiti. Cine suntem, ce vrem.

Murphy ii vari mainile in buzunare.

- Si tu ce vrei?

Shannon deschise gura, apoi o inchise, socata sa constate ca nu cunostea raspunsul.

- In ultimele cateva luni am avut cateva schimbari majore in viata, asa ca la asta inca mai trebuie sa ma gandesc. Dar printre ele nu se numara nici o relatie amoroasa.
- Te temi de mine? Intreba el, atent sa vorbeasca neutru. N-am vrut sa te lovesc.

– Nu, nu ma tem de tine.

N-avea incotro. Facu un pas inainte, punandu-I o 79is tam obraz.

– Oamenii cu temperament ii inteleg pe ceilalti ca ei, Murphy.

Aproape sigura ca trecuse criza, ii zambi:

– Hai sa uitam totul 79is t fim prieteni.

Cand colo, Murphy o facu sa I se opreasc inima in piept, luand-o de mana si tragandu-i-o pana cand buzele lui ajunsera sa-I apese trandre palma.

– “Virtutea mea e nemarginita ca marea, iar iubirea, la fel de adanca; cu cat iti daruiesc mai multa, cu atat am mai multa, caci amandoua sunt nesfarsite”.

Shakespeare, isi spuse ea, in timp ce I se inmuia trupul. Cita din Shakespeare, cu glasul acela seducator.

– Nu-mi spune asemenea lucruri, Murphy. Nu joci cinstit.

– Am trecut de faza jocurilor, Shannon. Nu suntem copii, nici bufoni. Stai cuminte, nu-ti fac nimic.

Glasul lui era linistitor, ca atunci cand calma un cal. Caci o apucasera nevricalele cand el o cuprinsese in brate.

– Spune-mi ce-ai simtit cand te-am sarutat prima oara.

Nu era o intrebare dificila, intrucat simtea din nou acelasi lucru.

– Tentatie.

Murphy zambi, apasandu-si pe templele ei buzele arcuite.

– Nu e numai atat. Mai e ceva, nu? Un soi de aducere aminte.

Trupul lui Shannon ii refuza toate ordinele rationale de a ramane rigid si retras.

– Nu cred in povestile-astea.

– Nu te-am intrebat ce crezi.

Buzele lui se plimbau de la tampla la 79is ta, rabdatoare.

– 79is t-ai simtit.

Prin bariera subtire a matasii, pielea I se incalzea. Murphy banuia ca putea sa innebuneasca abtinandu-se sa nu smulga acea bariera, pentru a o gasi pe toata.

– Nu s-a intamplat numai acum.

Isi ingadui cateva drame de placere, lunecand in sarut, savurand modul cum gura ei ii ceda.

– S-a intamplat din nou.

– Prostii.

Propria ei voce, insa, parea sa se auda de foarte departe.

– Si e o nebunie ce faci.

Chiar in timp ce vorbea, isi inclesta pumnii in parul lui pentru a-l tine aproape, mai aproape, pana cand placerea sari dincolo de ratiune.

– Nu putem face asta.

Torsul desfatat ii rasuna in gatilej, unduindu-se miraculous in gura lui.

– Nu e decat biochimie.

– Dumnezeu sa binecuvanteze stiinta.

Aproape l fel de sufocat ca ea, o ridica pe varfuri, torturandu-se singur. Numai pentru moment, isi jura el. Si se repezi.

In trupul ei izbucnira explozii, una dupa alta, pana cand organismul ii fu strivit de culori si lumini. Prada unui salbatic val de lacomie, aproape ca-l zgaria cu ghearele, dorind sa capete mai mult.

“Atinge-ma, fir-ai al dracului.” Ordinul ii erupse din cap. Mainile lui, insa, nu faceau decat s-o imbratiseze, in timp ce trupul ei jinduia dureros sa fie posedat. Stia cum avea sa-I simta atingerea

mainii. Stia, si era in stare sa planga, atat de intens stia. Palma aspra, mangaieri blande, care se adunau, se adunau, fierbinti ca taciunii.

Cu un instinct de fiara pe care nu stiuse ca-l avea pandind intr-insa, isi infipse dintii in buza lui, ispitindu-l, atatandu-l. la injuratura lui violenta, isi azvarli capul pe spate, cu fata luminata de 80is tam.

Apoi pali, treptat-treptat. Caci ochii lui erau de razboinic, tenebrosi, ucigatori si infricosator de familiari.

– Dumnezeuule.

Cuvantul ii izbucni de pe buze in timp ce se chinuia sa se retraga. Facand eforturi de a respire, de a-si tine echilibrul, isi apasa mainile pe piept.

– Opreste-te. Dumnezeuule, trebuie sa incetam.

Clatinandu-se pe muchia stapanirii de sine, Murphy stranse pumnii pe langa trup.

– Te doresc mai mult dect doresc urmatoarea respiratie. Ma omoara, Shannon, dorinta asta.

– Am facut o greseala, isi impinse ea prin par mainile tremuratoare. Am gresit, adineaori.

Iarta-ma. Nu voi lasa sa mai continue povestea asta.

Se simtea atrasa de el – polul negative spre cel pozitiv. Putere catre putere.

– Nu te apropia de mine, Murphy.

– Nu pot. Stii ca nu pot.

– Avem o problema.

Hotarata sa se calmeze, de aproape nesigura de masa si lua paharul cu vin.

– O putem rezolva, spuse ea pentru sine, sorbind. Introtdeauna gasesc cai de a rezolva problemele. Nu-mi vorbi, ordona, ridica mana ca un agent de circulatie. Lasa-ma sa ma gandesc.

Cel mai ciudat lucru era ca nu se considerase niciodata o fiinta foarte sexuala. Avusese din cand in cand unele momente placute cu barbate la care tinea, pe care ii respecta. “Placut” era un atribut ridicol de palid pentru ceea ce erupsese intr-insa alaturi de Murphy.

Asta era sexul, isi spuse ea, dand din cap. Era ingadiut, era in regula. Amandoi erau adulti, fara obligatii. Fara-ndoiala tinea la el si-l respecta, il admira chiar, din foarte multe puncte de vedere. Ce era in neregula cu o nebuneala inainte de a se aseza si a hotari ce avea de facut cu restul vietii ei?

Nimic, conchise, in afara de aiureala aia cu facutul curtii. Asa ca sorbi iarasi din vin sip use paharul jos. Nu trebuia decat sa treaca obstacolul.

– Vrem san e culcam impreuna, incepu ea.

– Ei, mi-ar place foarte mult sa stau culcat langa tine, dar mai intai as prefera sa faem dragoste de cateva zeci de ori.

– Lasa-te de jocurile semantice, Murphy.

Zambi insa, usurata ca in ochi ii revenise umorul.

– Cred ca putem rezolva problema intr-un mod rezonabil si reciproc satisfactor.

– Uneori ai un mod minunat de a vorbi.

Glasul lui era plin de admiratie si placere.

– Chiar si atunci cand ceea ce spui e absurd. Stii, vorbesti atat de solemn. Si distins.

– Gura, Murphy. Acum, dac-ai fi de 80is ta ca ideea unei relatii de durata nu e aplicabila.

Cum el continua sa-I zambeasca, Shannon pufni zgomotos.

– Ok, voi spune simplu. Nu-mi mai face curte.

– Stiu ce-ai vrut sa spui, iubito. Numai ca-mi place sa te ascult. N-am probleme cu aplicabilitatea unei vietii intregi traite alaturi de tine. Si abia daca am inceput sa-ti fac curte.

Nici n-am dansat cu tine, inca.

Ajuns la capatul rabdarii, Shannon isi freca fata cu mainile.

– Chiar atat de capos esti?

- La fel spunea si mama mea. “Murphy”, zicea, “cand iti intra tie o idee-n cap, nimic n-o mai scoate de-acolo.”

Li ranji.

- Esti exact ca maica-mea.
- N-am s-o cunosc niciodata pe maica-ta.
- A, bad a. o rezolv eu sip e asta. Dar ce spunei?
- Ce spuneam, repeat ea, derutata. Cum sa-mi amintesc ce spuneam, cand tot abati discutia? Anume o faci, numai ca sa incurci lucrurile cand ar trebui sa fie perfect simple.
- Te iubesc, Shannon, spuse el, facand-o sa incremeneasca. Nimic mai simplu. Vreau san e casatorim 81is t intemeiem o familie. Dar asta inseamna san e grabim.
- Mie-mi spui. Iti voi raspunde pe cat de clar si concis pot. Nu te iubesc, Murphy, si nu vreau sa ma marit cu tine.

Ochii I se ingustara ca doua fante.

- Si daca mai ranjesti la mine, te bat cu cureaua.
- Poti sa-mi dai una, putem san e luptam putin, dar prima parte avem sanse s-o lamurim chiar aici, pe dusumeaua bucatariei.

Se apropie incantat, cand Shannon isi repezi barbia in sus.

- Fiinda, iubito, daca mai pun o data mainle pe tine, nu-ti pot promite ca le iau pana nu termin.
- M-am saturat sa tot incerc sa fiu rezonabila. Multumesc pentru cina. A fost interesanta.
- Ti-ar trebui o haina de ploaie.
- N-am...
- Nu vorbi prostii.

Luase deja o scurta de-a lui dintr-un carlig.

- Ai sa-ti uzi bluza asta draguta si-o sa-ti fie frig.

Shannon i-o smulse din manainainte de a o putea ajuta sa se imbrace.

- Perfect. Am sa ti-o aduc inapoi.
- Adu-o cu tine, daca vrei, dimineata cand vii sa pictezi. Voi trece pe-acolo.
- S-ar putea sa nu ma gasesti.

Isi introduce bratele in manecile de doc moale, uzat, ramanand cu mansetele atarnand dincolo de varfurile degetelor.

- Noapte buna.
- Te conduc la masina.

Chiar cand Shannon incepea sa obiecteze, Murphy o lua de brat si o conduse afara din bucatarie, prin hol.

- Ai sa te uzi, protesta ea, ajungand la usa din fata.
- Nu ma deranjeaza ploaia.

Cand ajunsera la masina, Murphy avu intelepciunea de a-si inghiti un ramjet.

- Te-ai dus pe partea cealalta, iubito, doar daca nu vrei sa te 81is ta pana acasa.

Shannon se rezuma sa se incrunte si schimba directia, cotind spre volanul aflat pe partea dreapta.

Observandu-I starea de spirit, Murphy hotari sa-I sarute mana in locul gurii, cand ii deschise 81is tam81.

- Un vis intr-un alt vis, murmura el. Poe a scris cateva versuri fermecatoare pe tema asta. La noapte ma vei visa, Shannon, si eu pe tine.
- Ba n-am sa te visez, replica ea categorical si tranti 81is tam81. 81is tam-si ridica manecile, iesi in masalier de pe alee si porni pe drumul batut de ploaie.

Pesemne ca individului ii lipsea o doaga, conchise ea. Era singura explicatie. Nu-I ramanea decat sa nu-l incurajeze absolute deloc, incepand din acel moment.

Gata cu cinele commode in bucatarie, gata cu gluma si rasetele de la carciuma, gata cu conversatiile lejere si saruturile ametitoare pe campii.

La dracu', avea sa le duca dorul. Tuturor. Intra pe aleea Briannei sip use frana. Murphy se apucase sa-I starneasca sentimente si dorinte de care nu se crezuse capabila, dupa care o lasase fara alta sansadecat aceea de a si le inabusi.

Idiot fara minte, isi spuse ea, trantind portiere si luand-o la fuga spre casa.

- A, bun, ti-a imprumutat o haina. Nu m-am andit la asta decat dup ace plecasesi.. deci, te-ai simtit bine?

Shannon deschise gura, surprinsa ca nu-si gasea obisnuitele platitudini.

- Omul asta e nebun.

Brianna clipi din ochi:

- Murphy?
- Cine altul? Iti spun eu, ii fileaza o lampa. Nu se poate discuta rational cu el.

Cu un gest atat de firescincat nici una din ele nu-l remarca, Brianna o lua de mana si incepu s-o traga spre bucatarie.

- V-ati certat?
- Certat? Nu, n-as spune asta. Nu te poti certa cu dementia.
- Buna, Shannon, ridica Gray privirea cand deschise usa bucatariei, oprindu-se cu o enorma lingura de sarlota la jumataea drumului dinspre castron. Cum a fost cina? Mai ai loc pentru putina sarlota? Brie o face pe cea mai buna din lume.
- A avut un meci cu Murphy, il informa Brianna., asezand-o pe Shannon pe un scauninainte de a se indrepta spre ceainic.
- Fara gluma!

Intrigat, Gray inghiti sarlota si se duse sa mai aduca un castron.

- Pe ce chestie?
- A, mai nimic. Vrea sa ma marit cu el sis a-I fac copii.

Brianna scapa ceainicul, salvandu-l in ultima clipade la a se sparge pe dusumea.

- Faci bancuri, replica ea, aproape reusind sa rada.
- E un banc, nici vorba, dar nu-l face eu.

Absenta, Shannon sorbi din castronul pe care i-l puse Gray in fata.

- Sustine ca-mi face curte, pufni ea, luand o inghititura de sarlota. Ai auzit gugumanie mai mare? Il intreba ea pe Gray.
- Aa...isi trecu el limba peste dinti. Nt.

Foarte incet, cu ochii mari, Brianna se aseza.

- A spus ca vrea sa curteze?
- A spus ca ma curteaza, preciza Shannon, luand inca o lingura de sarlota. Are ideea asta smintita cu dragostea la prima vedere, ca suntem sortiti unul pentru altul si alte chestii ridicule. Toate palavrele astea despre amintiri si recunoasteri. Aiureli, bombani ea, turnandu-si singura ceaiul.
- Murphy n-a facut niciodata curte nimanui. Niciodata n-a vrut.

Cu ochii ingustati, Shannon se intoarse spre Brianna:

- As dori sa mai incetati sa ma folositi expresia asta de pe vremea bunicii. Ma enerveaza.
- Expresia, intreba Gray, sau fapta?
- Ambele, isi propti ea barbia intr-un pumn. De parcan-ar fi fost si asa destul de complicate situatia.

- Tie iti e indiferent? O intreba Brianna.
- Nu indiferent, se incrunta Shannon. Nu tocmai.
- Intriga se ingroasa.

Gray se multumi sa ranjeasca la vederea privirii arzatoare pe care i-o arunca Shannon.

- Ai face bine sa intelegi ca irlandezii sunt un neam indaratnic. Si nu-s sigur daca cei din vest nu sunt cei mai indaratnici. Daca Murphy a pus ochii pe tine, acolo o sa-I ramana.
- N-o lua in ras, Gray.

Cu instinctive simpatie, Brianna isi puse mana peste a lui Shannon.

- E necajita, si e vorba de inima la mijloc.
- Ba nu e vorba deloc.

In privinta asta, cel putin, Shannon putea fi sigura.

- A te gandii sa te culci cu un barbat si a-ti petrece cu el tot restul vietii sunt doua lucruri complet diferite iar cat despre el, nu-I decat un romantic.

Cu spancenele imbinate, se concentra sa adune ultimele resturi de sarlota din castronas.

- E o prostie, ideea ca vreo doua vise caudate au ceva de-a face cu destinul.
- Murhy a avut vise caudate?

Distrasa din nou, Shannon o privi pe Brianna.

- Nu stiu. Nu l-am intrebat.
- Tu ai avut.

Gray nici n-ar fi putut sa fie mai incantat. Se apleca inainte:

- Povesteste-mi – si mai ales fragmentele sexy.
- Inceteaza, Grayson.

Shannon, insa, izbucni in ras. Curios, isi spuse ea, ca acesta sa fie fratele mai mare pe care si-l dories dintotdeauna.

- Totul e sexy, raspuse ea, lingandu-si buzele.
- Mda? Se apropie Gray. Incepe cu inceputul. Nu omite nimic. Nici un detaliu nu e prea neinsemnat.
- Nu-I da atentie, Shannon.
- Nu face nimic.

Mai mult decat satula, impinse castronul gol deoparte.

- S-ar putea sa vi se para interesant amandurora. Niciodata n-am mai avut un vis care se repeat. De fapt, seamana mai mult cu niste imagini tip, in ordine aleatorie. Sau cel putin asa pare sa fie.
- Acum chiar incepi sa ma scoti din minti, se 83is ta Gray. Da pe gura.
- Bine. Incepe pe camp, la cercul de piatra. Ciudat, se pare c-am visat ca e acolo inainte de a-l fi vazut. Dar asa ceva e imposibil. Oricum, - alunga ea ideea – ploua. E frig si chiciura. Cand pasesc, scrasneste ca sticla pisata. Nu eu, se corecta ea, cu un mic raset. Femeia din vis. Apoi, apare un barbat brunet, cu mantie neagra, pe un cal alb. Ii vezi cum aburesc, si are cizmele si armura stropite cu noroi. Calareste spre mine – spre ea – cu toata viteza. Iar ea sta pe loc, cu parul suflat in vant. Si...

Se intrerupse. Observase expresia surprinsa din ochii Briannei si schimbul tacut de priviri dintre ea si Gray.

- Ce este? Intreba.
- Parc-ar fi vrajitoarea si luptatorul, raspuse Gray cu ochii umbriti, concentrate spre fata lui Shannon. Si mai departe ce se intampla.?

Shannon isi ascunse mainile sub masa, impreunate.

- Spuneti-mi voi.

– Bine.

Gray arunca o priire spre Brianna, care-I facu semn sa inceapa povestea.

– Legenda spune ca a existat o femeie inteleapta, o vrajitoare, care traia pe pamanturile de-aici. Avea clarviziunea si, pe cat de binecuvantata era cu ea, pe-atata de impovarata, traia izolata de ceilalti.intr-o dimineata cand s-a dus la dans sa comunice cu zeii sai, l-a gasit in cerc pe razboinic, ranit, cu calul langa el. Avea darul tamaduirii si i-a tratat ranile, oblojindu-l pana s-a intremat. S-au indragostit. Au devenit amanti.

Se opri sa mai toarne ceai in cesti, apoi o ridica pe a lui.

– A parasit-o, bineinteles, caci avea de luptat in razboaie si batalii pe care se angajase sa le castige. I-a jurat ca avea sa se intoarca, iar ea i-a dat o brosa cu cre sa-si incheie mantia si care sa-I aminteasca de ea.

– Si a facut-o? isi drese Shannon vocea. S-a intors?

– Se spune ca da , calarind spre ea peste camp, sub o furtuna ce zguduia cerul. Dorea s-o ia de nevasta, dar n-a vrut sa lepede spada si scutul. S-au certat amarnic. Se pare ca, oricat de mult se iubeau, nici unul nu accepta compromisul. Data urmatoare cand a plecat i-a dat el ei brosa, ca sa-l tina minte pana la intoarcere. Insa nu s-a mai intors niciodata. Se zice ca a murit pe o alta campie. Iar ea, cu darul clarviziunii ei, a stiut-o in clipa cand s-a intamplat.

– E doar o poveste.

Intrucat ii luase dintr-o data cu frig, Shannon stranse ceasca in maini.

– Nu cred in asa ceva. Nu poti sa-mi spui ca tu crezi.

Gray ridica din umeri:

– Ba eu cred. Pot crede ca acesti doi oameni au existat, si ca intre ei a fost ceva puternic, care dainuieste. Ceea ce ma face curios este de ce i-ai visat.

– Am avut si eu vreo doua vise cu un om Calare pe un cal, replica Shannon enervate. Cu care sunt sigura ca orice psihiatru s-ar delecta grozav. N-are nici o legatura una cu alta. Sunt obosita, adauga, ridicandu-se. ma duc la culcare.

– Ia-ti si ceaiul, spuse blanda Brianna.

– Multumesc.

84is tam Shannon pleca, Brianna puse o 84is tam umarul lui Gray:

– N-o sacai prea mult, Grayson. E asa de tulburata.

– S-ar simti mai bine daca n-ar mai tine atatea in suflet.

Cu un usor ras, intoarse capul sa-si apese buzele pe mana Briannei.

– Stiu eu ce vorbesc.

– Are nevoie de timp, la fel cum ai avut sit u, ofta ea adanc si prelung. Murphy. Cine s-ar fi gandit?

Capitolul 11

Shannon nu putea spune ca evitase sa mearga la pietrele verticale. Pur si simplu dormise prea mult dimineata. Iar daca visase, isi spuse ea in timp ce lua micul dejun tardiv cu cafea si muffins, nu era deloc o surpriza.

Sarlota inainte de culcare si legenda servita de mesterul povestilor al casei dusesera la o noapte agitate.

Totusi, claritatea visurilor o ingrijora. Singura, putea recunoaste ca simtise visul, nu il imaginase doar. Simtea patura aspra pe spinare, firele de iarba, caldura si greutatea barbatului deasupra trupului ei. In trupul ei.

Expira prelung, apasandu-si o man a pe abdomen, unde amintirea visului ii raspunse iscand un junghi de dor.

Visase ca facea dragoste cu barbatul care avea chipul lui Murphy – si totusi, nu tocmai chipul lui. staturera in cercul de piatra, cu stele stralucind deasupra si luna alba ca un far. Auzise tipatul unei bufnite, simtise respiratia calda si grabita pe obraz. Mainile ei cunosteau senzatia acelor muschi, umflati si incordati. Si stiuse, chiar in momentul cand trupul ii erupa in orgasm, ca se intampla pentru ultima oara.

O durea sa se gandeasca, o durea atat de tare incat acum, treaza, constienta, lacrimile continuau sa ameninte cu revarsarea, arzand amare sub pleoape

Ridica din nou ceasca de cafea. Trebuia sa se destepete, se avertiza ea, altfel avea sa ingroase randurile asociatilor ei care faceau coada la usa psihiatrului.

Agitatie de la usa din dos o facu sa se stapaneasca. Oricine ar fi fost, Shannon era recunoscatoare pentru diversiune.

Dar nu indeajuns de recunoscatoare, cand vazu ca era Maggie.

– Te lass a intri, nu? Ii spunea ea lui Con. Nu-I nevoie sa te 85is tam.

Cainele navalii pe usa deschisa, alera sub masa si se tranti pe podea cu un oftat de suferinta indelungata.

– Sunt convinsa ca esti binevenit.

Surasul vessel al lui Maggie se raci cu cateva grade, cand o zari pe Shannon singura in bucatarie.

– Neata. Am adus niste fragi pentru Brie.

– Are cateva cumparaturi de facut. Gray e sus, lucreasa.

– Le las aici.

Ca la ea acasa, Maggie strabatu bucataria pentru a pune punga in frigider.

– Ti-a placut masa cu Murphy?

– Da' repede se mai duce vorba, nu-si putu Shannon tine nemul Dumirea in frau. Ma mir ca nu stii ce mi-a servit.

Cu un zambet la fel di subtire ca propriu-I temperament, Maggie se intoarse:

– A, trebuie sa fi fost pui. E mare maestro la puui fripti, desi nu are obiceiul sa gateasca pentru femei.

Isi scoase boneta, indesandu-si-o in buzunar.

– Dar dupa tine s-a aprins, nu-I asa?

– As zice ca asta-I treaba lui si a mea.

– Gresesti, sit e previn sa fii atenta cu el.

– Nu ma intereseaza avertismentele tale, si nici atitudinea ta rautacioasa.

Maggie inclina capulcu un gest care avea mult mai multe in comun cu dispretul decat cu curiozitatea.

– Si ce te intereseaza pe tine, ma rog, Shannon Bodine? Ti se pare amuzant sa te fatai prin fata unui barbat? A unuia cu care n-ai intentia sa faci mai mult decat sa te joci? Ti-ar veni destul de firesc.

Ceata rosie a furiei era orbitoare. Shannon sari in picioare cat ai clipi, cu pumnii stransi.

– Fir-ai a dracului. N-ai dreptul sa arunci cu pietre in mama mea.

– Ai dreptate. Absolut.

Daca si-ar fi putut musca limba, Maggie si-ar fi retractata cuvintele, impreuna cu nedreptatea de la baza lor.

– Imi cer scuze pentru asta.

– De ce? Ai vorbit exact ca propria ta mama.

Maggie nu putu decat sa se strambe.

- Nici n-ai fi putut sa tintesti mai bine. Am vorbit intr-adevar ca ea. Asa ca-mi cer scuze a doua oara, pentru asta, dar nu si pentru celelalte.

Ca sa se calmeze, sau sa incerce macar, se intoarse sa puna ibricul pe foc.

- Dar te intreb, si ai putea fi sincera, din moment ce suntem numai noi doua, daca n-ai gandit despre tatal meu aproape acelasi lucru pe care l-am spus eu despre mama ta.

Precizia intrebarii o facu pe Shannon sa bata in retragere.

- Daca am facut-o, cel putin am fost atat de politicoasa incat sa n-o spun.
- Mie mi se pare ca politetea si ipocrizia merg prea des mana-n mana.

Multumita suieratului scurtpe care i-l smulse lui Shannon, Maggie intinse mana dupa cutia de ceai.

- Haide, deci, ca intre noi doua sa nu existe nici una nici alta. Din motive de circumstanta, prin vene ne curge acelasi sange, fapt care nu ne incanta peste masura de mult pe nici una dintre noi. Din cate vad eu nu esti o femeie fragile. Si nici eu nu sunt. Brianna insa este.
- Deci ai s-o aperi 86is t ea de mine?
- La nevoie. Daca lovesti in cineva dintr-ai mei am sa te fac s-o platesti.

Se rasuci spre ea cu o fata hotarata:

- Intelege-ma intr-o privinta. Se vede clar ca Brie si-a deschis deja inima, iar daca Murphy n-a facut-o inca, o va face in curand.
- Si tu ti-ai inchis-o pentru totdeauna, si inima si mintea.
- Tu nu? Veni Maggie spre masa, trantindu-si palmele pe ea. N-ai venit cu inima si mintea inchise strans? Putin iti pasa prin ce-a trecut tata. Numai la tine te gandesti. Nu conteaza ca niciodata n-avut sansa sa fie fericit. Niciodata n-a...

Se intrerupse, cu vederea inpaienjenindu-i-se. injurand, se rezema de masa, cu un effort de a-si tine echilibrul. In timp ce se clatina, Shannon o apuca de umeri.

- Stai jos, pentru Dumnezeu.
- N-am nimic.
- Sigur.

Femeia era palida ca moartea, iar ochii aproape i se dadusera peste cap.

- Mai facem o runda.

Luneca inasa inert ape scaun, fara nici un protest macar, cand Shannon ii impinsecu fermitate capul intre genunchi.

- Respira. Respira odata, sau fa ceva. Ei, cacat.

O batu stangace pe umeri, intrebându-se ce sa faca in continuare.

- Il 86is t. Pe Gray, o sa telefoneze dupa medic.
- N-am nevoie de nici un medic.

Infruntându-si ameteala, Maggie cauta pe bajbaite, pana gasi mana lui Shannon.

- Nu-l deranja. Sarcina si nimic mai mult. La fel a fost sic and am fost gravida cu Liam, in primele cateva saptamani.

Zguduita si dezgustata de sine insasi, se rezema de spatar. Cunostea sistemul si ramase cu ochii inchisi, inspirand incet si constant. Pleoapele i se deschisera tremurand, cu murare, cand simti prosopul rece pe frunte.

- Multumesc.
- Bea putina apa.

Sperand ca proceda bine, Shannon ii indesa in mana paharul pe care tocmai il umpluse.

- Inca mai esti ingrozitor de palida.
- Trece. E doar modul naturii de a-ti aminti ca peste noua luni te-asteapta ceva si mai rau.
- Vesel gand.

Shannon se aseza la loc, ramanand cu ochii indreptati spre fata lui Maggie.

- De ce mai faci unul?
- Imi plac provocarile. Si-mi doresc mai multi copii – ceea ce m-a surprins foarte mult, de vreme ce pe primul nici nu stiusem ca-l doream. E o aventura, zau, putina ameteala, greturi dimineata, ingrasarea ca o scroafa de concurs.
- Te cred pe cuvânt. Iti revine culoarea in obraji.
- Atunci poti inceta sa te mai zgaiesti la mine de parc-as fi pe cale sa-mi creasca aripi.

Isi trase compresa de pe frunte, punand-o pe masa, intre ele.

- Iti multumesc

Usurata, Shannon se lasa pe spate in scaun.

- Pentru nimic.
- Apropos de “nimic”, incepu Maggie sa framante carpa umeda. Ti-as fi recunoscatoare daca nu i-ai spune nimic lui Brie, nici altcuiva, ca mi-a fost nitelus rau. S-ar alarma, stii – 87is t urma Rogan ar incepe sa se agite...
- Iar tu te pricepi mai bine sa protejezi decat sa fii protejata.
- Se poate spune si asa.

Ingandurata, Shannon batu cu degetele in masa. Traversasera o anume linie, isi spuse ea, fara ca nici una dintre ele sa-si dea seama. Poate ca avea sa faca ea pasul urmator, 87is tam87t.

- Vrei sa pastrez secretul?
- Da, asa vreau.
- Cat oferi?

Luata pe nepregatite, Maggie clipi din ochi:

- Sa ofer?
- I-am putea zice un schimb de favoruri.

Maggie dadu din cap, incrunzata:

- Am putea. Ce favoare tintesti?
- Vreau sa vad unde lucrezi.
- Unde lucrez? Se ivi in glasul si ochii ei suspiciunea. Casa mea de sticla?

Nici ca n-ar fi putut gasi ceva mai dulce, hotari Shannon

- Am auzit ca nu poti suferi sa-ti intre oameni in casa de sticla, sa puna intrebari, sa-si bage nasul peste tot. Asta vreau sa fac eu.

Se ridica sa-si duca ceasca la chiuveta.

- Altel, s-ar putea sa am o scapre sis a spun c aproape ai lesinat in bucatarie.
- N-am lesinat, murmura Maggie. Nici un pic de greata in pace nu mai poate avea omul in casa asta, continua ea, ridicandu-se de la masa. Ar trebui ca oamenii sa fie mai toleranti cu o femeie gravida. Bine, vino.

Vizibil nemultumita, isi scoase bonate din buzunar si si-o indesa in cap.

- Credeam ca luam masina.
- Yankee din crested pana-n talpi, comenta dezgustata Maggie. Mergem pe jos.
- Perfect.

Shannon lua din cui scurta lui Murphy si-si urma sora.

- Unde-I Liam? Intreba ea, in timp ce treceau peste gazonul din spatele casei
- Cu papa. Rogan a venit cu ideea ca am nevoie s ma odihnesc in dimineata asta si l-a luat pentru cateva ore la galerie.
- Mi-ar placea s-o vad. Galleria. La New York am fost la Worldwide.

- Asta nu-l la fel de ferchezuita. Telul lui Rogan era s-o sa arate mai mult ca un camin al artei decat ca o expozitie. Expunem numai pictori si mestesugari irlandezi. A trecut un an de cand s-a deschis si Rogan a reusit ca-si pusese in cap. Dar, in fond...el reuseste intotdeauna.

Agila, sari peste gard.

- Sunteti de mult casatoriti?
- In curand facem doi ani. Asta era alt lucru pe care-si pusese in cap sa-l faca.

Gandul o facut sa zambeasca, amintindu-si cum se impotrivise la tot pasul.

- Tu n-ai ganduri de maritis, vreun barbat care sa te astepte la intoarcere?
- Nu.

Ca la un semnal, auzi sunetul tractorului, dupa care il vazu pe Murphy conducandu-l in departare.

- Ma concentrez asupra carierei.
- Stiu cum e, ridica Maggie mana, in semn de salut. O sa se-ntoarca la iaz, sa taie turbaa. E o zi minunata pentru asa ceva, si prefera turba in locul lemnului sau carbunilor.

Focuri de turba si iazuri, isi spuse Shannon. Dar, Dumnezeuule, n-arata el minunat, cutreierandu-si pamanturile sub razele soarelui?

- Face totul singur?
- Nu,are ajutor. Rareori un om taie de unul singur turba. In zilele noastre n- mai fac multi, se consuma atata timp si effort. Dar Murphy se foloseste intotdeauna de ceea ce are.

Maggie se opri un moment, pentru a se invarti incet in loc.

- Anul asta o sa aiba recolta buna. 88is tam a murt tatal lui, I s-a dedicate fermei asteia cu toata fiinta. Si a facut-o sa prospere cum tatal lui si al meu n-ar fi reusit niciodata.

In timp ce porneau din nou, ii arunca lui Shannon o privire piezisa:

- Candva erau pamanturi ale familiei Concannon
- Mi-a zis Murphy ca le-a cumparat.

Trecura si zidul urmator. Ajunesera aproape de ferma, iar Shannon vedea gainile scurmand prin poata.

- Deci casa asta a fost inainte a voastra?
- Da, dare u n-o tin minte. Noi am crescut la Blackthorn. Daca mergi cu cateva generatii in urma, familiile Muldoon si Concannon erau inrudite. Au fost frati, intelegi, care au mostenit toate pamanturile astea si le-au impartit intre ei. Unul n-avea decat sa sadeasca o samanta, care incoltea imediat. Iar celalalt nu parea in stare sa cultive altceva decat pietre. Dar se spunea ca mai mult bea decat ara. Ii despartea invidia si dusmania, iar sotiile lor nu-si vorbeau cand se intalneau fata in fata.
- Dragut, comenta Shannon, prea intrigata pentru a-si aminti sa lase jacheta imprumuutata pe veranda din spate.
- Si, intr-o buna zi, al doilea frate, cel care prefera berea in loc ingrasamintelor, s-a facut nevazut. A disparut. In virtutea mostenirii, pamantul i-a ramas primului frate. I-a lasat pe sotia si copiii fratelui sau sa locuiasca in casa – care acum ar trebui sa fie a mea. Unii spun ca a procedat asa dintr-un sentiment de vinovatie, caci se banuia ca el ii facuse de petrecanie fratelui sau.
- L-a ucis? Arunca Shannon o privire in jur, surprinsa. Ce mai e si asta? Cain si Abel?
- Cam asa ceva, cred. Desi fratele ucigas a mastenit gradina, in loc sa fie alungat din ea. Se numeaun Concannon si, cu timpul, una dintre fiicele fratelui disparut s-a maritat cu un Muldoon, iar Concannon-ii nu mai au decat marginile.
- Si nu te nemultumeste?

- De ce m-ar nemultumi? E cinstit. Si chiar daca n-ar fi, chiar daca fratele acela de demult a cazut intr-o mlastina, Murphy iubeste pamantul cum propriul meu tata n-a facut-o niciodata. Am ajuns. Ce-I aici, e al meu.
- E o casa minunata.

Si era intr-adevar, medita Shannon, suptiind-o. ceva mai mare decat o vilisoara, conchise ea, desi in esenta, cu certitudine, asta era. Zidurile frumoase de piatra, atat de tipice in zona, se inaltau pe doua nivele. Liia casei urma o proeminenta interesanta, despre care banuia ca fusese adaugata. Mai gasea contributia artistului, banuia ea, si in braul pictat cu culoare mov-paun.

- Am extins-o, pentru ca Rogan sa aiba spatiu de birou, plu o camera pentru Liam.

Maggie clatina din cap, intorcandu-se:

- Si, desigur, barbatu-meu a insistat sa mai adaugam o camera, doua, daca tot faceam renovari. Planuia deja o dinastie, desi pe moment mi-a scapat.
- Se pare ca-I faci pe plac.
- O, il extaziata ideea unei familii, asta e Rogan. Se datoreaza faptului ca a fost singur la parinti, probabil. Si am descoperit ca si eu simt cam la fel. Am vocatie de mama si ma mandresc. Curios, cum poate un singur om sa schimbe totul.
- Nu cred ca mi-am dat seama cat de multi l iubesti, spuse calma Shannon. Pari atat de... individuala.
- Ce-are una cu alta? Expira Maggie, incruntrandu-se spre cladirea de piatra care reprezenta sanctuarul si solitudinea ei; atelierul ei. Bine, hai s-o facem. Dar inoiala nu spune ca ai voie sa-ti bagi mainile peste tot.
- Vestita ospitalitate irlandeza.
- O bag in ma-sa, replica Maggie cu un ramjet si se duse sa deschida usa.

Caldura fu socanta. Explica vuietul infundat pe care Shannon incepuse sa-l auda inca de pe campia invecinata.. cuptorul era aprins. Intelegand, se simti vinovata ca o retinea pe Maggie de la lucru.

- Iarta-ma. Nu mi-am dat seama ca te retin.
- N-am nimic present.

Vinovatia nu avea nici o sansa in fata fascinatiei. Bancurile de lucru si rafturile erau pline cu unelte, foi de hartie imprastiate, lucrari in curs de efectuare. Se vedea un jilt mare de lemn, cu brate largi, fante si adancituri scobite sis ablate, in parti laterale. Si galeti pline cu apa sau nisip.

Intr-un colt, stivuite ca niste lanci, se aflau niste prajini metalice lungi.

- Alea sunt tevi?
- Suflante. Aduni sticla la un capat, topita in cuptor. Sufla in teava ca sa umfli balonul.

Maggie ridica una.

- O gatuiesti cu cestii.
- Un balon de sticla.

Captivate, Shannon studie boloanele rasucite, sasele si conurile pe care Maggie le dispuse de-a valma pe rafturi.

- Si faci din el ce vrei.
- Faci din el ce simti. Trebuie sa-l aduni a doua oara, sa-l rulezi sis a-l racesti, pentru a forma ceea ce numim o piele. O mare parte din munca se efectueaza stand pe scaun si ridicandu-te de nenumarate ori ca sa te intorci la cuptor. Trebuie sa ii suflanta sau teava in continua miscare, folosindu-te de gravitatie sau infruntand-o.

Inclina capul:

- Vrei sa incerci?

Prea sedusa pentru a mai fi surprinsa de invitatie, Shannon ranji:

- Te cred ca vreau.
- Ceva simplu, murmura Maggie, incepand sa faca pregatirile. O sfera, cu fund plat. Ca un *presse-papiers*.

In cateva momente, Shannon se pomeni cu o pereche de manusi grele in maini si primi o suflanta. Urmand instructiunile, inmuie varful in topitura, rasucindu-l.

- Nu fi asa lacoma, se rasti Maggie. E nevoie de timp.

Si de effort, descoperi Shannon. Nu era o munca pentru oameni slabi. Sudoarea ii siroia pe spinare, trecand neobservata, cand balonul incepu sa se formeze la capatul tevii.

- Am reusit!
- Ba n-ai reusit.

Maggie, insa, ii indruma mainile, aratandu-I cum sa efectueze a doua prelevare, rostogolind peste marmura. Ii explica fiecare etapa, nici una dintre ele fiind pe deplin constienta ca lucrau in tandem si le placea.

- O, e minunat! Zambii radioasa Shannon spre globul de sticla, entuziasmata ca un copil. Ia uite cu rotocoale de culoare face!
- N-are nici un rost sa faurim ceva urat. Foloseste asta ca sa turtesti baza. Cu grija acum, asa, e bine. Ai maini indemanatice.

Muta teava, aratandu-I lui Shannon cum sa fixeze celalalt capat pe o suflanta.

- Acum, loveste-o cu putere, aici.

Shannon clipi din ochi cand sfera se desprinsese de teava, ramanand agatat de suflanta.

- Inapoi in cumtor, mai intai, o instrui Maggie, devenind nerabdatoare. Ca sa infierbanti buza. Asta e, nu prea mult. In cuptor cu ea. Ca sa se caleasca. Acum ia pila asta si loveste-o din nou.

Cand balonul cazu pe un strat gros de azbest, Maggie inchise cuptorul cu gesturi profesioniste si porni cronometrul.

- A fost minunat!
- Te-ai descurcat binisor, se apleca Maggie spre un mic frigider, scotand doua sticle cu racoritoare. Nu esti nici impiedicata, nici proasta.
- Mersi, replica sec Shannon; bau indelung. Cred ca practica a dezechilibrat invoiala.

Maggie zambii:

- Deci, imi ramai datoare, nu?
- Asa se pare.

Dezinvolta, Shannon frunzari schitele de pe un band de lucru.

- Astea sunt excelente. Ti-am vazut cateva schite si picture la New York.
- Nu sunt pictorita. Rogan nu-I omul care sa lase sa scape o afacere, asa ca ia dintre ele care-I place si le expune.
- N-am sa sustin ca sticlaria ta e mai buna decat desenele.

Maggie inghiti bautura rece, inainte de a se ineca.

- Nu?
- Nu. Dar Rogan are un ochi 90is tam90t si-s sigura ca ti le 90is ta pe cele mai bune.
- A, fara discutie. Tu esti pictorita, nu? Sunt convinsa ca e nevoie de un talent teribil ca sa desenezi reclame.

Provocata, Shannon puse sticla jos.

- Doar nu ma crezi cu-adevarat mai talentata decat sunt.
- Ei, nu ti-am vazut nici o lucrare, asa-i? Doar daca am zarit-o prin vreo revista, cat asteptam la detartrarea dintilor.

Shannon se hotari si inhata una din bucatile de carbine ale lui Maggie. Avu nevoie de mai mult timp ca sa gaseasca un bloc de schite si o coala curate. In timp ce Maggie statea rezemata alene cu soldul pe marginea bancului, Shannon se apuca de lucru.

Incepu cu trasaturi repezi, indemnata de nemulțumire. Apoi, ii veni placerea si dorinta de frumusetate.

- Ei, da-I Liam, se inmuie ca untul vocea lui Maggie, cand isi vazu aparand fiul. Shannon desena doar capul si umerii, concentrandu-se pe licarul strengaresc al ochilor si din jurul gurii. Parul brul brunet era carliontat, iar buzele trepidau in pragul unui hohot de ras.
- Intotdeauna arata de parca tocmai ar fi iesit dintr-o belea, sau o cauta cu lumanarea, murmura ea, in timp ce hasura.
- Zau ca da. E un scump, Liam al meu. L-ai prins atat de bine, Shannon.

Alarmata de intretaierea vocii lui Maggie, Shannon ii arunca o privire.

- Doar n-ai sa incepi sa plangi. Te rog.
- Hormonii, isi trase Maggie nasul, clatinand din cap. Acuma, cred c-ar trebui sa zic ca ai mana mai buna ca mine la desen.
- Complimentul se accepta.

Shannon isi mazgali initialele in coltul foii, dupa care o desprinse cu grija.

- Pret cinstit pentru un presse-papiers, i-o intinse ea lui Maggie.
- Ba nu e deloc. Echilibrul s-a stricat din nou. Iti datorez inca un premiu.

Shannon lua o carpa, pentru a-si sterge praful de carbine de pe maini. Isi privi degetele.

- Vorbeste-mi despre Thomas Concannon.

Nu stia de unde-I venise aceasta nevoie, si nu fu mai putin surprinsa decat Maggie ca i-o ceruse. Intrebarea ramase plutind in aer cateva secunde.

- Hai inaintu.

Tonul lui Maggie se imblanzea brusc, precum si man ape care i-o puse lui Shannon pe brat.

- Bem un ceai 91is tam de vorba.

* * *

Acolo le gasi Brianna, cand intra in bucataria lui Maggie, cu Kayla si un cos cu paine cu bicarbonat de sodiu.

- A, Shannon. N-am stiut ca esti aici.

Si nici nu si-ar fi imaginat-o vreodata acolo, asezata la mana lui Maggie, in timp ce aceasta fierbea ceaiul.

- Am... ti-am adus niste paine, Maggie.
- Multumesc. Ce-ar fi sa taiem cateva felii? Mor de foame.
- Nu voiam sa raman...
- Ba cred ca ar fi cazut, privi Maggie peste umar, intalnind ochii Briannei.kayla a adroit in scaunel, Brie. De ce n-o culci aici, sat raga un pui de somn?
- Bine.
- Pe deplin constienta ca incepem san e scui pam, comenta Maggie, brie nu e genul certaret.
- E foarte draguta.
- Este, da. Daca n-o calci pe batatura. Atunci devine fiara. Si intotdeauna pare si mai fiara, fiindca niciodata nu te astepti. Ea a gasit scrisorile pe c are le trimisese mama ta. Stii, tata le tinuse in pod. Intr-o cutie in care ii placea sa puna obiecte importante pentru el. Nu ne-am uitat prin ea, si nici prin alte lucruri, mult timp dupa ce a murit.

Aduse ceainicul pe masa.

- Ne-a fost greu, iar mama a locuit cu Brie in casa pana acum cativa ani. Ca sa pastreze cat se putea linistea, Brie n-a vorbit mult despre papa
- Chiar stateau atat de prost lucrurile intre parintii vostri?
- Mai mult decat prost. S-au intalnit la varste inaintate. A fost un impuls, o pasiune. Desi , tata mi-a spus ca fusese si dragoste candva, la inceput.
- Maggie? Intreba Brianna ezitand in usa.
- Hai sis tai jos. Vrea sa vorbim despre tata.

Brianna intra, trecandu-si o mana peste umarul lui Shannon, poate ca sa se sprijine, poate un semn de recunostinta, inainte de a li se alatura.

- Stiu ca ti-e graeu, Shannon.
- Trebuie sa infurnt si asta. Pana acum am evitat.

Ridica privirea, privind-le atenta pe fiecare dintre surorile ei.

- Vreau sa intelegeti ca eu am avut un tata.
- Eu as crede ca e foarte norocoasa femeia care ar putea spune ca a avut doi, intervine Maggie. Si ca amandoi au iubit-o.

Cand Shannon clatina din cap, Maggie insista:

- A fost un tata iubitor. Generos. Prea generos uneori. Ca tata, era bun, rabdator si foarte amuzant. Nu era intelept, si nici realizat. Si avea obiceiul sa lase treburile la jumatate.
- Iti statea alaturi, daca aveai nevoie sa te inveselesti, murmura Brianna. Isi facea visuri mari, scandaloase, si planuri atat de nebunesti. Intotdeauna incerca sa aadune avere, dar a murit mai bogat in materie de prietenii decat de bani. Mai tii minte, Maggie, cand s-a hotarat sa creeze iepuri pentru piei?
- Si le-a construit tarcuri, si a cumparat o pereche de urecheati balani. O, ce s-a mai infuriate mama din cauza costului – si a ideii, rase rautacioasa Maggie. Iepuri de ograda.

Brianna chicoti, turnand ceaiul.

- Si nu peste mult, au fost. Dupa ce s-au inmultit, n-a mai avut inima sa-I vanda ca sa fie jupuiti. Iar Maggie si cu mine ne vaicaream la gandul ca micutii iepurasi aveau sa fie ucisi
- Asa ca, intr-o seara, continua Maggie, preluand povestirea, ne-am furisat toti trei ca niste hoti si le-am dat drumul, mamei, tatalui si puilor. Si am ras ca nebunii cand au luat-o la goanna topaind pe campie.

Ofta si-si lua ceasca de ceai.

- Nu avea nici inima, nici cap de afaceri. Si le folosea ca sa scrie poezii, isi aminti ea. Ingrozitoare, in versuri albe. Intotdeauna era dezamagit ca nu-si gasea cuvintele.

Brianna stranse din buze.

- Nu era fericit. Incerca sa fie, si muncea cat de mult putea, pentru ca Maggie si cu mine sa fim fericite. Dar casa clocotea de furie si, dupa cum am aflat mai tarziu, propria lui tristete era mai adanca decat ar fi putut intelege cineva. Era mandru. Atat de mandru era de tine, Maggie.
- De amandoua era mandru. S-a luptat ingrozitor cu mama, ca sa merg sa studiez la Venetia. N-a vrut sa cedeze. Iar ceea ce a castigat pentru mine, l-a costat pe el sip e Brianna.
- Ba n-a...
- Ba da, o intrerupse Maggie. Am stiut-o cu totii. Eu fiind plecata, n-au mai avut incotro decat sa se bazeze pe tine. Tu sa vezi de casa, de mama, de toate.
- Asta doream si eu.
- Ti-ar fid at luna de pe cer, dac-ar fi putut, puse Maggie o mana peste cea a Briannei. Eraitrandafirul lui. asa a vorbit despre tine pana in ceasul mortii.
- Cum a murit? Intreba Shannon.

Îi era dureros să întregească imaginea, dar începea să distingă un om, din carne și sange, cu defecte și calități..

– A fost bolnav?

– Da, dar nu stia nimeni dintre noi.

Lui Maggie îi era dureros, și întotdeauna avea să-I fie, când își amintea de ziua aceea.

– M-am dus să-l caut, la O'Malley. Tocmai îmi vandusem prima piesă de sticlă, la Ennis. Am sărbătorit. A fost o zi mare pentru amândoi. Era frig, amenința a ploaie, dar el mi-a cerut să mergem împreună cu mașina.

– Loop Head, se poticni înima lui Shannon, strânsă.

– Era locul lui favorit, îi spuse Maggie. Îi placea să stea pe marginea Irlandei, privind peste mare, spre America.

Nu, zise Shannon în sine, nu spre un loc. Spre o persoană.

– Mama mea mi-a spus că acolo s-au cunoscut. S-au întâlnit la Loop Head.

– Aha, își împreună Brinna mainile, privindu-le. O, bietul păpa. Probabil o revedea ori de câte ori mergea acolo.

– Numele ei l-a spus, când a murit.

Pe Maggie n-o mai deranjau lacrimile și le lăsa să curgă.

– Era frig, un frig amarnic, și batea vântul, iar ploaia tocmai începuse. L-am întrebat de ce, de ce trăise atâția ani de nefericire. A încercat să-mi spună, să-mi explice să e nevoie de doi oameni pentru că o casnicie să fie bună sau rea. N-am vrut să aud. Și m-am întrebat dacă existase vreodată altvinea în viața lui. Iar el mi-a spus că iubise pe cineva, și că-I stătea ca un varf de săgeată în inimă. Ca nu avusese dreptul să-o aibă.

După o inspirație tremurătoare, continua:

– S-a clatinat și s-a făcut pământiu la față. Durerea l-a doborât în genunchi, iar eu m-am speriat foarte rău, am strigat la el să se ridice, am încercat să-l trag în picioare. Dorea un preot, dar nu era acolo decât noi doi, singuri în ploaie. Îmi spunea să fiu puternică, să nu întorc spatele visurilor mele. Nu-l puteam apăra de ploaie. Mi-a rostit numele. Apoi a spus "Amanda". Doar Amanda. Și a murit.

Brusc, Maggie își împinse scaunul înapoi și ieși din bucatărie.

– O doare, murmură Brianna. N-a avut pe nimeni care să-o ajute, a trebuit să-l ducă pe tata singură la mașină, să conducă tot drumul înapoi, cu el. Trebuie să merg la ea.

– Nu, lăsa-mă pe mine, te rog.

Fără a mai aștepta consimțământul, Shannon se ridică și trecu în camera din față. Maggie stătea acolo, privind pe fereastră.

– Eram singură cu mama mea când a intrat în comă din care nu s-a mai trezit.

Ascultându-și inima, Shannon se apropie, punând o mână pe umărul lui Maggie.

– Nu era la capatul pământului, și strălucea soarele. În sens etnic încă mai trăia. Dar știam că o pierdusem. N-aveam pe nimeni care să mă ajute.

Fără să spună nimic, Maggie ridică mâna, depunându-și-o peste a lui Shannon.

– Era ziua în care mi-a vorbit despre...mine. Despre ea și Tom Concannon. Am fost furioasă și lezată, și i-am spus lucruri pe care nu le-am mai putut retracta niciodată. Știu că l-a iubit pe tatăl meu. L-a iubit pe Colin Bodine. Și mai știu că, atunci când m-a parasit, se gândea la Tommy al ei.

– Îi învinuim? Întreba încet Maggie.

– Nu știu. Încă mai sunt furioasă, și lezată. Și, mai presus de orice, nu știu cine sunt cu adevărat. Ar fi trebuit să-mi mostenesc tatăl. Credeam că o făcusem.

Vocea I se franse, și făcu un efort de a se stăpâni.

- Omul pe care mi l-ati descries tu si Briece un strain pentru minem si nu-s sigura daca pot tine la el.
- Cunosc furia. O simt si eu. Si stiu, din motive diferite, cum e sa nu fii sigura cine si ce este cu adevarat inlauntrul tau.
- N-ar fi cerut mai mult decat ii puteai da, Shannon, intra Brianna in incapere. Nimanui nu i-a cerut vreodata asta.

Isi puse mana peste a lui Shannon, astfel ca statura toate trei impreuna, privind pe fereastra.

- Suntem o familia, prin sange. Noua ne revine sa hotaram daca putem fi o familie si in inima.

Capitolul 12

Avea multe la care sa cugete si isi dorea timpul necesar. Shannon stia ca in bucataria lui Maggie trecuse un hop foarte abrupt.

Avea surori.

Nu mai putea nega legatura de rudenie, nici nu parea capabila sa opreasca valul de emotie. Tinea la ele, la familiile lor, la vietile lor. Banuia ca dupa intoarcerea la New York, aveau sa pastreze legatura prin scrisori, telefoane, vizite ocazionale. S-ar putea chiar imagina pe sine insasi revenind la Blackthorn Cottage pentru o saptamana, doua, din cand in cand, de-a lungul anilor.

Aveau sa-I ramana si tablourile. Primul studiu al dansului de piatra era terminat. Cand pasise inapoi din fata panzei incheiate, fusese stupefiata sa vada ca putuse crea o asemenea impresie de putere si profunzime, de pasiune pura.

Niciodata nu mai pictase asa viu, nici nu simtise un atat de strand atasament emotional fata de vreo lucrare.

Si o indemnase sa inceapa alta, inca de pe cand se usca vopseaua celei dintai. Schita pe care o facuse, cu Brianna in gradina, devenise intre timp o acuarela discreta, de un incontestabil romantism, aproape desavarsita.

Avea atatea alte idei, pe diverse subiecte. Cum ar fi putut rezista irizatiilor luminiscente, feluritelor nuante de verde – batranul cu toiagu gros de frasin, pe care-l vazuse manandu-si vacile pe un drum intortocheat? Toate, fiecare lucru si fiecare chip pe care-l vedea tipa sa fie pictat.

Nu vedea nici un rau in a-si prelungi sederea cu o saptamana, doua. Vacanta unui om de afaceri, ii placea ei s-o considere, in timpul careia isi putea explora o latura a artei pe care o lasase in mare masura ignorata, de-a lungul carierei.

Libertatea financiara era o excelenta justificare a prelungirii sejurului in Irlanda. Daca prestigiul ei la Ry-Tilghmanton nu era destul de maraca sa reziste unui asemenea sabat, atunci pur si simplu avea sa-si gaseasca un alt post – mai bun – cand se intorcea la New York.

Mergea de-a lungul drumului, cu jacheta lui Murphy pe brat. Intentionase sa i-o inapoieze mai repede dar, in ultimele doua zile lucrând mai aproape de han, nu avusese ocazia.

Si I se paruse o lasitate prea mare sa lase o treaba atat de marunta in seama Briannei sau a lui Gray.

In orice caz, se indrepta spre fata casei. Imaginandu-si ca Murphy era pe camp, sau in hambar. Cea mai usoara scapare parea a fi sa i-o lase pe veranda, cu un scurt billet de multumire prins de ea.

Dar, desigur, Murphy nu era la camp, nici in hambar. Banuia ca ar fi trebuit sa stie ca nu era, dupa cum o servea norocul cand venea vorba de el.

Trecand pe langa poarta din alee a gradinii, ii vazu cizmele roase si zgariate iesea de sub jalnica masinuta.

- Fute-m-as!

Facu ochii mari, dupa care I se luminara amuzati, la auzului continuului si imaginativului torent de injuraturi care se revarsa de sub masina.

– Caca-m-as in mortii ma-tii. Te-ai infipt ca o pula de dulau intr-o catea.

Un clinchet de metel pe metal, trosnetul unei scule cazand.

– Cel mai mare maldar de cacat afara din cocina.

Cu asta, Murphy se impinse afara de sub masina. Chipul sau, manjit de vaselina, infierbantat de enervare, trecu prin cateva transformari rapide cand o zari pe Shannon.

– Nu stiam ca esti aici.

Isi sterse barbia cu dosul mainii, intinzand uleiul si un fir de sange.

– As fi fost nitel mai atent cu limbajul.

– Am fost auzita si eu folosind cateva din cuvintele astea, replica ea cu nepasare. Desi nu cu accentual asta melodios, rulat sa de dragut. Ai probleme?

– Putea fi si mai rau.

Un moment, ramase asezat pe loc, dupa care se dezdoi. Ridicandu-se cu o gratie aproape coregrafica.

– I-am promis nepotului meu Patrick ca i-o pus pe roate, dar va dura mai mult decat crezusem.

Shannon studie din nou masina.

– Daca pe-asta o pui pe roate, inseamna ca faci minuni.

– Nu-I decat transmisia. Pot s-o dreg.

Se incrunta o ultima oara spre masina.

– Nu-I treaba mea s-o fac si frumoasa. Slava Domnului.

– N-am sa te retin. Doar ca...iti curge sange.

Parcurse dintr-un salt distanta dintre ei, smulgandu-I mana si agitandu-se cu mica taietura a degetului mare, din care se infiltra afara sange.

– M-am zgariat cu un imputit de...cu un surub.

– Cel care se infipse ca o...

– Mhm, rosi Murphy, spre amuzamentul ei. Ala era.

– Mai bine spala-te.

Era randul ei sa fie jenata de felul cum I se agatase de mana. O lasa sa cada.

– M-oi spala eu...

Privind-o, Murphy scoase din buzunarul de la spate o basma pentru a-si opri hemoragia.

– M-am intrebat cand o sa mai treci. M-ai evitat.

– Nu, am fost ocupata. Voiam sa-ti aduc haina mai demult.

Murphy lua scurta pe care i-o intinde si o arunca pe capota masinii.

– Nici o problema. Mai am una.

Cu o jumătate de zambet pe fata, se rezema de masina, scotand o tigara.

– Azi atati fermecator, Shannon Bodine. Si esti in deplina siguranta, caci sunt prea murder ca sa ma iau de tine. M-ai visat?

– Nu-ncepe iar, Murphy.

– M-ai visat.

Scapara un chibrit. Facand palma caus peste varful tigarii.

– Eu te-am visat, pe tine cea de-acum, si de dinainte. Ai fi consolatoare, daca te-ai afla in pat langa mine.

– Atunci vei ramane neconsolat, fiindca asa ceva n-o sa se-ntample.

Se multumi sa se traga de ureche, zambindu-i:

– Te-am vazut acu' cateva zile, mergand cu Maggie peste camp. Pareai mai amicala cu ea.

– Ne duceam doar pana la atelierul ei. Voiam sa-l vad.

Murphy ridica sprancenele.

- Si ti l-a aratat?
- Exact. Am facut amandoua un presse-papiers.
- Amandoua.

Acum chiar ramase cu gura cascata.

- I-ai atins uneltele si n-ai degetele rupte? A, inteleg cum a fost, decise el. Mai intai, te-ai luat la tranta cu ea si ai legat-o.

Simtindu-se destul de fudula, Shannon se trase de maneca.

- N-a fost necesar sa recurg la violenta.
- Or fi fost ochii astia ai tai de zana, inclina el cpul. Acum nu se mai citeste in ei atat tristete. Te insanatosesti.
- Ma gandesc la ea in fiecare zi. La maam mea. In ultimii ani am fost atat de departe de ea si tata.
- Sta in firea lucrurilor, Shannon, ca progenerurile sa creasca sis a-si ia zborul din cuiib.
- Eu ma gandesc ca ar fi trebuit sa-I caut mai des, sa-mi fac mai mult timp de a-I vizita. Mai ales dup ace a murit tata. Dupa asta, am aflat cat de scurta poate fi viata, dar tot nu mi-am facut timp.

Se intoarse sa priveasca florile ce se desfaceau navalnic in vazduhul bland al primaverii.

- Pe amandoi i-am pierdut in interval de un an si credeam xa nu voi trece niciodata peste nefericirea asta. Dar razbesti. Durerea amorteste, chiar daca nu vrei.
- Nici unul dintre ei n-ar vrea sa-I jelesti prea mult timp.cei care ne iubesc vor sa-I tinem minte, insa cu bucurie.

Shannon privi peste umar.

- De ce mi-e atat de usor sa-ti vorbesc despre asta? N-ar trenui.

Intorcandu-se cu fata spre el, clatina din cap.

- Voiam s alas aici haina asta, crezand ca esti plecat pe undeva. Si sa nu ma mai apropii de tine.

Murphy arunca tigara pe alee si o strivi sub picior.

- As fi venit dupa tine, cand socoteam ca vei fi avut timp sa te linistesti.
- N-o sa mearga. O parte din mine regreta, aproape, fiindca incep sac red ca esti unul la un million. Dar n-o sa mearga.
- De ce nu vii aici sa ma saruti, Shannon?

Invitatiea era usoara, prietenoasa si increzatoare.

- Si pe urma mai spune-mi odata prostia asta.
- Nu , raspunse ea categorical, dupa care ii scapa un hohot de ras. Manierele astea de cocos ar trebui sa ma irite ca toti dracii.

Isi arunca parul pe spate:

- Plec.
- Hai in casa, sa bei un ceai. Merg sa ma spal.

Facu un pas inainte, dar cu atentie sa n-o atinga.

- Pe urma am sa te sarut.

Strigatul de bucurie il facu sa se stapaneasca. Privind in jur, il vazu pe Liam alergand pe alee. Cu mare effort, Murphy isi infrana dorinta.

- Ei, iata un baiat simpatico venind in vizita, se lasa el pe vine pentru un sarut zgomotos. Care-I treaba, Liam? Te-as lua hopa-sus, baiete, cand copilul intinse bratele. Dar maica-ta m-ar jupui pentru asta.
- Dar eu?

Liam isi comuta afectiunea, catarandu-se incantat in bratele lui Shannon. Si-l propti pe sold, in timp ce Rogan cote ape alee.

– Cand ajunge la zece metri de locul asta, parc-ar fi un glont plecat din pusca.

Rogan inalta din sprancene, la federea masinutei.

– Cum merge?

– Mult mai mult decat incet. Shannon tocmai venea sa serveasca un ceai. Iei sit u o ceasca?

– Nu ne-ar deranja deloc, ce zici, Liam?

– Tai, ranji baietasul, sarutand-o pe Shannon drept pe gura.

– Gandul la prajitura care s-ar putea servi alaturi ii trezeste afectiunile, replica sec Rogan. Dupa tine veneam, Shannon. M-ai scutit de-o plimbarica.

– Aha.

– Acum parea sa se fi blocat de-a binelea. Abordand problema in sens filosofic, Shannon il duse pe Liam in casa.

– Mergeti in bucatarie, le spuse Murphy. Eu trebuie sa ma spal.

In timp ce Liam sporovaia cu toata seriozitatea nimicuri, Shannon se instala impreuna cu Rogan in bucatarie. Spre surprinderea ei, acest umplu ibricul, masura ceaiul, incalzi ceainicul. Banuia ca n-ar fi fost cazul, dar era atat de...dezinvolt, trase ea concluzia. Or fi fost hainele lui sportive, dar totul exprima bani, privilegiu si putere.

– Pot sa-ti pun o intrebare, spuse ea repede, inainte de a apuca sa se razgandeasca.

– Sigur.

– Ce cauta aici un om ca tine?

Rogan zambi atat de iute, atat de naucitor, incat Shannon trebui sa faca un effort pentru a nu ramane cu gura cascata. Surasul acela, isi dadu ea seama, era o arma esentiala.

– Nici o cladire administrative, incepu el, nici un teatru sau restaurant frantuzesc, cat vezi cu ochii.

– Exact. Nu ca n-ar fi o regiune frumoasa, dar ma tot astept ca cineva sa zica “stop”, sa dispara imaginea sis a-mi dau seama ca ma aflam intr-un film.

Rogan deschise o cutie si scoase un biscuit de-al lui Murphy ca sa-I dea o ocupatie lui Liam.

– Prima mea reactie fata de zona asta a lumii n-a fost chiar atat de romantica. Intaia oara cand am venit aici, injuram fiecare mila noroioasa. Hristoase, pare ca ploaia nu mi avea de gand sa inceteze, iar vestul e departe de Dublin, nu numai in materie de mile. Stai, lasa-ma sa-l iau. O sa te umple de firmituri.

– Nu ma supar, il stranse Shannon pe Liam mai aproape. Dar te-ai stability aici, continua ea discutia.

– Avem o casa aici si una in Dublin. Inainte de a o fi intalnit pe Maggie, doream sa-mi deschid noua galerie si lucram la conceptia ei. Iar dup ace am incheiat contractul, m-am indragostit de ea si am convins-o sa ma ia de barbat, conceptia a devenit Worldwide Galleries Clare.

– Vrei sa spui ca a fost o decizie de afaceri?

– Asta pe plan secundar. Are radacini aici. Daca as fi smuls-o, i-as fi frant inima. Asa ca avem casa din Clare sic ea din Dublin, si suntem multumiti.

Se ridica, mergand la ibricul care aburea, pentru a termina de facut ceaiul.

– Maggie mi-a aratat schita cu Liam pe care ai facut-o. E nevoie de talent, ca sa spui atat de mult numai cu cateva linii si umbre.

– Lucrul in carbine e simplu, si mi-este un fel de hobby.

– Aha, un hobby.

Rogan se intoarse, cand intra Murphy.

- Muzica ta e tot un hobby, Murphy?
- E sufletul meu, se orpi el langa masa ca sa ciufuleasca parut lui Liam. Imi furi biscuitii. Trebuie sa platesti pentru asta.

Salta baiatul in brate, gadilandu-I coastele si facandu-l sa chitaie de ras.

- Tutu, ceru Liam.
- Stii unde e, nu? Atunci du-te si adu-l.

Murphy il lasa pe Liam jos, dandu-I o palma la poponet.

- Stai pe jos acolo si joaca-te cu el. Daca aud ceva ce nu trebuie, vin la tine.

In timp ce Liam pleca vioi, Murphy deschise un dulapior cu cesti.

- E indragostit de un camioan vechi de lemn pe care-l am din copilarie, explica el. Destul de indragostit ca sa-l faca sa stea cuminte sis a nu intre in vreun necaz timp de zece, cinspe minute in sir. Stai jos, Rogan, ma ocup eu de restul.

Rogan se aseza langa Shannon la masa, zambindu-I din nou:

- M-am uitat la tabloul pe care l-ai terminat, cel cu pietrele. Sper ca nu te superi.
- Nu.
- Fruntea, insa, I se increti.
- Ai lucrat ceva, iar pe Brie n-au incantat-o insistentele mele de a urca sa vad, cand mi-a pomenit. A zis sa-ti spun personal ca ti-am cotropit intimitatea sis a-mi cer scuze.
- N-are nici o importanta, zau.

Ridica ochii spre Murphy, care umplea cestile:

- Multumesc.
- Iti ofer o mie de lire sterline pentru tablou.

Shannon fu recunoscatoare ca inca nu sorbise din ceai. Cu siguranta s-ar fi inecat.

- Nu vorbești serios.
- Sunt intotdeauna serios cand e vorba de arta. Daca mai ai ceva gata, sau in lucru, m-ar interesa sa arunc eu prima privire.

Era mai presus de stupefactie.

- Nu-mi vand tablourile.

Rogan dadu din cap, sorbind multumit ceaiul.

- Perfect. Ti le vand eu. Galleria Worldwide ar fi incantata sa-ti prezinte creatia.

Ii era imposibil sa vorbeasca, cel putin pana I se opera capul din invarțit. Stia ca avea talent. In veci n-ar fi urcat atat de sus la Ry-Tilghmanton daca ar fi fost mediocre. Dar picture ei era pentru duminica dimineata sau pentru vacante.

- Ne-ar placea foarte mult, continua Rogan, stiind exact cand si cum sa forteze avantajul, sa-ti expunem lucrarile in galleria din Clare.
- Nu sunt irlandeza.

Intrucat vorbise cu o voce slaba, Shannon se incrunta si mai facu o incercare.

- Maggie a spus ca acolo expun numai pictori irlandezi, iar eu nu sunt irlandeza.

Declaratia ei fu intampinata cu o tacere respectuoasa.

- Sunt americana, insista ea, putin cam disperata.

Sotia lui ii spusese ca Shannon avea sa reactioneze exact in acest mod. Rogan se afla, asa cum prefera intotdeauna, cu doi pasi inaintea prazii.

- Daca accepti, te-am putea prezenta ca artista americana in vizita, de origine irlandeza. N-am nici o problema sa-ti cumpar opera direct, cu bucata, dar cred ca ar fi in interesul nostru reciproc sa incheiem o intelegere mai formala, in termini precisi.
- Asa a cucerit-o sip e Maggie, intervine Murphy, amuzat. Dar as vrea sa nu-I vinzi tabloul ala, Shannon, pana nu-l vad si eu. Poate reusesc sa supralicitez.

- Nu cred ca vreau sa-l vand. Nu stiu. N-a trebuit niciodata sa ma gandesc la asa ceva.
- Derutata, isi impinse mainile prin par.
- Rogan, sunt pictorita comerciala.
  - Esti artista, o corecta el. Si faci o mare prostie fixandu-ti limitele. Daca preferi sa te gandesti la pietrele verticale...
  - Se numeste “Dansul”, murmura ea. Asa l-am intitulat: “Dansul”.

In acel moment, dupa tonul cuvintelor si expresia din ochi, Rogan stiu ca o invinsese. Dar nu era omul care sa se umfle in pene.

- Daca preferi sa te gandesti la lucrarea asta anume, continua el, pe acelasi ton moderat si rezonabil, ma intreb daca m-ai lasa s-o iau cu imprumut si s-o expun in galerie.
- Pai... Eu...

I se parea nu numai proteste, ci chiar scandalos, sa protesteze.

- Sigur. Daca vrei, n-am nici o obiectie.
- Iti sunt recunoscator.

Se ridica, cu misiunea indeplinita.

- Trebuie sa-l duc pe Liam acasa, sa-si faca siesta. Azi, Maggie si cu mine ne ocupam de el cu schimbul. Ea a lucrat de dimineata, iar eu plec acum la galerie. Sa trec sis a iau tabloul, in drum?
- Eventual. Da, bine. Nu e inramat.
- Avem noi grija. Iti voi schita un contract, sa te uiti peste el.

Nedumerita, Shannon il privi cu ochi mari:

- Un contract? Dar...
- Citeste-l cat vrei de atenta, gandeste-te bine si, evident, vom negocia orice schimbari ai putea dori. Multumesc pentru ceai, Murphy.

Murphy se multumi sa-I ranjeasca, intorcandu-se apoi spre Shannon, cand Rogan iese sa-si ia fiul.

- E alunecos, nu?

Fata privea drept inainte, scotocind prin conversatia care tocmai avusese loc.

- In ce m-am bagat?
- Depinde cum privesti lucrurile. In nimic. Sau, in totul. E evaziv, Rogan al nostrum. O asteptam, o urmaream, si totusi nu l-am vazut incoltindu-te decat dup ace a facut-o.
- Nu stiu ce sa zic de povestea asta, murmura Shannon.
- Mie mi se pare ca, daca as fi artist si as avea prin lume reputatia unui expert, cu afectiune si intelegere pentru tot ce e mai bun, si daca mi-as pretui munca, as fi mandru.
- Dar eu nu sunt pictorita.

Cu rabdare, Murphy isi impreuna mainile pe masa.

- De ce, Shannon, ti-ai facut obiceiul asta de a spune ce nu esti? Nu esti irlandeza, nu esti sora cu Maggie si Brie, nu esti pictorita. Nu esti indragostita de mine.
- Fiindca e mai usor sa stii ce nu esti, decat ce esti.

La aceste cuvinte, Murphy zambi:

- Ei, acum ai spus un lucru cu cap. Intotdeauna vrei ceea ce-I mai usor?
- N-am gandit niciodata asa. Intotdeauna m-am fudulit cu faptul ca accept provocarile.

Nedumerita si cam sperziata, Shannon inchise ochii.

- Se schimba prea multe in jurul meu. N-am nici un punct de sprijin solid. De fiecare data cand pare ca l-am gasit, totul se schimba din nou.
- Si ti-e greu sa te misti, cand te-ai obisnuit sa stai pe sol ferm, se ridica Murphy, luand-o in brate. Nu, nici o grija, o linisti el, cand Shannon se crispa. Nu fac nimic, te imbratisez doar. Odihneste-ti capul un minut, iubito. Lasa grijile sa se risipeasca.

- Mama mea s-ar fi infiorat.
- N-ai de unde sa-I cunosti simtamintele.

Cu blandete, o mangaie pe par, sperand ca avea sa inteleaga correct gestul. Cu prietenie.

- Stii, candva, mama mea spera sa plec la eras sis a-mi castig existenta prin muzica.
- Serios?

Shannon constata ca I se potriveau perfect capul in adancitura umarului sau.

- As fi crezut ca toata familia ta se asteptase...dories...sa faci agricultura.
- A fost o speranta ei, cand mi-am manifestat interesul fata de instrumente si altele asemenea. Dorea ca urmasii ei sa ajunga mai presus de ceea ce cunoscuse ea, si ma iubea mai mult, intelegi, decat iubea ferma.
- Si a fost dezamagita?
- Poate, putin, pana a inteles ca asta imi doream eu, zambi el, cu buzele in parul ei. Si poate si dupa aceea. Spune-mi, Shannon, esti fericita cu munca ta?
- Bineinteles. Ma pricep si am sansa de a progresa. In catva ani, voi avea de ales intre nivelul superior de la Ry-Tilghmanton si deschiderea unei firme proprii.
- Mmm. Suna mai mult a ambitie, decat a fericire.
- De ce trebuie sa difere una de alta?
- Ma intreb.

O indeparta de el, fiindca era tentat s-o sarute din nou, iar in acel moment Shannon nu de asta avea nevoie.

- Poate ar trebui sa te intrebi sit u, sis a te gandesti bine, daca desenand pentru altii simti acelasi lucru ca atunci cand desenezi ceea ce simti.

Si in sfarsit o saruta, usurel insa, pe frunte.

- Intre timp, ar trebui sa zambesti, nu sa-ti faci griji. Rogan nu ia pentru galeriile lui decat operele cele mai bune. Inca n-ai fost la Ennistymon, nu?
- Nu.

Ii parea rau ca-I daduse drumul.

- Acolo e galleria?
- In apropiere. Te duc, daca vrei. Azi nu pot, preciza el, cu o privire nemultumita spre ceasul de pe perete. Mai am putin treaba pe-aici si am promis ca trec pe la Fenney sa-I dau o mana de ajutor cu tractorul.
- Da, si eu te-am tinut destul pe loc.
- Ma poti tine pe lo cat vrei, o lua el de mana. Trecandu-si degetul mare peste nodurile pumnului ei. Poate vii diseara la crasma. Iti fac cinste c-un pahar, ca sa sarbatorim.
- Nici nu-s sigura ce sarbatoresc, dar s-ar putea sa vin.

Luandu-i-o inainte, se retrase:

- Murphy, n-am venit aici ca sa facem lupte in bucatarie.
- Nici n-am spus asta.
- Iarasi ai expresa aia in ochi, murmura ea. Ceea ce imi da semnalul sa plec.
- Acuma sunt cu mainile curate, asa ca nu te-as manji daca te sarut.
- Nu de manjit ma tem, ci de-a fi...nu conteaza. Tine-ti doar mainile asa sa le pot vedea. Vorbesc serios.

Supunandu-se, Murphy ridica palmele, dupa care isi simti inima facand o tumba, cand Shannon se ridca pe varfuri si-I saruta obrazul.

- Multumesc pentru ceai, si pentru umar.
- Esti binevenita la amandoua, oricand.

Oftand, Shannon se indemna sa mai faca un pas inapoi.

- Stiu. Ma faci sa-mi fie greu sa judec rational.
  - Daca te gandesti sa fii irationala, Fenney mai poate astepta.
- Shannon fu nevoita sa rada. Nici un barbat n-o mai invitase vreodata in pat cu un asemenea stil.
- Intoarce-te la lucru, Murphy. Cred ca am chef sa pictez.
  - Si iesi prin spate, obisnuita de-acum cu drumul peste campii.
  - Shannon Bodine.
  - Da, se intoarse ea razand din nou si continuandu-si drumul de-a-ndaratelea, in timp ce-l privea iesind pe usa bucatariei.
  - Imi pictezi si mie ceva? Ceva care sa-ti aminteasca de mine?
  - Poate.
- Facu un gest de salut, se rasuci pe calcaie si porni grabita spre Blackthorn.

* * *

In gradina din dos a hanului, Kayla dormea intr-un leagan pliant, langa migdalul inflorit pe care i-l plantase Murphy. Mama ei plivea de buruieni rondul de flori perene din apropiere, iar tatal sa straduia sa o convinga pe Brianna sa abordeze niste activitati in casa.

- Casa e goala, isi trecu Gray degetele peste bratu Briannei. Toti clientii au plecat sa admire peisajele. Iar copilul doarme.

Se apropie putin pentru a-I mozoli ceafa, incurajat de fiorul scurt al reactiei ei.

- Hai in pat, Brianna.
- Am treaba.
- Florile nu pleaca nicaieri.
- Si nici buruienile.

Organismul i-o lua razna, in timp ce Gray isi plimba varful limbii peste pielea ei.

- Of, uite. Aproape c-am smuls un ochiul-boului. Du-te odata, si...
- Te iubesc, Brianna, o apuca el de maini, apasandu-si buzele pe dosul fiecareia.

Inima si trupul femeii se topira.

- O, Grayson...

Inchise pleoapele, tremurator, cand el isi freca persuasive buzele de ale ei.

- Nu se poate. Shannon trebuie sa apara dintr-un moment in altul.
- A-auu. Crezi c-a ghicit de unde-a aparut Kayla?
- Nu despre asta e vorba.

Bratele, insa, I se inlantuiiau pe dupa gatul lui. gray ii scoase prima agrafa din par:

- Atunci despre ce e vorba?

Fusese sigura ca avea de spus un singur lucru, foarte simplu si foarte valabil:

- Te iubesc, Grayson.

Intrand agale in curte, Shannon se opri locului. Prima ei reactie fu aceea de jena amuzata de-a fi nimerit in mijlocul unei scene foarte intime. Urmatoarea, invingand-o pe prima, consta in interes.

Era un tablou romantic si fermecator, reflecta ea. Copilul adormit sub o paturica roz deschis, flori multicolore, haine fluturate pe sarma, in fundal. Si barbatul si femeia, ingenunchiati pe iarba, strangandu-se in brate.

Mare pacat, isi spuse ea, ca n-avea asupra ei un bloc de schite.

Probabil ca facuse vreun zgomot, caci Brianna se intoarse, o vazu si rosi intens.

- Scuzati-ma. Pa.
- Shannon.

In clipa cand Shannon se intorcea sa plece, Brianna se desprinse din imbratisare.

- Nu fii prostuta.
- Ba te rog, intervine Gray, cand Shannon ezita. Fii prostuta. Valea.
- Grayson! Ii impinse Brianna mainile la o parte, socata, ridicandu-se. Noi...tocmai pliveam de buruieni panselele.

Shannon isi infipse limba in obraz:

- Da, se vede. Merg sa fac o plimbare.
- Tocmai ai venit de la plimbare.
- Atunci, las-o sa mai faca una, se ridica si Gray, cuprinzand talia Briannei cu un brat si privind-o pe Shannon cu subinteles. Una lunga de tot.

Neluand in seama protestele sotiei sale, ii mai scoase o agrafa din par.

- Si mai bine, ia masina mea. Poti sa...

Lasa sa-I scape un geamat, cand Kayla incepu sa scanceasca.

- Trebuie sa-I schimb scutecelul, I se furisa Brianna din brate, spre leagan; amuzata si simtindu-se minunat de dorita, ii zambi sotului ei, in timp ce ridica fetita. Ai putea investi o parte din energia asta in gradina, Grayson. Eu mai am de copt si placintele.
- Exact.

Cu vizibil regret, isi privi sotia, si sperantele unei ore de intimidare, scapandu-I printre degete.

- Ai de copt placintele.
- Imi pare rau, ridica Shannon din umeri, cand Brianna duse copilul in casa. Am picat prost.
- Mie-mi spui? O agata el cu un brat de dupa gat. Acum trebuie sa ma ajuti la gradinarit.
- E minimum ce pot face.

Amicala, se aseza pe iarba langa el.

- Deduc ca nu e nici un client prin preajma.
- S-au dus in felurite puncte de interes. Am auzit vestea despre tine. Felicitari.
- Multumesc. Cred. Inca sunt putin cam sperziata de bombe. Rogan are un mod de a te lua pe ocolite, printre si peste obiectii, pana nu mai poti decat sa dai din cap sis a fii de accord cu tot ce spune.
- Asa e.

Intrigat, Gray ii studie profilul.

- Ai obiectii sa te asociezi cu Worldwide?
- Nu. Nu stiu, isi framanta ea umerii, nelinistita. A picat din bun senin. Prefer sa fiu pregatita pentru ce mi se intampla. Am deja o cariera.

Pe care, isi dadu ea seama cu o tresarire, n-o mai invrednicise de cateva saptamani nici c-un gand.

- Sunt obisnuita cu scadentele, cu un ritm rapid, cu zapaceala muncii intr-o organizatie agitate. Tablourile, genul asta de picture, sunt solitare si motivate mai mult de starea de spirit, decat de marketing.
- Obisnuita cu un mod de viata nu inseamna ca nu poti schimba macazul, daca recompense e destul de mare.

Arunca o privire spre fereastra bucatariei.

- Depinde ce doresti si cat de mult o doresti.
- Asta-I ceea ce inca n-am descoperit. Sunt incurcata, Gray. Nu-s obisnuita cu asa ceva. Am stiut intotdeauna ce pas urmeaza sa fac, si eram increzatoare, poate prea increzatoare, fata de aluatul din care sunt plamadita.

Ingandurata, mangaie cu degetele fata de culoare violeta vie a unei pansele.

- Poate fiindca eram numai parintii mei si cu mine – fara nici o alta ruda – am putut sa stau intotdeauna pe picioarele mele, sa fac exact ce voiam. Niciodata nu m-am atatsat stans de vreun copil, dat fiind ca ne mutam atat de des. Ma simteam lejer printre straini, si-mi era

usor in orice locuri si situatii noi, dar niciodata nu m-am simtit legata cu adevarat de altcineva in afara de parintii mei. La vremea cand ne-am mutate in Columbus, imi stabilisem telurile si ma concentra sa le ating cu grija, pas cu pas. Acum, in mai putin de un an, mi-am pierdut parintii si am alai ca viata mea nu era ceea ce credeam eu ca era. Deodata, int intr-o familie pe care n-am stiut-o niciodata ca o aveam. Nu stiu ce sa simt pentru ei, sau pentru mine insami.

Ridica din nou privirea, izbutind un suras vag:

- Mama, mult am mai turuit, nu?
- De obicei, te ajuta sa-ti usurezi sufletul, o trase el de par cu blandete. Mie mi se pare ca daca cineva se pricepe sa mearga pas cu pas, poate carmi, facand exact acelasi lucru intr-o lta directie. Nu trebuie decat sa fii singura cand vrei sa fii singura. Mi-a trebuit mult timp ca sa aflu asta.

O saruta, facand-o sa zambeasca:

- Shannon, draga mea, calmeaza-te si gusta aventura.

Capitolul 13

Dimineata, hotari s picteze in gradina, aplicand tusele finale pe acuarela cu Brianna. Din casa e auzea rumoarea activitatii, o familia din Comitatul Mayo strangaandu-si bagajul ca sa paraseasca hanul pentru urmatoarea etapa a excursiei lor spre sud.

Simtea mirosul chiflilor fierbinti coapte de Brianna la micul dejun si al trandafirilor ce infloreau in escalada lor pe terasa.

Rozandu-si nodul degetului, Shannn facu un pas inapoi, pentru a examina panza terminate.

- Ei, dar e fermecatoare.

Cu Liam dupa ea, Maggie aparu pe peluza in spatele lui Shannon.

- Desigur, Brianna e un subiect usor.

Se apleca si-l saruta pe Liam pe nasuc.

- Matusa Brie are chiflele gata, scumpule. Du-te sa le iei.

Dupa ce baietelul o zbughi din loc, trantind usa bucatarie in urma lui, Maggie se incrunta spre picture.

- Deci Rogan are dreptate, trase ea concluzia. Rareori greseste, ceea ce e un mare calvar pentru mine. Ti-a dus la galerie tabloul cu pietrele inainte de a apuca sa-l vad.
- Si voiai sa-l verifici personal.
- Schita pe care i-ai facut-o lui Liam a fost mai mult decat reusita, ceda Maggie. Dar un carbine nu e de ajuns ca sa judeci pe cineva. Acum iti pot spune c-o s-o vrea sip e asta, sit e va bate la cap pana ai sa accepti.
- Nu bate la cap, demoleaza, fara sa curga strop de sange.

Rasul lui Maggie fu scurt si plin de pofta.

- Asta-I adevarul. Binecuvantat sa fie altceva mai ai?

Fara sa se lase invitata, lua caietul de schite al lui Shannon, incepand sa-l rasfoiasca.

- Nu te jena, spuse sec Shannon.

Maggie scoase doar cateva sunete de aprobare si interes, dupa care slobozi un hohot de ras incantat.

- Pe-asta trebuie s-o pictezi, Shannon. Trebuie. E Murphy in carne si oase. Omul si caii lui. Ia naiba, as vrea sa am si eu mana pentru asemenea portrete.
- L-am zarit de cateva ori pe-acolo, in timp ce pictam cercul, inclina Shannon ccapul, pentru a vedea si ea pagina. Era irezistibil.

- Dupa ce-l pictezi voi fi incantata sa-l cumpar pentru maica-sa.

Apoi se incrunta.

- Cu conditia ca pana atunci sa nu fi semnat contractul cu Sweeney. Daca are un cuvânt de spus va taxa de-un picior si ambele brate. Omul asta cere cele mai feroci preturi, pentru orice.
- N-as crede ca asta te-ar deranja.

Cu grija, Shannon lua panza incheiata de pe ssevalet si o depuse pe masa.

- Cand am fost la expozitia ta din New York, acum cativa ani, mi-a lasat gura apa dupa piesa aia – era ca un sunburst, toate acele culori explodand dintr-un nucleu central. Nu e stilul meu obisnuit dar, Doamne, cat am mai dorit-o.
- “Vise infocate”, murmura Maggie, profound flatata.
- Da, asta era. A trebuit sa pun in balanta dorinta cu chiria pe un an – la preturile din New York. Si aveam nevoie de un acoperis deasupra capului.
- Pe aia a vandut-o. Daca n-o vindea ti-as fid at-o tie.

La vederea expresiei uluite a lui Shannon, Maggie ridica din umeri:

- La preturile din familie.

Miscata si nesigura cum sa raspunda, Shannon puse o panza intact ape swvalet.

- As spune ca esti norocoasa sa ai un manager abil, care-ti serveste interesele.

La fel de deconcertata ca Shannon, Maggie isi infunda mainile in buzunare.

- La fel imi spune si el mereu. Si-a pus in cap sa faca acelasi lucru si pentru tine.
- Nu voi mai avea atata timp pentru picture, dup ace ma intorc la New York.

Luand un creion, Shannon incepu sa schiteze subtire pe panza.

Maggie se rezuma sa ridice o spranceana. Cand o femeie era artista pana in maduva oaselor, o recunoste pe alta ca ea.

- Azi a dat la redactat contractile.
- Se misca repede.
- Mai repede decat crezi. O sa vrea cincizeci la suta, adauga ea cu un ranjet rautacios, dar il poti cobori la patruzeci, folosindu-te de legaturafamiliala.

Deodata, lui Shannon I se usca incomod gatul.

- Inca n-am acceptat nimic.
- A, dar ai sa accepti. O sa te piseze si-o sa te farmece. Va fi rezonabil si pragmatic. Tu vei spune nu, multumesc foarte mult, iar el va trece peste cuvintele tale ca si cum nici nu le-ar fi auzit. Daca ratiunea nu da rezultate, iti va gasi vreo mica slabiciune pe care s-o speculeze, sau vreo dorinta intima de indeplinit. Si-ti vei iscali numele fara sa-ti dai seama. Intotdeauna tii asa creionul?

Continuand sa se incrunte la adresa prezicerilor, Shannon isi privi mana.

- Da. Imi las incheietura relaxata.
- Mmm. Eu strang mai tare, dar s-ar putea sa-ncerc. Ar trebui sa-ti dau asta, pana nu incepi sa amesteci vopselele.

Si scoase din buzunar un ghemotoc de hartie.

In momentul cand ii simti greutatea, Shannon stiu.

- O, e extraordinar.

Scoase hartia si ridica globul in lumina.

- Tu l-ai facut in cea mai mare parte, asa ca trebuie sa fie al tau.

Shannon il invarti astfel ca rotocoalele de albastru profound sa-si schimbe formele si nuantele.

- E minunat. Iti multumesc.
- N-ai pentru ce.

Maggie reveni la panza. Putea distinge conturul omului si al calului.

- Cat iti va trebui ca s-o termini? E o intrebare pacatoasa, si n-o pun decat pentru ca tin mult sa i-o daruiesc doamnei Brennan, mama lui Murphy, cand vine la ceili.
- Daca incepe sa se lege, va dura doar o zi, doua.

Shannon puse globul deoparte, luand din nou creionul.

- Cand e ceili, si ce-I ala?
- E sambata viitoare, iar in ceili e un soi de petrecere – cu muzica, dans si mancare.

Arunca o privire spre Brianna, care iese pe usa bucatariei.

- Ii spun acestei biete yankee nestiutoare ce-I ala un ceili. Sfarleaza mea unde e?
- S-a dus in sat cu Grayson. Mi-au spus ca e o treaba de barbate.

Brianna se opri, apoi privi fericita picture de pe masa.

- O, ce magulita sunt. Cat de minunat pictezi, Shannon.
- Arunca o privire spre noul tablou, prudenta. Experienta alaturi de Maggie o invatase ca artistii aveau toane, ce se aprindeau ca fulgerul.
- E Murphy, nu-I asa?
- Va fi, murmura Shannon, ingustandu-si ochii, in timp ce desena. Nu-mi dadusem seama ca veti avea o petrecere, Brie.
- O petrecere? A, ceili-ul. Nu, Murphy il organizeaza. Am fost surprinsi la inceput, de vreme ce familia lui tocmai a trecut pe-aici acum cateva saptamani, la botezul Kaylei. Dar vin iarasi, toata gasca, ca sa te poata intalni.

Shannon scapa creionul din mana. Incet se apleca sa-l ridice:

- Poftim?
- Sunt nerabdatori sa te cunoasca, urma Brianna, prea captivate de tablou pentru a observa ca Maggie isi dadea ochii peste cap, facand tot felul de mutre. Mama lui Murphy e fermecatoare, iar sotul ei poate face din nou, dupa atat de putin timp, drumul de la Cork pana aici.

Shannon se rasuci:

- De ce vor sa ma cunoasca?
- Fiindca...

Avertismentul se inregistracu o fractiune de secunda prea tarziu. Incurcata, Brianna incepu sa-si netezeasca sortul.

- Pai, doar asa...Maggie?
- Nu te uita la mine. Tu ai facut boacana.
- E o intrebare simpla, Brianna.

Shannon astepta pana cand Brianna ridica din nou privirea.

- De ce vor mama si rudele lui Murphy sa vina aici pentru a ma cunoaste?
- Pai, cand le-a spus ca-ti face curte, au...
- Ce-a facut?!? Arunca creionul la pamant, facand explozie. Asta-I nebun sau batut in cap? De cate ori sa-I spun ca nu ma intereseaza, ca sa-I intre-n dovreacul ala sec?
- Inca de vreo cateva ori, presupun, ranji Maggie. In sat se pun pariuri, inclinand spre o nunta in iunie.
- Maggie! Exclama Brianna printre dinti.
- Nunta?

Shannon scoase un sunet intre geamat si bluestem.

- Asta le pune capac la toate. O cheama pe ma-sa sa ma inspecteze, pune oamenii sa parieze...
- Fapt este ca Tim O'Malley a inceput pariurile, intervine Maggie.

- Trebuie sa inceteze.
- A, n-ai cum sa-l mai opresti pe Tim, care a dat drumul la prinsori.

Incapabila sa sesizeze umorul situatiei, Shannon ii arunca lui Maggie o privire parjolitoare.

- Tu gasesti ca e de ras?oameni pe care nici macar nu-I cunosc pariaza pe mine?

Maggie nu avut timp sa se gandeasca.

- Da.

Apoi, cu un hohot de ras, o apuca pe Shannon de umeri, zgaltaind-o.

- Hai, calmeaza-te. Nimeni nu te poate sili sa faci ceea ce nu vrei.
- Murphy Muldoon e un om mort.
- Mai putin intelegatoare cat amuzata, Maggie o batu pe obraz:
- Am impresia ca nu te-ai aprinde asa, daca ai fi atat de dezinteresata pe cat sustii. Te ce parere ai despre povestea- asta, Brie?

Inima ei, insa, impinse cuvintele afara.

- Te iubeste, Shannon, si n-am cum sa nu fiu alaturi de el. Stiu ce inseamna sa te indragostesti si a nu-ti mai poti gasi scaparea, oricat de mult te-ai face de ras. Nu mai fi asa de rea cu el.

Enervarea ii trecu la fel de rapid pe cat se inflamase.

- As fi si mai rea, nu crezi, daca as lasa sa continue situatia ast, atata vreme cat nu duce nicaieri.?

Maggie lua blocul de schite, dupa care ridica pagina de unde privea Murphy.

- Oare?

Cum Shannon nu spuse nimic, Maggie puse blocul la loc.

- Pana la ceili mai avea o saptamana si ceva. Iti ramane timp sa lamuresti lucrurile.
- Cu incepere din clipa asta.

Shannon lua acuarela si o duse inapoi. In drum spre camera ei, repeat cu exactitate ceea ce-avea sa-I spuna lui Murphy, cand ii dadea de urma.

Era pact ca trebuia sa puna capat prieteniei, tocmai cand incepuse sa-si dea seama cat de mult insemna pentru ei. Dar se indoia ca Murphy ar fi fost in stare sa inteleaga si altceva in afara unei amputari totale.

Si-o cautase cu lumanarea, idiotul. Cu un effort, se stapani atata timp cat sa razeme cu grija tabloul de peretele camerei. Ducandu-se la fereastra, scruta campiile. Dupa cateva momente, zari o miscare dupa spatele casei.

Gigea. Avea sa incolteasca prada in barlog.

Navala orbeasca o purta pe scari in jos, pana afara. Ajunse la jumatatea distantei spre poarta, cand vazu masina parcata pe marginea drumului sip e Brianna si Maggie stand de-o parte si de alta a ei.

Nu avea nevoie sa vada pentru a sti ca cearta duduia din plin. O distingea in tonul taios si iritat al vocii lui Maggie. I-ar fi fost usor sa-si continue drumul – dar vazu fata Briannei.

Era palida si controlata rigid, cu exceptia ochilor. Chiar de la doi metri distanta, Shannon le distinse expresia de suferinta.

Stranse din dinti. Se parea ca era ziua ei pentru a rezolva crize emotionale. Si, fir-ar sa fie, avea un chef grozav.

Cuvintele furioase se intreruspsera brusc, cand Shannon se apropie de masina si o privi pe Maeve.

- Shannon, isi incelesta Brianna mainile laolalta. N-am apucat sa te prezint lui Lottie. Lottie Sullivan, Shannon Bodine.

Femeia cu fata rotunda si expresie de om asediat continua procesul de a se da jos din masina.

- Incantata de cunostinta, spuse ea cu un zambet scurt, de scuza. Si bine ai venit.
- Urca-n masina, Lottie, se rasti Maeve, de la volan. Nu stam.

- Atunci du-te singura, o repezi Brianna la randul ei. Lottie e binevenita aici.
- Iar eu nu sunt?
- Tu ai hotarat asa, isi incrucisa Maggie bratele la piept. Fii nefericita daca vrei, dar n-ai sa-I faci asta lui Brie.
- Doamna Concannon, o impinse Shannon pe Maggie la o parte. As dori sa vorbesc cu dumneata.
- Eu n-am nimic sa-ti spun.
- Perfect. Atunci poti s-asculti.

Cu coada ochiului, Shannon zari inclinarea aprobatoare a lui Lottie din cap. Spera s-o merite.

- Avem o legatura, dumneata si cu mine, ca ne place, ca nu. Fiicele dumitale ne leaga si nu vreau sa fiu cauza unor frictiuni intre voi.
- Nimeni nu cauzeaza frictiuni, numai ea, replica Maggie cu aprindere.
- Taci, Maggie.

Shannon nu lua in seama suieratul enervate al surorii sale si continua:

- Ai dreptul sa te superi, doamna Concannon. Si sa te simti lezata, indiferent daca cea care-ti suferi e mandria sau inima – nu conteaza. Totusi, fapt este ca nu mai poti schimba ceea ce s-a intamplat, si nici rezultatul – nu mai mult decat mune.

Desi Maeve nu spuse nimic, continuand doar sa priveasca inainte cu ochi aprigi, Shannon era hotarata sa ermene.

- Rolul meu in toata afacerea asta e mai degraba indirect, un rezultat, mai mult decat o cauza. Nu are cu-adevarat importanta daca dumneata ai facut sau nu parte din cauze.

Aceste cuvinte facura capul lui Maeve sa se intoarca, improscand venin:

- Indraznesti sa insinuezi ca eu am determinat-o pe mama dumitale sa comita adulterul cu sotul meu?
- Nu. N-am fost de fata. Mama mea n-a acuzat pe nimeni, categoric nu pe dumneata, pentru propriile ei fapte. Iar ceea ce vreau sa spun e ca nu conteaza ce rol ai jucat dumneata. Unii ar putea zice ca, din moment ce nu-l iubeai, n-ar trebui sa-ti pese ca si-a gasit pe altcineva. Nu sunt de aceiasi parere. Ai tot dreptul din lume sa-ti pese. Ceea ce au facut a fost gresit.

Urmatorul protest al lui Maggie fu retezat de o privire rece din partea lui Shannon.

- A fost gresit, repeat ea, multumita ca n-o intrupea nimeni. Indiferent ca privesti problema din punct de vedere moral, religios sau intelectual. Erai sotia lui si, oricat de nefericiti erati amandoi in casnicie, aceasta trebuia respectata. Onorata. N-a fost, iar faptul de a afla dupa atatia ani nu diminueaza furia, nici tradarea.

Trase calma aer in piept, constienta ca atentia lui Maeve era concentrate pe deplin asupra ei.

- Nu pot sa ma intorc in timp sis a nu ma mai nasc, doamna Concannon. Nimic din ce-am putea face oricare dintre noi nu va distruge legatura, asa ca trebuie s-o acceptam.

Tacu din nou. Acum Maeve o privea intrigata, cu ochii ingustati.

- Mama mea a murit cu vorbe grele intre noi. Nici pe asta nu mai pot s-o indrept si o voi regreta toata viata. Nu lasa un lucru pe care nu-l poti schimba sa distruga ceea ce ai acum. Eu voi pleca in curand. Maggie, Brie si nepotii dumitale raman aici.

Convinsa ca facuse tot ce se putea, Shannon pasi inapoi.

- Acum, daca ma scuzi, trebuie sa merg sa omor un om.

Porni pe drum, fara sa fi facut mai mult de cinci pasi cand auzi portiere masinii deschizandu-se.

- Fato.

Shannon se opri, se intoarse si o privi pe Maeve drept in ochi:

- Da?
- M-ai convins.

Indifferent ce effort ii fusese necesar sa cedeze, Maeve si-l camufla cu o inclinare scurta a capului.

– Si ceva minte, mai multa decat a avut barbatulal carui sange curge prin venele tale.

Shannon dadu din cap a incuviintare:

– Multumesc.

In timp ce-si relua drumul, toate celelalte femei se holbara la Maeve de parka tocmai i-ar fi crescut aripi.

– Ei, o sa stati aici toata ziua? Intreba ea. Misca, Lottie. Vreau sa intru-n casa sis a-mi vad nepoata.

Nu-I rau, conchise Shannon, grabind pasul. Daca avea macar pe jumatate atata noroc cu Murphy, o putea declara o zi excelenta.

Cand ajunse la ferma si ocoli pana in spate, il vazu pe Murphy stand langa tarcul oilor, impreuna cu un barbat scund si cracanat, care strangea in dinti o pipa.

Nu vorbeau, dar ar fi putut sa jure ca avea loc un anume soi de comunicare.

Deaodata, omul cel varstnic dadu din cap:

– Atunci e-n regula. Doi porci.

– Ti-as fi recunoscator daca mi i-ai putea pastra, domnule McNee. O zi, doua.

– Pe asta o pot face.

Isi impinse pipa mai adanc in gura si tocmai pornise spre tarc, cand o zari pe Shannon.

– Ai musafiri, baiete.

Murphy privi peste umar si zambi larg:

– Shannon. Ce bine-mi pare sa te vad.

– Ia te rog sa nu-ncepi, babuinule, se apropie ea cu pas intins, pentru a-I infinge un deget in piept. Ai o droaie de explicat.

Langa ei, McNee ciuli urechile.

– Deci asta-I, Murphy?

Studiind terenul, Murphy se freca pe Barbie.

– Ea e.

– Ti-a luat ceva timp sa-ti alegi una, da' ai ales-o frumoasa.

Cu nervii clocotindu-I, Shannon se rasuci spre McNee.

– Daca ai pariat pe idiotul asta, poti iei pa si pusi de la bani.

– Se pariaza? Intreba McNee, ofensat. De ce nu mi-a spus nimeni?

– In timp ce Shannon analiza satisfactia de a-I da cap in cap, Murphy o batu pe brat:

– Daca ma scuzi un minut, iubito. Ai nevoie de ajutor ca sa-ti iei mielul care-ti place, domnule McNee?

– Nu, ma descurc si singur, si se pare ca deocamdata ai destule pe cap.

Cu surprinzatoare agilitate, batranul sari in tarc, facand oile sa se imprastie behind.

– Intram in casa.

– Ba stam aici, tranti Shannon, dupa care il injura cand Murphy o apuca strans de brat.

– Intram, repeat el. Prefer sa urlu la mine intre patru ochi.

In modul sau atent, se opri in prag si-si scoase cizmele innoroiate. Ii deschise lui Shannon usa, asteptand ca orice barbat bine crescut sa intre inaintea lui.

– Nu iei loc?

– Nu, lua-te-ar dracu' si mama lui, nu iau nici un loc.

Murphy ridica din umeri, rezemandu-se de buffet.

– Atunci stam in picioare. Ti-a venit vreo idee?

Tonul moale nu facu decat sa atate focul.

- Cum indraznesti? Cum indraznesti sa-ti chemi familia ca sa ma masoare din crestet pana-n talpi, ca si cum as fi vreun cal de-al tau scos la licitatie?

Chipul I se destinse.

- In privinta asta te inseli. I-am invitat sa te cunoasca. Ecu totul altceva.
- Ba nu e deloc altceva. Si-I pui pe drumuri cu pretentii false. Le-ai spus ca-mi faci curte.
- Si chiar iti fac curte, Shannon.
- Am mai trecut prin asta, si n-am de gand s-o iau de la inceput.
- Atunci e perfect. Pot sa-ti ofer un ceai?

Shannon fu surprinsa cum de mai avea dinti in gura, atat de tare scrasnea din ei.

- Nu, nu poti sa-mi oferi un ceai.
- Am totusi altceva pentru tine, duse el mana la spate, pe buffet, luand o cutie. Acum o zi, doua eram in Ennis si ti i-am cumparat pe astia. Ieri am uitat sa ti-I dau.

Cu un gest pe care-l recunosc ca fiind copilaresc, Shannon isi ascunse mainile la spate.

- Nu, categoric nu. Nu primesc cadouri de la tine. Chestia asta nu mai e amuzanta nici macar pe departe, Murphy.

Murphy se multumi sa deschida singur cutia.

- Iti place sa porti lucruri dragute. Astia mi-au tras atenti.

In pofida celor mai bune intentii ale ei, Shannon privi cutiuta deschisa. Erau frumosi – niste cercei absurd de frumosi, exact genul pe care l-ar fi ales ea insasi. In mijloc statea cuibarite doua inimioare de citri si ametist, una deasupra celeilalte.

- Murphy, astia-s scumpi. Du-I inapoi.
- Nu-s un sarantoc, Shannon, daca te ingrijoreaza soarta portofelului meu.
- M-am gandit si la asta, dar pe planul doi.

Facu un effort sa-si ia ochi de la frumoasele pietre.

- Nu primesc daruri de la tine. N-as face decat sa te incurajez.

Murphy veni spre ea, pana cand Shannon se pomeni inghesuita in fata frigiderului.

- Sa nu indraznesti.
- Azi nu porti cercei, observa el. Asa ca o sa-I incercam. Nu te misca, iubito. Nu stiu daca sunt prea dibaci.

Shannon il plesni peste maini, in timp ce incepea sa-I prinda primul cercel, dupa care tipa, cand Murphy ii infipse carligul in lobul urechii.

- Tu ai vrut-o, murmura el. Complet concentrate la ceea ce facea.
- Te plesnesc, marai Shannon printre dinti.
- Asteapta pana termin. Asta-I treaba grea pentru un barbat. De ce naiba se fac prinzatoarele astea asa de-al naibii de mici? Gata.

Asemeni unui om multumit de indeplinirea unei trebi sacaitoare, facu un pas inapoi, studiind rezultatul.

- Iti vin bine.
- Nu poti rationa cu irationalul, isi reaminti Shannon. Murphy, vreau sa telefonezi familiei tale si sa le spui sa nu vina.
- Nu pot face asta. Abia asteapta ceili-ul, si sa te cunoasca pe tine.

Shannon stranse pumnii.

- Bine, atunci telefoneaza si spune-le ca ai facut o greseala, te-ai razgandit, ce vrei, si ca intre mine si tine nu e nimic.

Fruntea lui Murphy se increti:

- Adica sa le spun ca nu ma insor cu tine?
- Da, exact asta, il batu ea pe brat in semn de felicitare. In sfarsit ai priceput.

- Detest sa-ti spun nu, indiferent despre ce, dar nu-mi pot minti familia.

Era destul de agil pe picioare, ca sa eschiveze primul pumn, apoi sip e-al doilea. Al treilea aproape il nimeri, caci se cocosase de ras, inasa Murphy il fenta apucand-o de mijloci invarbind-o intr-un cerc ametitor.

- Doamne, esti femeia ideala pentru mine, Shannon. Te iubesc ca un nebun.
- Nebun, incepu ea, iar restul fu inabusit de gura lui.

Ii taie respiratia. Nu mai putu sa si-o regaaseasca, in timp ce Shannon se agata de umerii lui, Murphy continua sa o roteasca, adaugand pe langa sufocare si ameteala. Gura lui sporea caldura. Chiar sic and se opri din invarbind-o, incaperea se roti mai departe, cu inima ei cu tot.

Prin ceata dorintei razbatu un gand iute si naucitor, acela ca nu-I dadea de ales decat sa-l iubeasca.

- Nu voi permite sa se intample asa ceva.

Inpinsa de forta unui val de panica, Shannon se smulse.

Avea parul ciufulit, ochii mari si buimaciti. Murphy ii distingea pulsul palpitand in vena de la gat si culoarea cu caesarutul lui ii lasase imbujorati obraji.

- Hai cu mine in pat, Shannon.

Glasul ii devenise gros, aspru si tremurator.

- Isuse Hristoase, cata nevoie am de tine. De fiecare data cand pleci, lasi in mine un gol si o frica ingrozitoare ca n-ai sa te mai intorci.

Cu disperare, o stranse din nou la piept, ingropandu-si fata in parul ei.

- Nu pot continua la nesfarsit sa te privvlesc plecad, fara sa te am niciodata.
- Nu face asta, inchise ea strans ochii, luptand feroce cu ceea ce simtea inlauntrul ei. Tu nu te poti multumi cu ceva atat de simplu cum e culcatul impreuna, iar eu nu pot accepta nimic altceva.
- Ba este altceva. E totul.

O smuci inapoi. Amintindu-si, cabari mainile inainte ca degetele sa I se invineteasca.

- E din cauza ca ma invarb in jurul tau? Uneori sunt stangaci, fiindca nu pot gandii intotdeauna limpede, cand sunt in apropierea ta.
- Nu, nu tu esti de vina, Murphy. Eu sunt. Eu si ideea ta despre noi doi. Si m-am descurcat mult mai stangaci decat tine.

Shannon incerca sa inspire adanc, dar constata c pieptul I se crispase dureros.

- Deci trebuie s-o dreg. N-am sa te mai vad.

O costa sa-l priveasca in ochi, dar refuza sa se dea batuta.

- Asa ne va fi mai usor amandurora. Voi incepe aranjamentele sa ma intorc la New York.
- Asta-nseamna ca fugi, raspunse el fara intonatie. Dar stii cumva de cine fugi, de mine sau de tine insati?
- E vorba de viata mea. Trebuie sa ma intorc la ea.

Furia ce se tara prin el nu lasa loc nici macar pentru teama. Cu ochii sfredelindu-I arzatori pe-ai ei, baga mana in buzunar si arunca pe masa obiectul pe care-l tinuse acolo.

Nervii lui Shannon incepu sa se intinda inca inainte de a cobori privirea, sa vada. Cercul de cupru cu basorelieful unui armasar. Avea un ac pe spate, stia, destul de gros si solid ca sa incheie mantia unui calaret.

Murphy o vazu palind stravezie ca sticla. Degetele I se intinsera spre agrafa, apoi se retraseru brusc, incovoiandu-se defensive in pumn.

- Ce-I asta?
- Stii ce e.

Cand Shannon clatina din cap, Murphy injura cu violenta studiata.

– Nu te minti singura. E jalnic.

O putea vedea langa lana neagra, atat brosa cat si mantia imbrobonate de ploaie.

– De unde-o ai?

– Am gasit-o in centrul dansului, cand eram mic. Am adormit cu ea in mana, chiar acolo. Si te-am visat pentru prima data.

Shannon nu-si mai putea desprinde ochii de la ea, nici chiar cand putu sa I se impaijeniasca vederea.

– Nu e cu putinta.

– S-a intamplat exact asa cu ti-am spus, lua el agrafa, intinzandu-i-o.

– N-o vreau.

Prin voce ii serpuia panica.

– Am pastrat-o pentru tine jumătate din viata.

Mai Calmat o vari inapoi in buzunar.

– O pot tine si mai departe. Nu e nevoie sa pleci inainte de a fi petrecut cu surorile tale tot timpul pe care-l doreai. N-am sa te mai ating in felul acela, nici n-am sa te mai presez sa-mi daruiesti ceea ce nu vrei. Ai cuvântul meu.

Avea sa si-l tina. Acum il cunostea destul de bine ca sa nu se mai indoiasca. Cum l-ar fi putut condamna pentru ca-I promisese un lucrucare-o facea sa se simta mica sis a planga?

– Tin la tine, Murphy. Nu vreau sa te fac sa suferi.

Nu putea avea habar cat de mult facuse exact acest lucru. El, inasa, isi pastra tonul neutru:

– Sunt un om in toata firea, Shannon, si-mi pot purta singur de grija.

Fusese atat de sigura ca putea sa plece cu nepasare. Acum, constata ca dorea sa-l imbratiseze din nou si sa fie imbratisata de el.

– Nu vreau sa-ti pierd prietenia. A ajuns sa insemne mult pentru mine, in foarte scurt timp.

– N-ai putea-o pierde, zambi Murphy, desi trebui sa-si tina mainile pe langa trup, pentru a nu le intinde spre ea. Desprea asta, nu va trebui niciodata sa-ti faci griji.

Incerca sa nu-si faca, in timp ce pleca, pornind din nou pe drum. Si incerca sa nu se gandeasca prea profund la motivul pentru care trebuia sa planga.

Capitolul 14

Murphy isi puse spinarea la treaba, curatind grajdurile. Munca fizica facea parte din viata lui si stia cum sa se foloseasca de effort si de sudoare ca sa-si linisteasca gandurile.

Mare pacat ca, in cazul lui nu mergea.

Infipse lopata in stratul de paie cu balegar, aruncand incarcatura peste gramada crescanda din roaba.

– Ai tintit intotdeauna bine, zau asa, Murphy, aparu agale Maggie in spatele lui. Zambea, dar ochii ei ii cercetau chipul, in cautare de semen. Iar ceea ce gasi ii franse inima.

– De ce nu lucrezi?intreba el fara sa se intrerupa sau s-o priveasca. Iti aud cuptorul.

– Ajung eu si acolo.

Se aproapie, rezemandu-si o man ape usa deschisa a unei boxe.

– Ieri n-am trecut fiindca ma gandeam ca poate vrei putin timp sa rasufli. Asa ca am asteptat pana azi dimineata. Shannon arata jalnic cand s-a intors, dupa intalnirea voastra de ieri.

– Mi-am dat toata silinta s-o linistesc, raspunse el muscand cuvintele, inainte de a merge cu lopata la boxa urmatoare.

– Si cu linistea ta cum ramane? Ii puse Maggie man ape spate, lasand-o acolo in ciuda smuciturii lui nervoase.imi dau seama ca tii la ea si nu support gandul ca esti atat de necajit.

- Atunci mai bine pleaca, planuiesc sa raman asa. Da-te dracu-napoi, o sa-ti sara balegaru-n fata.

In schimb, Maggie inhata coada lopetii, luptandu-se furioasa un moment sa i-o smulga.

- Perfect.

Ii dadu drumul, scuturandu-si mainile.

- Poti continua sa iei la lopata cat rahat iti convine, da' cu mine ai sa stai de vorba.
- N-am chef de musafiri.
- Si de cand sunt eu musafira?
- La naiba, Maggie, da-te odata, se rasuci Murphy spre ea, cu enervarea scaparandu-I in ochi. N-am nevoie de mila ta, n-am nevoie de compatimirea ta si n-am nevoie de nici un sfat imputit.

Maggie stranse pumnii, proptindu-si-I in solduri, pentru a riposte cu aceleasi arme:

- Daca-ti inchipui ca poti scapa de mine cu vorbe spurcate si temperament si mai spurcat, te inseli, baiete.

Bineinteles ca nu putea si, intrucat nu-I folosea la nimic, Murphy facu un effort sa-si inabuse furia.

- Iarta-ma, Maggie Mae. Nu trebuia sa ma iau de tine. Am nevoie sa fiu lasat putin singur.
- Murphy...

Avea sa-l doboare daca n-o alunga, si repede.

- Nu poti spune ca nu-s recunoscator c-ai venit si vrei sa ma ajuti. Nu sunt gata pentru asa ceva. Trebuie sa-mi ling ranile singur. Poarta-te ca o prietena, iubito, si lasa-ma-n pace.

Dezumflata, Maggie facu singurul lucru la care se pricepea, lipindu-si obrazul de al lui:

- Vei veni sa vorbesti cu mine cand ai sa poti?
- Sigur ca da. Acum pleaca, valea. Am multa treaba pe ziua de azi.
- Cand ramase singur, Murphy infipse lopata in paie si injura incet, murder, pana I se terminara cuvintele.

● **

Munci ca un posedat pana la apusul soarelui, dupa care se ridicadin nou, odata cu rasaritul acestuia, pentru a relua procesul. Pana si muschii lui tonifiati il dureau, la vremea cand se aseza, cu un sandwich rece si o sticla de bere.

Se gandea deja la culcare, desi era abia opt, cand usa din spate se dadu de perete. Intrara Rogan si Gray, urmati cu incantare de Con.

- Suntem in misiune, Murphy, il plesni Gray pe spinare, dupa care se intoarse spre dulapuri.
- Misiune, vezi dumneata.

Instinctiv, scarpina urechile lui Con, cand cainele isi rezema capul pe genunchii lui.

- De ce natura?
- Ni s-a ordonat sa-ti alungam norii, puse Rogan o sticla pe buffet, rupandu-I sigiliul. Nici unul dintre noi n-are voie sa se intoarca acasa pana nu n-am indeplinit-o.
- Brie si Maggie iti discuta de doua zile soarta, adauga si Grey.
- Nu e nevoie, si nici de asta. Tocmai ma culcam.
- Nu poti, ca irlandez, sa le intorci spatele unor prieteni si unei sticle de Jamison's.

Gray tranti pe masa trei pahare, unul dupa altul.

- Deci, e vorba san e imbatam, asa-i? privi Murphy sticla. La asta nu se gandise.
- Femeile n-au fost in stare sa intoarca vantul, turna Rogan trei portii inimoase. Deci, au hotarat ca e o treaba barbatesca.

Se aseza comod la masa, raducand paharul:

- Slainte.

Murphy isi scarpina barbia, sufland zgomotos.

- Ce futu-I mama ma-sii.

Dadu pe gat primul pahar, strambandu-se, inainte de a-l tranti sa-I fie umplut din nou.

- N-ati adus decat o sticla?

Razand, Gray mai turna un rand.

● * *

Cand sticla se golise pe jumatate, Murphy se simtea mai inmuiat. Un remediu temporar, stia, si prostesc. Dar se simtea exact ca un prost.

- Tre' sa-ti zic.

Deja cam impleticit, Gray se tranti pe spatul scaunului, pufning dintr0un trabuc oferit de Rogan.

- Io nu pot sa ma-mbat.
- Ba poti, isi studie Rogan jarul propriei havane. Te-am vazut.
- N-ai putut sa vezi nimica. Erai prea beat.

Gasind ideea minunat de comica, Gray se apleca din nou inainte, aproape cazand cu scaun cu tot.

- Da' ce vreau eu sa zic, nu pot s-ajung asa de manga de sa nu pot face-amor cu nevasta-mea la noapte. A, mersi.
- Lua p[aharul pe care Murphy i-l umpluse din nou, gesticuland cu el:
- Recuperez timpul pierdut.

Teribil de serios, isi rezema cotul pe masa.

- Stiti cat timp nu poti cand femeia e bortoasa?
- Eu,da, dadu Rogan din cap, intelepteste. Pot zice ca stiu foarte exact.
- Si nu le deranjeaza prea mult. Ele...gesticulagrandilocvent Gray...clocesc. Asa ca recuperez timpu' si nu ma-mbat.
- Prea tarziu, murmura Murphy, incrunandu-se in pahar.
- Crezi ca nu stim care-I problema cu tine? Ii dadu Gray un pumn amical pe umar. Ti s-a sculat.

Pufnind in ras, Murphy mai dadu pe gat o dusca.

- De-ar fi atat de simplu.
- Mhm.

Cu un oftat suierator, Gray reveni la trabuc.

- Cand te-au inhatat, te-au inhatat. Nu c-asa-I, Sweeney?
- Adevarul gol-golut. Acuma picteaza o furtuna, sa stii.

Murphy il privi ca o bufnita:

- Jalea mea, castigul tau?

Rogan se multumi sa ranjeasca:

- O prezentam la prima expozitie din toamna. Ea nu stie, da' ne descurcam noi. Stii ca s-a luat de piept cu Maeve Concannon?
- Cum adica?

Preferand tigarile sale in locul trabucelor lui Rogan, Murphy isi aprinse una.

- S-au ciorovait?
- Nu tocmai. Shannon doar s-a protapit in fata ei si i-a zis ce-avea pe suflet. Cand a terminat, Maeve a zis ca-I o fata cu cap, dupa care a intrat in han sa vada fetita sip e tanarul Liam.

– Chiar asa a fost?

Coplesit de admiratie si dragoste, Murphy mai bau in pahar..

– Isuse, e o figura, nu? Shannon Bodine, tare de cap si slaba de inima. Poate merg sa-I zic chiar acum.

Se impinse in picioare, constitutia fiindu-I destul de tare pentru a-l impiedica sa se clatine.

– Poate fac un drum pan-acolo, o iau si-o aduc aici unde-I e locul.

– Pot sa ma uit si eu? Vru sa stie Gray.

– Nu.

Oftand greu, Murphy se lasa sa cada la loc pe scaun.

– Nu, i-am promis ca n-o fac. N-ar putea suferi una ca asta.

Lua sticla si-si umplu din nou paharul, pana cand whiskey-ul dadu sa se reverse.

– Dimineata o sa am capul cat o banita, asta-I adevarul. Da' merita.

Bau cu sete.

– Ca sa-mi impartasesc durerea cu doi dintre cei mai minunati prieteni pe care i-a daruit Dumnezeu unui om.

– Pe bune. Sa bem pentru asta, Rogan.

– Eu ma gandeam ca ar fi mai intelept sa recuperez timpul ala de care ziceam mai adineaori... ca peste sapte luni il pierd.

Gray se apleca spre Murphy, conspirativ:

– Tipul asta are o minte ascutita, de te sperie.

– V-as fi recunoscator daca ati inceta sa mai vorbiti de femei luate-n pat. Eu sufar, aicea.

– Ce nesimtire din partea noastra, fu Rogan de accord. Nu-I nevoie sa vorbim despre femei. Am auzit cumvaca iapa ta murga e bortoasa?

– Ia ia, ridica Gray o mana. Iapa, femeie. Femela.

– Al naibii sa fiu daca n-ai dreptate.

Indatoritor, Rogan cauta un alt subiect..

– Azi ne-a venit o sculptura de soi, de la un artist din Comitatul Mayo. A folosit marmura de Conemarra, si-I o opera minunata. Un nud.

– Caca-m-as, Rogan, iar incepi.

Dezgustul exasperate al lui Grayson il facu pe Murphy sa izbucneasca in hohote de ras.

Fiind prieteni generosi, cand sticla se goli, il turnaraep Murphy in pat si se despartira, multumiti ca-si indeplinisera misiunea.

S- * *

Ii era greu sa stea departe de ea. Chiar cu toate cerintele fermei, Murphy avea dificultati sa-si duca zilele si noptile, stiind ca Shannon era doar dincolo de camp. Si atat de inaccesibila pentru el. Il mai ajuta gandul ca o facea pentru binele ei.

Nimic nu alina sufletul mai bine ca martirajul.

Prietenii bine intentionati nu-I erau de nici un folos. La o saptamana dup ace o privies plecand, intra in curtea din spate a Briannei si o vazu pe Shannon la sevalet. Purta bluza groasa din colegiu, patata si manjita cu vopsele, si o pereche de jeansi labartati, rupti in genunchi.

Gasi ca arata ca un inger,

Cu ochii ingustati, batandu-se peste buze cu varful pensulei, Shannon isi studia opera. Murphy cunoscu momentul cand ii simti prezenta, dupa schimbarea din ochi si miscarea atenta a coborarii pensulei, inainte de a intoarce capul.

Nu vorbi. Stia ca I s-ar fi impiedicat limba. Dupa un moment stanjenit, se apropie si-I privi atent tabloul.

Reprezenta hanul, vazut din spate, cu pietraria sa frumoasa si ferestrele deschise. Gradinile Briannei erau adevarea suvoaie de culori si forme. Usa bucatariei statea larg deschisa, in semn de bun venit.

Shannon isi dori sa nu fi pus pensula deoparte, si lua o cupa, mai mult ca sa-si ocupe mainile, decat pentru a se ocupa de tablou.

- Ei, ce parere ai?
- E dragut.

Alte cuvinte nu-I veneau in cap.

- Pare terminat.
- Este. De adineaori.
- Ei, isi muta el dintr-o mana in alta cofrajele de oua pe care le adusese. E dragut.

Shannon se intoarse, mosmondind cu tuburile si pensulele de pe micul stativ pe care i-l mesterise Gray.

- Cred ca ai fost ocupat.
- Am fost, da.

Cand Shannon ridica ochii, privindu-l in fata, avu impresia ca-I iese creierul din priza.

- Ocupat.

Furios pe sine insusi, isi privi incrunat cofrajele.

- Oua, murmura el. Brianna a cerut oua. A zis ca-I trebuie.
- Aha.

La radul ei, Shannon privi cofrajele.

- Vad.

De la punctual ei de observatii din coltul interior al ferestrei bucatariei, Brianna isi dadu ochi peste cap.

- Uita-te la ei, aia doi. Se poarta ca niste talambi.

Intrucat aratau atat de jalnic, isi schimba marele plan de a-I lasa singuri si se grabi spre usa.

- A, iata-te, Murphy, si mi-ai adus si ouale. Dumnezeu sa te binecuvinteze. Intra sa gusti din strudelul asta pe care tocmai l-am facut.
- Eu trebuie sa...

Brianna, insa, se si grabise sa reintre in bucatarie, lasandu-l cu privirea aiurita spre usa. Mutandu-si din nou cofrajele, se uita la Shannon.

- Eu am, aa...

La naiba cu mintea asta ingalata, isi spuse.

- Ce-ar fi sa le duci tu, ca eu sa-mi vad de drum.
- Murphy.

Trebuia sa inceteze, isi spuse Shannon si sonda terenul, punandu-I o 115ractic brat. Murphy deveni teapan, lucru pentru care nu l-ar fi putut condamna.

- N-ai mai trecut pe aici de-o saptamana si stiu ca obisnuiai sa-I vizitezi pe Brianna sip e Gray des si fara probleme.

Murphy ii privi mana, apoi din nou fata.

- M-am gandit ca e mai bine sa stau deoparte.
- Imi pare rau. Nu vreau sa gandesti asa. Credeam ca am ramas prieteni.

Ochii lui ramasera atinti spre ea.

- N-ai mai iesit la camp.

- Nu, n-am mai iesit. M-am gandit ca e mai bine ca eu sa stau deoparte, si-mi pare rau si pentru asta.

Voia sa-I spuna ca-I fusese dor de el, si se temea.

- Esti suparat pe mine?
- Mai mult pe mine.

Se reculese. Ochii ei, isi spuse el, si rugamintea calma dintr-insii, ar fi inmuia orice barbat.

- Vrei putin strudel?

Pe fata lui Shannon se lati incet un suras.

- Mda. Vreau.
- Cand intrara, Brianna inceta sa-si mai tina resperatia.
- Iti multumesc pentru oua, Murphy.

Rdevenind agitate, ii lua de maini cofrajele si le duse la frigider.

- Aveam nevoie de ele pentru o mancare pe cre am s-o fac pentru ceili.. ai vazut tabloul lui Shannon? E superb, nu-I asa?
- Este.

Urphy isi scoase sapca, agatand-o de un cui.

- Strudelul asta e dupa o reteta pe care mi-a dat-o o nemtoaica, saptamana trecuta cand a fost aici. O mai tii minte, Shannon, pe doamna Metz? Cea cu voce Sonora.
- Comandanta trupelor de soc, zambi Shannon. Dimineata, isi alinia cei trei copii pentru inspectie – 116ract barbatu-sau.
- Si erau c scosi din cutie, mana la unu. Sa-mi spui daca strudelul e atat de bun pe cat afirma ea.

Rianna tocmai stangea vasele, cand suna telefonul. Shannon intinse mana dupa receptorul aparatului de pe perete

- Raspund eu. Blackthorn.

Zita un moment, inaltand sprancenele a surpriza.

- Tod? Da, eu sunt.

Rase.

- N-am accent irlandez.

Ncapabil sa nu-si rasfranga buza, Murphy se aseza la masa.

- Tod, bombani el, in timp ce Brianna ii punea strudelul in fata. Suna mai mult a insecta decat a nume.
- St, ordona Brianna, batandu-l pe brat.
- E frumos, continua Shannon. Foarte asemanator cu decorurile din "Eroul local". Mai tii minte? Cu Burt Lancaster.

Hicoti din nou.

- Exact. Ei, ma plimb mult, si mananc la fel de mult. Si pictez.
- Atata plictiseala, hmm? Intreba Tod si cu vaga compatimire.
- Nu, I se increti ei fruntea. Deloc.
- Nu pare genul tau de activitate. Oricum, cand te-ntorci?

Hannon apuca intre degete cablul spiralat al telefonului, incepand sa-l raseasca.

- Nu-s sigura. Peste vreo doua saptamani, probabil.
- Hristoase, Shan, esti deja de o luna acolo.
- Degetele ei framantau firul, rasucindu-l tot mai strans. Curios, nu I se paruse o luna.
- Implinesc trei saptamani.

Si auzi tonul defensive si se enerva.

- Restul e pe banii mei. Pe-acolo cum stau lucrurile?

- Stii cum stau. Balamucul obisnuit, de cand am impuscat comanda Gulfstream. Esti fata de aur, Shan. Doua gauri importante la curea, in cele sase luni dintre Gulfstream si Titus.

Itase de Titus si se incrunta, gandindu-se la conceptia si grafica pe care le propusese pentru a ajuta la vinderea cauciucurilor.

- Gulfstream e al tau.
- Da, sigur, dar stabii stiu cine a fost cu ideea. Ascuta, sa nu crezi ca-mi arog creditul pentru munca ta.
- Nu, fireste ca nu.
- Oricum, m-am gandit sa te-anunt ca ai de sus sunt incantati, dar departamentul 117ractic incepe sa simta stramtoarea de toamna, iar campanile de Craciun au inceput. Avem mare nevoie de tine inapoi.

Shannon isi simti usoara pulsatie din tampla, avertismentul ca se cocea o migrena pe baza de tensiune.

- Am de rezolvat unele probleme, Tod. Probleme personale..
- Ai trecut printr-o perioada grea. Eu te cunosc, Shannon, ai sa te pui din nou pe picioare. Si mi-e dor de tine. Stiu ca situatia era cam incordata intre noi cand ai plecat si nici eu n-am fost atat de intelegator pe cat ar fi trebuit sa fii, n-am fost prea sensibil fata de sentimentele tale. Cred ca putem sta de vorba, ca sa revenim la normal.
- Te-ai uitat la “Oprah”?
- Haide, Shan. Mai stai vreo doua zile, apoi da-mi un telefon. Spune-mi numarul zborului sic and crezi ca aterizeaza. Vin sa te iau de la aeroport si-o san e-asezam cu o sticla de vin, san e lamurim.
- Te mai sun eu, Tod. Multumesc ca m-ai cautat.
- Nu astepta prea mult. Stabii au o memorie colectiva scurta.
- Am sa tin minte. Pa.

Inchise, descoperind ca tot cablul I se incurcase printre degete. Se concentra sa-l indrepte la loc, cu meticulozitate.

- De la New York era, apuse, fara sa se intoarca. Un coleg de serviciu.

Inainte de a se rasuci, se asigura ca avea pe fata un zambet luminos.

- Deci, cum e strudelul?
- Hai sa vezi.

Brianna ii turna lui Shannon un ceai, langa prajitura. Prima sa pornire instinctive era aceea de a o consola. Isi stapani tendinta, bazandu-se pe Murphy in sensul asta.

- Cred ca aud copilul, spuse, iesind grabita pe usa despartitoare.

Lui Shannon ii pierise toata pofta de mancare. Privi fara viata spre strudel si trecu direct la ceai.

- Of, Doamne, la birou e un dezastru.
- Te vrea inapoi.

Cand ochii lui Shannon se ridicara spre el, Murphy inclina capul:

- Tod asta te vrea inapoi.
- Se ocupa de niste comenzi in lipsa mea. E mult de lucru in plus.
- Te vrea inapoi, insista Murphy, iar Shannon incepu sa infinga furculita in strudel.
- A mentionat-o – intr-un mod neimplicat. Avuseseram o discutie incordata inainte sa plec.
- O discutie, repeta Murphy. O discutie incordata. Te referi la o cearta?
- Nu, zambi Shannon putin. Tod nu se cearta. Dezbate, continua ea, meditative. Dezbate. E foarte civilizat.
- Iar adineaori a dezbatut, intr-un mod civilizat? De-asta esti intoarsa pe dos?
- Nu, ma punea in tema cu cele de la serviciu. Si nu-s intoarsa pe dos.

Murphy isi puse mainile peste mainile ei nelinistite, potolindu-le, pana cand Shannon il privi din nou.

- Mi-ai cerut sa-ti fiu prieten. Incerc.
- Sunt derutata in unele privinte, in mai multe privinte, spuse ea incet. De obicei, nu-mi ia atata timp ca sa descopar ce vreau si cum sa obtin. Ma pricep la analize. Si la punctele de vedere ma pricep. La fel ca tatal meu. Putea intotdeauna sa focalizeze asupra punctului essential. Il admiram pentru asta, de la el am invatat-o.

Nerabdatoare, isi smulse mainile de sub ale lui Murphy.

- Imi pusesem totul in ordine, si dadea rezultate. Postul la firma potrivita, apartamentul in centru, garderoba de mare putere, colactia de arta, mica dar de bun gust. Apartenenta la clubul de sanatate ideal. O relatie fara obligatii cu un barbat atractiv, realizat, care-mi impartasa interesele. Si deodata, totul s-a destramat, si ma oboseste atat de multcand ma gandesc sa dreg lucrurile.
- Asta vrei sa faci? Trebuie s-o faci?
- N-o pot amana la nesfarsit. Telefonul asta mi-a amintit ca am lasat totul in voia sortie. Trebuie sa am un teren solid sub picioare, Murphy. Altfel, nu functionez bine.

Vocea I se franse, si-si apasa 118ractic buze.

- Inca ma doare atat de mult, inca ma mai doare sa ma gandesc la parintii mei. Sa stiu ca n-am sa-I mai vad niciodata. Nici n-am reusit sa-mi iau ramas bun. N-am ajuns sa-mi iau ramas bun de la nici unul dintre ei.

Fara o vorba, Murphy se ridic si veni spre ea, dar nu facu altceva decat s-o ridice in picioare pentru a o imbratisa. In tacerea lui se simtea o intelegere atat de perfecta, atat de elementara, incat pustia toul. Shannon putea sa planga, stiind ca lacrimile aveau sa-I cad ape un umar ce n-avea sa se indeparteze niciodata de ea.

- Imi spun mereu ca am lasat totul in urma, reusi ea sa ingaime. Si deodata, iarasi se furiseaza si-mi strange inima.
- Nu ti-ai ingadiut sa elimini totul prin plans. Da-I drumul, iubito. Ai sa te simti mai bine.

Il sfasiau, fiecare suspin cutremuratsi faptul de a sti ca nu putea face mai mult decat sa-I stea alaturi.

- Ii vreau inapoi.
- Stiu, iubito. Stiu ca-I vrei.
- De ce trebuie oamenii sa se duca, Murphy? De ce trebuie san e paraseasca oamenii pe care ii iubim si de care avem atata nevoie?
- Nu pleaca, nu de tot. inca ii mai ai inlauntrul tau, si de-acolo nu poti sa-I pierzi. N-o auzi uneori pe mama ta vorbindu-ti, sau pe tatal tau amintindu-ti de vreun lucru pe care l-ati facut impreuna?

Obosita si indurerata de atata plans, Shannon isi intoarse obrazul umed, pentru a si-l putea odihni pe pieptul lui. o prostie, isi dadu ea seama. Ce prostie, sa creada ca era atat de puternicaincat sa-si retina lacrimile in loc de a le da drumul.

- Da, I se curbara buzele intr-un zambet apos. Uneori imi apar imagini ale lucrurilor pe care le-am facut impreuna.pana si ale celor mai banale, ca micul dejun.
- Deci, n-au plecat de tot, nu-I asa?

Shannon inchise ochii, incurajata de bataile statornice ale inimii lui Murphy sub urechea ei.

- Chiar inainte de slujba, slujba funerara a mamei mele, preotul a stat jos impreuna cu mine. Era foarte bland, intelegator, si trecuseram doar cateva luni de cand il ingropaseram pe tatal meu. Totusi, imi spunea textul standard – viata vesnica, mantuireasi eternal rasplata pe care o culegeau perintii mei pentru ca fusesera catolici devotati si oameni buni, iubitori.

Se indesa in el oentru ultima oara, ca sa se linisteasca, apoi se retrase.

- Ar fi trebuit sa ma consoleze si, poate a si reusit putin. Ceea ce ai spus tu ma ajuta mult mai mult.
- Credinta e un soi de aducere aminte, Shannon. Trebuie sa-ti pretuiesti amintirile, sa nu te lasi ranita de ele.

Ii sterse de pe obraz o lacrima, cu dosul degetului mare.

- Acum te simti mai bine? Raman cu tine, daca vrei, sau ti-o aduc pe Brie.
- Nu mi-e bine. Multumesc.

Murphy ii ridica barbia si o saruta pe frunta.

- Atunci stai jos si beati ceaiul. Si nu-ti incarca minte cu New York pana nu esti gata. Un sfat bun.

Isi trase nasul, iar Murphy scoase basmaua din buzunar.

- Sulfa-ti nasul.

Shannon rase putin si se conforma.

- Ma bucur ca ai venit, Murphy. Sa nu ne mai ocolesti.
- Voi fi pe-aproape.

Stiind ca acum Shannon avea nevoie de timp pentru tine insasi, se intoarse sa-si ia sapca din cui.

- Vei mai veni curand pe camp? Imi place sa te vad pictand acolo, in lumina soarelui.
- Da, voi veni pe camp. Murphy...

Lasa fraza in aer, nefiind sigura cum sa formuleze intrebarea, nici de ce era atat de important sa i-o puna.

- Lasa.

Murphy se opri in usa.

- Ce e? e intotdeauna mai practic spui ce-ai in minte, decat sa lasi sa-ti dea tarcoale pe acolo.

Exact tarcoale dadea.

- Ma intrebam. Daca am fi fost...prieteni cand era mama bolnava si eu as fi plecat sa am grija de ea. Sa stau cu ea. Cand a murit, daca ti-as fi spus ca preferam sa rezolv singura totul, mi-ai fi respectat dorinta? Ai fi stat la distanta?
- Nu, fireste ca nu.

Nedimerit, isi puse sapca in cap.

- E o intrebare absurda. Un prieten nu sta la distanta de o fata care suferе.
- Asta credeam si eu, murmura ea, dupa care il privi sufficient de mult, sufficient de patrunzator, ca sa-l faca sa-si frece dosul mainii de Barbie, in cautare de firmituri.
- Ce?
- Nimic. Eram...

Ridicand ceasca, Shannon radea de amandoi:

- Cu mintile duse.
- Mai nedumerit ca oricand, Murphy ii returna zambetul.
- Atunci ne mai vedem. O sa, aa, vii la ceili, nu-I asa?
- Nici nu ma gandesc sa-l pierd.

Capitolul 15

Muzica navalea din casa fermei, cand Shannon sosi impreuna cu Brianna si familia ei. Venisera cu masina, caci Brianna pregatise prea multa mancare ca s-o poata aduce toti trei pe jos, cu copil cu tot.

Prima surpriza a lui Shannon pe seara aceea a constat in numarul de autovehicule de pe drum. Rotile ridicate pe marginea cu iarbalasau doar atata loccat sa se poata strecura pe langa ele o alta masina, cu un sofer foarte curajos sau necugetat.

- Dupa cum se-arata, are casa plina, comenta Shannon in timp ce incepeau sa descarce platourile si castroanele Briannei.
- A, masinile si camioanele sunt numai ale acelora care locuiesc prea departe ca sa vina pe jos. Majoritatea vin per pedes la un ceili. Gray, nu inclina oala aia. O sa versi borsul.
- N-as inclina-o daca as avea trei maini.
- E artagos, ii spuse Brianna lui Shannon, fiindca editorii i-au mai adaugat un oras pe lista turneului.

Nu-si putea ascunde prea bine infumurarea din voce.

- Au fost timpuri cand omul asta abia astepta s-o ia creanga.
- Timpurile se schimba, si daca ai veni 120ract cu mine...
- Stii ca nu pot parasi hanul trei saptamani incheiate, in timpul verii. Acuma, haide.

In pofida greutatilor pe care le duceau amandoi, Brianna se apleca sa-l sarute.

- Asta seara nu te agita pe chestia asta. A, uite, e Kate.

Porni grabita inainte, cu strigatul de salut plutind in aer.

- Poti oricand sa contramandezi turneul, spuse Shannon printre dinti in timp ce o urma, impreuna cu Gray.
- Asta spune-i-o ei. "N-ai sa-ti neglijezi responsabilitatile fata de munca din cauza mea, Grayson Thane. Cand te-ntorci, ma vei gasi exact acolo unde m-ai lasat."
- Ma rog.

Shannon l-ar fi batut pe obraz, daca n-ar fi avut mainile ocupate.

- Acolo o vei gasi. Inveseleste-te, Gray. Daca am vazut vreodata-n viata mea care are totul, tu esti acela.
- Mda, I se mai restabili lui putin moralul. E adevarat. Dar imi va fi greu sa gandesc la fel cand voi dormi singura la Cleveland, in iulie viitor.
- Suferind in pofida room service-ului. Cu filme in camera si adulatia fanilor.
- Ma taca-ti gura, Bodine, ii dadu el un ghiont, expediind-o pe usa.

Nu-si daduse seama ca existau ata de multi oameni in intreg comitatul. Casa era arhiplina, insufletita de vocile lor, aglomerata de miscari. Inainte de a fi facut zece pasi pe hol, fu prezentata unei duzini de invitati si salutata de mult mai multi pe care-I cunoscuse deja.

Din salon, unde cativa dansau, se auzea muzica de flaute si viori. Farfuriile cu mancare erau pline cu varf, tinute in echilibru pe genunchii ce tropaiau cu entuziasm in ritmul muzicii. Paharele erau ridicate sau predate in mainile ce le asteptau.

Si mai multi oameni se inghesuiau in bucatarie, unde platourile si bolurile erau insirate unul langa altul pe buffet si masa din mijloc. Brianna era acolo, deja cu mainile goale, in timp ce fetita trecea de la unul la altul, dezmiertata.

- A, uite-o pe Shannon, radie Brianna, incepand sa-I preia vasele din brate. N-ai fost niciodata la un ceili. In mod traditional, muzica se canta la bucatarie, dar n-avem loc. O putem auzi totusi. O cunosti pe Diedre O'Malley.
- Da, buna.
- Ia-ti o farfurie, fetito, ordona Diedre. Pana nu-ti lasa hoarda asta numai firmiturile. Ia sa le luam noi pe-astea, Grayson.
- Ti le dau pe-o bere.
- Se rezolva, chicoti femeia, luandu-I platourile. Avem destula, afar ape prispa.
- Shannon?

- Sigur, zambi ea, cand gray iese pe usa sa aduca sticlele. Se pare ca-n seara asta carciuma nu prea face vanzare, doamna O'Malley.
- Nu, intr-adevar. Am inchis-o. un ceili la Murphy aduce tot satul. A, Alice, tocmai de baiatul tau vorbeam.

Cu sticla primita de la Gray in drum spre buze, Shannon se intoarse sa vada intrand in bucatarie o femeie svelte, cu par castaniu ondulat usor. Avea ochii lui Murphy si surusul lui iute.

- I-au indesat o scripca in maini, asa ca un timp n-o sa mai plece din salon.

Avea voce melodioasa, cu o unda de ras.

- Ma gandeam sa-I umplu o farfurie, Dee, in caz ca-si gaseste un moment ca sa manance.

Intinse mana dupa farfuria respectiva, dupa care zambetul ii deveni mai luminos.

- Brie, nu te-am vazut acolo. Unde ti-e ingerasul?
- Chiar aici, doamna Brennan.

Cu un ramjet tantos, Gray se aproapeie s-o sarute.

- Piei din ochii mei. Diavol, mai bine zis. Unde-I copilasul?
- Nancy Feeney si tanara Mary Kate au ascuns-o undeva, raspunse Diedre, descoperind mancarurile pe care le adusesese Brianna. Va trebui sa le gasesti si apoi sa te bati cu ele ca s-o obtii.
- Asa am sa si fac. Ah, ia ascultati-l pe baiatul ala cum canta.

Ochii I se luminara de mandrie.

- Are darul lui Dumnezeu in maini.
- Ma bucur ca ati venit aici din Cork, doamna Brennan, incepu Brianna. N-ati cunoscut-o pe Shannon. E... prietena mea din America.
- N-am cunoscut-o, nu.

Mandria stralucitoare I se transforma in prudenta si curiozitate. Vocea nu I se raci tocmai, dar dobandi o nuanta formala.

- Incantata de cunostinta, Shannon Bodine.

Ii intinse mana.

Shannon se pomeni stergandu-si palma de pantaloni inainte de a i-o strange.

- Ma bucur sa va cunosc, doamna Brennan.

Si altceva?

- Murphy va mosteneste.
- Multumesc. Este, cu siguranta, un baiat chips. Si, locuiesti in New York City si traiesti din desen?
- Da.

Cumplit de stingherita, trase o dusca de bere. Cand Maggie intra zgomotos pe usa din spate, lui Shannon in veni sa-I sarute picioarele.

- Am intarziat, anunta Maggie. Iar Rogan moare sa le spuna tuturor ca eu am fost de vina, asa c-o spun inaintea lui. am avut de terminat niste treburi.

Tranti pe masa un castron, apoi il lasa pe Liam jos s-o ia la sanatoasa.

- Si-s lihnita de foame.

Inhata de pe o farfurie una dintre ciupercile umplute ale Briannei si o devora imediat.

- Doamna Brennan, exact pe dumneavoastra va cautam.

Toata formalitatea batoasa se topi de pe fata lui Alice, cand ocoli grabita mama s-o imbratiseze pe Maggie.

- Doamne, la fel erai si in copilarie, mereu zgomotoasa cat sase tobe.
- O sa va para rau c-ati spus asta, cand va void a cadoul. Vino-ncoace, Rogan.
- Omul are dreptul sa se opreasca sis a ia o bere.

Cu sticla in mana, Rogan se manevra pe sine si pachetul pe care-l aducea, intrand pe usa.

Intrarea lui starni noi saluturi si sporovaieli. Gasind o ocazie perfecta de evadare, Shannon incepu sa se strecoare spre hol.

- Ba nici sa nu te gandesti, laso, ii taie Gray calea, amuzat. O cuprinse cu bratul, intr-un gest de afectiune ferm ca o pereche de catusi.
- Mai scuteste-ma, Gray.
- Nici o sansa.

Blocata, o privi pe Alice cum scotea cu grija hartia cafenie de pe tablou. In timp ce oamenii se buluceau in jur, se auzira exclamatii de surprizasi admiratie.

- O, asta-I el, in carne si oase, murmura Alice. Exact asa isi tine capul, vedeti? Si cum sta. niciodata n-am primit un dar mai minunat, Maggie, asta-I adevarul. Nici nu-ti pot multumi destul pentru ca mi l-ai daruit, si ca l-ai pictat.
- Imi puteti multumi ca vi l-am dat. Dar de pictat, l-a pictat Shannon.

Toate capetele din incapere se intoarsera in aceeasi directie, masurand-o cu privirea.

- Mare talent mai ai, spuse Alice dupa un moment, cu vocea redevenindu-I melodioasa. Si inima de a-ti vedea limpede subiectul. Sunt foarte mandra ca l-am primit.

Inainte ca Shannon sa se fi putut gandi la un raspuns, o femeie scunda, cu parul negru, navali din hol.

- Mami, nici n-ai sa ghicesti cine... Ce-I asta?

Zarind 122ractic, isi croi drum cu coatele spre ea.

- Ei, da-I Murphy cu caii lui.
- Shannon Bodine l-a pictat, o informa Alice.
- Zau?

Cu ochii stralucitori si curiosi, femeia se intoarse sa scruteze incaperea. Avu nevoie doar de cateva secunde ca s-o depisteze pe Shannon.

- Ei, eu sunt Kate, sora lui, si ma bucur sa te cunosc. Esti prima pe care-a curtat-o vreodata.

Shannon se inmuie putin, sprijinita de bratul lui Gray.

- Nu e...noi nu... Murphy a exagerat, se decise eain timp ce o studiau mai multe perechi de ochi. Suntem prieteni.
- E intelept sa fi-ti prieteni cand ti se face curte, fu Kate de accord. Crezi ca i-ai putea desena vreodata pe copiii mei? Maggie nu vrea.
- Eu sunt artista in sticla, ii aminti Maggie, continuand sa-si umple farfuria. Si va trebui s-o abordezi prin intermediul lui Rogan. El e managerul.
- Inca n-am semnat contractul, intervine grabita Shannon. Nici macar n-am...
- Poate-I desenezi inainte de a incheia contractul cu el, o intrerupse Kate. Pot sa-I adun sis a ti-I aduc cand vrei.
- Nu mai bate femeia la cap, o opri ponderata Alice. Si ce navalisesi aici sa-mi spui?
- Sa-ti spun?

Un moment, de pe fata lui Kate se sterse orice expresie, apoi ochii I se limpezira.

- A, nici n-ai sa ghicesti cine a intrat pe usa. Maeve Concannon, spuse tot ea, inainte de a-si da cineva cu presupusul. In marime naturala.
- Cum, dar Maeve n-am mai fost lla un ceili de douazeci de ani! Exclama Diedre. Ba chiar mai mult, cred.
- Ei bine, a venit, cu Lottie cu tot.

Brianna si Maggie se uitara una la alta, amutite, dupa care se animara rapid, ca una singura.

- Mai bine-am merge sa vedem daca vrea ceva de mancare, explica Brianna.

- Mai bine-am merge sa vedem daca nu face prapad prin casa, o corecta Maggie. Ce-ar fi sa vii sit u, Shannon? Data trecuta i-ai facut figura.
- Pai, zau, nu cred ca...

Dar Maggie o insfaca de brat si o tari afara din bucatarie, prin hol.

- Muzica tot mai canta, spuse ea printre dinti. Pe-asta n-a oprit-o.
- Asculta, nu e treaba mea, protesta Shannon. E mama voastra.
- Am sa-ti amintesc propriile tale cuvinte, despre legaturi.
- Caca-m-as, Maggie.

Shannon, inasa, nu avu incotro decat sa scrasneasca din dinti sis a fie propulsata in salon.

- Sfinte Isuse, fura singurele cuvinte pe care le putu rosti Brianna.

Maeve statea asezata cu Liam in poala, batand din picior ritmul muzicii saltarete. O fi avut e fata crunta si gura stransa, dar bataia din picior o dadea de gol.

- Se distreaza.

Maggie avea ochii mari si rotunzi de uimire.

- Ei, pentru numele lui Dumnezeu, se elibera Shannon cu o smucitura iritata. De ce n-ar face-o?
- In veci nu s-a apropiat de locuri unde e muzica, murmura Brianna. Niciodata, din cate-mi amintesc eu.

Cand Lottie pluti alaturi, dansand un joc din Clare in bratele unui vecin, Brianna nu putu decat sa clatine din cap.

- Cum a convins-o Lottie sa vina?

Shannon, inasa, uitase de Maeve. In partea opusa a camerei statea Murphy, cu un sold mai sus si unul mai jos, strangandu-si vioara intre umar si Barbie. Tinea ochii pe jumatate inchisi, astfel ca Shannon in crezu pierdutin muzica pe care o scoteau mainile si degetele lui agile. Apoi ii zambi si-I facu cu ochiul.

- Ce canta?

Violonistul mai era acompaniat de un flautist si un acordeonist.

- Asta reel-up Sfantului Steven, zambi Brianna, simtind cum propriile-I picioare deveneau nelinistite. Ah, ia uita-te la ei cum danseaza.
- E timpul sa faca mai mult decat sa se uite, o inhata Gray pe la spate, invartind-o pana in salon.
- Vai, dar e minunata, comenta Shannon.
- Ar fi fost dansatoare, Brie a noastra, daca stateau altfel lucrurile.

Incruntata, Maggie isi muta privirea de la sora la mama sa. Si poate ca atunci stateau altfel decat incep sa stea acum.

Inspirand adanc, Maggie intra in salon. Dupa un moment de ezitare, isi croi drum printre dansatori si se aseza langa mama sa.

- Asta-I o imagine pe care nu credeau s-o vad vreodata, aparu Alice langa Shannon. Maeve Concannon stand alaturi de fiica ei la un ceili, cu nepotul pe genunchi si batand din picior. Si cat pe-aci sa zambeasca.
- Presupun ca o cunoasteti demult.
- Din copilarie. A facut o mizerie din viata ei si dintr-a lui Tom. Iar fetele astea au suferit. E greu sa te upti pentru iubire. Acum, se pare ca a gasit o oarecare multumire in viata pe care o duce, si in nepotii ei. Ma bucur pentru ea.

O privi pe Shannon cu oarecare amuzament.

- Ar trebui sa-mi cer scuze pentru fiica mea, care te-a pus intr-o situatie neplacuta, in bucatarie. Dintotdeauna a vorbit mai intai si a gandit pe urma.

– Nu, nu face nimic. Era...dezinformata.

Alice isi tuguie buzele la auzul acestui termen.

– Ei, daca n-a facut nici un rau... Iat-o sip e fiica mea Eileen si sotul ei, Jack. Vii sa-I cunosti?

– Sigur.

Ii cunosc, precum sip e celelalte surori ale lui Murphy, pe fratele lui, nepoatele, nepotii si verii. I se invartea capul de-atatea nume, iar inima ii era clatinata de bucuria incontestabila cu care era primita de fiecare data cand I se strangea mana.

Primi o farfurie plina, o bere rece si un scaun langa orchestra, unde Kate incepu sa-I turuie la ureche.

Timpul trecea simplu, neinsemnat, pe sub muzica si caldura. Copiii se poticneau sau zburdau, ori cadeau prada viselor in bratele binevoitoare ale cate unui invitat. Shannon privea barbatii si femeile flirtand in timp ce dansau, iar pe cei prea batrani ca sa mai danseze, bucuranduse de ritual.

Cum avea sa-l picteze? Se intreba. Inculori vii si tipatoare, sau in pasteluri moi, cetoase? S-ar fi potrivit oricare. Acolo domnea surescitarea si energia, se simtea multumirea calma si traditia neintrerupta.

O auzeai in muzica, isi spuse Shannon. Murphy avusese dreptate in sensul asta. Fiecare nota, fiecare voce fermecatoare se inalta in cant, graia despre radacini prea adanci pentru a fi smulse.

O fermeca s-o auda pe batrana doamna Conroy cantand o balada de dragoste neimpartasita, cu o voce voalata care exprima totusi adevarul. Rase impreuna cu ceilalti de cantecele de pahar si chef. Cu mirare si uimire, le vazu pe Brianna si Kate executand un varf-calcai complex si lyric care aduna si mai multi oameni in salon.

Cand muzica se opri, batu din palme pana in se inrosira, dupa care privi spre Murphy, care-si preda vioara.

– Te simti bine? O intreba el.

– Imi place nespunsi fiecare mi8nut, il servi Shannon din farfuria ei. N-ai apucat sa mananci nimic. Asa ca, grabeste-te.

Ii zambi.

– Nu vreau sa te opresti din cantat.

– Se gaseste oricand cineva care sa-mi ia locul.

Totusi, ii lua jumatate din sandwich-ul cu sunca.

– La ce altceva mai stii 124ractice – pe langa vioara si concertina?

– A, putin din una, putin din alta. Am vazut ca mi-ai cunoscut familia.

– Sunt atat de multi. Si toti au impresia ca soarele rasare in ochii lui Murphy.

Chicoti cand il vazu strambandu-se.

– Cred c-ar fi cdazul sa dansam.

Cand Murphy o lua de mana, Shannon clatina din cap:

– Cum le-am mai explicat si altor cativa fermecatori gentlemani, sunt foarte incantata sa assist. Nu, Murphy.

Rase din nou cand el o ridica in picioare.

– Nu ma pricep la asa ceva – jocuri si reels-uri sau cum le-o fi zicand.

– Ba cum sa nu te pricepi, continua el s-o traga neabatul. Dar vor canta un vals, asa cum le-am cerut. Primul dans din viata noastra trebuie sa fie un vals.

Glasul lui fu acela care-I inmuie mana, dupa felul cum indulcise cuvintele.

– N-am valsat in viata mea.

Murphy izbucni in ras, apoi facu ochii mari:

– Glumesti.

- Nu. Nu e un dans raspanit prin cluburile pe care le frecventez eu, asa ca pe-asta-l lasa a treaca.
- Iti arat eu, o cuprinse el cu un brat de talie, schimband priza mainii. Pune-mi pe umar mana cealalta.
- Cunosc pozitia, pasii sunt problema.

Era o noapte prea incantatoare ca sa nu-I faca hatarul. Aplecand capul, incepu sa-I priveasca picioarele.

- Si numaratoarea o stii, cu siguranta, zambi el spre crestetul ei. Deci faci unul, al doilea mai rapid, si al treilea. Iar daca pe ultimul timp impinge putin piciorul dinapoi, luneci pe el. Asa, asta e.

Cand o invarti, Shannon ridica din nou privirea, razand.

- Nu-ti fac iluzii. Invat repede, dar imi place sa exersezi cat mai mult.
- Poti exersa cat vrei. Nu mi-e greu sa te tin in brate.

Ceva fermata inlauntrul ei.

- Nu te uita asa la mine, Murphy.
- N-am incotro cand valsez cu tine.

O purta in trei cercuri largi, fluide ca vinul.

- Cand valsezi, spilul e sa privesti drept in ochii partenerului. Asa nu ametesti cand te invarti.

Ideea de a se concentra asupra unui singur punct o fi avut meritele ei, dar Shannon descoperi ca nu 125ractic punctual il reprezentau ochii aceia albastri.

- Ai genele mai lungi decat surorile tale, murmura ea.
- A fost intotdeauna un motiv de concurenta intre noi.
- Ce ochi minunati.

I se invartea capul la nesfarsit, la fel ca dansul. La limita ametelii, la hotarul viselor.

- Ii vad in somn. Nu pot inceta sa ma gandesc la tine.

Muschii stomacului lui Murphy se raserira ca fierul, inclestandu-se apoi.

- Iubito, eu fac aici toate eforturile sa-mi tin o promisiune.
- Stiu.

Totul se desfasura cu incetinitorul, o plutire, o intorsatura, o nota. Toate culorile si miscarile si glasuri pareau sa se piarda cetos in fundal, pana cand nu mai ramasera decat ei doi si muzica.

- Nu ti-ai incalca niciodata o promisiune, oricare ar fi pretul.
- Nici n-am incalcat vreodata.

Glasul ii era la fel de incordat ca si mana care o 125ractice-a ei.

- Dar ma ispitesti. Imi ceri s-o incalc?
- Nu stiu. De ce esti mereu aici, Murphy, in varful mintii mele?

Inchise ochii, lasandu-si capul sa cad ape umarul lui.

- Nu stiu ce fac - ce simt. Trebuie sa stau jos. Trebuie sa gandesc. Nu pot gandi cand tu ma atingi.

Cu un effort, isi pastra mainile blande, in timp ce otragea inapoi spre scaun. Se lasa pe vine in fata ei.

- Uita-te la mine.

Avea glasul calm, mai scazut decat muzica si rasetele.

- N-am sa ti-o cer din nou, jur ca nu. Nu mandria ma opreste, si nici nu e ea aceea care ma indeamna sa-ti spun ca pasul urmator, oricare ar fi acela, trebuie sa-l faci tu.

Nu, isi spuse Shannon. De onoare era vorba. Un uvant la fel de demodat ca a face curte.

- Nu mai flirta cu fata, se opri Tim sa-l plesneasca tare pe Murphy pe spate.. canta-ne ceva, Murphy.

- Acum sunt ocupat, Tim.
- Ba nu, se eschiva Shannon, gasindu-si puterea de a zambi. Du-te sac anti ceva, Murphy. Nici nu te-am auzit.

Straduindu-se sa se stapaneasca, Murphy isi privi mainile rezemate pe genunchi.

- Ce-ai vrea sa auzi?
- Favoritul tau, isi puse Shannon mana peste a lui, cu un gest atat de scuza, cat si de rugaminte. Cantecul care inseamna cel mai mult pentru tine.
- Bine. Mai tarziu, stam de vorba?
- Mai tarziu.

Ii zambi, in timp ce se ridica, incredintata ca mai tarziu avea sa se simta mai in apele ei.

- Deci, cum gasesti primul ceili din viata ta? Se aseza Brianna alaturi.
- Hmm? O, e grozav. Totul.
- N-am mai avut o petrecere atat de mare si reusita ce cand ne-am casatorit Gray si cu mine, anul trecut. *Bacachs*-ul pe care l-am organizat in noaptea intoarcerii din luna de miere.
- Ce-I ala?
- A, un *Bacachs* e o traditie veche, cand oamenii se deghizeaza si intra in casa dupa caderea intunericului si... O, va canta Murphy.

O stranse de mana:

- Ma intreb ce ne ofera.
- Favoritul lui.
- “Patru campii verzi”, murmura Brianna si simti ca o usturau ochii inca inainte de a fi intonate prima nota.

Nu fu necesar decat acea prima nota pentru ca vocile sa amuteasca. In camera se lasa nemiscarea, pe cand Murphy ridica glasul in acompaniamentul unui singur flaut.

Nu stiuse ca ascundea si asta in el – acea voce de tenor, pura si curate, si sufletul pe care-l punea in ea. Canta o melodia de tristete si speranta, de pierdere si reinnoire. Si tot timpul, cat in casa era liniste ca intr-o biserica, statu cu ochii spre ea.

Era un cantec de dragoste, dar dragoste pentru Irlanda, pentru pamant si pentru familie.

Ascultandu-l, Shannon simti ca acel ceva ce framantase intr-inasa in timpul dansului se urni din nou, mai puternic, mai ferm, mai departe. Sangele incepu sa-I pulseze sub piele, nu atat cu patima, cat cu acceptare. Cu anticipare. Toate barierele pe care si le durase se faramitau si cadeau, fara sunet, sub frumusetea lipsita de effort a cantecului.

Avea lacrimi pe obraji, calde, eliberate de vocea lui Murphy si cuvintele baladei ce frangeau inima. Cand sfarsi, nu se auzira aplauze. Tacerea insemna recunoasterea unei frumuseti simple si marete.

Ochii lui Murphy ramasera indreptati spre ai lui Shannon, in timp ce-I murmura ceva flautistului. O inclinare din cap, si imediat incepu o melodie rapida si vesela. Dansul se porni din nou.

Shannon stiu c Murphy intelesese inainte de a fi facut primul pas spre ea. Il vazu zambindu-i. se ridica si-I lua mana intinsa.

N-o putu scoate din casa prea repede. Prea multi oameni il opreau ca sa-I spuna cate-o vorba. Cand ajunsera afara, Murphy ii simti mana tremurand intr-a lui.

Asa ca se intoarse spre ea:

- Fii sigura.
- Da, sunt sigura. Dar, Murphy, asta nu poate schimba cu nimic situatia. Trebuie sa intelegi...

O saruta, incet si gingas si profound, astfel ca vorbele ii alunecara din nou pe gat. Continuand sa-I tina mana intr-a lui, ocoli casa spre grajduri.

- Aici? Facu Shannon ochii mari, simtind un conflict intre descumpanire si incantare. Nu se poate, sunt atatia oameni...

Murphy constata ca, la urma urmei, era in stare sa rada.

- Pastram rostogolul prin fan pentru alta data, Shannon iubito. Nu iau decat niste paturi.
- Aha.

Se simti ca o proasta, si deloc sigura ca nu era dezamagita.

- Paturi, repeta ea, in timp ce el lua doua de pe sarma unde era agitate la aerisit. Unde mergem?

Murphy le impaturi, si le depuse sub bratsi o lua iarasi de mana.

- Acolo unde-am inceput.

Dansul. Inima incepu sa-I bubuie din nou.

- Eu... poti sa pleci asa?
- Toti oamenii aia sunt la tine in casa.
- Nu cred ca ne vor observa lipsa.

Oprindu-se o privi.

- Te intereseaza daca ne-o observa?
- Nu, scutura ea din cap o data, repede. Nu, nu-mi pasa.

Iesira pe camp, sub suvoitul de lumina a lunii.

- Iti place sa numeri stele? O intreba el.
- Nu stiu.

Instinctiv, privi spre cerul spuzit cu ele.

- Nu cred ca le-am numarat vreodata.
- Nu le poti termina nicicand, ridic el la buze mainile lor impreunate. Nu suma lor conteaza. Nici numarul. Ci intreaga minune. Asta vad cand mai uit la tine. O intreaga minune.

Razand incetisor, o ridica de pe picioare. Cand o saruta din nou, era plin de bucurie tinereasca, imbobocita.

- Iti poti inchipui ca te duc pe-o frumoasa scara in spirala, spre un pat mare si moale, plin cu parne de satin si dantela roz?
- N-am nevoie sa-mi inchipui nimic.

Isi indesa fata in gatul lui, pe cand emotia se revarsa, inacand-o.

- In noaptea asta, n-am nevoie decat de tine. Si esti chiar aici.
- Da.

O mangaie cu buzele pe tampla, pana cand Shannon inalta capul sa-l primeasca.

- Sunt aici, arata el peste camp. Suntem aici.
- Cercul de pietre ii astepta sub raza calda a lunii.

Capitolul 16

Sub licarul stelelor si o luna care stralucea alba ca un far, o purta pana in centrul dansului. Shannon auzi tipatul unei cucuvele, lunga chemare ce plutea prin vazduh, topindu-se intr-o tacere reverberate.

O depuse pe picioare, apoi intinse prima patura, lasand-o pe cealalta sa cada, inainte de a ingenunchea in fata ei.

- Ce faci?

De unde-I venisera nervii? Se intreba ea. Cu un moment in urma nu fusese nervoasa.

- Iti scot pantofii.

Un lucru atat de simplu, de banal. Si totusi, gestul era seducator ca o matase neagra. Si-I scoase sip e-ai lui, depunandu-I ordonat langa ai ei. Mainile lui I se prelinsera in sus pe trup, de la glezne pana la umeri, in timp ce se ridica.

- Tremuri. Ti-e frig?
- Nu.

Nu credea sa-I mai poata fi frig vreodata, cu cuptorul care pulsa intr-insa.

- Murphy, nu vreau sa crezi ca asta-nseamna... orice altceva decat ceea ce inseamna. N-ar fi cinstit sa...

Zambea, in timp ce-I cuprinse usurel fata in maini si o saruta.

- Stiu ca inseamna. "Frumusetea e singurul sau rost de a fi."

Tot incet, tot tandru, buzele lui ii atinsera pometul obrazului

- E din Emerson.

Ce fel de om era, se intreba Shannon, acela care putea cita din poeme si ara ogorul?

- Esti frumoasa, Shannon. Asta e frumusetea.

Avea sa se ingrijeasca de ea, sa-I daruiasca inima precum si trupul. Si sa I le ia pe ale ei. Astfel ca mainile-I erau usoare, blande cand o mangaie – pe umeri, pe spate, prin par, in vreme ce gura luicu rabdare o convingea pe a ei sa-I dea mai mult. Sa ia mai mult. Doar putin mai mult.

Ea continua sa tremure, chiar in timp ce trupul I se aplec mai adevarat spre al lui, in timp ce sunetul placerii calme ii ofta printre buze, apoi printre ale lui. o adiere usoara dansa prin iarba, dupa care se involbura imprejurul lor.

Murphy se retrase, cu ochii intr-ai ei, si-si scoase de pe umeri sacoul, lasandu-l sa cada. Un murmur de surpriza si dor ii scanci din gatlej cand el o saruta don nou, cu mainile pe fata ei, urmarind-o cu degetele.

Crezuse ca intelegea ragulile seductiei, miscarile si contramuscarile pe care le executa barbatii si femeile pe calea spre placere. Dar acestea erau noi, acest dans calm si rabdator, aceasta savurare a fiecariu pas elementar. La fel ca in valsul pe care i-l impartasise, nu putea face mai mult decat sa se tina strans 128ract se bucure.

Respiratia lui Shannon se intretaie, elibarata tremurator cand degetele lui I se oprira pe nasturele de sus al bluzei. O, isi dorea sa fi purtat matase, ceva vaporos si feminine, cu niste dantela fantezista pe dedesubt, ca sa-l incante.

Incet, Murphy ii deschise camas, o desfacu, apoi isi depuse incet 128ractice inima ei.

Fiorul o strapunse ca un glont topit.

- Murphy.
- M-am gandit la atingerea ta.

Ii lua mana cu care-l strangea de umar si o duse la buze.

- Cum ti se va simti pielea. Si ce gust va avea. Si ce miros.

Privind-o ii lepada camasa de pe umeri.

- Am maini aspre.
- Nu.

Nu putea face decat sa clatine din cap.

- Nu.

Avand ochii solemni, isi plimba un deget pe deasupra curbei coboratoare a sutienului, si din nou in sus. Stiuse ca avea sa fie moale. Dar felul cum palpita carnea ei sub infima lui atingere, felul cum ii cazu capul pe spate, in ametit abandon, adauga dorintei dulceata.

Asa ca nu lua – desi putea simti deja felul cum I s-ar fi potrivit sanii, mici si tari, in causul palmelor lui. in schimb, inclina capul si-I cuprinse din nou gura. Buzele ei erau incredibil de generoase,

deschizandu-se, primindu-le cu bucurie pe ale lui. gusturile tenebroase si intense I se incolacira prin organism, insinuand aroma mai infierbantate si mai intime.

– Vreau...

Mainile ei tremurau, cand ii inhata camasa. Se stapani privindul in ochi.

– Pe tine te vreau, mai mult decat mi-am imaginat vreodata.

Si privindul, incepu sa-I descheie nasturii, radicans mainile sa-I scoata camasa de pe umeri.

Apoi, privirea ii cobori.

– Oh.

– Era un oftat de desfatere si admiratie. Trupul acela era intarit si definit prin munca si sudoare, nu cu ajutorul aparatelor. Experimental, isi intinse palmele peste pieptul lui, unde pielea statea intinsa pe forta solida, si-I tresaltau bataile inimii.

Apoi, inima ei sari in gatlej, cand Murphy ii deschise betelia pantalonilor. Mesmerizata, simti cum ii ia mana, tinand-o in echilibru pe cand pasea afara din ei. Cand, inasa, Shannon intinse mainile spre le, Murphy clatina din cap. Pana si rabdarea dragostea avea limitele sale.

– Culca-te langa mine, murmura el. Hai 129ract culcam alaturi.

O cobori pe patura si-I captura gura.

Incepu sa o atinga cu o cutremuratoare tandrete, framantandu-I sanii, lasandu-se in voia dureroasei voluptati de a se strecura sub bumbac, pentru a pipai si excita. Avea nevoi de mireasma care-l ispitesc de-a lungul gatului ei, peste umerii ei. Cand limba o mangaie abia atins, la fel cum facuse si degetele, pe sub materil, pentru a-I desfata sfarcul, Shannon se curba ca un arc.

– Acum, respire ea cu un suspin. Pentru Dumnezeu.

Murphy nu facu decatsa-I desprinda catarama din fata a sutienului, si o lua matasos in gura.

Torturata, insufletita, il stranse mai tare. Sub el, miscarile ei era innebunite, nerusinate. O desfacea cu limba, cu buzele si dintii, facand-o sa cerseasca, sa implore cu cuvinte suffocate, poticnite. Fulgerul sosi atat de repede, ata de fierbinte, incat Shannon se cabra, agatandu-se de patura pentru a se apara. Orgasmul puternic, zguduitor, o facu sa se cutremure, sa se cutremure pana cazu 129ractice129 spate.

Imposibil. Chinuindu-se sa respire, ridica o mana ca de plumb pentru a-si da parul la o parte. Nu era posibil. Nimeni n-o mai facuse vreodata sa simta asa ceva.

Cu un geamat al lui, Murphy isi apasa buzele pe carnea ei, lasandu-si mana sa cutreierem ai jos, peste curbura taliei si a soldurilor.

– Shannon, te iubesc. Acum si intotdeauna.

– Nu pot...

Vlaguita, ii puse o man ape spate. Era umed, simti ea vag, cu muschii incordati strans.

– Lasa-ma o clipa.

Gura lui, inasa, ii devora cusca pieptului.

– Doamne, ce-mi faci?

– Iti fac placere.

Si intentiona sa-I faca mai mult, trebuia sa-I faca mai mult. Nevoia se acumula in el dureros, numai sange fierbinte si patima violenta, pe care stia ca nu le mai putea tine incatusate decat inca putin timp. Ii trase chilotii sumari peste solduri si musca usurel.

– Si mie-mi fac placere.

Trupul ei era o comoarade intunecate desfatari pe care avea de gand sa le exploreze in totalitate. Dar timpul incetineli trecuse. Lacom de-acum, si-l insusi, delectandu-se cu miscarile ei nebunesti, tipetele si gafaielile ei.

Astfel o dorea, neajutorata, a lui, zgariindu-l in timp ce el o mana neinduplecat prin flacari dupa flacari. iar cand ajunsese sa se zvarcoleasca, umeda, salbatica, tot nu se simti indestulat.

Îi smulse pantalonii, în timp ce-si purta gura într-o calatorie la gallop peste torssul ei, peste sanii ce palpitau, înapoi la buzele tremurande.

Shannon se arcui dornica sub el, apoi forfecă din picioare, spre a-l înclesta strans. Murphy clatina din cap, nu a negatie, ci ca sa-si limpezeasca vederea împaienjenita. Dorea s-o vada, 130ract-l vada si ea.

- Uita-te la mine, ceru, luptandu-se sa scuipe fiecare cuvânt peste inima ce-I bubuia indelat în gatlej. La dracu, uita-te la mine în clipa asta.

Shannon deschise. Limpezimea îi oscila, apoi deveni clara, până nu mai putu vedea decât fata lui.

- Te iubesc, spuse Murphy feroce, sfredelindu-I ochii cu ai lui. Ma auzi?
- Da, îl apuca ea de par. Da.

Si tipa victorioasa, când Murphy se infipse puternicși adanc într-însa. Orgasmul se rostogoli prin trupul ei ca un val de lava, lasand-o zguduita, parjolita. În timp ce ochii I se inchideau din nou, Murphy îi prada gura, în vreme ce trupul I se afunda neobosit..

Fara a gândi, Shaannon sa potrive dupa ritmul lui, sarind orbeste în furtuna pe care o fierbeau între ei. I se paru ca auzea rostogoliri de tunet, ca fulgerul cuprindea cerul cu degetele sale ticaloase. Trupul îi exploda, se sfarama, apoi se prabusi într-o moleseala luminoasa.

Mainile îi lunecara inerte pe spatetele lui. îl auzi rostindu-I numele, în simti încovrigandu-se, apoi cutremurandu-se și în sfarsit cazand peste ea cu toata greutatea.

Murphy se lasa sa se desfete în parul ei, pastrandu-si fata îngropata acolo, pe când vibra din tot trupul. Shannon tremura din nou, sau înca, sau în mici izbucniri despre care Murphy stia ca erau socurile ramase dupa împlinirea sexuala. Ar fi linistit-o cu mangaieri – dacă s-ar fi putut misca.

- Ma dau jos imediat de pe tine, murmura el.
- Sa nu îndraznesti.

Zambi, frecandu-si chipul de parul ei.

- Asa, cel puțin, îți tine de cald.
- Nu cred c-o sa-mi mai fie frig vreodata.

Cu un oftat de placere, Shannon îl stranse în brate.

- Probabil c-ai sa te umfli tot în pene când îți spun, dar nu cred ca m-ar deranja. Nimeni nu m-a mai facut sa simt vreodata asa ceva.

Nu infumurare simti, ci bucurie.

- N-am mai avut nici o femeie înainte ta.

Shannon rase, dezmiardandu-l:

- Esti mult prea priceput la treaba asta, Murphy. Banuiesc c-au fost multe femei...
- N-au fost decât niste exercitii, o intrerupse el, facand efortul de a se ridica în coate ca s-o poata privi; zambetul ei îl facu sa surada. Acum, nu pot spune ca nu s-a intamplat, o data sau de doua ori, sa-mi placa exercitiile.
- Aminteste-mi sa-ti dau un pumn mai incolo.

Shannon rase când Murphy o rasturna, rostogolind-o iar si iar, până ajunsera la marginea paturii, stand cuibarita la pieptu lui.

- Va trebui sa te pictez, reflecta ea, plmbandu-si degetul peste bicepsii si pectoralii lui. n-am mai facut un nud din scoala de arte, dar...
- Iubito, când ma dezbraci vei fi mult prea ocupata ca sa mai ai timp si de pensule.

Pe buzele ei fulgera un zambet rautacios.

- Ai dreptate.

Si le pasa peste ale lui, pierduta un moment în desfatate. Cu un oftat, isi rezema capul pe pieptul lui.

- N-am mai facut niciodata dragoste în aer liber.

– Glumesti.

Shannon ridica din nou capul, aruncandu-I o privire blanda:

– In zona de unde vine u, asa ceva era desconsiderat.

Pielea ii era rece, asa ca Murphy intinse mana dupa patura a doua.

– Atunci e o noapte a premierelor pentru tine. Primul tau ceili.

Arunca patura peste ea, potrivit marginile pana se asigura ca era bine acoperita.

– Primul tau vals.

– Valsul a facut totul. Nu, gresesc, clatina ea din cap, dupa care se muta astfel incat sa-I poata lua fata in maini. Valsul m-a sedus. Dar cand ai cantat tu... Cand te-am ascultat, n-am putut intelege cum, de ce, putusem spune vreodata nu.

– Va trebui sa tin minte sa-ti cant mai des, ridica el o mana cuprinzandu-I ceafa. Frumoasa Shannon cea cu ochii verzi, iubirea tuturor vietilor mele. Hasi si saruta-ma.

O trezi dintr-o picoteala usoara, in momentul cand cerul incepea sa se albastreasca la rasarit. Ii parea rau, caci ii placuse s-o priveasca dormind, cu genele asternute pe obraz si roseate aceea usoara de sub ele. Si-si dorea sa fi avut timp s-o mai iubeasca inca o data, inainte de crapatul zorilor.

Il asteptau , insa, obligatiile si familia.

– Shannon, o mangaie el usor pe obraz, sarutand-o. Iubito, e aproape ziua. Se sting stelele.

Fata se misca, scancind, si il apuca de mana.

– De ce nu mai ramai? De ce? Cum te-ai putut intoarce la mine numai ca sa pleci iar?

– Sss, o stranse el la piept, apasandu-I pe frunte buzele. Sunt aici. Cu tine. E doar un vis.

– Daca ma iubeai indeajunss, n-ai fi plecat din nou.

– Te iubesc. Acum, deschide ochii. E doar un vis.

Shannon urm sunetul vocii lui si deschise ochii cum ii ceruse. Un moment, fu pierduta intre doua lumi, ambele parandu-I familiare si firesti.

E dimineata, chiar inaintea zorilor, isi spuse ea ca prin ceata. Si miroasea primavara. Pietrele stand sus, cenusii si reci in intunericul ce se risipea, si bratele iubitului ei strandand-o cu putere.

– Calul tau.

Privi in jur fara expresie. Ar fi trebuit sa auda zanganitul capastrului si ropotul nerabdator al copitelor, asteptand sa fie incalcat.

– Sunt in grajd.

Murphy ii cuprinse ferm barbia si o intoarse spre el.

– Unde esti?

– Am...

Clipi din ochi, desprinzandu-se din vis.

– Murphy?

Ochii lui ii studiau fata, cu o unda de nemultumire.

– Iti amintesti ce s-a intamplat, asadar? Ceea ce-am facut ca sa te pierd?

Shannon clatina din cap. Sentimentele de disperare si teama se risipeau.

– Am visat, cred. Atata tot.

– Spune-mi ce-am facut.

– Ea, insa, isi indesa fata in umarul lui, usurata sa-l gaseasca solid si cald.

– Doar un vis, insista. E dimineata?

Dadu s-o contrazica, apoi renunta.

– Aproape. Trebuie sa te duc inapoi la han.

– E prea devreme.

– As tine soarele in loc, dac-as putea.

O mai stranse o data, apoi se ridica sa adune hainele..

Ghemuita sub patura, Shannon îl privi și simți micile furnicături de dorință începând să scanteieze din nou. Se ridică în capul oaselor, lăsând patura să-I cada înprejurul soldurilor.

– Murphy?

Când el o privi, avu satisfacția de a-I vedea ochii întunecându-se, înnoțirăți.

– Fa dragoste cu mine.

– Nimic nu mi-ar plăcea mai mult, dar familia mea e în casă și n-am cum ști când, vreunul dintre ei...

Lasa fraza în aer, când Shannon se ridică, svelte și superb de goală. Hainele îi lunecară din mâini, în timp ce ea se apropia.

– Fa dragoste cu mine, repeat, înlăturându-și brațele pe după gatul lui. Repede și cu disperare. Cum a fost ultima oară.

Avea într-însă o vrajitoare. O știuse de prima oară când o priviesc în ochi. Puterea vrajitoriei lumina din ei și acum, încrezătoare și provocatoare. Deși 132ractic suierător când îi trase capul de par înapoi, privirea nu sovai.

– Atunci, așa.

Vorbind cu glas aspru, o trase după el. O propti de piatră regală și, cuprinzându-I soldurile în mâini, o ridică de pe picioare.

Shannon se încleștă în jurul lui, dornică și nerăbdătoare. Puterea izbucni când Murphy se repezi în ea, începând să-I zguduie pe amândoi cu iuteala și disperarea pe care I le ceruse.

Stateau ochi în ochi, fiecare zgaltăitura violentă încălzindu-le respirațiile gafaite. Unghiile ei I se infipseră în umeri, buzele I se arcuira a triumph, când trupurile li se convulsionau laolaltă.

Picioarele lu slabira, iar palmele I se umezisera atât de tare încât se temea să n-o scape din mâini, lăsând-o să cada. Își auzea propria rasuflare gafaind ca a unui câine.

– Isuse, clii el, scuturându-și ochii de transpirația întepătoare. Sfinte Isuse Hristoase.

Prabusita pe umarul lui, Shannon începu să rada. Rasul I se rostogolea din piept, plin de bucurie și fascinație. Murphy abia se putu lupta să-si recapete suflul și s-o tina în echilibru, când ea își azvarli brațele în aer.

– O, mă simt ata de vie!

Un 132ractic îi trase colturile gurii, reușind să-o împiedice să-I răsturna pe amândoi.

– Ba bine că nu. Dar aproape m-ai omorât, naibii.

O sărută apăsător, apoi o depuse ferm pe picioare.

– As vrea să putem goni goi-pusca pe câmpii.

Murphy se aplecă să-I ridice sutienul.

– O, tare î-ai mai plăcea sfintei mele mame, dacă întâmplător ar ieși în curtea din dos și ar privi înapoi.

Amuzată, Shannon își puse sutienul și-si culese chilotii din iarbă.

– Pariez că sfânta ta mamă știe exact de ce nazdravanii te tii, din moment ce nu te-ai mai întors în casă azi noapte.

– A ști și a vedea cu ochii tăi sunt două chestiuni total diferite.

Îi aplică o palmă prietenoasă peste fund, când Shannon se aplecă să-si ia cămașa.

– Arăți sexy în haine barbatesti. Voiam să-ti spun.

– Gen barbatesc, îl corectă Shannon, încheindu-și cămașa prea largă.

– Și care-I diferență? Se așeza el pe iarbă să se încălzească. Vii cu mine la noapte, Shannon, dacă te 132ractic?

Nedumerită și încântată, îl privi. Faptul că amul acela î-o putea cere, atât de dulce, când abia terminasera să se repeadă unul la altul ca animalele, o fermeca.

- Ei, s-ar putea s-o fac, Murphy Muldoon, raspunse ea cu cea mai reusita incercare a ei de a imita accentual dintr-un comitat vestic.

Ochii lui sclipira, in timp ce-I arunca un pantof.:

- Tot ca o yankee vorbesti. Dar imi place – i-un accent dragalas.

Shannon pufni:

- *Eu* am un accent dragalas. Correct.

Intinse mana sa ia patura, dar el i-o opri.

- Lasa-le... daca ai sa vii.

Zambind, Shannon isi rasuci mana, pana cand degetele li se inlantuiră.

- Da. Voi veni.
- Atunci, te conduc pana la usa.
- Nu e nevoie.
- Ba e nevoie.

O conduse prin arcada de piatra, pe campul unde lumina tocmai incepea sa perleze lumina roua din iarba.

- Si o si vreau.

Fericita, Shannon isi rezema capul de umarul lui, din mers, la rasarit, aurora se inalta incet in tonuri rozacee si aurii, ca o picture spalata cu pensule inmuiate in pastel. Auzi cantecul cocosului si trilul vessel al unei ciocarлии. Cand Murphy se opri sa culeaga o floare de camp cu petale albe ca smantana, Shannon se intoarse, zambind, ca sa i-o poata prinde in par.

- Uite, o cotofana, arata ea cu degetul spre pasarea ce sageta la mica inaltime peste camp. Asta e, nu? Brianna mi-a aratat.
- Asa e. uite-acolo, repede. Inca doua.

Bucuros ca avea noroc, isi arunca bratul pe dupa umerii ei.

- Una, aduce tristete, ii explica. Doua, veselie. Trei, o nunta, iar patru, o nastere.

Privind pasarile in zbor, Shannon isi drese vocea.

- Murphy, stiu ca ai sentimente foarte puternice, si...

O ridica si o trecu peste zidul urmator.

- Sunt indragostit de tine, spuse el simplu. Daca la asta te referi.
- Da, la asta ma refer.

Trebuia sa fie atenta, isi dadu seama, caci propriile ei emotii ajungeau in zone mult mai profunde decat intentionase vreodata.

- Si cred ca inteleg cum consideri ca ar trebui sa continuam. Tinand seama de personalitatea, cultura si religia ta.
- Ai un stil minunat de a incurca lucrurile printre cuvinte. Vrei sa spui ca te doresc de sotie.
- Of, Murphy.
- Pe moment nu te cer, sublinie el. Ceea ce fac e sa ma bucur de o plimbare dimineata cu tine, si abia astept sa te revad diseara.

Ii arunca o privire, vazand ca o studia.

- Deci putem lasa lucrurile sa ramana simple?
- Nu exista nimic mai simplu. Poftim. Lasa-ma sa te sarut inainte de a intra in gradina lui Brie.

O rasuci in bratele lui, cobori capul si-I topi inima.

- Inca o data, sopti ea, tragandu-l inapoi.
- Am sa te 133ract., o elibera Murphy cu un effort. Te-as invita la cina, dar...
- Familia ta e aici, incheie ea. Inteleg.

- Pana maine pleaca. Daca nu te jenezi de Brie, as dori ca dupa aia sa innoptezi la mine, in patul meu.
- Nu. N-as vrea sa ma simt stingherita.
- Atunci doar cateva ore.

Ii saruta varfurile degetelor si o lasa la marginea gradinii, unde trandafirii mai erau inca umeziti de roua.

Fredonand, Shannon traversa peluza, intrand pe usa din spate. Numai pentru a se opri locului, cand o vazu pe Brianna pregatitnd cafeaua la aragaz.

- A, buna.

Fara sa-si dea seama de ranjetul prostesc ce-I juca pe fata, Shannon isi indesa mainile in buzunarele pantalonilor.

- Te-ai sculat devreme.

Brianna se rezuma sa ridice o spranceana. Se trezise de o jumătate de ora, la ora cand obisnuia sa se trezeasca aproape in fiecare dimineata din viata ei.

- Kayla voia micul dejun.

Shannon se uita la ceas, surprinsa.

- Cred ca e putin mai tarziu decat crezusem. Am fost... pe-afara.
- Dupa cum am dedus. Murphy n-a vrut sa intre la o cafea?
- Nu, el...

Se intrerupse, expirand scurt.

- Cred ca n-am fost prea discreti.
- Ai putea spune ca nu ma mira sa te vad venind acum, dup ace-am vazut cum aratai cand ai iesit cu el, azi noapte.

Intrucat cafeaua dada in clocot, Brianna se rasuci.

- Pari fericita.
- Serios? Rase Shannon, apoi ceda unui impuls si alerga sa-si arunce bratele pe dupa gatul Briannei. N-am cum sa nu fiu. Trebuie ca-s idiot de fericita. Tocmai am petrecut noaptea cu un barbat pe-o pasune pentru cai. E incredibil.
- Ma bucur pentru tine, o stranse cu putere Brianna, miscata de acea prima izbucnire afectuoasa din partea surorii ei. Pentru amandoi. E un om deosebit, Murphy. Speram de mult sa-si gaseasca o femeie la fel de deosebita.

Shannon o mai tinu un moment imbratisata.

- Brianna, nu-I chiar asa. Tin la el. Tin la el foarte mult. N-as fi putut merge cu el, daca nu simteam astfel.
- Stiu. Te inteleg foarte bine.
- Dar eu nu sunt ca tine, facu Shannon un pas inainte, sperand sa-I explice Briannei ceea ce avea nevoie sa-si explice siesi. Nu sunt ca tine sau ca Maggie. Nu caut sa ma stabilesc aici, sa ma marit sis a-mi intemeiez o familie. Am alte ambitii.

Tulburarea se ivies deja in ochii Briannei, inainte de a si-I cobori.

- E foarte indragostit de tine.
- Stiu. Si nu-s sigura ca nu sunt si el indragostita de el.

Se intoarse, cautand sa-si tina echilibrul prin miscare.

- Dar dragostea nu e intotdeauna de ajuns ca sa-ti cladesti viata. Tu si cu mine ar trebui sa intelegem asta, datorita parintilor nostril. Am incercat sa i-o explic lui Murphy, si nu pot decat spera ca am reusit. Fiindca ultimul lucru pe care l-as dori e sa-l ranesc.
- Si nu crezi ca te ranesti pe tine insati, contrazicandu-ti glasul inimii?
- Trebuie sa ma gandesc si la capul meu.

Brianna deschise un dulap, sa ia cestile si farfurioarele.

- Adevarat. Numai tu trebuie sa decizi ce e bine. Si e greu, cand o parte din tine te trage intr-o parte, si cealalta in alta.
- Ma intelegi, ii puse Shannon man ape umar, recunoscatoare. Ma intelegi cu adevarat.
- Bineinteles. Lui Murphy ii e usor. El nu-si pune intrebari despre ce gandeste, ce simte sau de ce are nevoie. Toate se refera la tine. Tie nu ti-e atat de simplu. Deci, trebuie sa iei fericirea asa cum e, fara sa-I pui la indoiala fiecare pas.
- Asta si incerc sa fac. Nu numai cu Murphy. Sunt fericita, Brianna, spuse ea incet, cu tine.
- Sa te-aud zicand asta, inseamna mai mult decat as putea spune.

Cu iubirea croindu-si incet drum prin sufletul ei, Brianna se rasuci , zambind:

- Sa stiu ca o poti zice. E o dimineata minunata.
- E o dimineata minunata, repeat si Shannon, apucand-o strans de maini. E cea mai frumoasa dimineata. Merg sa ma schimb.
- Ia si cafeaua cu tine.

Inghitindu-si lacrimile, Brianna turna o ceasca.

- Iti pregatesc micul dejun inainte de a merge la biserica.
- Nu. Imi ajunge cafeaua, spuse Shannon, luand-o si merg sa ma schimb. Pe urma cobor sa te ajut cu micul dejun.
- Dar...
- Nu mai sunt musafira aici.

De asta data, ochii Briannei se umplura de lacrimi inainte de a se putea stapani.

- Da, nu mai esti. Ei, atunci fii desteapta, ordona ea, intorcandu-se sa-si toarne un ceai. Cei ce sunt se vor trezi in curand.

Gray astepta pana cand Shannon iese din bucatarie, pentru a intra si el. Se apropie de sotia sa, care plangea in tacere, si o imbratisa.

- Haide, iubito, murmura el, batandu-o pe spate. Plangi cat vrei. Voi doua aproape ca m-ati facut sip e mine s bazai.
- Grayson, ii suspina ea fericita in umar, leganata de bratele lui. E sora mea.
- Intocmai, o saruta el pe crestet. E sora ta.

Capitolul 17

La New York, Shannon nu participase prea des la liturghia de duminica. Parintii ei fusesera credinciosi catolici discreti, iar ea invatase la scolii catolice, trecand prin toate riturile si ritualurile. Se considera catolica, o femeie catolica moderna, nemultumita de multe dintre doctrinele si regulile dectate de la Vatican.

Slujba duminicala nu era decat un obicei de care se dezbaratase dup ace se mutase la New York si isi stabilize un nou system de viata.

Pentru locuitorii micului sat din Comitatul Clare, insa, liturghia duminicala nu era un obicei. Era un fapt fundamental.

Trebuia se recunoasca, ii placea mica biserica, mirosul lumanarilor votive palpitoare si al stranelor lacuite ce-I redesteptau amintiri din copilarie. Statuile Mariei si ale lui Iosif, placile ce ilustrau Purtarea Crucii, fata de masa brodata a altarului, toate erau simboluri ce se gaseau pe tot cuprinsul lumii.

Biserica satului se lauda cu mici vitralii prin care siroia lumina in culori blande. Bancile era zgariate de vremuri, iar plansele pentru ingenuncheat tocite, iar podelele vechi scartaiau la fiecare indoitura de genunchi.

Oricat de simplu era decorul, ritul propriu-zis avea acolo o maretie si o pompa tulburatoare, ca si cum s-ar fi desfasurat in grandioasa catedrala Sfantul Patrick de pe Fifth Avenue. Asezata langa Brianna, Shannon se simtea sigura si statornica, ascultand tonul lyric al preotului, raspunsurile murmurate ale congregatiei, plansetul sau scancetul ocazional al cate unui copil.

Familia lui Murphy statea pe cealalta parte a naosului ingust, ocupand doua banci. Iar ea – caci incepea sa si-o considere ca pe o familie – se insira intr-una singura.

Cand se ridicara pentru binecuvantarea finala, Liam se catara pe bancheta, intinzand bratele spre ea. Il saltase pe sold, zambindu-I, cand baietelul isi tuguie buzele.

– Dagut, spuse el in soapta cand Shannon il datora ca un sarut.

Degetele sale dolofane se repezira la pietrele de ametist si cuarț auriu de la urechile ei.

– Mie.

– Nnt. Ale mele.

Il lua cu ea, in timp ce enoriasii evacua stranele, raspandindu-se in lumina stralucire a soarelui dinspre amiaza.

– Dagut, repeta Liam, cu atata speranta, incat Shannon cotrobai prin poseta ca sa vada daca gasea ceva care sa-I faca placere.

– Asa si este, pustiule, il smulse Murphy, aruncandu-l in sus pentru a-l face sa rada. Draguta ca o dimineata de mai.

Shannon simti un mic fior strabatandu-I sira spinarii. Cu numai cateva ore in urma, fusesera goi, transpirati, inlantuiti impreuna. Acum, se aflau la biserica, spilcuiti si inconjurati de oameni. Acest lucru nu-I impiedica dorinta reinnoita sa I se incelesteze in pantec.

Scotand din poseta o oglinjoara, o intoarse spre Liam:

– Si asta-I draguta.

Incantat, baiatul o inhata si incepu sa se strambe.

– Ia uite, mami.

In apropiere, Kate isi tine pe umar fiul cel mai mic.

– Impreuna, arata ca o mica familie. Te-ai gandit vreodata ca Murphy ar pune ochii pe o yankee? Si-nca pe una asa de faloasa?

– Nu, ii privi Alice, cu un amestec de emotii incurcate. Nu credeam. Ma intrebam daca n-o s-o ia pe una din fetele lui Tom Concannon. Dar la asta, nu m-am asteptat niciodata.

Kate cobori privirea spre locul unde copilul ei de trei ani smulgea incantat fire de iarba, gustandu-le.

– Nu te deranjeaza.

– Inca nu m-am hotarat.

Alungandu-si starea de spirit, Alice se apleca sa-si culeaga nepotul.

– Kevin, iarba nu-I de mancare, decat daca esti vaca. Hai sa adunam trupele, Kate. Avem de gatit cina duminicala.

Auzindu-se strigat pe nume, Murphy ridica o mana:

– Eu trebuie sa ma duc. Te caut mai tarziu.

I-l dadu pe Liam inapoi.

– Ma saruti, aici?

– Pusi, fu Liam de accord, tuguindu-si buzele.

– Nu tu, baiete.

Murphy, inasa, il saruta oricum, inainte de a intoarce capul pentru a-si lasa buzele sa lunece usurel peste ale lui Shannon.

– Pe curand.

– Da.

Cand Murphy se indeparta, trebui sa se concentreze ca sa nu ofteze ca o eleva.

- Curand.
- Vrei sa-ti iau eu bagajul asta, matusa Shannon? Se apropie Rogan, vazand ca drumul era liber.
- Nu. Il 137racti.
- Se pare ca te-a cucerit.

Si era un capriciu norocos al sortie, isi spuse Rogan, ca baiatul sa-I dea prilejul unei interventii.

- Speram sa schimb o vorba cu tine. Vii acasa cu mine si cu Maggie. Am fi incantati sa te invitam la ceai. Ca si Liam.
- Tai, isi pierdu Liam interesul fata de oglindaa, agitandu-se in bratele lui Shannon. Papa.
- Iata esentialul, chicoti Rogan. Leit maica-sa.

Fara a-I astepta raspunsul, o lua de cot si incepu s-o mane spre masina.

- Ar trebui sa-I spun lui Brie...
- I-am spus eu. Maggie, striga Rogan. Baiatul tau vrea ceai si prajituri.
- Care baiat? Ii ajunse Maggie din urma in momentul cand Shannonintindea mana spre portiere masinii. Ne duci tu, Shannon?

Cu Liam dupa ea, ocoli pana la 137ractice din stanga si-l potrivi pe copil in scaunelul sau din masina.

- Yankee esti, yankee ramai, comenta Maggie, asezandu-se si ea..

Shannon se multumi sa strambe din nas, incepand sa-l distreze pe Liam in timpul drumului.

Nu peste mult timp intrara in bucatarie. Shannon observa ca Rogan era acela care fierbae ceaiul.

- Ti-a placut la ceili? O intreba el.
- Foarte mult.
- Ai plecat devreme.

Cu un licar rautacios in ochi, Maggie puse pe farfurie felii mici de prajitura glazurata.

Shannon nu facu decat sa arcuiasca o spranceana, rupand un colt dintr-o felie.

- Asta-I reteta lui Brie, constata ea, gustand.
- E prajitura lui Brie. Fii multumita.
- Foarte multumita, intervine Rogan. Brianna e prea umana ca s-o lasa pe Maggie san e otraveasca.
- Eu sunt artista, nu bucatareasa.
- Brianna e mai mult decat o simpla bucatareasa, se pregati Shannon sa se burzuluiasca. E o artista. Lucru care se vede in toate camerele hanului.
- Mai, mai, se rezema Maggie de spatar, amuzata si incantata. Repede ii mai iei apararea, nu?
- La fel ca tine, repeat ponderat Rogan, aducand ceainicul pe masa. Brianna inspira loialitate. Hanul e foarte primitor, nu-I asa?

In timp ce turna ceaiul, incepu sa tempereze expert spiritele.

- Si eu am locuit acolo, cand am venit prima oara aici c sa bata la usa lui Margaret Mary. Era o vreme scarboasa, isi aminti, la fel ca starea de spirit a lui Maggie. Iar hanul era o insulita de pace si gratie in mijlocul furtunii.
- Temperamental tau era scarbos, din cate-mi aduc eu minte, il contrazise Maggie. M-a batut la cap fara mila, ii spuse ea lui Shannon. A venit aici nepoftit si nedorit. Si, dupa cum vezi, inca n-am reusit sa ma descotorosesc de el.
- Tenacitatea are recompensele ei.

In virtutea unui vechi obicei, isi aseza mana peste a lui Miggie.

- Prima noastra recompense adoarme cu nasu-n ceai, murmura el.

Maggie privi spre Liam caruia, cu gura moale si ochii inchisi, ii cadea capul, in timp ce strangea prajitura in pumn.

- E o comoara, ba bine ca nu, chicoti ea, ridicandu-se sa-l ridice din scaunelul sau inalt; cand baiatul scanci, il batu la fundulet, gangurind: gata, iubire, trebuie doar sa te intinzi putin. Hai sa vedem daca te-asteapta ursuletul. Cred ca da. Il asteapta pe Liam sa vina.
- E o mama minunata, spuse Shannon, fara sa se gandeasca.
- Te surprinde.
- Da.

Isi dadu seama cu o clipa prea tarziu ce spusese si incepu sa bajbaie:

- N-am vrut sa...
- Nu-I nici o problema. Si pe ea o surprinde. S-a impotrivit ideii de a avea o familia. Mare parte se datora faptului ca a avut o copilarie dificila. Lucrurile se dreg in timp. Pana si cele mai vechi si adanci rani. Nu stiu daca se va putea apropia vreodata de mama ei, dar au legat o punte. Asa ca distanta e acoperita.

Lasa ceasca jos, zambindu-i:

- Ma intreb daca ai putea veni in birou, un moment, doua.
- In biroul tau?
- Pe-aici. In camera alaturata.

Se ridica, stiind ca politetea o oblige sa-l urmeze.

Dorea s-o infrunte pe teren propriu. Facea de destul timp afaceri ca sa stie ca avantajul jocului acasa conta essential. Si ca atmosfera oficiala convenea mai mult pentru unele tranzactii decat dezinvoltura tratativelor la dejun.

Cu Shannon, hotarase deja sa faca distinctie intre afaceri si familie. In afara cazului cand ghiontul familiei devenea util.

Curioasa, Shannon il urma in living, printr-o usa intermediara. In prag, se opri, privind cu un amestec de mirare si admiratie.

S-or fi aflat ei in mijlocul zonei rurale, la o azvarlitura de bat de vacile ce pasteau si cotcodacitul gainilor, dar acela era un spatiu profesional de lucru demn de o autoritate lustruita din orice oras important.

Era decorat cu gust, elegant chiar, de la covorul de Buhara pana la lampa de la Tiffani si biroul antic de mahon lucios. Maggie era si ea prezenta – o naucitoara fantana de sticla albastra ca safirul, inaltandu-se pana la jumatatea distantei spre tavanul chesonat; pe o coloana de marmura statea o delicate incalceala de forme si culori, ducand-o pe Shannon cu gandul la gradina Briannei.

Imbinand frumosul cu utilul, erau prezente si ustensilele functionarului superior – faxul, computerul, modemul, copiatorul, toate moderne si high-tech.

- Maica Precista, incepu sa I se intinda un zambet pe fata cand intra, trecandu-si degetul peste monitorul unui PC ultimul ragnet. Niciodata n-as fi ghicit ca aici se gaseste asa ceva.
- Asa a vrut Maggie. Si eu.

Rogan ii indica un scaun.

- Aici locuim in cea mai mare parte a anului, dar ca sa avem unde locui, trebuie sa si lucrez.
- Crezusem ca ai un birou la galerie.
- Am.

Pentru a stabili atmosfera dorita, se aseza la birou.

- Dar amandoi avem cariere care ne solicita si mai avem si un copil.cand programul mi-o permite, pot lucra si aici cate trei zile pe saptamana, ocupandu-ma de Liam cand Maggie e in casa de sticla.
- Nu poate fi usor, pentru nici unul dintre voi. Sa jonglati atat de mult.

- Te asiguri ca lasi sa-ti scape decat mingile care se pot inlocui. Compromisul e singura cale pe care o cunosc, ca sa am totul. Ma gandeam sa vorbim despre celelalte tablouri pe care le-ai pictat.
- Aha, I se increti lui Shannon fruntea, am mai facut doua acuarele, inca un ulei, dar...
- Am vazut-o pe cea cu Brianna, o intrerupse el lin. Ai terminat-o pe cea a hanului – vederea dinspre gradina din spate.
- Da. M-am dus pe faleze si am facut un peisaj marin. Destul de tipic, presupun.
- Ma-doiesc, zambi Rogan, facand o insemnare rapid ape un bloc-notes. Dar vom arunca o privire. Mai ai si altele, la New York.
- Sunt cateva in apartamentul meu si, bineinteles, cele pe care le-am adus din Columbus.
- Vom aranja sa ni le expedieze.
- Dar...
- Managerul galeriei mele din New York se poate ocupa de detalii – ambalatul, si celelalte, 139actic-mi dai o lista de inventar.
- Shannon mai facu o incercare de a vorbi, dar Rogan trecu peste ea fara menajamente.
- Aici in Clare o avem numai pe cea expusa, sic red c-o lasam asa, pana punem la punct o strategie mai elaborate. Intre timp...

Deschise sertarul si scoase un teanc de coli A-4.

- Ar fi bine sa te uiti peste contracte.
- Rogan, n-am acceptat nici un contract.
- Bineinteles ca nu, zambi el nepasator, vorbind pe cel mai rational ton. Nu le-ai citit. As fi incantat sa parcurg impreuna cu tine termenele, sau pot sa-ti recomand un avocat. Sunt sigur ca ai sit u unul, insa ai nevoie de un 139racti pe plan local.

Shannon se pomeni cu un exemplar din contracte trantit drept in bratele ei.

- Am deja o slujba.
- Nu pare sa te impiedice sa pictezi. Voi dori ca secretara mea sa ia legatura cu tine peste vreo saptamana, pentru problemele de baza. Genul de culori si informatii care ne vor trebui pentru biografie si comunicatele de presa.
- Comunicate de presa? Ridica Shannon o mana la cap, care I se invartea.
- Vei vedea in contract ca Worldwide se va ocupa de toata publicitatea. In functie de inventarul tau din America, ar trebui sa fim gata pentru o lansare in octombrie, sau eventual chiar in septembrie.
- O lansare.

Isi lasa pe loc mana cu care se sprijinea, privindu-l cu gura cascata:

- Vrei... o lansare? Repeat ea, buimaca. La Worldwide Galleries?
- M-am gandit s-o fac la Dublin, ca tot am avut-o acolo sip e prima a lui Maggie. Dar cred ca as prefera galleria din Clare, datorita legaturilor tale de-aici.

Inclina capul, cu acelasi zambet politicos.

- Ce parere ai?
- Nici o parere, baigui ea. Nu mai pot avea pareri. Rogan, am vazut si eu prezentari la Worldwide. Nici nu pot concepe sa expun acolo.
- Sper ca n-ai de gand sa stai aici privindu-ma drept in ochi si sustinand ca te indoiesti de talentul tau.

Shannon deschise gura. Dar modul cum formulase el fraza, expresia cu care o privea, asteptand, ii facu umerii sa se retraga, intarindu-se.

- Pur si simplu nu m-am gandit niciodata la picture mea in sens 139ractice.

- Si de ce-ai fi facut-o? Asta-I ocupatia mea. Tu picteaza, Shannon. Picteaza si-atata. De restul detaliilor ma ingrijesc eu. A, si apropo de detalii...

Se lasa pe spate cu scaunul, savurandu-si deja Victoria.

- Vom avea nevoie de cateva fotografii. Pentru problemele astea, apelez la un profesionist excellent din Dublin. Trebuie sa ma-ntorc acolo saptamana asta, pentru vreo doua zile. Poti veni cu mine si facem si fotografiile.

Shannon inchise ochii, dar oricat incerca, nu putea reface drumul inapoi pana la inceputul discutiei, pentru a depista locul unde pierduse controlul.

- Vrei sa vin la Dublin.
- Pentru o zi, doua. Doar daca nu vrei sa stai mai mult. Esti binevenita, desigur, sa locuiesti in casa noastra de-acolo cat timp poftesti. Voi lua masuri sa ai o intalnire cu un avocat, cat timp stam acolo, ca sa consulte contractile sis a te sfatuiasca.
- Am urmat un curs secundar in afaceri, la colegiu, mormai Shannon. Stiu sa citesc si singura contracte.
- Cum preferi atunci.

Desi nu era nevoie, Rogan executa ritualul de a-si rasfoi calendarul de birou.

- Marti ti-ar conveni?
- Marti?
- Pentur drum? Putem programa sedinta foto pentru miercuri.
- Fotograful tau s-ar putea sa fie ocupat.
- Sunt convins ca ne gaseste el un loc.

Era cu atat mai convins, cu cat stabilize deja intalnirea.

- Deci, marti?

Shannon expira cu putere, ciufulindu-si parul, dupa care isi arunca mainile in sus.

- Sigur. De ce nu?

● * *

Aceeasi intrebare si-o puse si la intoarcerea spre han. Apoi, schimba macazul, intrebandu-se de ce. De ce-I facea jocul? De ce insista Rogan sa i-l fata?

Da, era talentata. O vedea cu ochii ei, in propriile-I lucrari, si i-o spusesea numerosi profesori de arte plastice, de-a lungul anilor. Dar artele nu erau afaceri, iar afacerile veneau intotdeauna pe primul loc.

Acceptarea invoieii cu Rogan insemna inversarea unui scop pe care-l urmarise aproape toata viata – a-si lasa arta sa treaca pe planul intai, ingaduindu-I altcuiva sa se ocupe de detaliile afacerii.

Era mai mult decat putin inspaimantator si, cu siguranta, mai mult decat incomod. Dar acceptase, isi reaminti ea; cel putin, nu refuzase de-a dreptul.

Si ar fi putut-o face, isi spunea Shannon. A, da, recunostea bine tactic ape care o folosisse Rogan, cu abilitate, fara varsare de sange. Era un om dificil de manevrat, dar ea ar fi putut s-o faca.

Fapt era ca nici macar nu increase.

Mare prostie, considera ea acum. O complicatie nebuneasca. Cum sa poata avea o lansare in Irlanda, la toamna, cand ea pe vremea aceea avea sa se afle la cinci mii de kilometric departare, lucrand la biroul ei?

“Dar chiar doresti asta?”

Auzise mica voce murmurandu-I la ureche. Nemultumita, stranse umerii si se incrunta spre drumul pe care mergea.

- Arati nervoasa ca un bazgaune, comenta Alice. Statea cu o mana rezemata pe poarta din fata a fiului ei si zambi, cand capul lui Shannon se repezi in sus.
- Oh. Eu doar...

Cu un effort, isi destines umerii.

- Revedeam o conversatie, intrebându-ma de ce n-am avut eu ultimul cuvânt.
- Intotdeauna gasim o cale de a avea ultimul cuvânt, la reluare, isi ciocani Alice tampla cu degetul, dupa care deschise poarta. Nu intri?

Cand Shannon ezita, o deschise si mai larg:

- Familia mea alearga pe ici pe colo, si mi-ar face placere putina companie.
- Ma surprindeti, intra Shannon, inchizand ea poarta la loc. Credeam ca doriti cu disperare cateva minute de liniste si pace.
- Cum obisnuia sa spuna maica-mea – de altceva nici n-ai parte, cand ajungi la sase coti sub pamant. Am aruncat o privire prin gradina din spate a lui Murphy. O ingrijeste bine.
- El ingrijeste totul bine.

Nesigura pe miscari, nici pe pozitia ei, o urma pe Alice pan ape veranda din spate, unde se aseza langa ea in balansoar.

- Intr-adevar. Nu face nimic altfel decat cu grija si pana la capat.au existat momente, in copilaria lui, cand parea ca avea sa mosmondeasca la nesfarsit cu cate o treaba pe care i-o dadeam de facut. Imi venea sa ma rastesc la el, dar Murphy nu facea decat sa se uite la mine sis a-mi zambeasca, spunandu-mi ca se gandea la cel mai bun mod de a o face, nimic mai mult.
- E tipic pentru el. Unde e?
- A, e cu sotul meu in spate, lucrând la nu stiu ce masinarie. Lui Colin al meu ii place sa se prefaca a sti cate ceva despre masini si agricultura, iar Murphy moare sa-l lase sa-si faca de cap.

Shannon zambi putin.

- Si pe tatal meu il chema Colin.
- Da? L-ai pierdut recent.
- Acum un an. Vara trecuta.
- Si pe mama ta, asta primavara.

Instinctive, Alice intinse mana s-o stranga pe a lui Shannon.

- E o povara pe care nimic n-o usureaza, decat viata.

Incepu sa se legene din nou, cum facu si Shannon, astfel ca tacerea nu era Sparta decat de scartaitul balansoarelor si ciripitul pasarilor.

- Ti-a placut la ceili?

De asta data, intrebarea facu obrajii lui Shannon sa roseasca..

- Da. Niciodata n-am mai fost la o asemenea petrecere.
- Mi-e dor de ele, de cand ne-am mutat in Cork. Orasul nu e locul potrivit pentru un ceili, unul adevarat.
- Sotul dumneavoastra e medic acolo.
- Asa este. Un doctor bun. Si, ca sa-ti spun adevarul, cand m-am mutat cu el, am crezut ca murisem si ajunsesem in rai. Nu ma mai trezeam cu noaptea-n cap ca sa vad vaci, nu-mi faceam griji daca recolta creste sa nu, sau daca merge tractorul.

Zambi, privind peste gradina, spre valea din departare.

- O parte din mine, insa, continua sa le duca dorul. Pana si grijilor.
- Poate va mutatae inapoi, dup ace iese la pensie.

- Nici vorba. E om de oras, Colin al meu. Trebuie sa intelegi atractia orasului, locuind in New York.
- Da.

Dar si ea privea peste vale, la scanteierea colinelor verzi si unduirile lor vii.

- Imi plac multimile, si agitata. Zgomotul. Am avut nevoie de zile intregi ca sa ma obisnuiesc cu linistea de aici si cu tot spatial.
- Murphy e un om al spatiilor intinse si al simtirii propriului pamant sub picioare.

Shannon ridica privirea, pentru a o vedea pe Alice studiind-o.

- Stiu. Nu cred ca am mai intalnit pe cineva atat de... inradacinat.
- Si esti sit u inradacinata, Shannon?
- Ma simt bine la New York, raspuse ea cu grija. Cand eram mica, ne mutam des, asa ca n-am avut acelasi gen de radacini ca acelea la care va referiti.

Alice dadu din cap:

- O mama isi face griji pentru copiii ei, oricat de mari cresc. Inteleg ca Murphy e indragostit de tine.
- Doamna Brennan.

Shannon ridica mainile, apoi le lasa sa cada. Ce-ar fi putut spune?

- Te intrebi ce-ar vrea femeia asta sa fac? Cum se-asteapta sa raspund la ceva ce nici macar n-a fost o intrebare?

In jurul gurii lui Alice juca o unda de suras.

- Nu ma cunosc nici pe mine mai mult decat te cunosc pe tine, asa ca nu-mi pot da seama, privindu-te in ochi, ce sentimente nutresti pentru fiul meu, sau ce vei face cu ele. Sentimentele exista, asta e clar. Dar il cunosc pe Murphy. Nu esti femeia pe care i-as fi ales-o eu, dar un barbat allege singur.

O privi pe Shannon si rase.

- Na, ca te-am insultat.
- Ba nu, replica intepata Shannon, insultata de-a binelea. Aveti dreptul sa spuneti ce ganditi.
- Intr-adevar.

Zambind in continuare, Alice incepu sa se legene.

- Si nu conteaza daca-l am sau nu. Dar nu m-am facut clar inteles. Un timp, foarte scurt timp, am crezut ca femeia sortita lui ar fi Maggie. Cat de mult o iubesc pe fata aia, ma ingrijora cumplit. In nici un an, s-ar fi ajuns la moarte de om.

In ciuda oricarei logici, Shannon simti un mic junghi de gelozie.

- Murphy si Maggie?
- A, nimic mai mult decat un gand trecator si o mica ezitare intre ei. Apoi, am crezut ca va fi Brianna. Ei, asta, mi-am spus, ar fi sotie ideala. I-ar face un camin temeinic.
- Murphy si Brie, scrasni Shannon printre dinti. Cred ca i-a dat tarcoale.
- A, cred c-a dat cateva, dar nu lui Brie. O iubea, cum o iubea Maggie. Cum isi iubea surorile. Eu eram pacostea, facand planuri si dorindu-I sa fie fericit. Ma ingrijoram, intelegi, fiindca avea douazeci si cinci de ani si inca nu manifesta nici o preferinta pentru vreo alta fata din regiune. Muncea la ferma, isi citea cartile, isi canta melodiile. De o familie avea nevoie, imi spuneam eu. O femeie alaturi si copii la picioare.

Shannon isi misca umerii, inca iritata de imaginile pe care I le sugerase Alice.

- In zilele noastre, douazeci si cinci de ani e putin, ca varsta de insuratoare pentru un barbat.
- Este, incuviinta Alice. In Irlanda, barbatii asteapta deseori cu ani si ani mai mult. Caci stiu ca, odata ce au depus juramintele, nu mai au cum sa le dezlege. Nu avem calea divortului, nici de la Dumnezeu, nici prin lege. Dar orice mama vrea sa-si vada fiul implinit. Intr-o zi,

cand avea douazeci si cinci de ani, l-am luat deoparte, l-am pus sa stea jos si i-am vorbit din adancul inimii. I-am spus ca nu se cade ca un barbat sa traiasca singur, ca nu trebuie sa munceasca atat de greu sis a n-aiba pe nimeni care sa-l astepte seara acasa, i-am spus cum fata lui O'Malley pusese ochii pe el, si daca nu cumva o gasea draguta.

Zambetul lui Alice palise, cand o privi din nou pe Shannon.

- A fost de accord ca asa era. Dar cand am inceput sa-l presez sa se gandeasca mai serios, sa-si fata planuri de viitor, sa-si ia o sotie pentru a-si desavarsi prezentul, a inclinat din cap, m-a luat de maini si s-a uitat la mine in felul acela al lui.

“Mami”, a zis, “Nell O'Malley nu-I de nasul meu. Stiu eu cine ecea pe care o astept. Am vazut cine e.”

Ochii lui Alice se adumbrira cu o emotie pe care Shannon n-o putea intelege.

- Am fost incantata si l-am intrebat cine era. Mi-a raspuns ca inca nu o intalnise, caci o vazuse invise inca din copilarie. O astepta doar sa apara.

Shannon inghiti in sec, cu gatlejul uscat, reusind sa-si pastreze vocea calma.

- Murphy are o anume tendinta spre romantism.
- Are. Dar eu stiu cand baiatul meu fantazeaza, sic and vorbeste serios. Mi-a spus numai si numai adevarul. Si tot adevarul mi l-a spus acum catva timp, cand mi-a telefonat sa ma anunte ca femeia aceea aparuse.
- Nu e asa. Nu poate fi asa.
- E greu sa judeci ce se poate sice nu se poiate. In adancul inimii. I-ai cucerit-o, Shannon Bodine. Singurul lucru pe care ti-l cere sa ai grija, mai grija cu asta. Daca constati ca nu i-o poti pastra, sau de fapt n-o doresti, da-i-o inapoi, cu blandete.
- Nu vreau sa-l fac sa sufere.
- O, fetito, stiu asta.n-ar fi ales o femeie cu suflet meschin. Imi pare rau ca te-am intristat.

Shannon se rezuma sa clatine din cap.

- Era necesar sa mi le spuneti. Sunt convinsa ca aveam nevoie sa le aud. Voi indrepta lcrurile.
- Draga mea, se apleca Alice s-o ia de mana, cu un sunet asemanator unui chicotit. Poti incerca, dar el o sa le incurce la loc. Nu trebuie sa crezi ca ti-am spus toate astea sa pun toata povara numai pe umerii tai. O impartiti intre voi, in mod egal. Ceea ce se va intampla intre voi, bucurie sau tristete, vi se va datora mamndurora. Daca mama ta ar fi aici, i-ar spune lui Murphy sa aiba grija cu tine.
- Poate.

Tensiunea din degetele lui Shannon se risipi putin.

- Da, s-ar putea. E foarte norocos ca va are, doamna Brennan.
- Asta i-o amintesc si eu, adeseori. Acum vino, sa vedem daca fiicele mele au terminat da gatit mielul pentru cine.
- Ar trebui sa plec.

Alice se ridica, tragand-o pe Shannon dupa ea.

- Vei lua masa de duminica impreuna cu noi, desigur. Murphy vrea sa ramai. Si eu.
- Deschise usa din fata, facu un pas inapoi si o pofiti pe Shannon sa intre.

Capitolul 18

Oricat de mult ii placea lui Murphy s-o vada pe Shannon cu familia lui, saltandu-I una dintre nepoate pe genunchi, razand de ceva spus de Kate, ascultandu-l atenta pe nepotul lui care-I explica despre carburatoare, dorea sa fie singur cu ea.

Se parea ca familia pe care o iubea atat de mult conspira spre a-l impiedica sa-si implineasca o dorinta simpla si vitala.

Mentiona cu multa nepasare ca era o noapte minunata pentru o iesire cu masina si banuia ca lui Shannon i-ar fi facut placere. Raspunsul ei, oricare ar fi fost, fu inecat de taifasul surorilor lui, care o bateau la cap despre moda.

Om rabdator, mai astepta un timp, apoi incerca din nou, propunand o vizita la carciuna – unde era convins ca putea s-o rapeasca pe Shannon cat ai bate din palme. Tatal sau vitreg, inasa, il trase deoparte si incepu sa-l descoasa cu privire la functionarea noii combine.

Cand apuse soarele si luna isi incepu inaltarea, Murphy se pomeni luat cu arcanul intr-un joc de-a Unchiul Wiggly cu cativa copii, in timp ce Shannon, de partea cealalta a camerei, era absorbita intr-o discutie cu nepoata lui adolescenta despre muzica Americana.

Vazu prima ocazie clara cand copiii fura adunati pentru culcare. Miscandu-se rapid, o apuca pe Shannon de mana.

– Mergem sa punem ibricul pentru ceai.

Fara a incetini pasul, o trase spre bucatarie, prin ea, sip e usa afara.

– Ibricul...

– Sa-l ia dracu' de ibric, bombani el si o stranse in brate; langa tarcul unde dormitau gainile o saruta ca si cum de asta ar fi atarnat insasi viata lui. niciodata n-am observat ce multi membri are familia mea.

– Douazeci si trei, murmura Shannon, lunecand in sarutul urmator. Douazeci si patru cu tine. I-am numarat.

– Iar unul din ei va scoate cu siguranta capul pe fereastra bucatariei, din clipa-n clipa. Haide. O luam la sanatoasa.

O trase pe langa cotete si grajduri, si peste primul damb, pana cand Shannon incepu sa rada, cu rasuflarea taiata.

– Murphy, stai mai incet. N-au sa asmuteaca pe noi cainii.

– Daca aveam caini, s-ar fi putut s-o faca.

Incetini, inasa, pasul.

– Vreau sa fim singuri. Te deranjeaza?

– Nu. Ca tot veni vorba, asteptam un moment ca sa-ti vorbesc.

– Vom vorbi cat poftesti, ii promise el. 144it e144r-ti arat ce m-am gandit sa-ti fac, toata ziua si jumatate din noapte.

Fierbinteala I se umfla in stomac ca o greutate compacta, aburinda.

– Mai intai ar trebui sa stam de vorba. Nici n-am stability clar liniile directoare. E important sa intelegem amandoi, ma rog, cum stam, inainte de a ne adanci si mai mult.

– Linii directoare, zambi el la auzul expresiei. Cred ca-mi pot gasi drumul si fara ele.

– Nu ma refer la aspectul fizic.

O intrerupse un gand, facand-o sa devina rece si indiferenta.

– Relatia cu Maggie n-a avut nici un aspect fizic, nu-I asa?

Prima lui reactie fu aceea de a rade in hohote, inasa un junghi rautacios ii indemna sa fredoneze ganditor.

– Ei, acum, ca tot ai adus vorba...

Lasa fraza neterminata, in timp ce o tragea pe Shannon in cercul de piatra.

Dintr-o data, calmul I se risipi ca prin farmec si il plesni peste maini, in timp ce el o tragea de haina.

– Acum, ca tot am adus vorba? Repeat, cu un tais de otel in voce.

- Am cam avut si noi un aspect, raspuse Murphy, neluandu-I in seama mainile care-l impingeau, in timp ce trebuia la nasturii bluzei. Am sarutat-o o data, intr-un mod pe care l-ai numi mai mult fratesc.

Ranji privind-o in ochi.

- A fost ciudat si dulce. Avem cincisprezece ani, daca nu ma inseala memoria.
- Aha.

Monstruozitatea cu ochi verzi se transformase intr-o piticanie natanga.

- Am reusit sa-I fur una si lui Briedar am terminat-o razand unul de altul, cu buzele inca lipite. Praful s-a ales de tot romantismul.
- Aha, facu iarasi Shannon, bosumflandu-se. Si asta a fost tot?
- N-ai de ce-ti face griji. Niciodata n-am... trecut vreun hotar, cu nici una dintre surorile tale. Asa ca...

Limba I se usca, in timp ce-I desfacea bluza. In seara aceea, Shannon purta pe dedesubt matase, matase neagra, primejdioasa, decoltata provocator deasupra curbunii sanilor, pentru a se drapa apoi in jos, scanteind pana sub braul fustei.

- Vreau sa vad si restul, ingaima el, tragand fermoarul.

O briza ii ravasi parul, asa cum statea in lumina schimbatoare a lunii. Pentru el si-o puse, o alesese din sertar in aceeasi dimineata, avand in minte imaginea chipului sau cand avea s-o vada. Era o seductie 145it e145rate si scurta de matase si dantele, ce se mula pe formele trupului.

Ametit, Murphy isi petrecu o mana in susul coapsei, pana simti marginea ciorapului lasand locul pielii calde. Ii lasa gura apa.

- Dumnezeu a vrut sa nu stiu ce-aveai pe sub costumul asta.

Glasul ii era ragusit si destramat de pe margini.

- N-as fi rezistat pana la sfarsitul slujbei.

Dorise sa discute cu el. Trebuie. Dar bunul simt n-o apara impotriva izbucnirii fierbinti de patima. Intinse mainile si ii trase pu,loverul peste cap.

- Eu 145it e ce-aveai pe dedesubt. Nici nu-ti poti inchipui la ce ma gandeam, in timpul acela.

Murphy rase vlaguit.

- O 145it e pocaim amandoi pentru asta. Mai tarziu.

Ii dadu jos o bretea de pe umar, apoi sip e cealalta, facand corsajul sa coboare. Abia agatat de piele.

- Zeita care pazeste tara sfanta, murmura el. Si vrajitoarea care a urmat-o.

Cuvintele lui o facura sa se infioare, de frica si de emotie.

- Sunt femeie, Murphy. Doar o femeie care sta aici 145it e doreste.

Mai mult decat dornica, facu un pas inainte, pana in bratele lui.

- Arata-mi. Arata-mi ce te-ai gandit sa-mi faci.

Ii strivi gura sub a ei, insuportabil de flamanda.

- Si pe urma, mai fa-mi.

- Ar fi putut s-o devoreze de vie, s-o consume bucatia cu bucatia, si apoi sa urle la luna ca un lup turbat.

Asa ca-I arata, pustiindu-I gura, lasandu-si mainile s-o prade cat poteau de nebuneste. Sunetele din gatul ei deveneau mai puternice, mai feroce. Ii simti dintii muscandu-l si tragandu-l de buza, si si-I cobori pe ai sai pana la beregata ei, pentru a-I devora curbura prelunga de piele matasoasa.

Era deja umeda cand o cuprinse in palma. Chiar daca o urca nemilos, daca geamatul ei se infiora in ceva mai apropiat de un urlaty, trecuse prea departe hotarul ca sa se mai opreasca.

Picioarele lui Shannon se inmuiera pur si simplu sub trup. Simti caderea, simti trupul lui primind-o dedesubt, apoi greutatea, cand se rostogoli deasupra.

Gura lui Murphy era pretutindeni, sugand cu sete prin matase, apoi pe sub matase. Mainile lui erau nefiresc de repezi, mangaind ici, apucand colo. Nici ale ei nu erau mai putin inebunite, cautand carne, gasind, exploatand.

Trase si smulse nasturele pantalonilor, murmurand fagaduieli si rugaminti in timp ce se luptau pe patura.

Gafaind sufocata, il incalca si, dintr-o miscare atat de fulgeratoare incat ii zgudui simturile, il absorbi adanc.

In timp ce intreaga glorie violenta si naucitoare a dragostei siroia prin el, Murphy o privi arcuindu-se pe spate. Avea trupul sinuos si lucitor, cu parul ca o cascada de matasesi fata o sculptura a triumfului pur si al placerilor carnale.

Vrajit, intinse mainile, ii gasi sanii, privi cum palmele lui sse inchideau peste ei. Simti greutatea, apasarea fierbinte a sfarcurilor, tunetul salbatic al inimii.

A lui, isi spuse vag, in timp ce trupul I se cutremura de neinduratoare nevoie. Acum, si pentru totdeauna, a lui.

Shannon incepu sa se legene, la inceput incet, ca un dans. Norii plateau peste luna si prin jurul ei, astfel ca fata ei I se acoperea, apoi se dezvaluia, si iarasi disparea, ca un vis pe care nu reusea sa-l retina.

Sangele incepea sa-I vuiasca, in sale, in cap, incat era sigur ca avea sa explodeze, nelasand in urma nimic altceva decat oase sfaramate.

O vazu radicand bratele, inaltandu-si-le ca o vrajitoare spre cer. Miscarile I se accelerara, iar Murphy incepu sa-I murmure cuvinte disperate, in limba galeica. I se paru ca-I raspunse, cu aceeasi insistenta, in aceeasi limba. Apoi mintea I se incetosa si trupul ii erupse, golindu-se intr-insa.

Cu un geamat prelung, cutremurat, Shannon luneca spre el. Viziunile ce-I dansau prin minte se stinsera treptat.

● * *

Probabil ca dormise, caci se trezi cu inima batandu-I incet si greoi si cu fiori calzi pe piele. In momentul cand Murphy ii cuprinse sanul, buzele ei se arcuiraa, primindu-i-le pe ale lui cu drag.

Acum o atingea bland, aproape cu adoratie. Shannon ofta, bucurandu-se si lasandu-si trupul sa fie mangaia tandru, spre o noua excitatie.

I se deschise, il simti umpland-o. desfatandu-se cu cele doua laturi ale lui, isi potrivi miscarile dupa ritmul sau linistit, pana se potoli ultima scanteie de dorinta.

Dupa aceea, ramase culcata langa el, invelita comod in patura trasa de Murphy peste amandoi.

– Iubito, o mangaie el pe par. Nu putem dormi aici la noapte.

Shannon simti un spasm prin muschi, cand isi cobori mana peste pantecul lui.

– Nu e nevoie sa dormim.

– Vreau sa spun, nu putem sta aici.

Intoarse capul, pentru simpla placere de a-si ingropa nasul in parul ei.

– Va ploua.

– Asa? Intredeschise ea ochii, privind spre cer. Unde-au disparut stelele?

– Dupa nori, si in curand va incepe ploaia.

– Hmm. Ce ora e?

– Am pierdul sirul.

– Unde mi-e ceasul?

– N-aveai.

– Nu?

Cu un gest reflex, isi pipai incheietura mainii. Ciudat, niciodata nu facea un pas fara ceas. Nu obisnuia.

- N-avem nevoie de ceas ca sa stim ca e timpul sa te duc sub un acoperis.

Cu regret, trase patura in laturi.

- Poate ma invite la ceai, ca sa mai pot petrece catva timp privindu-te.

Shannon isi trase camasa peste cap.

- Am putea bea ceaiul in camera mea.
- Asa ceva m-am face sa ma simt la fel de incomod ca si cum te-as duce eu intr-a mea, cu familia in casa.

O privi cum isi netezea ciorapii.

- Ai sa mai pui si alta data asa ceva pe tine?

Incheindu-si bluza, Shannon isi arunca parul pe spate.

- Banuiesc ca nu despre costum vorbesti.
- Nu, iubito, despre ce ai sub el.
- Nu prea am multe de genul asta, dar vad eu ce pot face.

Se ridica sa-si aranjeze fusta.

- Poate reusesc sa-mi cumpar cate ceva din Dublin.
- Din Dublin? Pleci la Dublin?
- Marti.

Lua jacheta, apoi il apuca de mana intinsa.

- Cumva, si nu-s deloc sigura cum s-a intamplat, plec cu Rogan.
- A, deci ati incheiat contractul.
- Nici macar nu l-am citit. Da se pare ca miercuri am programata o sedinta foto pentru reclama. Plus ca trebuie sa-I dau o lista a inventarului meu, cum imi numeste el tablourile din New York. Pare sa creada ca in toamna imi deschide o expozitie.
- Excellent.

Incantat pentru ea, Murphy o ridica de pe picioare ca s-o sarute.

- De ce nu mi-ai spus pana acum? Am fi sarbatorit.
- Daca sarbatoream si mai mult de-atat, nu cred c-am mai fi fost in viata ca sa vorbim despre asta.

Cand el rase, Shannon il lua de brat. Placerea lui nesovaitoare pentru reusita ei, cu toate ca nici ea nu era sigura de propriile-I reactii, o emotiona profund

- In orice caz, nu stiu daca se pune problema unei sarbatoriri. N-am semnat – desi Rogan vorbeste ca despre un targ incheiat.
- Poti avea incredere in el, daca asta te ingrijoreaza.
- Nu, deloc. Worldwide are o reputatie clasa-ntai. Si, in plus, am o incredere absoluta in Rogan. E o hotarare importanta pentru mine si-mi place sa ma gandesc mai pe-ndelete chiar si la deciziile mai mici.
- Dar pleci la Dublin, sublinie el.
- Asta a reusit sa mi-o smulga. Discutam despre Maggie si Liam, si-n clipa urmatoare aveam contractile in maini, iar in urechi imi rasunau vorbe despre prezentari si publicitate.
- E cel mai destept baiat, Rogan asta, spuse Murphy admirativ. O sa-mi fie dor de tine, Shannon. Vei lipsi mult?
- Ar trebuie sa ma intorc joi sau vineri, din cate-a spus el.

Aproape ajunsesera la han, cand cazura primii stropi de ploaie.

- Doream neaparat sa stau de vorba cu tine, Murphy.
- Asa spuneai. Despre nistre linii directoare, nu?

- Da.
- Poa' sa mai astepte.

Arata cu capul spre fereastra.

- Brie e in bucatarie. As vrea sa intru, dar nu vom fi singuri si nu pot sta mult.
- Poa' s-astepte, incuviinta ea.

● * *

Marti dimineata, Shannon era gata de drum, cu bagajele facute, si se intreba in ce intrase. Mult isi mai pusese intrebarea asta de cand venise in Irlanda, isi dadu ea seama. Se parea ca fiecare adaptare in viata pe care o facea, sau se gandea s-o faca, necesita o alta.

Totusi, ideea de a petrece cateva zile in Dublin nu era prea dificila. Trecusera saptamani intregi de cand nu mai fusesera intr-o localitate vag asemanatoare cu un oras.

- Ai umbrella? Intreba Brianna, invartindu-se pe langa geanta pe care Shannon si-o pusese langa usa din fata a hanului. Si o haina de rezerva, in caz ca se schimba vremea?
- Da, mamico.

Rosing putin, Brianna isi potrivi mai bine copilul pe brat.

- Maggie isi iese din minti cand ii verific bagajele. Grayson s-a dat batut si ma lasa sa I le face eu.
- Crede-ma, sunt experta, si nu plec decat pentru cateva zile. Uite ca vine si masina lui Rogan.
- Calatorie placuta.

Brianna ar fi usor chiar ea geanta, daca Shannon nu i-ar fi luat-o inainte.

- Casa din Dubli e minunata, ai sa vezi. Iar bucatarul lui Rogan e un vrajitor.
- La fel spune si el despre tine, comenta Rogan, in timp ce se apropia sa ia bagajul lui Shannon. Le saruta pe Brianna si Kayla, inainte de a baga geanta in portbagaj.
- Nu uita sa-ti iei vitaminele, ii striga Brianna lui Maggie, dupa care se apleca sa-I sarute, pe ea 148an a Liam, de ramas bun.
- N-am stiut ca vii si tu, Maggie.

Si nu stia nici ce parere ii facea acest lucru. Intorcandu-se, o imbratasa scurt pe Brianna si o saruta pe Kayla pe varful nasului.

- Un zbor sigur., ii mai ura Brianna, privind dupa masina pana nu se mai vazua.

Drumul pana la aeroport a fost scurt, sub un cer de plumb si o ploaie marunta. Shannon isi aminti ziua cand aterizase pe aeroportul ce purta numele ei.

Fusese numai nervi si manie reprimata. Cea mai mare parte din furie se risipise, constata ea. Dar nervii dainuiau,, tresarind, acum cand se gandea la schimbarile aduse in viata ei de acea scurta calatorie.

La sosire, se facu foarte putin tapaj. Shannon trase concluzia ca Rogan era un om ce nu tolera agitata, in materie de afaceri. In scurt timp, fura instalati in avionul lui privat, cu Liam repezindu-se la fereastra, si aratand spre fiecare camion sau caruta care aparea la vedere.

- E un spirit calator, Liam al 148an ape.

Maggie se rezema de spatarul fotoliului, sperand sa decoleze cat mai curand, pentru a putea bea un ceai. Cu cea de-a doua sarcina, suferea mult mai multe greturi matinale decat prima oara. Si n-o bucura deloc.

- E minunat ca poate avea experienta asta, comenta Shannon. Eu am apreciat-o intotdeauna.
- Ai calatorit mult, cu parintii tai.

Rogan isi depuse o mana peste a lui Maggie, dorindu-si la fel de mult ca ea sa se termine mai repede accesul de greturi.

- Era hobby-ul favorit al tatei. Una dintre cele mai timpurii amintiri ale mele este despre sosirea pe aeroportul din Roma. Agitatie si glasurile, si culorile. Cred ca aveam vreo cinci ani.

Avionul incepu sa ruleze, iar Liam chiui de incantare.

- Partea asta-I place cel mai mult.

Maggie isi pastra un zambet lipit pe fata, cand decolarea ii rascoli stomacul. La dracu', la dracu', la dracu', isi tot spunea ea. N-avea sa verse painea prajita jalnic de uscata pe care si-o bagase pe gat la micul dejun.

- Si mie, se apleca Shannon lipindu-si obrazul de al lui Liam, pentru a-si putea impartasi emotia impreuna. Am pornit, Liam. Suntem sus, cu pasarile.
- Pasaele! Pa. pa-pa.

Pa. Shannon ofta putintel. Murphy era acolo, jos. Nu avusesera parte de o noapte completa impreuna, asa cum sperasera. Intre calatorie, ploaie si un cal cu copita crapata, abia le mai ramasese o ora intre patru ochi.

Iar timpul ii gonea din urma. In curand trebuia sa se gandeasca si la atsa. New York-ul n-o putea astepta la nesfarsit.

- La toti dracii.

Cand Shannon intoarse capul, surprinsa, Maggie isi smulse centura de siguranta si se repezi afara din cabina. Usa toaletei se tranti in urma ei.

- Toti dlatii, repeat Liam, cu o dictiune, in mod exceptional, aproape perfecta.
- Are rau de avion?

Shannon duse mainile la propria-I centura, intrebandu-se daca putea face ceva, si ce anume.

- Rau de dimineata, arunca Rogan o privire tulburata spre usa inchisa. O chinuie, in perioada asta.
- Sa merg sa vad dac-o pot ajuta, sau ceva?
- Daca-ncerci, n-ai face decat s-o infurii si mai rau.

Cu o senzatie de neputinta, Rogan ridica din umeri:

- Cu Liam, a avut cateva zile de greturi, si cu asta s-a terminat totul. Mai presus de orice, e indignata ca nu poate scapa la fel de usor si de data asta.
- Cred ca toate sarcinile se deosebesc intre ele.
- Tocmai o descoperim si noi. Va dori un ceai, mai spuse Rogan, dand sa se ridice.
- Il 149an ap. Serios.

Shannon se scula repede, punandu-I o 149an ape umar.

- Nu-ti face griji.
- Il prefera brutal de tare.
- Stiu.

Shannon intra in chicineta avionului. Aparatul semana foarte mult cu proprietarul sau, conchise ea. Lustruit, efficient, elegant si organizat. Gasi mai multe soiuri de ceai diferite si, tinand seama de starea lui Maggie, il alese pe cel de musetel.

Se opri din activitate pentru a privi inapoi, cand usa toaletei se deschise.

- Ti-ai mai revenit?
- Mda.

Insa vocea lui Maggie era amara, cam ca a unui razboinic care tocmai a scapat cu viata din inca o batalie sangeroasa.

- Cu asta ar trebui sa se termine, pe ziua de azi.
- Du-te sa stai jos, o trimise Shannon. Esti inca alba la fata.
- O culoare mai eleganta decat verdele.

Maggie adulmea, privind spre ibric:

- Fierbi flori.
- O sa-ti faca bine. Poftim, ii dadu Shannon o cutie cu pesmeti pe care o gasise intr-un dulapior. Mergi ai aseaza-te, Margaret Mary, si rontaie din astia.

Prea slabita ca s-o mai contrazica, Maggie se intoarse la fotoliul ei.

- Imi pare rau, murmura Rogan, cuprinzand-o cu un brat.
- Nu te astepta sa spun ca nu e mana ta.

Isi cuibari insa capul al pieptul lui si-I zambi lui Liam, care era ocupat sa hotarasca daca sa deseneze sau sa manance creionul pe care i-l daduse tatal sau.

- Stii la ce ma gandesc, Rogan?
- La ce te gandesti, Margaret Mary?
- Ca m-am plimbat prin cea mai usoara sarcina din lume, cu micul demon de-acolo.

Ii arunca o privire ca otelul, cand Liam ridica spre gura creionul. Baetelul ranji, incepand in schimb sa atace cu el cartea de colorat.

- Poate ca asta o fi mai incomoda vom avea un copilas dulce si ascultator, care nu va face nici o boroboata.
- Hmmm.

Rogan isi privi fiul si reusi sa insface creionul gros inainte ca Liam sa raga o linie pe peretele avounuului. Copilul urla indignat si tranti pe jos cartea de colorat.

- Ti-ar placea asa ceva?
- Maggie rase, in timp ce enervarea lui Liam se rostogolea prin cabina.

* * *

Brianna spusese adevarul adevarat. Casa din Dublin era fermecatoare. Ascunsa intr-o gradina cu copaci gratiosi, era inconjurata de un minunat décor verde. Mobile era veche, atat cu distinctia cat si cu elegant ape care le pot cumpara banii. Candelabrele scanteiau, podelele lucreau, iar servitorii se miscau cu o eficienta rapida si tacuta.

Shannon primi o camera cu un primitor par cu baldachin, un Aubusson discret si un naucitor O'Keefe. Abia se racorise putin in baie, inainte ca o cameristasa-I si despacheteze in ordine bagajul si a-I randuiasca articolele de toaleta pe biroul Chippendale.

O gasi pe Maggie asteptand-o in salonul mare de la parter.

- Ne aduc o masa usoaram ii souse ea. De obicei sunt lihnita, la ora asta din zi, dupa criza de dimineata.
- Ma bucur ca te simti mai bine. Dumnezeule, facu Shannon ochii mari, observand sculptura ce domina o latura a camerei. Fascinate, se apropie, fara a-si putea stapani degetele ca mangaie prelung sticla.

Era magnifica, erotica si aproape umana, cu membrele ei serpuitoare si trasaturile topite. Aproape ca putea distinge barbatul si femeia, contopiti intr-o implinire absoluta.

- Iti place?

O fi fost nepasatoare vocea lui Maggie, dar nu-si putu impiedica brusca izbucnire de placere fata de reactia buimacita a lui Shannon.

- E incredibil.
- "Abandon" am intitulat-o.
- Da, desigur. Ai putut face asta, murmura ea, minunandu-se, unu ca asta, in locsorul acela de la tara.

- De ce nu? Un adevărat artist n-are nevoie de instalații fanteziste. A, a sosit mâncare. Binecuvântată să fii, Noreen.

Maggie atacase deja un sandwich cu pui, când Shannon veni lângă ea.

- Unde-I Liam?
- A, una dintre servitoare are o mare slabiciune pentru el. L-a rapit în camera copiilor, ca să-l dea ciocolată fierbinte și să-l răsfete. Mai ia unul din astea până nu le mănânc eu pe toate.

Crezând-o pe cuvânt, Shannon alege unul din micile sandwich-uri.

- E o casă magnifică.
- E frumoasă, sigur, dar niciodată goală. Prezenta servitorilor peste tot mă enervează.

Ridică din umeri.

- Fără-ndoială, vom avea nevoie de ajutor, după nașterea celui de-al doilea copil. Va trebui să mă încui în casa de sticlă, ca să pot sta singură.
- Majoritatea oamenilor ar fi încântați să poată ține servitori și bucătari.
- Eu nu sunt majoritatea oamenilor, mai muscă Magie dintr-o felie de pui. Dar învat să mă adaptez. Rogan vorbește mult la telefon, adaugă ea. E-nnebunit după telefoane. Are filială din Paris, o afacere de care ar trebui să se ocupe personal. Dar nu va pleca atâta timp cât eu am problemele astea dimineată. Nici măcar strigatul la el nu-mi mai ajută. Când omul asta își înfinge picioarele unde, nu-l mai poți urni din loc nici cu tractorul.

Trecu la paste făinoase, aruncându-I lui Shannon o privire speculativă.

- S-a hotărât să pună mâna pe tine.
- Ei bine, eu încă nu m-am hotărât. Nu complet.
- Mai întâi, am să-ți spun că atunci când s-a luat după mine, nici nu mă gândeam să mă las condusă. De nimeni. Are el un stil, Rogan asta, de a vedea drept prin tine, găsiți punctele slabe, mandriile și secretele pe care ai prefera să le păstrezi ascunse. Apoi, se folosește de ele. Cu farmec, cu neînduplecare, cu logică și cu o planificare atât de bine organizată încât ti-o ia întotdeauna cu un pas înainte.
- Am observat. M-a adus aici, când eu eram absolut hotărâtă să-I spun multumesc, dar nu servesc.
- Pentru el nu e doar o simplă afacere. Ar fi mai ușor să-I te împotrivesc, dacă ar fi așa. Are o mare afecțiune și iubire pentru artă, și pentru artist. Iar ceea ce a făcut în Clare...

În voce și în ochi I se ivi mândria pentru el.

- A făcut ceva important acolo, pentru artă, pentru Irlanda. A făcut-o pentru că are inima legată de amândouă.
- E un om cu totul deosebit, personal și profesional. Nu-I nevoie să-l cunoști de mult timp ca să observi asta.
- Așa e. așa că, în al doilea rând...

Maggie își șterse degetele cu un servet.

- Am să te întreb: ce naiba se întâmplă cu tine?

Sprâncenele lui Shannon sară în sus:

- Ma scuți?
- De ce dracu te lași greu în povestea asta? Omul îți oferă lumea și jumătate din stelele de pe cer. Orice artist visează la șansa de a primi ceva ai tu acum în mână, iar tu o balmăjești.
- Ba nu balmăjești nimic, o contrazise rece Shannon. Analizez.
- Ce mai ai de analizat, în fața asta? Ai tablourile, vei mă picta și altele.
- Pictatul altora îl analizez.

Maggie pufni și mai lua o furculiță de paste făinoase.

- Ce prostie. Poti sa stai aici ssi sa-mi spui ca esti in stare sa te opresti – sa-ti pui pur si simplu pensulele deoparte sis a-ti lasi panzele neatins?
- Cand mai voi intoarce la New York, nu voi mai fi la fel de libera ca aici sa-mi fac de cap.
- Sa-ti faci de cap, tranti Maggie furculita cu un zanganit, aplecandu-se peste masa. Ai in cap ideea asta ca picture ta ar fi o distractie.
- Postul meu de la Ry-Tilghmanton...
- Da-l in pizda ma-sii.
- E important pentru mine, incheie Shannon, printre dinti. Iar responsabilitatile mele de-acolo imi lasa foarte putin timp sa pictez de placere – si mult mai putin ca sa pictez pentru cineva care vei fi de accord ca e un manager pretentious.
- Si cu responsabilitatile fata de tine insati si talentul tau, cum ramane? Crezi ca ai dreptul sa arunci la gunoi ceea ce ti s-a daruit?

Simpla idee era abominabila, in mintea si inima lui Maggie.

- Nu ti-am vazut decat tablourile facute in Irlanda, dare le demonstreaza ca ai mai mult decat ochi ager si mana priciputa. Ai o inia care vede si intelege. N-ai dreptul sa renunti la ea, ca sa poti picta sticle de apa.
- Tu ti-ai facut teme, replica Shannon calma. Am si eu dreptul sa fac ceea ce mi se potriveste, ce ma satisface. Si exact asta o sa fac. Daca Rogan ti-a cerut sa duci munca de lamurire...
- Nu-l poti acuza, fiindca vorbesc dupa capul meu.

Se ridicara amandoua, ca doi boxeri intalniindu-se in centrul rengului.

- Mi-a cerut sa vin numai ca sa-ti tin companie cand el e ocupat. Sunt convinsa ca o gasit o dovada de consideratie. Acum, san e intelegem, tranzactia asta, oricum va iesi, nu te priveste. E intre mine si Rogan.
- Tranzactie.

Cu un sunet de dezgust, Maggie se lasa din nou in scaun.

- Pana si de vorbit, vorbesti mai mult ca o afacerista, decat ca o artista.

Shannon isi repezi barbia in sus, privind in lungul nasului.

- Nu reusesti sa ma insulti. Acum, daca ma scuzi, cred ca ma duc sa respire putin aer curat.

Capitolul 19

N-avea sa se lase influentata. Shannon isi fagaduia ca atitudinea autoritara si individuala a lui Maggie sa n-o abata in nici un fel, nici sa nu-I umbreasca vizita la Dublin.

Seara, cel putin, a fost amicala si placuta. Gratie, dupa parerea lui Shannonimpecabilelor maniere si ospitalitatii lui Rogan. Nici macar o data, in timpul cinei sau a serii lejere care a urmat, Rogan n-a mentionat contractul sau planurile pe care si le facea.

Motiv pentru care, banuia ea, a fost atat de nepregatita doua zi dimineata, cand Rogan a insotit-o in biblioteca imediat dup ce au luat in liniste micul dejun. Trase direct de la sold.

- La ora unsprezece ai intalnire cu fotografii, ii spuse ei, in momentul cand se asezara. Iti vor aranja ei parul si machiajul, asa ca nu trebuie sa-ti faci probleme. M-am gandit la ceva elegant, dar nu strict formal jack, fotografii, va sti cce are de facut cu tine.
- Da, dar...
- Acum, Maggie sta putin culcata in dimineata asta, dr ar dori sa mearga cu tine. Liam va ramane aici, asa ca veti avea putin timp sa faceti impreuna ceva cumparaturi, sau ca Maggie sa te plimbe prin Dublin.
- Ar fi dragut.

Shannon trase aer in piept. N-ar fi trebuit s-o faca.

- Sper sa vii pe la galerie, sa tragic o raita. Ai spus ca ne-ai vizitat filiala din New York.
- Da, si...
- Cred ca vei intelege de ce incercam sa cream atmosfere diferite in orase diferite. In scopul de a reflecta ambianta. Eu voi fi ocupat, o mare parte din zi.

Se uita scurt la ceas.

- Incepand proape imediat. Ti-as fi recunoscator daca ai gasi un moment sa treci pe la birou. Maggie te poate aduce pe la trei. Ne vom ocupa de orice schimbare sa operam in contracte. opreste-te, ridica ea ambele maini, nesigura daca-I venea sa rada sau sa urle. Iar incepi.
- Scuza-ma. Ce anume?
- A, nu te scuza, nici nu face mutra asta politicos-nedumerita. Stii exact ce faci. Esti cel elegant tavalug care m-a turtit vreodata.

Rogan o fulgera cu un ranjetcare-o facu sa clatine din cap.

- Si asta – zambetul asta prompt si fermecator, e ucigas. Imi dau seama cum a putut ceda o femeie atat de incapatanta ca Maggie.
- Pe-asta n-a facut-o. a trebuit s-o sfaram bucata cu bucata. Si semeni cu mult mai mult decat crezi ca ti-ar placea sa observ.

Isi inabusi un nou ranjet, cand ochii lui Shannon il sfredelira.

- Da, semeni lumt cu ea.
- Insultandu-ma, nu vei reusi sa ma castigi.
- Atunci, da-mi voie sa-ti spun ceva, isi impreuna el mainile pe masa. In calitate de cumnat al tau, precum si de om care spera sa-ti impinge cariera inainte. N-ai venit aici fiindca te-am incoltit, Shannon. A contribuit si asta, da, ca sa te indemne sa actionezi atunci cand te-am indemnat eu sa actionezi. Dar ceea ce am facut a fost sa-ti plantez o idee in minte.
- Bine, mi-ai plantat-o. e o idee cu care am cochetat acum cativa ani si am eliminate-o ca fiind nepractica. Acum, incerci sa ma convingi ca nu e.

Intrigat, Rogan se rezema de spatat, studiind-o.

- E vorba de bani?
- Bani am. Mai mult, de fapt, decat mi-ai trebui. Tatal meu se pricepea foarte bine sa-I castige.

Clatina din cap.

- Nu, nu banii sunt problema. Desi e important sa-I castig singura, ca sa am satisfactia asta. E am nevoie de siguranta, de stabilitate si de provocari. Presupun ca suna contradictoriu.
- Deloc.

Vazand ca o intelegea, continua:

- Picturile le-am facut de una singura, pentru mine insami, au reprezentat intotdeauna un obicei, un soi de obligatie chiar – un punct pe care mi-l integram in program ca un fel de, sa zicem, un fel de intalnire cu mine insami.
- Si eziti sa-l treci pe primul plan.
- Da, ezit. Am lucrat aici mai bine ca oricand in viata mea. Si ma trage intr-o directie pe care nu m-am gandit niciodata serios s-o urmez.

Iar acum, ca o spusese, era mai derutata ca oricand.

- Dar ce se va intampla cand ma intorc la New York, Roganca sa-mi reincep viata pe care am lasat-o acolo in urma? Daca semnez un contract, se cheama ca ti-am dat cuvantul. Cum as putea-o face, cand nu pot fi sigura daca voi avea posibilitatea sa mi-l tin?

- Integritatea ta se razboieste cu impulsurile, spuse el, punand degetul exact pe punctual dureros. Iar asa ceva e dificil. Ce-ar fi sa le satisfacem pe amandoua?
  - Si cum propui sa reusim una ca asta?
  - Contractul tau cu Worldwide va cuprinde si lucrarile efectuate in Irlanda, si tot ce ai gata la New York – cu clauza, continua el, jucand un creion intre degete – sa fim primii care vedem tot ceea ce produci in urmatorii doi ani. Indifferent ca e o singura lucrare sau o duzina.
  - Grozav compromise, murmura ea. Dar ai dorit o expozitie. Nu stiu daca am destule pentru asa ceva, sau daca ceea ce am o sa-ti convina.
  - Suntem flexibili cu privire la proportiile expozitiei. Si-am sa te anunt ce nu-mi convine.
- Shannon il privi in ochi:
- Te cred c-ai sa m-anunti.

* * *

Mai tarziu, 154is a154e Rogan pleca, Shannon reveni la etaj. Ii daduse mult de gandit. Cumva reusise sa deschida o usa, fara a o sili pe ea sa inchida alta. Putea sa-I accepte termenii sis a ia sistemul anterior de viata fara a pierde o secunda.

I se parea ciudat, si mai derutant ca oricand, faptul ca dorea s-o fi indesat intr-un colt und ear fi fost silita sa ia o hotarare decisive.

Dar nu avea timp sa cugete – daca dorea sa vada cate ceva din oras inainte de sesiunea foto.

O sedinta foto, isi spuse, chicotind in sinea ei. Ca sa vezi.

154is a154erse zambetul de pe buze si ciocani vioi la usa dormitorului lui Maggie.

- Maggie? Rogan a spus sa te trezesc.

Neauzind nici un raspuns, isi dadu ochii peste cap si batu din nou.

- E trecut de noua, Margaret Mary. Pana si femeile gravide trebuie sa se dea jos din pat odata si-odata.

Nerabdatoare, apasa pe clanta si intredeschise usa.vazu ca patu era gol si, crezand ca probabil Maggie se imbraca, fara sa-I raspunda, deschise usa mai larg.

In momentul cand dadea s-o strige din nou, auzi din baia alaturata sunetele inconfundabile ale unei jalnice suferinte. Nu-I trecu prin minte sa ezite; alerga pur si simplu spre locul unde Maggie se opintea deasupra toaletei.

- Iesi afara, fir-ai a dracu’, agita Maggie o mana molesita, infruntandu-si un nou val de greturi. Nu mai poate omul sa borasca in liniste?

Fara o vorba, Shannon se duse la lavabou si umezi un prosop gros cu apa rece. Maggie era prea ocupata cu icnetele pentru a se impotrivi, cand Shannon o apuca de ceafa, si-I apasa prosopul pe fruntea rece.

- Biata fetita, murmura Shannon cand Maggie se cocoas vlaguita. Oribil mod de a incepe ziua. Odihneste-te o clipa, sa-ti recapeti respiratia.
- N-am nimic. Pleaca. Mi-e bine.
- Sigur ca da. poti bea putina apa?

Fara a astepta raspunsul, Shannon umplu un pahar, dupa care se lasa pe vine pentru a-l apropia de buzele lui Maggie.

- Asa vezi, incet, cu inghitituri mici. Probabil ai in gura un gust de parka ai fi inghitit apa de canal.
- Fata asta mai bine-ar fi o sfanta.

Cum tot era alaturi, Maggie se rezema pe umerul lui Shannon.

- Ai consultat medical?

Ca s-o linisteasca, Shannon lua prosopol, frecandu-I usor cu el fata.

- Poti lua vreun medicament?
- Am fost la doctor. Un porc imputit. Inca doua saptamani, zice, si-o sa ma simt ca nou-nascuta. Inca doua saptamani, repeat ea, inchizand ochii. Aproape ca l-am omorat pe loc.
- Nici un juriu din lume – dac-ar fi compus din femei – nu te-ar condamna. Asa, haide, sa te punem pe picioare. Dusumeaua e rece.

Prea slabita ca sa se opuna, Maggie se lasa ajutata si condusa spre pat.

- Nu in pat. N-am nevoie de pat. Vreau doar sa stau jos un minut.
- Bine. Shannon o conduse la un fotoliu. Vrei putin ceai?
- Of.

Disperat de usurata ca accesul trecuse. Maggie isi lasa capul sa cad ape spate, inchizand ochii.

- As vrea. Daca poti telefona de-acolo la bucatarie, sa-ntrebi daca-I deranjeaza sa-mi trimita putin sus, si niste paine prajita. Uscata. Ti-as fi recunoscatoare.

Ramase nemiscata, in timp ce organismul I se calma si raceala pielii se risipea.

- Ei, spuse ea, dup ace Shannon puse receptorul la loc in furca. A fost o placere pentru amandoua.
- Mult mai rau pentru tine.

Nu foarte sigura ca Maggie putea fi lasata singura, Shannon se aseja pe marginea patului.

- A fost dragut din partea ta ca m-ai ajutat s-o scot la capat. Iti multumesc.
- Nu parea la fel, cand ma injurai.

Gura lui Maggie se stramba intr-un ramjet.

- Imi cer scuze. Nu support sa fiu...

Facu un gest.

- Sa nu fi stapana pe situatie.
- Nici eu. Stii, nu m-am imbatat decat o singura data in viata mea.
- O data? Se transforma zambetul intr-o grimasa. Tocmai tu, irlandeza ca inelele lui Kerry.
- Totusi, desi a avut aspecte eliberatoare, am constat, privind retrospective, ca ma handicapa. Nu mai putea nimeri butonul de comanda. S-a mai adaugat si placerea de a bori ca un caine la marginea drumului, la intoarcerea acasa, plus minunea si Gloria diminetii urmatoare. Asa ca gasesc mai practice sa-mi limitez consumurile.
- Unul incalzeste sufletul, doua incalzesc creierul. Asa spunea papa intotdeauna.
- Deci avea si el latura lui practica.
- Una cam ingusta. Ai ochii lui.

O privi pe Shannon coborandu-si-I, cu un effort impotriva propriei sale sanzatii de singuratate si nerabdare.

- Imi pare rau ca te-a deranjat sa auzi.

Dupa cum, descoperi Shannon, ii pareau rau si ei.

- Si mama si tatal meu aveau ochii albastri. Tin minte ca am intrebat-o odata de unde credea ca i-am mostenit pe ai mei, verzi. S-a intristat atat de tare, o clipa doar, apoi a zambit si a spus ca mi-I daruise un inger.
- I-ar fi placut s-o auda. Si ar fi fost bucuros si multumit ca-si gasise un barbat cum trebuie sa fi fost tatal tau, care v-a iubit pe amandoua.

Ridica privirea, cand fu adus ceaiul.

- Sunt doua cesti, spuse ea, cand Shannon se ridica sa iasa. Daca vrei sa bei sit u unul cu mine.
- In regula.
- Te-ar deranja sa-mi povestesti cum s-au cunoscut parintii tai?

– Nu.

Shannon se aseza din nou, constatand ca n-o deranja nici pe departe sa spuna povestea.o incalzea. Cand Maggie izbucni in ras, in momentul rasturnarii Amandei de catre Colin in noroi, Shannon rase si ea.

– Mi-ar fi placut sa-I cunosc, spuse un timp Maggie.

– Cred ca si lor le-ar fi placut sa te cunoasca pe tine.

Putiin cam jenata de acest sentiment, Shannon se ridica.

– Asculta, daca vrei sa ramai acasa sis a te odihnesti, pot lua un taxi pana la fotograf.

– Acum mi-e bine. As vrea sa vin si eu – 156is a-l vad pe Jack torturandu-te la fel cum mi-a facut si mie, cand m-a pus Rogan sa trec prin corvoada asta.

– Mersi.

– Placerea e de partea mea. Si...

Puse tava deoparte, ridicandu-se.

– Cred ca mi-ar placea sa mai petrec putin timp cu tine.

– Cred ca si mie mi-ar placea asta, zambi Shannon. Te-astept jos.

● * *

Orasul Dublin ii placu enorm. Ii placeau canalele, podurile, cladirile, multimile. Si, o, cat ii mai placeau magazinele. Desi era nerabdatoare sa umble mai mult, sa vada mai mult, Shannon se stapani si ii facu lui Maggie haharul unui pranz copios.

Spre deosebire de volatile ei sora, Shannon nu gasise sesiunea fotograficaaltfel decat ca o experienta placuta si interesanta. Cand ii spuse acest lucru, Maggie se multumi sa se cutremure.

La plecarea din restaurant, Shannon calcula ca batusera recordul de a-si tine companie fara cuvinte dure sau remarci ironice.

Avea sa descopere curand ca impartasea cel putin o trasatura in comun cu Maggie. Femeia era o campioana a cumparaturilor – zburand din magazine in magazine, masurand, studiind si cumparand fara toata sovaielele si ezitarile care o enervau pe Shannon la multe dintre prietenele ei.

– Nu, clatina Maggie din cap, cand Shannon ridica un pullover de culoarea biscuitilor. Ai nevoie de culori, nu de tonuri neutre.

– Mie-mi place.

Cam imbufnata, Shannon se intoarse spre o oglinda, intinzandu-si puloverul pe piept.

– Materialul e sensational.

– Este, iar culoarea te face sa arati ca un cadavru vechi de o saptamana.

– La naiba.

Cu un ras vag, Shannon puse puloverul la loc.

– Asa este.

– Asta-ti trebuie, ii dadu Maggie unul verde ca muschiul; trecand prin spatele lui Shannon, privi cu ochi mijiti imaginea amandurora in oglinda. Categorical.

– Ai dreptate. Nu te pot suferi cand ai dreptate.

Isi petrecu puloverul pe brat si pipai maneca bluzei de pe bratul lui Maggie.

– O cumperi pe-asta?

– De ce?

– Fiindca, daca n-o iei, o iau eu.

– Ei, afla c-o iau.

Ingamfata, Maggie isi aduna sacosele si se duse sa plateasca..

- Probabil c-ai fi pus-o la loc, daca nu ziceam eu c-o vreau, se planse Shannon, cand iesira din 157 magazine.
- Nu, dar cu siguranta, sporeste satisfactia achizitiei. In apropiere e o bacanie. Vreau sa iau cate ceva pentru Brie.
- Perfect.

Inca bosumflaa din cauza bluzei, Shannon isi potrivi pasul dupa al lui Maggie.

- Asta ce e?
- Un magazine de muzica, raspuse sec Maggie, cand Shannon se opri sa priveasca in vitrina.
- Stiu. Ce-I acolo?
- Un timpanon. Timpanon cu ciocan.
- Arata mai mult ca o opera de arta decat a instrument.
- E si una si alta. Si asta-I unul frumos. A facut si Murphy unul, acu' cativa ani, la fel de reusit. Avea o tonalitate minunata. Sora lui Maureen s-a indragostit de instrument, si I l-a daruit ei.
- Tipic pentru el. Crezi ca i-ar placea? Unul facut de altcineva?

Maggie ridica spranceana.

- I-ai putea darui vant intr-o pungă de hartie, si-ar fi o comoara pentru el.

Dar Shannon se hotarase deja si intra in magazine.

Incantata, il privi pe vanzator luand timpanonul din vitrina, apoi il asculta cand ii facu o maiastra demonstratie a sunetelor pe care le putea scoate.

- Parka-l si vad cantand la el, nu? O intreba ea pe Maggie. Cu zambetul ala pe jumătate din fata.
- Si eu.
- Maggie astepta ana cand vanzatorul se duse incantat in spate, sa gaseasca o cutie potrivita pentru transport..
- Deci, esti indragostita de el.

Tragand de timp, Shannon incepu sa-si caute portofelul prin poseta.

- O femeie ii poate cumpara un cadou unui barbat si fara sa fie indragostita de el.
- Ba cu expresia asta in ochi, nu poate. Ce-ai de gand?
- N-am nimic de gand.

Shannon se stapani, se incrunta cu nepasare si scoase cartea de credit.

- Mai vad eu.
- Nu e omul care sa ia dragostea cu nepasare, sau temporar.

Cuvintele, si constiinta lor, o inspaimantara.

- Nu ma forta, Maggie.

In locul rastelii pe care o sperase, vocea lui Shannon era rugatoare.

- E greu, nu-I asa, sa cazi intr-un loc unde n-ai mai fost niciodata si unde n-ai crezut vreodata ca vei ajunge?
- Da. Ingrozitor de greu.

Maggie isi lasa mana sa lunece in jos, poposind pe umarul lui Shannon.

- Ei bine, spuse ea pe un ton mai vessel. O sa se-mpiedice-n limba cand i-l vei da pe asta. Unde-I nenorocitul de vanzator? Rogan o sa ma jupoaie de vie daca nu te-aduc la ora trei naibii fix.
- Mda, pari sa mori de frica lui.
- Uneori, ill as sa creada ca asa e. uhn sarut pe orgoliu, ca sa zic asa.

Shannon incepu sa se joace cu niste muzicute expuse pe tejghea.

- Nu m-ai intrebat dac-am sa semnez.

- Mi s-a atras atentia ca e o afacere care nu ma priveste.

Cu un zambet, Shannon ii dadu carte de credit vanzatorului, cand acesta se intoarse.

- Asta-I un sarut pe orgoliul meu, Margaret Mary?
- Fii multumita ca nu-I un sut in cur.
- Semnez, izbucni Shannon. Nu stiu daca m-am hotarat exact in clipa asta sau in momentul cand m-a intrebat el, dar am s-o fac.

Inghitind un nod, isi apasa pe burta man ace-I tremura.

- Acum, am eu greturi.
- Si eu am avut o reactie similara, in aceleasi circumstante. Tocmai ti-ai pus volanul in mainile altcuiva.

Intelegatoare, o cuprinse pe Shannon cu un brat de talie.

- O sa faca treaba buna cu tine.
- Stiu. Nu-s sigura ca eu voi fi la inaltimea lui.

Il privi pe vanzator cum ambala timpanonul.

- E o problem ape care se pare c-o am in ultima vreme cu oamenii la care ajung sa tin.
- Iti spun cum o rezolvam pe-asta, Shannon. Mergem la orbitorul birou al lui Rogan, facem problem ape din doua si-o rezolvam imediat. Asta-I partea cea mai grea, pot sa-ti spun.
- Okay.

Lua pixul pe care i-l intindea vanzatorul si semna mechanic pe chitanta de credit.

- Apoi mergem acasa si destupam o sticla din cea mai buna sampanie a lui Sweeney.
- N-ai voie sa bei. Esti gravida.
- Bei tu. O sticla intreaga de spumoasa frantuzeasca, numai pentru tine. Fin'ca iubito, sunt de parere ca e timpul sa te-mbeti pentru a doua oara in viata ta.

Shannon expira de-I flutura bucelele.

- S-ar putea sa ai dreptate.

* * *

Nici ca s-ar fi putut ca Maggie sa aiba mai multa dreptate. Peste cateva ore, Shannon constata ca toate indoielile, ingrijorarile si intrebarile se dizolvasera pur si simplu in sticla de Dom Perignon.

Maggie era prietena peste masura de intelegatoare, ascultand-o cum indruga verzi si uscate, scotand sunete compatimitoare cand Shannon se plangea de ceva, si razand de cele mai tampite bancuri.

Cand Rogan sosi acasa, Shannon sedea in salon cu ochii vizatori, contempland ultimul pahar care putuse fi stors din sticla.

- Ce i-ai facut, Margaret Mary?
- E cherchelita zdravan, ridica Maggie satisfacuta gura, sa-l sarute.

Rogan ridica o spranceana spre sticla goala:

- Nu-I de mirare.
- Are nevoie sa se relaxeze, spuse nepasatoare Maggie. Si sa sarbatoreasca, desi n-ai fi-n stare niciodata sa i-o spui. Te simti bine, nu-I asa, Shannon?
- Bine si gigea, zambi ea sclipitor. Buna, Rogan, cand ai aparut aici?m-au prevenit despre tine, s'stii, continua ea, inainte sa-I fi putut raspunde.
- Zau?
- Mai mult ca sigur. Rogan Sweeney-I lunecos ca scuipatu'.

Dadu din nou paharul peste cap, inghitind grabita..

- Si asa si esti.

- Ia-o ca pe un compliment, scumpule, il povatui Maggie. Asta era intentia.
- A, dar este, fu Shannon de accord. Nu exista un rechin in tot New Yorku' care sa te-treaca. Si mai esti si-atata de dragalas.

Se salta in picioare, chicotind, cand capul incepu sa I se invarteasca. Rogan vru s-o ia de bratca s-o sprijine, dar Shannon nu facu decat sa se rezeme de el, trantindu-I un sarut rasunator.

- Ce frati dragalasi am, nu, Maggie? Dragalasi ca niste nasturasi.
- Dragii de ei, ranji larg Maggie, rautacioasa. Amandoi. Acum n-ai vrea sa tragic un pui de somn, Shannon?
- N-n.

Radioasa, Shannon isi inhata paharul.

- Uite, mai am. O iau cu mine cat dau un telefon. Am de dat un telefon. Un telefon privat, daca nu va separati.
- Si pe cine suni? intreba Maggie.
- Vreau sa-l sun pe domnul Murphy Muldoon, din Comitatul Clare, Irlanda.
- Vin si eu, propuse Maggie, sa-ti formez numarul.
- Sunt perfect capabila. Am numarul chiar aici, in micul meu organizator electronic de incredere. Nu merg nicaieri fara el.

Cu paharul leganandu-ise periculos in mana, privi prin camera.

- Un' s-a dus? Nici un profesionist in ascensiune nu poa' sa supravietuiasca fara organizator.
- Sunt sigura ca-I pe-aici pe undeva.

Facandu-I cu ochiul lui Rogan, Maggie o lua pe Shannon de brat, conducand-o afara.

- Dar, intamplator, eu am numarul in cap.
- Ce desteapta esti, Maggie. Am observat imediat – chiar sic and imi venea sa-ti croiesc una.
- Ce dragut. Ia stai aici in fotoliul asta mare al lui Rogan si vorbeste cu Murphy cat ai chef.
- Are un trup incredibi. Murphy, vreau sa zic.

Chicotind, Shannon se tranti in fotoliu, langa biroul din biblioteca lui Rogan.

- Desi-s sigura ca si al lui Rogan e fermecator.
- Pe cuvantul meu ca este. Poftim, pe-aici vorbesti si de-aici asculti.
- Stiu sa folosesc un telefon. Sunt profesionista. Alo, Murphy?
- Inca n-ai format numarul. Eu sunt amatoare.
- Nu face nimica. Acuma suna. Auzi-l pe Murphy. Salut, Murphy.
- Imbratisa receptorul ca pe un iubit, fara sa observe cand Maggie se strecura afara..
- Shannon? Ma bucur c-ai sunat. Ma gandeam la tine.
- Eu ma gandesc tot timpul la tine. Mare blestematie.
- Vorbesti putin cam ciudat. Te simti bine?
- Minunat. Te iubesc, Marphy.
- Ce? Se ridica glasul lui cu o jumatate de octava. Cum?
- Sunt prastie.
- Cum esti? Shannon, fa doi pasi inapoi si ia-o de la-nceput.
- Ultima oara, eram boboaca la colegiu si venea vacanta si era asa de mult vin. Oceane din vin. Si mi s-a facut groaznic de rau. Da' de data asta nu mi-e rau deloc. Ma simt doar...

Facu fotoliul sa se invarteasca, aproape sugrumandu-se cu cablul telefonului.

- ... Vie.
- Hristoase, ce ti-a facut Maggie? Bombani Marphy. Esti beata?
- Asa cred.

Ca sa se convinga, ridica doua degete in dreptul ochilor.

- Aproape sigur. As vrea sa fii sit u aici, Murphy, chiar aici, ca sa ma catar in poala ta sis a te rontai tot.

Urma un moment de tacere indurerata.

- Ar fi ceva memorabil, spuse el, cu glas deformat de incordare. Shannon ai spus ca ma iubesti.
- Doar stii. Totul se amesteca cu niste cai albi si brose de cupru si furtuni cu tunete si trasnete si amor in mijlocul dansului si injuraturi la luna.

Isi lasa capul sa cad ape spatat, in timp ce viziunile o napadeaum invartindu-i-se prin minte.

- Si vraji, murmura ea. Batalii castigate. Nu stiu ce sa fac. Nu ma pot gandi.
- Stam de vorba cand te-ntorci. Shannon, mi-ai telefonat tocmai din cealalta parte a tarii, imbatata cu... cu ce te-ai imbatat?
- Cu sampanie. Cea mai buna sampanie frantuzeasca a lui Rogan.
- Se leaga. Beata cu sampanie, relua el, ca sa-mi spui pentru prima oara ca ma iubesti?
- Atunci mi s-a parut o idee buna. Ai un glas minunat.

Ramase cu pleoapele ca de plumb coborate.

- Ti l-as asculta o vesnicie. Ti-am cumparat un cadou.
- Ce dragut. Mai spune-mi o data.
- Ti-am cumparat un cadou.

Auzindu-I maraitul de enervare, Shannon deschise ochii si rase:

- A, m-am prins. Nu-s proasta. *Summa cum laudae*, sa stii. Te iubesc, Murphy, ceea ce-I o mare incurcatura, da' te iubesc. Noapte buna.
- Shannon...
- Ea, inasa, tintea telefonul, cu un ochi inchis. Mai mult cu ajutorul norocului decat al indemanarii, reusi sa potriveasca receptorul in furca. Apoi se rezema de spatat, casca o data si adormi.

Capitolul 20

- Si a doua zi dimineata, nici un pas pe-alaturi, nici o strambatura.

In timp ce-si sorbea ceaiul in bucataria Briannei, Maggie ii arunca lui Shannon a privire admirativa.

- Nici n-as fi putut fi mai mandra.
- Ai un ciudat simt al mandriei.

Shannon, inasa, simtea ea insasi o stranie vapaie de mandrie. Norocul, sau mila lui Dumnezeu, o scapasera de pedeapsa unei mahmureli, dupa romanta ei cu Dom Perignon.

La douazeci si patru de ore dup ace incheiase afacerea, se afla in siguranta, inapoi in Clare, bucurandu-se de indoielnica reputatie de a avea un cap solid.

- Nu trebuia s-o lasi sa-ntreaca masura, incepu Brianna sa depuna peste prajitura de ciocolata spirale de crema grasa si fina.
- E femeie in toata firea, obiecta Maggie.
- Si e cea mai tanara.
- Hai, serios, isi dadu ochii peste cap Shannon, la spatele Briannei. Nu prea cred ca de-asta e vorba. Noi doua ne-am nascut in acelasi an, asa ca...

Lasa fraza neterminata, cand o izbi in plin impactul spuselor ei. Cu sprancenele imbinate, privi tinta un punct de pe masa. Ei, isi spuse. Grozava gafa..

- Active an pentru tata, comenta Maggie, dupa o lunga tacere.

Socata, Shannon ridica repede privirea, intalnind ochii calmi ai lui Maggie. Sunetul propriului sau hohot de ras infundat o surprinse la fel de mult ca ranjettul ce lumina fata lui Maggie. Brianna continua sa glazureze prajitura.

- O sticla intreaga, Maggie, continua e pe un ton calm, de predicator. Trebuia sa ai mai multa grija.
- Pai n-am avut grija de ea? Dupa ce a lesinat in biblioteca...
- N-am lesinat, o corecta intepata Shannon. Ma odihneam.
- Fara constiinta.

Maggie intinse bratele sa-si ia nepoata, cand Kayla incepu sa se agite in scaunel.

- Si bietul Murphy, care-a telefonat ca un posedat de draci. Cine l-a convins sa nu sara-n camion sis a vina tocmai pana-n Dublin, daca nu eu? O intreba ea pe Kayla. Si n-am dus-o eu la etaj, si n-am luat masuri sa manance un castron de supa inainte de a dormi pana dimineata?

Ciuli urechile.

- S-a trezit Liam.

Ii dadu fetita lui Shannon si trecu in dormitorul Briannei, unde-l lasase pe copil sat raga un pui de somn.

Brianna facu un pas inapoi, pentru a judeca aspectul glazurii, inainte de a se intoarce.

- In afara de seara trecuta, ti-a placut calatoria la Dublin?
- Da. e un oras minunat. Iar galleria de-acolo... este o experienta religioasa.
- Si eu mi-am spus la fel. Trebuie s-o vezi pe cea de-aici, din Clare. Speram sa merge cu totii, intr-un fel de excursie. Curand.
- Mi-ar placea. Brianna...

Nu era sigura ca era gata s-o intrebe. Si cu atat mai putin sigur, daca era pregatita pentru consecinte.

- Te tulbura ceva?
- Cred... cred ca mi-ar placea sa vad scrisorile, spuse ea repede, inainte de a I se evapora curajul. Scrisorile pe care le-a scris mama mea.
- Desigur, ii puse Brianna o man ape umar, in semn de sprijin si consolare. Le pastrez in scrinul meu. Ce-ar fi vii in salonul familiei, sis a le citesti acolo.

Dar, inainte ca Shannon sa se fi putut ridica, din hol se auzi taraboi. Mai multe voci se suprapuneau si se ciocneau, facand ca mana de pe umarul lui Shannonsa se incordeze o data, scurt.

- Mama e, murmura Brianna. Si Lottie.
- Nu-I nimic.

Deloc sigura ca era dezamagita sau usurata, Shannon o batu pe mana.

- Le citesc mai tarziu.

Se incorda pentru forma pe care avea s-o ia confruntarea.

Maeve navali prima, inca certandu-se.

- Iti spun eu ca n-am sa-ntreb. Daca n-ai pic de mandrie, nu te pot impiedica.

O zari pe Shannon tinandu-I nepoata in brate si ridica barbia.

- Ei, esti ca acasa, dupa cum vad.
- Da, sunt. Brianna face sa-mi fie imposibil altfel. Buna ziua, doamna Sullivan.
- O, lottie, draga mea. Spune-mi doar Lottie, ca toata lumea. Si ce face azi ingerasul meu? Se apleca ea spre Kayla, gangurind. Uita-te aici, Maeve, zambeste.
- Si de ce n-ar zambi? E rasfatata din toate artile.
- Brianna este o mama incredibil de iubitoare, replica Shannon inainte de-a apuca sa se stapaneasca.

Maeve se multumi sa pufneasca:

- Copilul asta nu poate nici sa scanceasca, fara sa se repeada careva sa-l ia in brate.
- Inclusive tu, intervine Lottie. Vai, Brie, ce prajitura superba.

Resemnata ca trebuia sa ma coaca una pentru desertul clientilor, Brianna lua un cutit.

- Stati jos odata, si serviti o felie.

Liam se napusti din camera vecina, la cinci pasi inaintea maica-sii.

- Papa! Racni el.
- Are radar, baiatul asta.

Oricat de artagoasa-l era vocea, ochii lui Maeve se luminara la vederea lui.

- Mare pisicher.

Pustiul ii zambi larg, simtind-o ca aliata, si ridica bratele:

- Pusi.
- Hai la mine-n poala, ordona Maeve. Si-ai sa capeti din amandoua, si prajitura, si sarut. E cam rosu la fata, Margaret Mary.
- Tocmai s-a trezit din somn. Tai odata prajitura aia, Brie?
- Ai trebui sa ai mai multa grija cu regimul, acum cand iarasi ne-nmultesti, ii spuse Maggie. Doctoral spune ca prin perioada asta ai greturi dimineata.

Ar fi trebuit sad ea cu banul pe cine o socase mai tare declaratia, pe Maeve sau pe Maggie. Dorindu-si deja sa-si fi inghitit cuvintele, maeve incepu sa-si hraneasca nepotul cu bucatele de prajitura.

- N-am nimic.
- Ba varsa ca un caine, in fiecare dimineata, o contrazise Shannon.
- Maggie, mi-ai spus ca ti-a trecut.

In vocea Brianneise impleteau acuzatia si ingrijorarea.

Furioasa si jenata, Maggie se uita urat la Shannon.

- Nu am nimic, repeat ea.
- Niciodata nu ti-ai suportat slabiciunile.

Comentariul caustic al lui Maeve turna si mai mult gaz pe foc. Inainte ca Maeve sa se repeada, Shannon dadu din cap a incuviintare:

- Musca precum un terrier, cand incerci s-o ajuti sa razbeasca. E greu, nu credeti, doamna Concannon, pentru o femeie puternica, sa aiba nevoie de ajutor? Si-nca una ca Maggie, care sties a stapaneasca o familie si o cariera istovitoare, sa-si piarda controlul si continutul stomacului in fiecare dimineata... e injositor.
- Eu am avut greturi in fiecare dimineata mai mult de trei luni, cu ea, spuse sec Maeve. O femeie invata sa treaca prin asemenea lucruri – cum un barbat n-ar putea niciodata.
- Nu, ei s-ar smiorcai doar.
- Nici una din ficelele n-a fost vreodata o smiorcaita.

Incruntandu-se din nou, Maeve o privi pe Brianna.

- Ai de gand sa stai acolo ziua-ntreaga cu ceainicul ala-n maini, Brianna, sau il torni odata?
- O, reusi ea sa-si ridice mandibula cazuta, pentru a servi ceaiul. Scuzama.
- Iti multumesc, draga mea, zambi Lottie incantatade felul cum evoluau lucrurile.

De peste doi ani, o inghiontise si o tarase pe Maeve spre o punte subreda cu ficele sale. Acum, se parea ca distanta scazuse.

- Stii, Maggie, Maeve si cu minee tocmai ne uitam la fotografiile din calatoria la casa voastra din Franta.
- N-are mandrie nici cat un cersetor, bombani Maeve, dar Lottie se multumi sa zambeasca.

- Ne-au amintit amandurora ce minunat ne-am simtit acolo. E in sudul Frantei, ii spuse ea lui Shannon. Casa e ca un palat, si are vedere direct la mare.
- Si sta acolo pustie, luni in sir, marai Maeve. Plina doar de servitori.

Maggie incepu sa maraie fata de aceasta nemulțumire, dar surprinse privirea acida a Briannei. O costa, insa isi ingropa cuvintele arzatoare si alese altele, mai blande.

- Rogan si cu mine tocmai discutam, acum nici o ora. Speram sa petrecem cateva saptamani acolo in vara asta, dar amandoi suntem prea ocupati ca sa mergem acum.

Expira, spunandu-si ca mai castiga cateva puncte in catastiful ingerilor.

- M-a cam preocupat ca nu e nimeni acolo sa vada de toate problemele si sa se asigure ca personalul lucreaza cum trebuie.

Ceea ce era o minciuna gogonata cat toate zilele, despre care spera ca n-avea sa anuleze punctele.

- Dar banuiesc ca voi doua nici nu v-ati gandit sa va sacrificati putin timp sis a dati o fuga pan'acolo? Mi-ati face un mare serviciu, daca ati reusi.

Cu un effort, Lottie in infrana imboldul de a sari intr-un picior. O privi pe Maeve, inclinand capul.

- Ce zici, Maeve? Am reusi?

In timp ce gandul vilei insorite, al slugilor repezindu-se sa le serveasca, al luxului pur, isi croia incet drum prin mintea ei, Maeve ridica din umeri si apropie ceasca de ceaide buzele nerabdatoare ale lui Liam.

- Voiajele imi complica digestia. Dar cred ca as putea tolera cateva inconveniente.

De asta data, privirea prevenitoare a lui Shannon fu aceea care reteza maraitul lui Maggie.

- V-as fi recunoscatoare, scrasni ea din dinti. Il pun pe Rogan sa resolve ca sa luati avionul cand va convine.

* * *

Peste douazeci de minute, Brianna asculta usa din fata inchizandu-se dupa mama ei si dupa Lottie, apoi traversa bucataria pentru a o imbratasa cu putere pe Maggie.

- Bine jucat, Maggie.
- Ma simt de parka-am inghitit un broscoi. Lua-o-ar dracu' cu digestia ei cu tot.

Brianna nu facu decat sa rada:

- Nu-mi strica iarasi cheful.
- Si tu, se rasuci Maggie, repezind un deget acuzator spre Shannon:
- Si eu? Replica ea, numai inocenta.
- Crezi ca nu ti-am vazut rotitele invartindu-ti-se-n cap! “Varsa ca un caine, doamna Concannon. Musca ca un terrier.”
- A mers, nu?

Maggie deschise gura, apoi o inchise, cu un hohot de ras.

- A mers, dar mandria mea e grav ranita.

Observand o miscare pe fereastra, se apropie si privi afara.

- Ei. Ia uite ce-a dezgropat Con din tufis. Vin trei barbate incoace, Brianna. Poate vrei sa mai faci un ceainic.

Maggie privi un moment, timp in care pe buze ii inflori un zambet.

- Issue Hristoase, ce gasca nostima sunt. Eu il iau pe lungan, murmura ea. Voi, doua, puteti sa-I trageti la sorti pe ceilalti.

În timp ce Shannon încerca să-și regleze sistemul ce i-o luase răzna, Maggie se duse la ușă și o dadu brusc de perete.. con navali primul, rezezindu-se sub masa să aspire firmiturile pe care Liam avusese amabilitatea să le scape pe jos.

- Prajitura.

Cu simțurile la fel de activate ca ale unui ogar, Gray zări tratatia în momentul când trecu pragul.

- Cu crema. Baieti, am dat de aur.

- Papa, sari Liam de pe scaun, întinzând degetele lipicioase, Rogan avu prezenta de spirit să se opreasca lângă chiuveta și să umezească o carpa, înainte de a porni din nou spre fiul său.

Murphy rămase pe loc, cu sapca-n mână și ochii soare Shannon.

- Te-ai întors.

- Acum două ore, începu ea, după care ochii i se dilatară, când Murphy se apropie, o ridică în picioare și o sărută așa cum un bărbat inteligent nu sărută o femeie decât în particular.

- Bine ai venit.

Nu-i mai rămăsese nici un pic de aer în plămâni. Trase puțin și dadu din cap. Le-ar fi acordat picioarelor tremurătoare uzura de a se așeza din nou, însă Murphy o ținea strâns de brat.

- Hai cu mine.

- Pai, eu...

Privirea îi săgeta prin cameră, unde toți devenira deodată foarte concentrate cu treburile lor.

- Ține-ți caii, Murphy, spuse cu nepăsare Maggie, în timp ce scotea farfuria curată. Shannon are un cadou pe care vrea să ti-l dea.

- Da. exact. Am...

Și nu mai continua.

- Aduc eu cutia, se oferă Rogan.

- Iei un ceai, Murphy? Întreba Brianna.

- Nu, mulțumesc.

Nu-și mai desprindea ochii dinspre fața lui Shannon.

- Nu putem rămâne acum. În seara asta, Shannon ia cina cu mine.

- Și micul dejun, murmură Gray în urechea Briannei. Mulțumesc, Rogan.

Shannon lua cutia adusă de el, întrebându-se ce să facă în continuare.

- Ce este? Vru Gray să știe. Deschide-o. Au, se stramba el, când Brianna îl înghionti în coaste cu cotul.

- O să-o deschidă acasă, spuse ealuți cu voi niste prajitura.

Pregătise deja o felie groasă și-i dadu lui Murphylarfuria acoperită.

- Mulțumesc. Hai cu mine, repeat el și, luând-o pe Shannon de brat, o conduse afară.

- Bine că i-ai dat farfuria, comenta Maggie. Altfel, i-ar pune mâinile peste tot înainte de-a apuca să iasă din gradină.

Astfel stănd lucrurile, Murphy trebui să-și adune toată stăpânirea de sine. Ii venea să-o traga peste câmpii, să-o trântască pe jos. În schimb, se concentra să-și masoare pasul pentru a nu i-o lua înainte.

- Ar fi trebuit să aduc camionul.

- Nu-i departe, pe jos, spuse Shannon, cu rasuflarea tăiată.

- În clipa asta, este. E grea cutia aia? O duce u.

- Nu.

Trase cutia astfel ca să n-o poată ajunge. Nu era ușoară, dar voia să-o ducă ea.

- Ai putea să ghicești.

- Nu trebuia să-mi cumperi nimic. Întoarcerea ta e un cadou suficient.

O cuprinse cu un brat de mijloc și o ridică ușurel peste zid.

- Mi-a fost dor de tine in fiecare clipa. N-am stiut ca un barbat se poate gandi la o femeie de-atatea ori pe zi.

Murphy se sili sa se calmeze, inspirand de trei ori.

- Rogan mi-a spus ca ai semnat contractile cu el. Esti fericita.
- Partial, da, iar partial, ingrozita.
- Frica nu e decat o motivatie sa-ti dai toata silinta. Vei fi celebra, Shannon, si bogata.
- Sunt deja bogata.

Pasul lui Murphy sovai.

- Esti? Relative.
- Aa.

Pe-asta trebuia s-o rumege, hotari el. Sa cugete pe indelete. Deocamdata, insa, mintea I se tot incurca printre imagini in care o despuia de jacheta aia frumos croita.

Cand ajunsera la ferma, Murphy ii deschise usa bucatariei. Puse farfuria pe buffet si ar fi inhatat-o, daca Shannon nu-I anticipa gandurile si se retragea intr-o parte a mesei.

- As vrea sa deschizi darul, puse ea cutia pe masa, intre ei.
- Te vreau sus, pe scara. Aici, pe podea.

Sangele ii bolborosea pe sub piele.

- Dua cum ma simt in clipa asta, poti sa ma ai sus, pe scara si aici pe jos.

Ridica o mana, cand ochii lui se aprinsera.

Putin ii pasa daca-I adusese o furca de aurmasiv sau un plug batut in nestemate. Cererea ei calma, insa, il opri sa sara direct peste masa. In schimb, salta capacul cutiei si-si infunda mainile prin hartia de ambalaj.

Shannon distinse momentul cand isi dadu seama ce se afla inaintea ei. Pe chipul lui se ivi o bucurie nauca. Deodata, paru la fel de tanar si uimit ca orice copil care-si gaseste dorinta inimii sub pom, in dimineata de Craciun.

Cu respect, Murphy scoase timpanonul, trecandu-si degetele peste lemn.

- In viata mea n-am vazut ceva mai frumos.
- Maggie spunea c-ai facut sit u unul la fel de frumos.

Fermecat, se multumi sa clatine din cap.

- Nu, nu era la fel de frumos ca asta.

Apoi ridica rivirea, cu ochii plini de uimire si incantare.

- Cum ti-a venit ideea sa-mi cumperi asa ceva?
- L-am vazut in vitrinasi mi te-am imaginat cantand la el. Vrei sac anti pentru mine, Murphy?
- N-am mai cantat la timpanon de-o buna bucata de vreme.

Despacheta insa ciocanelele, mangaindu-le ca pe un pui recent iesit din ou.

- Stiu o melodie.

Iar cand o canta, Shannon vazu ca avusese draptate. Avea pe buze acel semi-zambet, acea privire indepartata in ochi. Melodia era veche si dulce, ca un vin delicious, proaspat decantat. Umplea bucataria, facand-o pe Shannon s-o suture ochii sis a-I creasca inima.

- E cel mai minunat dar pe care l-am primit in viata mea, spuse Murphy, depunand usurel ciocanele deoparte. Il voi pretui nespus.

Fiara nerabdatoare care zgaria prin el se calmase. Ocoli masa si-I lua bland mainili intr-ale lui \.

- Te iubesc, Shannon.
- Stiu, ridica ea la obraz mainile lor unite. Stiu ca ma iubesti.
- Ieri mi-ai telefonat si mi-ai spus ca ma iubesti. Mi-o mai spui si acum?
- N-ar fi trebuit sa-ti telefonez asa, raspunse ea repede, in timp ce nervii incepeau sa-I sfaraie in varfurile degetelor. Nu gandeam limpede si...

Murphy saruta degetele acelea nesigure, privind-o cu rabdare pe deasupra lor.

– Te iubesc, Murphy, dar...

Nu facu decat sa-si depuna buzele peste ale ei, oprind restul cuvintelor.

– Tot timpul de cand te-am auzit spunandu-mi-o, de de prima oara, m-a chinuit dorul de tine. Vii sus cu mine, Shannon?

– Da, se lipi ea de pieptul lui, prinzand la mijloc mainile impreunate. Vin cu tine.

Zambi, cuprinsa de romantism, chiar in momentul cand ea o cuprindea in brate.

Lumina era fermecatoare, patrundand prin ferestre, imprestiindu-se pe scara, in timp ce el o urca in brate, revarsandu-se palida pe pat cand o depuse deasupra.

Ii era atat de usor sa se cufunde in lumina aceea, in blanda forta a bratelor lui care o infasurau, in calda promisiune a gurii lui.

Ii trecu prin minte ca era pentru prima data cand se iubeau cu un acoperis deasupra capului si un pat sub ei. Poate ca i-ar fi lipsit stelele si mirosul ierbii, daca nu exista gingasia pe care i-o oferea el in locul lor.

Aduse in camera flori. Imaginandu-si-o acolo, dories sa fie flori. Murphy le simti mirosul fragil, in timp ce-si cobora capul pentru a-I mangaia gatul cu buzele.

Erau lumanari, pentru mai tarziu, ca sa inlocuiasca lumina stelelor. Erau cearsafuri moi de in, inlocuind paturile de lana si iarba. Ii raspandi parul pe perna, stiind ca mirosul ei avea sa se impregneze acolo.

Zambind, incepu s-o dezrache. Shannon mai cumparase si alte cateva lucruri din Dublin, si stiu, cand el ii descoperi primul strat de matase trandafirie, ca alesese bine.

Cu o concentrare calma, Murphy inlatura jacheta, bluza, pantalonii, apoi isi trecu un deget peste dantela ivire ce-I flirta intre sani.

– De ce-or slabi asemenea lucruri un barbat? Se intreba el.

Surasul lui Shannon sa lati.

– Le-am vazut in vitrina, apoi te-am vazut pe tine. Atingandu-ma.

Privirea lui se ridica spre a ei. Foarte incet, isi cobori varful degetului, peste curbura sanului, pe dedesubt, si din nou in sus, mangaindu-I sfarcul.

– Asa?

– Da, se inchisera tremurator ochii ei. Exact asa.

Cu titlu de incercare, Murphy urmari matasea pana in locul unde se sfarsea intr-un tiv din aceeasi dantela, imediat sub talie. Dedesubt se afla o mica fasie de matase asortata. Isi depuse palma pentru triunghi si o vazu arcuindu-se.

Cand inlocui mana cu gura, Shannon se zvarcoli.

Ca sa-si faca o placere, Murphy explora fiecare particica din matasuri, inainte de a trece la pielea de sub ele. Chiar in timp ce Shannon se zbatea sub el, zgariindu-l, isi urma planul. Dorea un ultim dar.

– Spune-mi acum, Shannon.

Respiratia ii ardea plamanii, pumnii-I erau stransi.

– Spune-mi scum ca ma iubesti, cand arzi dupa mine, cand esti disperata sa intru-n tine, sa te umplu.

Shannon gafaia sufocata, innebunita ca Murphy s-o impinge peste acel ultimo prag.

– Te iubesc.

Lacrimile ii navalira in ochi, cand emotia se amesteca, in egala masura cu dorinta

– Te iubesc, Murphy.

Se repezi in ea, facand-o sa geama amandoi. Fiecare spasm era o cerinta si o daruire.

– Mai spune-mi odata. Glasul ii era aprig. Mai spune-mi odata.

– Te iubesc.

Aproape plangand, isi ingropa fata in gatul lui si-l lasa s-o zdrobeasca.

* * *

Mai tarziu, dup ace aprinse lumanarile, o purta prin hol pana in baie, unde se jucara ca doi copii in apa prea fierbinte, intr-o cada prea plina.

In loc de cina, se ghiftuira cu prajitura Briannei, clatindu-si gatlejurile cu bere, intr-o combinatie despre care Shannon stia ca ar fi trebuit sa fie dezgustatoare. Avea gust de ambrozie.

In timp ce-si lingea degetele, ii surprinse licarul din ochi. Cat ai clipi, se repezira unul la altul si facura dragoste ca doua animale fara minte, pe podeaua bucatariei.

Ar fi putut dormi acolo, epuizata, dar Murphy o ridica in picioare. Impleticiti cadoi oameni beti, iesira in hol. Apoi cand Murphy o trase in salon si se posedara din nou pe covor.

Cand reusi sa se ridice in sezut, avea parul incalcit, ochii sticlosi si o durea tot trupul.

– Cate camere sunt in casa asta?

Murphy rase, muscand-o de umar:

– O sa afli.

– Murphy, ne vom omori.

Cand mana lui se furisa in sus pe scara coastelor ei spre a-I cuprinde sanul, slobozi un oftat tremurator.

– Sunt gata sa risc, daca sit u esti.

– Bravo, fetito.

* * *

Erau cincisprezece, isi spuse Shannon, cand se prabusi pe cearsafurile incurcate, cam prin apropierea zorilor. Cincisprezece odai in intinsa casa a fermei, si nu din lipsa de vointa nu reusera sa le boteze pe toate. Undeva, pe parcurs, pur si simplu ii tradasera trupurile. Se rasturnara inapoi in pat fara sa le mai stea mintea al altceva decat la somn.

In timp ce plutea intrr-acolo, sub greutatea bratului lui Murphy, isi reaminti ca trebuia sa stea de vorba serios, si cat mai curand. Trebuia sa-I explice situatia. Sa-l faca sa inteleaga ca viitorul era incomparabil mai complex decat prezentul.

Chiar in timp ce incerca sa formuleze cuvintele in minte, adormi adanc.

Si il vazu pe barbat, pe luptator, pe iubitul ei, Calare pe calul alb. Vazu luciul armurii, involburarea mantiei in vant.

De data asta, insa, nu mai calarea spre ea, peste campii. Se indeparta.

Capitolul 21

Murphy banuia ca dragostea era aceea care-l putea face pe om sa fie atat de energic dupa numai o ora de somn. Se ocupa de muls, de hranirea animalelor, de scoaterea la pasune, totul cu un cantec pe buze si o voiciune a pasului care-l facu pe tanarul Feeney sa-I ranjeasca.

Ca de obicei, avea de rezolvat o duzina de treburi inainte de micul dejun. Multumit ca era randul vecinului sau sa care laptele, Murphy aduna ouale de dimineata, o ochi pe una dintre gainile batrane, careia in curand avea sa-I vina randul in oala de supa si porni inapoi spre casa.

Se razgandise cu privire la ideea anterioara de a o lasa pe Shannon sa doarma, in timp ce el infulca rapid un biscuit si o ceasca de ceai, pornind apoi sa-si intoarca brazdele.

I se parea mult mai ispititor s-o ia sip e ea la ceai si biscuit si sa faca dragoste cat timp era incalzita de somn si inmuiata de vise.

Nici nu se astepta s-o gaseasca in bucatarie, stand langa aragaz, peste mijloc cu sortul pe care-l folosea mama lui cand venea in vizita.

- Credeam ca dormi.

Shannon ridica privirea, zambind cand vazu cum isi scotea sapca in clipa cand intra in casa.

- Te-am auzit afara, razand cu baiatul care te-ajuta la muls.

- N-am vrut sa te trezesc.

Bucataria mirosea splendid a dimineti din copilaria lui.

- Ce faci acolo?

- Am gasit niste sunca, si carnati.

Il impuse cu o furculita de bucatarie.

- E tara colesterolului, dar dupa noaptea trecuta m-am gandit ca-I meriti.

Pe chip I se aseza ranjetul acela aiurit.

- Imi gatesti micul dejun.

- M-am gandit ca ti-e foame, dupa tot ce-ai facut avut de facut in zorii zilei, asa ca... Murphy! Chitai ea, scapand furculita cu un clantanit, in timp ce el o inhata si o invartea. Fii atent ce faci.

O lasa jos, dar n-avu ce face cu ranjetul, in timp ce Shannon bodoganea si spala furculita.

- Nici n-am stiut ca te pricepi la gatit.

- Normal ca ma pricep la gatit. N-oi fie u o artista culinara ca Brie dar sunt mai mult decat adecvata. Ce-I asta? Privi ea in galeata pe care Murphy o lasese jos la intrare. Acolo trebuie ca-s trei duzini de oua. Ce faci cu atat de multe?

- Le folosesc pe cele de care am nevoie, iar pe restul dau la schimb sau le vand.

Shannon stramba din nas.

- Sunt scarboase. Cum s-au murdarit in halul asta?

Se holba la ea un moment, dupa care hohoti de ras.

- Vai, da' dragalasa femeie mai esti, Shannon Bodine.

- Inteleg si eu c-a fost o intrebare tampita. Ei, spala-le. Eu nu m-ating de ele.

- Murphy cara galeata pana la chiuveta si incepu sa-I faca pe plac, cand deodata Shannon avu revelatia locului pe unde ieseau ouale.

- Auleo, se stramba ea, intorcand sunca in tigaie. Asta-I destul ca sa-ti piara pofta de omlete. De unde stii ca-s doar oua si nu vor fi puisori?

Murphy ii arunca o privire piezisa, vrand sa se asigure ca de data asta nu glumea. Infingandu-si limba in obraz, mai spala o coaja.

- Daca nu piue, nu-I nici un pericol.

- Ce-am mai ras.

Hotari ca era mai bine sa ramana in necunostinta de cauza. Prefera sa se gandeasca la oua ca la ceva ce se lua de la piata, in cofraje curate.

- Cum le vrei?

- Cum tit plac. Nu fac mofturi. Ai fiert si ceaiul!

Li venea sa-I ingenuncheze la picioare.

- Cafea n-am gasit.

- Cumpar eu, data viitoare cand merg in sat. miroase delicious, Shannon.

Masa era deja intinsa, observa el, pentru doua personae. Turna ceai in ambele cesti, dorindu-si sa-I fi cules cateva flori de camp din cele ce cresteau pe langa hambar. Se aseza, cand Shannon aduse un platou pe masa.

– Multumesc.

In glas I se ghicea o umilinta care-o facea sa simta junghiuri gemene de vinovatie si placere.

– N-ai de ce. Eu nu mananc niciodata carnati, comenta ea, asezandu-se. dar astia arata deliciosi.

– E si cazul. Doamna Feeney i-a facut abia acum cateva zile, proaspeti.

– I-a facut?

– Mhm, ii oferi Murphy mai intai ei platoul. Au taiat vierul pe care-l ingrasasera.

Fruntea I se intuneca de ingrijorare, cand o vazu palind.

– S-a-ntamplat ceva?

– Nu.

Cu o miscare grabita, Shannon ii facu semn sa ia platoul din fata ei.

– Doar ca sunt anumite lucruri pe care nu tin sa le vizualizez.

– Aha, zambi el a scuza. Nu m-am gandit.

– Ar trebui sa ma obisnuiesc. Mai deunazi, am ninerit in toiul unei discutii dintre Brie si un om, despre mieii de primavara.

Se cutremura, stiind de-acum exact ce se intampla cu dragalasi mielusei primavara.

– Ti se pare aspru, stiu. Dar nu e decat ciclul viatii. Era una dintre problemele lui Tom.

Tragand concluzia ca painea pe care o prajise era cea mai sigura, Shannon ridica privirea:

– Zau?

– Nu putea suporta sa creasca vreun animal pentru mancare – pentru a lui sau a altora. Cand a avut pui, strangea ouale destul de bine, dar gainile lui mureau mai mult de batranete decat din alta pricina. Era un om prea bun la inima.

– A lasat iepurii sa fuga, murmura Shannon.

– A, ai auzit de iepuri, zambi Murphy, amintindu-si. Avea de gand sa faca avere cu ei – pana a ajuns la punctual critic. Intotdeauna alerga dupa averi.

– L-ai iubit mult.

– Da. nu era un inlocuitor pentru tatal meu, si nici nu incerca sa fie. Nu era figura masculine despre care se spune ca are nevoie orice baiat in viata lui. de cand am implinit cincisprezece ani, mi-a fost ca un tata, la fel cum fusese inainte cel care m-a facut. Intotdeauna il aveam alaturi. Cand plangeam, aparea, ma lua la o plimbare pan ape faleza, sau intr-o excursie la Galway cu fetele. M-a tinut de frunte prima oara cand am varsat un whiskey pe care nu trebuia sa-l beau. Si cand am avut prima femeie, am...

Se intrerupse, trezindu-i-se un acut interes pentru mancare.

Shannon arcui o spranceana:

– Ei, nu te opri tocmai acum. Ce s-a intamplat, cand ai avut prima femeie?

– Ceea ce se intampla de obicei, cred. Delicious mic dejun, Shannon.

– Nu schimba vorba. Cati ani aveai?

O privi indurerat.

– Nu se cades a discuti asemenea lucruri cu femeia cu care tocmai iei micul dejun.

– Lasule.

– Mhm., incuviinta el din toata inima, umplandu-si cu oua gura desferecata.

– Nu te teme, Murphy, se stinse rasul ei. Vreau neaparat sa stiu ce ti-a spus.

– Intrucat era atat de important pentru ea, isi ocoli stinghereala.

– Eram... fusesem...

– Nu trebuie sa-mi povestesti partea aia, zambi ea, ca sa-l linisteasca. Nu acum, cel putin.

– Dupa, spuse el, usurat ca trecuse repede de acest prim salt. Eram mandru – ma simteam barbat, cred ca s-ar putea zice.. si la fel de zapacit ca o maimuta cu trei cozi. Vinovat,

ingrozit sa nu fi lasat fata grea, fiindca fusesem prea infierbantat – tanar si prost, se corecta el, ca sa ma gandesc la asta inainte. Asa ca statea asezat pe zid, o parte din mine intrebându-se cand ma puteam intoarce sa fac iarasi toata figura, iar cealalta asteptand ca Dumnezeu sa ma trasneasca pentru ca o facusem prima oara. Sau ca mama sa afle sis a face treaba mai repede si mai nemilos decat ar fi facut-o Dumnezeu vreodata.

- Murphy, uita Shannon de sine, muscand dintr-o felie de sunca. Esti asa de dulce.
- Este un moment la fel de important in viata unui barbat, pe cat e si intr-a unei femei, as zice. Oricum, stateam acolo gandindu-ma la tot ce-ti poti imagina, si apare Tom. Se aseaza langa mine si o vreme nu spune nimic. Doar sta cu privirea spre camp. Probabil ca mi se citea totul pe fata. Ma ia cu bratul pe dupa umeri. “Te-ai facut barbat,” zice, “si esti mandru de asta. Da’ e nevoie de mai mult decat sa luneci intr-o fetiscana binevoitoare, ca sa te faci barbat. E nevoie de responsabilitate.”

Murphy clatina din cap, luand ceasca de ceai.

- Acum, mi se face rau cand ma gandesc ca ar fi trebuit s-o iau de nevasta, eu avand abia saptispe ani si nefiind mai indragostit de ea cat ea de mine. Si i-am zis-o. el a dat din cap, fara sa-mi tina predici sau sa ma dojeneasca. Imi zice ca daca Dumnezeu si soarta se uita cu bunatate la mine, stie c-o s-o tin minte si data viitoare o sa am mai multa grija. “O sa fie si o data viitoare,” zice, “fiindca un barbat nu se-opreste din a merge pe-o carare asa de placuta odata ce-a apucat-o de ea. Iar o femeie este o minunatie s-o tii in brate si s-o ai.femeia potrivita, cand o gasesti, e mai ceva ca lumina soarelui. Sa te uiti dupa ea, Murphy, sic and mirosi florile alea frumoase pe drum, trateaza-le cu grija si afectiune, si nu le terfeli petalele. Daca iubesti cu blandete, chiar sic and nu iubesti pentru totdeauna, o meriti pe cea care te-asteapta pe cararea aia, numai pe tine.”

Shannon avu nevoie de cateva clipe ca sa-si regaseasca vocea.

- Toata luamea spune ca voia sa fie poet, dar nu-si gasea cuvintele.

Stranse din buze.

- Mie mi se pare ca le-a gasit.
- Le avea la-ndemana cand era important, raspunse calm Murphy. Adeseori, pentru el insusi, ii lipseau. Avea in ochi o tristete care se arata cand nu stia ca te uiti.

Shannon isi privi mainile. Erau mainile mamei sale, inguste, cu degete prelungi. Si avea ochii lui Tom Concannon. Ce altceva, se intreba ea, ii mai daruise?

- Faci ceva pentru mine, Murphy?
- As face orice pentru tine.

O stia, dar in acel moment nu-si putea permite sa se gandeasca.

- Vrei sa ma duci la Loop Head?

Murphy se ridica si lua farfuriile de pe masa.

- O sa-ti trebuiasca jacheta, iubito. Acolo sulfa un vant amarnic.

● * *

Se intreba cat de des mersese Tom Concannon in directia aceea, pe acele drumuri inguste, intortocheata, care taiau printre vlurile campilor. Vedea mici hambare de piatra fara acoperis, o capra priponita ce pastea iarba salbatica. Pe peretele unei cladiri albe era pictata o inscriptie anuntand ca acolo era ultimul popas de-o bere inainte de New York. Aproape o facu sa zambeasca.

Cand Murphy opri camionul, Shannon vazu cu usurare ca nu mai venise nimeni sa priveasca in acea dimineata falezele si marea. Erau singuri, cu vaietul vantului, stancile colturoase si bubuitulo valurilor. Si soaptele fantomelor.

Cobori impreuna cu el pe fascia de pamant dintre ierburile inalte, spre marginea Irlandei.

Vantul o biciuia, sufland puternic peste apele intunecate si imprastiind spuma. Vuietul era minunat. Spre nord, se vedeau Falezile din Mohr si Insulele Aran inca in ceata.

– Aici s-au intalnit.

Isi inlantui degetele cu ale lui Murphy, cand acesta o lua de mana.

– Mama mi-a spus, in ziua cand a intrat in coma, mi-a spus cum se intalnisera aici. Era ploaie si frig si el era singur. S-a indragostit de le pe loc. Stia ca era casatori, ca avea copii. Stia ca nu era bine ce fadcea. Nu era bine, Murphy. Nu ma pot convinge sa gandesc altfel.

– Nu crezi ca au platit pentru ce-au facut?

– 171it u, cred ca au platit. In repetate randuri. Dar asta nu...

Se intrerupse, stapanindu-si vocea.

– Mi-a fost mai usor cand nu credeam cu-adevarat ca o iubise. Cand nu ma gandeam, nu puteam sa ma gandesc la el ca la un om bun, ca la un tata care m-ar fi iubit daca lucrurile stateau altfel. Am avut unul care m-a iubit, spuse ea cu voce apriga. Si niciodata n-am sa uit asta.

– Nu e nevoie sa-l iubesti mai putin pe unul, ca sa-ti deschizi inima si pentru celalalt.

– Ma face sa ma simt infidela.

Scutura din cap, inainte ca Murphy sa raspunda.

– Nu conteaza ca nu e logic sa ma simt asa. Asta e. Nu vreau ochii lui Tom Concannon, nu-I vreau sangele, nu...

Isi duse mana la gura, lasand sa I se reverse lacrimile.

– Am pierdut ceva, Murphy, in ziua cand mi-a spus. Am pierdut imaginea, iluzia, oglinda aceea neteda sic alma care-mi reflecta familia. S-a sfaramat, iar acum, cand o adun la loc, nu mai sunt decat crapaturi, straturi si margini suprapuse.

– Si pe tine cum te vezi in ea?

– In bucati diferite imprastiate peste tot intregul, si legaturi cacora nu le pot intoarce spatele. Si ma tem ca niciodata nu voi mai gas ice-am avut.

Cu ochii tristi, se intoarse spre el.

– Ea si-a pierdut familia din cauza mea, a infruntat rusinea si frica de a fi singura. Si tot datorita mie s-a maritat cu un barbat pe care nu-l iubea.

171it u171erse lacrimile cu dosul mainii.

– Stiu ca a ajuns sa-l iubeasca, in timp. Un copil stie asta despre parintii sai – o poti simti in aer, la fel cum simti o cearta pe care adultii cred ca o pot ascunde. Dar ea nu l-a uitat niciodata pe Tom Concannon, niciodata nu l-a alungat din inima ei, nici n-a uitat ce-a simtit cand a venit spre falezile astea prin ploaie si l-a vazut.

– Si ai dori sa fi uitat.

– Da, as vrea sa fi uitat. Si ma urasc pentru dorinta asta. Fiindca atunci cand o doresc, stiu ca nu ma gandesc la ea, sau la tatal meu. Ma gandesc la mine.

– Esti atat de aspra cu tine insati, Shannon. Ma doare cand vad.

– Ba nu sunt aspra deloc. N-ai idee ce viata usoara, aproape perfecta, am avut.

Privi din nou spre mare, cu parul fluturandu-I inapoi, in jurul fetei.

– Parinti care mi-au facut toate chefurile. Care au avut incredere in mine, m-au respectat intru totul la fel de mult pe cat ma iubeau. Doreau sa am tot ce poate fi mai bun si au avut grija ca asa sa fie. Case frumoase, in cartiere civilizate, scoli de calitate. N-am dus niciodata lipsa de nimic, pe plan emotional sau material. Mi-au oferit o baza solida si m-au lasat sa hotarasc singura cum s-o folosesc. Acum sunt furioasa fiindca sub baza se afla o fisura. Iar furia ma

face sa ma simt ca si cum as intoarce spatele tuturor lucrurilor pe care le-au facut pentru mine.

- Asta-I o prostie si e timpul sa-I pui capat.

Ferm, o lua de umeri.

- Furia te-a indemnat sa vii aici, unde a inceput totul, stiind ca te va costa sa privesti adevarul in fata? Stii ca a murit aici, si totusi ai venit sa privesti si lucrul asta in fata, nu?
- Da. ma doare.
- Stiu, iubito, o stranse el la piept. Stiu ca te doare. Inima trebuie sa se franga putin, ca sa faca loc.
- Vreau sa inteleg.

Era atat de linistitor sa-si rezeme capul pe umarul lui. atunci, lacrimile n-o mai ardeau, si junghiul din inima slabea.

- Mi-ar fi mai usor sa accept, daca as intelege de ce au luat toate acele hotarari.
- Cred ca intelegi mai mult decat stii.
- Murphy se intoarce, ajungand din nou amandoi cu fata la mare, spre nesfarsita simfonie a valurilor sfaramate de stanci.
- E frumos aici. La marginea lumii.

O saruta pe par.

- Intr-o zi, iti vei aduce vopselele si vei picta ceea ce vezi, ceea ce simti.
  - Nu stiu daca as putea. Atatea staffii.
  - Ai desenat pietrele. Nici acolo nu lipsesc staffiile, si sunt la fel de aproape de tine ca si astea.
- Daca era o zi a curajului, avea sa stea pe picioarele ei cand il intreba. Shannon facu un pas inapoi.
- Omul cu calul alb, femeia de pe camp. Ii vezi 172it u.
  - Da. ca prin ceata, cand eram mic, apoi mai clar, dup ace am gasit brosa. Si mai clar, din clipa cand ai intrat in bucataria Briannei sit e-ai uitat la mine cu niste ochi pe care ii cunosteam deja.
  - Ochii lui Tom Concannon.
  - Stii la ce ma refer, Shannon. Atunci, erau reci. Ii mai vazusem asa si-nainte. Si-I vazusem aprinsi, de furie si patima. Ii vazusem plangand si razand. Ii vazusem inotand printre viziuni.
  - Cred, spuse ea cu bagare de seama, ca oamenii pot fi susceptibili fata de un loc, de o anume atmosfera. Exista un numar de studii...

Se intrerupse, cand ochii lui o fulgerara.

- Bine, renuntam temporar la logica. Am simtit... simt... ceva, la dans. Ceva straniu, si familiar. Si am avut vise – din prima noapte cand am venit in Irlanda.
- Te irita. Si pe mine m-au iritat, o vreme.
- Da, ma irita.
- Este o furtuna, o indamna el, incercand sa n-o grabeasca.
- Uneori. Fulgerul e rece, ca o sulita de gheata pe cer, iar pamantul e intarit de frig, asa ca poti auzi sunetul calului ropotind peste campii inainte de a-l vedea, pe el si calaretul.
- Iar vantul ii flutura parul in timp ce-l asteapta. El o vede si inima ii bate la fel de tare cum bat copitele capului pamantul.

Cuprinzandu-si trupul cu bratele, Shannon se intoarce. Ii era mai usor sa priveasca marea.

- Alteori, arde focul intr-o camera mica si intunecoasa. Ea ii scalda fata cu un stergar. El delireaza, arzand de febracare I s-a raspandit din rani.
- Stie ca moare, spuse calm Murphy. Tot ce-l mai tine legat de viata e mana ei, si mirosul ei, si sunetul vocii ei care-l alina.

- Dar nu moare, inspira prelung Shannon. I-am vazut facand dragoste, langa foc, in mijlocul dansului. Parka as privi si as fi posedata in acelasi timp. Ma trezesc incinsa si tremirand si chinuita de dorul tau.

Acum se rasuci spre el, iar Murphy ii vazu expresia pe care o mai vazuse in ochii ei, furia mocnita.

- Nu vreau asta.
- Spune-mi ce-am facut, ca sa-ti intorc inima impotriva mea.
- N-am nimic cu tine.

El, insa, o lua in brate, cu o privire insistanta in ochi:

- Spune-mi ce-am facut.
- Nu stiu, striga Shannon, iar apoi, socata de propria-I inversunare, se lipi de el. Nu stiu. Si daca stiu cumva, nu-ti pot spune. Asta nu e lumea mea, Murphy. Nu e reala pentru mine.
- Dar tremuri.
- Nu pot vorbi despre asta. Nu vreau sa ma gandesc. Face ca totul sa fie mai nebunesc si mai imposibil decat e deja.
- Shannon...
- Nu.

Si ii lua gura intr-un sarut disperat.

- Asta nu va fi intotdeauna de ajuns ca san e linistea.
- Acum e de ajuns. Du-ma inapoi, Murphy. Du-ma inapoi si vom face sa fie de ajuns.

Rugamintile n-ar fi induplecat-o, stia. Nu atunci cand se agata atat de aproape de spaima ei. Neputincios sa faca altceva, o tinu sub brat si o conduse inapoi la camion.

* * *

Gray vazu camionul venind, in timp ce se inapoia spre han, si facu cu mana. In clipa cand pasi spre fereastra de langa Shannon, simti tensiunea. Si vazu foarte limpede, desi ea se straduieste s-o ascunda, ca plansese.

Ii adresa lui Murphy o privire plata, exact ca orice frate fata de cineva care i-a suparat sora.

- Tocmai m-am intors de la tine de-acasa. Cand n-ai raspuns la telefon, Brianna a inceput sa se ingrijoreze.
- Am fost la o plimbare, raspunse Shannon. I-am cerut lui Murphy sa ma duca la Loop Head.
- Aha.

Asta explica destule.

- Brie spra sa putem merge la galerie. Cu toii.
- Mi-ar face placere.

Banuia ca vizita ar fi putut risipi depresia staruitoare.

- Vii sit u? il intreba ea pe Murphy.
- Am de rezolvat cateva treburi.

Isi dadu seama ca ar fi dezamagit-o daca inventa scuze, si ca acum in nici un caz n-ar fi vorbit cu el.

- Mai puteti astepta o ora, doua?
- Sigur. O luam cu noi sip e Maggie cu monstrul. Rogan e deja acolo. Vino cand esti gata.
- Trebuie sa ma schimb, spuse repede Shannon.

Deschidea deja portiere, cand intoarse capul spre Murphy:

- Te-astept aici, da?
- Perfect. Nu mai mult de doua ore.

Dadu din cap spre Gray, apoi se indeparta.

- O dimineata aspra? Murmura Gray.
- In mai multe sensuri.am impresia ca nu-I pot vorbi despre ceea ce urmeaza sa se intample.

Sau ce s-a intamplat inainte, recunosc eu ea.

- Si ce urmeaza sa se intample?trebuie sa plec inapoi, Gray. Ar fi trebuit sa plec de-acum o saptamana.

Se rezema de el, cand Gray o cuprinse cu un brat de dupa umeri, privind spre vale.

- E vorba de munca mea.vechile pietre tari. Am trecut si eu de cateva ori printre ele. N-ai cum sa te strecorei fara vanatai.

O conduse pe poarta, de-a lungul cararii, pan ape trepte.

- Dac-ar fi sa te intreb ce-ti doresti de la viata, pentru viata ta, mi-ai putea raspunde?
- Nu la fel de usor pe cat as fi putut acum o luna.

Se aseza alaturi de el, studiind degetarita si galbenelele ce se leganau.

- Crezi in viziuni, Gray?
- Grea intrebare.
- Cred ca asa e, si-I o intrebare pe care nu-mi inchipuiam sa i-o pun vreodata cuiva.

Se intoarse spre el.

- Te intreb, fiindca esti american.

Cand pe buze I se ivi ranjetul, aparut si al ei.

- Stiu cum suna, dar asculta-ma pana la capat. Te-ai stabilit cu casa aici, in Irlanda, dar tot yankeu esti. Traiesti creand fictiuni, spunand povesti, insa o faci cu echipamente moderne. Ai in birou un fax.
- Mda, asta schimba totul.
- Inseamna ca esti un om al secolului douazeci, cu privirea indreptata inainte, care intelege tehnologia si o foloseste.
- Murphy are mulgatorie mecanica ultimul racnet, sublinie Gray. Noul lui tractor e cel mai bun pe care l-a produs tehnologia moderna.
- Si-si taie singur turba, incheie Shannon, zambind. Iar sangele lui e plin de mysticism celtic. Nu-mi poti spune ca o parte din el nu crede in banshee si zane.
- Okay, as zice ca Murphy e o combinatie fascinanta intre vechea Irlanda sic ea noua. Deci, intrebarea ta era daca eu cred in viziuni.

Astepta o clipa.

- Absolute.
- O, Grayson.

Nervoasa, sari in picioare, facu doi pasi pe poteca, se intoarse si reveni.

- Cum poti sta aici, cu Nike-si pe tine si ceas Rolex, spunandu-mi ca crezi in viziuni?

Gray isi privi pantofii.

- Immi plac Nike-sii, iar ceasul merge destul de exact.
- Stii prea bine ce vreau sa zic. Nu-ti va fi deloc greu sa te rostogolesti in secoulu douazeci si unu, si totusi stai aici si spui ca crezi in prostii din secolul al nouasprezecelea.
- Nu mi se par prostii si nu cred nici ca stau battue-n secolul al nouasprezecelea. Cred ca dateaza de mult mai demult si ca vor mai continua inca vreo cateva milenii.
- Si probabil crezi si-n fantome, si-n reincarnare, si-n broscoi care se prefac in printi.
- Mhm, ranji el, dupa care o lua de mana si o trase din nou alaturi. N-ar trebui sa pui o intrebare, daca raspunsul te va oftica.

Cand Shannon se rezuma sa pufneasca, Gray incepu sa se joace cu degetele ei.

- Stii, cand am venit in zona asta a Irlandei, n-aveam de gand sa raman. Sase luni poate, sa scriu cartea, sis a-mi fac bagajele. Asa lucram, asa traiam. Evident, Brianna e principalul motiv care mi-a schimbat gandul. Dar mai e si altceva. Am recunoscut locul asta.
- O, Gray, spuse ea din nou.
- Intr-o dimineata, ma plimbam pe camp, si am vazut pietrele. M-au fascinate, si am simtit o atractie, o putere care nu m-a surprins catusi de putin.

Mana ei se incorda intr-a lui.

- Nu glumesti.
- Nu. Puteam sa merg pe drumul de-acolo, sau pan ape faleza, prin sat, sa hoinaresc prin ruine, prin cimitire. Ma simteam legan – si niciodata n-am mai simtit legatura asta inainte, cu nimeni si nimic. N-am avut viziuni, dar steam ca mai fusesem aici si-mi era menit sa ma intorc.
- Si mai zici ca nu te ia cu fiori.
- M-am cacat pe mine de frica, declara el voios. Cam la fel ca atunci cand m-am indragostit de Brianna. Pe tine ce te sperie mai mult, colega?
- Nu stiu. Am visele alea.
- Ai mai zis. Acum, mi le povestesti si mie?
- Trebuie sa I le povestesc cuiva, murmura Shannon. Ori de cate ori incep sa vorbesc despre ele cu Murphy, imi... incepe panica. Ca si cum m-ar tine ceva. Nu-s genul isteric, Gray, nici cel fantezist. Dar nu pot trece peste asta.

Incepu incet, relatandu-I primul vis, detaliile, emotiile. Cuvintele ii veneau acum cu usurinta, fara bulgarele fierbinte din gat care se umfla de fiecare data cand incerca sa discuta problema cu Murphy.

Si totusi, stia ca mai are ceva, un fragment, o veriga finala, pe care o parte din ea o bloca.

- El are brosa, incheie ea. Murphy are bros ape care am vazut-o in vise. A gasit-o in dans cand era mic, si spune ca a inceput sa aiba aceleasi vise.
- Fascinate si, cu o parte a creierului, retinand faptele si imaginile pentru o poveste pe care avea s-o depene, Gray fluiera.
- Nasol materialu’.
- Spune-mi. am senzatia ca ma apasa o secure de-o suta de livre in ceafa.

Gray ingusta ochii.

- Am spus nasol, nu de groaza. Categorie, nu amenintator.
- Ei bine, eu sunt amenintata. Nu-mi place sa mi se invadeze asa subconstientul. Iar sentimental asta pacatosc ca ar trebui sa dreg ceea ce-a iesit prost nu mi se potreviste. Gray, cand vad in magician disparand intr-un nor de fum, stiu ca e o scamatorie. Poate sa-mi placa, sa ma distreze, daca a bine facuta, dar sunt pe deplin constienta ca la mijloc e o trapa si nebagare de seama.
- Iarasi soua pietre tari, colega. Logica impotriva lipsei de logica. Ratiunea contra emotiei. Nu te-ai gandit sa te linistesti sis a vezi care tabara invinge?
- M-am gandit sa-mi gasesc in psihanalist, mormai ea. Si-mi tot soun ca visele voe inceta odata ce ma-ntorc la New York, la sistemul cu care m-am obisnuit.
- Si te temi ca n-o sa inceteze.
- Da, ma te ca nu. Si mi-e foarte teama ca Murphy nu va intelege de ce trebuie sa plec.
- Dar tu intelegi? O intreba calm Gray.
- Din punct de vedere logic, da. si tot in sens logic, imi pot intelege legatura de-aici. Cu Murphy, cu voi toti. Stiu ca va trebui sa revin, ca niciodata nu voi rupa legaturile, si nici nu vreau. Si ca viata la care ma inapoiez nu va mai fi niciodata intocmai aceeasi pe care am

dus-o inainte. Dar nu pot indrepta visele, Gray, si nu pot sta lasandu-mi viata s-o ia razna. Nici chiar pentru Murphy.

- Vrei un sfat?

Shannon ridica mainile, apoi le lasa sa cada.

- Ce naiba. Iau ce mi se da.
- Gandeste-te bine la ce te intorci si ce lasi in urma. Fa-ti o lista, daca asta-ti ajuta la legatura logica. Si dup ace le-ai cantarit, una cu alta, vezi care talger al balantei se apleaca.
- Cam standard sfatul, medita ea. Da' nu-I rau. Mersi.
- Stai numai sa-mi primesti nota de plata.

Shannon rase, lasandu-si capul pe umarul lui.

- Tare te mai iubesc.

Stingherit si incantat, Gray ii aplica un sarut pe tampla:

- E valabila si reciproca.

Capitolul 22

Shannon nici n-ar fi putut fi mai incantata de Worldwide Gallery, Clare. Stilul sau de conac era atat frapant, cat si demn. Gradinile, i-a spus Murphy in timp ce Shannon cobora din camion sa le admire, erau concepute de Brianna.

- Nu le-a plantat ea, continua el, fiindca n-a avut destul timp sa vina aici in fiecare dimineata cu harletul si ghivecele. Dar a schitat locurile tuturor daliilor si tufelor de trandafiri.
- Inca o afacere de familie.
- Este, da. rogan si Maggie au lucrat impreuna cu arhitectul la proiectul casei, inspectand fiecare gram de vopsea. Au avut loc cateva certuri animate, isi aminti el, luand-o pe Shannon de mana, in timp ce Gray opera masina in apropiere. A fost o munca plina de iubire, pentru toti.

Shannon scruta masinile stationate deja in parking.

- Se pare ca merge foarte bine.
- A fost aici si presedintele Irlandei, raspunse el, cu mirare precum si cu mandrie. De doua ori, cumparand o piesa de-a lui Maggie, ca si altele. Nu-I putin lucrusa iei un vis sis a-l preface intr-o realitate durabila.
- Nu.

Intelega ce se ascundea sub cuvintele lui si fu recunoscatoare cand li se alaturara Brianna si ceilalti.

- Tine-ti mainile in buzunare, Liam Sweeney, il preveni Maggie. Ca de nu. Iti pun catus.

Neavand incredere in propria-I amenintare, lua copilul in brate.

- Si, ce parere ai, Shannon?
- O gasesc minunata, si intru totul la fel de impresionanta ca Dublin-ul si New York-ul.
- E un camin, spuse ea cu simplitate, ducandu-l pe Liam spre intrare.

Shannon simti mirosul florilor, al trandafirilor, aroma insinuanta a petuniilor, mireasma peluzei tunse, deasa ca o catifea. Cand pasi inaintru, vazu ca era intr-adevar un camin, mobilat cu grija si avand primitoarea gratie a elegantei.

Pe peretele holului principal erau tablouri, portrete iscusite in creioncare sarbatoreau chipurile si starile de spirit ale oamenilor din Irlanda. In salonul din fata se aflau acuarelele visatoare potrivite cu canapeaua arcuita si tonurile calde ale incaperii. Se vedeau sculpturi, incomparabilele sticle ale lui Maggie, precum si bustul albastru al unei tinere femeisi mici elfi sireti sculptati in lemn lucios. Un

covor tesut manual, intr-un potop de nante albastre, onora podeaua, iar peste spatarul sofalei era drapat un sal gros.

Existau flori, proaspat culese in acea dimineata, in vase de sticla sclipitoare si ceramica arsa.

Simti un soc, vazandu-si tabloul pe perete. Naucita, se apropie privindu-si acuarela cu Brianna.

- Sunt atat de mandra ca o avem aici, spuse Brianna din spatele ei. Maggie mi-a spus ca Rogan a expus trei, dar nu mi-a spus ca facea parte si asta dintre ele.
- Trei?

In pieptul lui Shannon se raspandea ceva, facandu-I inima sa bata prea repede ca sa se simta linistita.

Maggie se apropie, luptandu-se cu Liam, care se zbatea.

- La inceput, avea de gand sa foloseasca numai unul, "Dansul", dar s-a hotarat sa le expuna sip e celelalte doua, pentru cateva zile doar. Vrea sa hartuiasca putin clientele. Sa le acorde o imagine, doua, din ceea ce urmeaza la prezentarea ta din toamna, sis a porneasca rumoarea. A primit deja o oferta pentru "Dans".
- O oferta?

Ceea ce se intindea inaintea lui Shannon se furisa spre gat.

- Cineva vrea sa-l cumpere?
- Cred c-a zis doua mii de lire sterline. Sau poate or fi fost trei.

Ridica din umeri, in timp ce Shannon se holba la ea.

- Bineinteles ca el vrea de doua ori pe-atat.
- De doua ori...

Se ineca, apoi, convinsa ca inghitise gluma, clatina din cap:

- Aproape mi-ai facut-o.
- E lacom. Rogan al nostrum, zambi Maggie. Mereu ii spun ca pretindeniste preturi scandaloase, iar el se distreazasa-mi dovedeasca incontinuu ca gresesc, primindu-ledaca pentru asta vrea sase mii de lire, o sa le primeasca, iti dau cuvantul meu.

Partea logica a creierului lui Shannon calcula valoarea in dolari americani si o plasa in banca. Artista din ea era atat emotionata cat si intristata.

- In regula, baiatu', ii spuse Maggie lui Liam, care se tot zvarcolea. I-a venit lui papa randul.

Si iesi cu el, lasand-o pe Shannon cu ochii la tablou.

- Cand am vandul manzul de-un an, incepu Murphy cu glas calm, mi s-a frant inima. Era al meu.

Zambi putin, cand Shannon se intoarse spre el.

- Am fost de fata la nastere si l-am urmarit pana la prima alaptare. L-am dresat si m-am ingrijorat cand s-a lovit la genunchi. Dar a trebuit sa-l vand, si o stim, in capul meu. Nu poti fi in afacerile cu cai fara sa faci afaceri. Si totusi, mi s-a frant inima.
- Eu n-am vandut niciodata nimic pictat de mine. Le-am dat in dar, dar nu e acelasi lucru.

Trase prelung aer in piept.

- N-am stiut ca poate fi o asemenea senzatie. Emotie, coplesire, si o incredibila tristete.
- Poate te-ajuta daca afli ca Gray i-a spus lui Rogan ca-l jupoaie, daca-I vinde "Brianna" ta altcuiva decat lui.
- Eu le-as fi facut-o cadou.

Murphy se apleca sa-I soptasca la ureche:

- Vorbeste mai incet, ca Rogan are auz fin.

Aceste cuvinte o facura sa rada, lasandu-l s-o ia de mana si s-o conduca in salonul urmator.

Trecu mai mult de-o ora pana putu fi convinsa sa urce de la parter la etajul intai. Erau prea multe de vazut, de admirat, de dorit. Primul lucru pe care-l zari in salonul de la etaj fu un prelung suvoi sinuos de sticla, ce sugera forma unui dragon. Putea distinge aripile intinse, luciul lor iridescent, curbura gatului, intoarcerea apriga a capului si balansul cozii.

- Trebuie sa-l am.

Cu un gest posesiv, isi trecu degetele de-a lungul trupului serpuitor. Era opera lui Maggie, desigur. Shannon n-avea nevoie sa vada "M.M."-ul gravat sub baza cozii ca s-o stie.

- Lasa-ma sa ti-l cumpar.

- Nu, raspunse ea categorical, intorcandu-se spre Murphy. Imi doresc o piesa a ei de peste un an si stiu exact cat cere Rogan pentru ele. Acum, mi-o pot permite. La limita. Vorbesc serios, Murphy.

- Ai luat cerceii.

Si inca ii maii purta, observa el cu placere.

- Stiu, si e dulce din partea ta ca mi-o oferi. Dar e un lucru important pentru mine, sa-mi cumpar singura o lucrare de-a surorii mele.

Expresia incapatanta ce se ivies in ochii lui disparu.

- A, deci asa sta treaba. Ma bucur.

- Si eu. Foarte mult.

Buzele I se arcuira, cand ale lui se apropiara de ele.

- Imi cer scuze, spuse Rogan din usa. Va intrerup.

- Ba nu, porni Shannon spre el, cu bratele intinse. Nici nu-ti pot spune ce simt vazandu-mi lucrarea aici. E ceva la care nu m-am gandit niciodata. Ceva ce mama a dorit intotdeauna. Iti multumesc.

Ii tinu mainile intr-ale ei, pe cand il saruta.

- Iti multumesc ca ai facut sa se implineasca un vis de-al ei.

- E mai mult decat o placere. Si sunt convins ca va continua sa fie asa, pentru amandoi, ani de zile.

Ii vazu ezitarea si o contracara:

- Brianna s-a dus la bucatarie. N-o poti impiedica sa intre, cand se-apropie de una. Vii sa bei un ceai.

- Tocmai am inceput etajul asta si, de fapt, as dori sa-mi acorzi un minut.

- Rogan, aici erai, intra Maggie, cu un zambet fudul. I l-am plasat pe Liam lui Gray. I-am spus ca e un exercitiu util pentru vremea cand Kayla se va ridica pe picioare si nu va mai inceta sa alerge cu ele.

Il agata pe Rogan de un brat.

- Brianna are ceaiul gata si, binecuvantata sa fie, a adus de-acasa o cutie de biscuiti cu zahar de-ai ei.

- Vin imediat, o batu el absent pe mana. Mergem in biroul meu, Shannon?

- Nu, nu e necesar. Vreau sa discutam despre dragon.

Nu fu nevoie sa gesticuleze spre sculptura.

- "Respiratia de foc" a lui Maggie, dadu Rogan din cap. Exceptional.

- Bineinteles ca e, replica Maggie. Am muncit pe branci la el. De trei ori l-am inceput pana a iesit ca lumea.

- Il vreau.

Shannon era o negociatoare excelenta, care se targuise cu cei mai buni din sectorul diamantelor, si prin micile galerii din Soho. In cazul de fata, insa, talentele ei n-aveau nici o sansa in fata dorintei pure.

- Mi-ar placea sa punem la punct achizitia sis a mi-l expediezi la New York.

Nimeni nu observa, decat Maggie, ca Murphy ramase brusc absolute nemiscat.

- Inteleg.

Pe ganduri, Rogan ramase cu ochii spre fata lui Shannon.

- E una dintre operele ei dele mai deosebite.

- Nu discut. Iti completez un cec.

Maggie isi desprinsse privirea de la Murphy, indreptandu-si umeri pentru lupta.

- Rogan, n-am sa-ti permit...

Shannon se distra s-o vada pe Maggie redusa la tacere, cand Rogan ridica o mana.

- Artistii tind sa manifeste un anume atasament emotional fata de operele lor, spuse el ponderat, cand nevasta-sa il fulgera cu privirea. Motiv pentru care au nevoie de un partener, cineva cu cap de afaceri.

- Caposule, bombani Maggie. Lipitoareo. Lua-le-ar dracu de contracte. Pana si-acum ma pune sa I le semnez, de parka nu i-as fi facut un copil si n-as avea inca unul in burta.

Rogan o invrednici doar cu o privire scurta.

- Gata? Intreba el, si continua, inainte ca Maggie sa-l injure. Ca partener al lui Maggie, voi vorbi in numele ei si-ti voi spune ca am dori sa-l primesti in dar.

Chiar in timp ce Shannon dadea sa protesteze, Maggie incepu sa se balbaie socata:

- Rogan Sweeney, in viata mea nu m-am asteptat s-aud asa ceva iesindu-ti pe gura.

Dupa un hohot de ras incantat, ii apuca fata in ambele maini, sarutandu-l prelung si apasat.

- Te iubesc.

In continuare radioasa, se intoarse spre Shannon.

- Sa nu-ndraznesti sa discuti, ordona ea. E un moment de mare mandrie si uimire din partea mea, pentru barbatul pe care l-am luat de sot. Asa ca bate palma pana nu-si revine in mintile alea avare dintotdeauna.

Incoltita de darnicia lor, Shannon facu cum I se spusese.

- Sunteti foarte generosi. Va multumesc. Cred ca beau acum ceaiul ala, si ma-mbuib, inainte de a termina vizita.

- Te conduc eu jos. Maggie, Murphy?

- Venim imediat.

Maggie ii lansa un scurt semnal tacut, apoi astepta pan ace pasii li se indepartara. Gasi mai potrivit sa nu spuna nimic pentru moment, cuprinzandu-l doar pe Murphy cu bratele.

- Nu si-a dat seam ace spunea, incepu Maggie, cu expedierea la New York.

Asta era partea cea mai rea, isi spuse el, inchizand ochii si absorbind durerea surda, doboratoare.

- Fiindca e ceva instinctive pentru ea. Sa plece.

- Vrei sa ramana. Trebuie sa lupti.

Pumnii I se stransera in spatetele ei. Cu acestia putea sa lupte, daca dusmanul era faurit din carne si sange. Acum, insa, acesta era intangibil, insesizabil ca spiritele. Un loc, o mentalitate, o viata pe care nici macar cu creierul nu putea s-o apuce.

- N-am terminat, spuse el calm, cu o aprindere subtila care ii dadu lui Maggie speranta. Si, pe toti sfantii, nici ea.

Nu intrebase daca avea sa vina cu el la ferma, pornind doar cu masina intr-acolo. Cand au coborat din camion, n-o duse in casa, ci imprejurul acesteia.

– Ai ceva de facut cu animalele?

Shannon ii privi picioarele. Nu purta cizme, ci pantofii pe care stia ca si-I pastra pentru biserica si oras.

– Mai tarziu.

Era distrat. O simtise in tot timpul drumului din Ennistymon. O ingrijora faptul ca inca mai rumega vorbele pe care si le spusera la Loop Head. Pe sub apele acelea linistite curgea un current indaratnic, la fel cum intotdeauna fermata sub suprafata un val invapaiat de pasiune. O cuprindea deja panica, la gandul ca putea insista sa vorbeasca din nou despre vise.

– Murphy, imi dau seama ca esti suparat. N-am putea sa lasam totul la o parte?

– Am lasat prea mult timp totul la o parte.

Isi vedea caii pascand. Avea un client pentru manzul murg, cel care chiar in acel moment statea atat de mandru. Si stia ca trebuia sa renunte la el.

Dar existau unele lucruri la care un barbat nu renunta niciodata.

Ii simti nervozitate din mana, tensiunea care o tinea complet rigida, in timp ce o tragea in cercul de piatra. Acolo, ii dadu drumul, privind-o fara s-o atinga.

– Trebuie sa se intample aici. Stii asta.

Desi simtea un tremor in jurul inimii, Shannon ramase cu ochii calmi.

– Nu stiu despre ce vorbesti.

Nu avea inel. Stia ce dorea pentru ea – luna cu stele in chip de cununa. Deocamdata, inasa, nu se avea decat pe sine insusi.

– Te iubesc, Shannon, cat de mult poate iubi un om. Ti-o spun aici, pe pamantul sfant, cand soarele isi trimite razele printre pietre.

Inima ei incepuse sa bubuie, de dragoste precum si de nervi. Distingea ceea ce I se citea in ochi si scutura din cap, stiind deja ca nimic n-avea sa-l opreasca.

– Iti cer sa ma iei de sot. Sa ma lasi sa-ti impartasesc viata mea, sa mi-o impartasesti pe a ta. Si ti-o cer aici, pe pamant sfant, cand soarele isi trimite razele printre pietre.

Emotia se inteti pana cand Shannon crezu ca avea sa se inece.

– Nu-mi cere asta, Murphy.

– Ti-am cerut-o. dar nu mi-ai raspuns.

– Nu pot. Nu pot face ceea ce-mi ceri.

In cohii lui se zari un fulger, furia si durerea aprinzandu-se ca doi sori gemeni intr-insul.

– Poti face tot ce doresti. Zi ca nu, si fii sincera.

– Bine, nu. Si am fost sincera, de la bun inceput.

– Nu mai mult fata de mine decat fata de tine insati, replica Murphy. Sangera dintr-o suta de rani si nu putea face nimic ca sa se opreasca.

– Ba da.

Numai cu furie ii putea infrunta furia, si durerea cu durere.

– Ti-am spus tot timpul ca nu e nici o curtare, nici un viitor, si niciodata n-am sustinut contrariul. M-am culcat cu tine, continua ea, cu vocea ridicandu-i-se, in panica, fiindca te doream, dar asta nu inseamna ca voi schimba totul pentru tine.

– Ai spus ca ma iubesti.

– Si te iubesc, arunca Shannon furioasa. Niciodata n-am iubit pe nimeni ca pe tine. Dar nu e de ajuns.

- Pentru mine, e mai mult decat de ajuns.
  - Ei bine, pentru mine nu. Nu sunt ca tine, Murphy. Nu sunt Brianna, nu sunt Maggie.
- Se rasuci, infruntandu-si pornirea de a da cu pumnii in pietre pana o podidea sangele.
- Tot ceea ce mi s-a luat, cand mama mea mi-a spus cine sunt, primesc inapoi. Imi iau inapoi. Am viata mea.

Cu ochii intunecosi si clocotitori, se intoarse inapoi spre el.

- Crezi ca nu stiu ce vrei? Ti-am vazut chipul azi dimineata, cand eu am intrat si eu iti faceam micul dejun. Asta vrei, Murphy, o femeie care sa-ti vada de casa, sa te primeasca in pat, sa-ti faca copii sis a se multumeasca an de an cu gradinile si vederea spre vale si focurile de turba.

Sfredelea pana-n miezul a ceea ce era el.

- Iar asemenea lucruri sunt mai prejos de-o femeie ca tine.
- Nu sunt pentru mine, riposte Shannon, refuzand sa se lase ranita de cuvintele amarnice. Am o cariera pe care mi-am tinut-o destul timp in suspensie. Am o tara, un oras, o casa la care sa ma intorc.
- Ai o casa aici.
- Am o familie aici, avu ea grija sa precizeze. Am aici niste oameni care in seamna mult pentru mine. Dar asta nu in seamna ca am si o casa.
- Si ce-o impiedica? Intreba el. Ce te impiedica? Crezi ce vreau sa-mi faci mancare sis a-mi speli camasile murdare? Pe-astea le fac singur fara probleme, de ani de zile, si le pot face si n continuare. Putin imi pasa daca nu pui man ape nimic. Pot angaja servitori, daca vorba pe asa. Nu-s un om sarac. Ai o cariera – cine-ti cere sa n-o ai? Poti picta de zori si pana-n seara si n-as fi decat mandru de tine.
- Nu ma intelegi.
- Nu, nu te inteleg. Nu inteleg cum ma poti iubi, si eu pe tine, si totusi lasi totul in urma, sip e mine. De ce compromisuri ai nevoie? Nu trebuie decat sa ceri.
- Ce compromisuri? Striga ea, caci forta nevoii lui o strangea la inima. Nu e vorba de nici un compromise, Murphy nu vorbim despre acomodari. Nu e vorba de-o mutare in casa noua, sau instalarea intr-un alt oras. Aici vorbim despre continente, lumi intregi. Si despre distanta dintre a mea si a ta. Nu-I vorba de o potrivire a programelor ca san e impartim muncile. E renuntarea la o cale, pentru ceva cu totul diferit. Nimic nu se schimba pentru tine, iar pentru mine se schimba totul. Imi ceri prea mult.
- Asa e sortit sa fie. Te orbesti singura daca nu vezi.
- Ma doare-n cot de vise si stafii si spirite nelinistite. Asta-s eu, in carne si oase, continua ea, disperata sa-I convinga pe amandoi. Sunt acum si aici. Iti void a tot ce pot si nu vreau sa te fac sa suferi. Dar cand ceri mai mult, e tot ce-mi ramane de facut.
- E tot ce-ti ramane de vazut.

Se retrase. Acum avea ochii reci, dar cu o unda din tumultul de sub albastrul inghetat.

- Imi spui ca pleci, stiind ce-am gasit impreuna, stiind ce simti pentru mine, ca pleci la New York ca sa traiesti fericita, fara nimic.
- Voi trai cum trebuie sa traiesc, cum stiu sa traiesc.
- Iti tii inima departe de mine si esti cruda.
- Sunt cruda? Crezi ca nu ma doare sa stau aici sis a mi se ceara sa aleg intre mana dreapta si mana stanga.?

Inghetata pe neasteptate, pana-n maduva oaselor, se cuprinse cu bratele.

- O, usor ti-e tie, Murphy, fir-ai al dracului. Tu nu risti nimic, si n-ai nimic de pierdut. Lua-te-ar dracu, repeta ea, cu ochii stralucitori si amarnici, neparand tocmai ai ei. N-ai sa-ti gasesti pacea mai mult decat mine.

Cu cuvintele arzandu-I pe limba, se rasuci si o lua la fuga. Vuietul din urechi se datora enervarii, era sigura de asta. Ameteala ii deregla vederea, iar durerea din inima le combina violent pe amandoua.

Avea, inasa, senzatia ca cineva alerga impreuna cu ea, inaintul ei, cu o nefericire la fel de disperata ca a ei, la fel de amarnica de deznadajduita.

Alerga peste campii, neoprindu-se cand ajunsese la gradina Briannei si cainele ce motaia sari s-o intampine. Inca mai fugea, cand trecu poticnita prin bucatariesi Brianna, surprinsa, o striga pe nume.

Goni pana se inchise singura in camera ei, si nu-I mai ramase incotro sa fuga.

* * *

Brianna astepta o ora, inainte de a ciocani incet la usa. Se astepta s-o gaseasca pe Shannon plangand, sau dormind ca sa se linisteasca. Singurul moment cand Brianna ii zarise fata, trecand ca fulgerul prin bucatarie, exprimase nefericire si furie.

Cand, inasa, deschise usa, n-o gasi pe Shannon plangand. O gasi pictand.

- Se duce lumina.

Shannon nu se osteni sa ridice ochii. Manuia pensula cu miscari patimase, frenetice.

- Imi vor trebui niste lampi. Am nevoie de lumina.
- Desigur. Iti aduc eu cateva.

Facu un pas inainte. Nu vazu o fata triasta, ci un ape jumatate salbatica.

- Shannon...
- Nu pot vorbi acum. Trebuie sa fac asta sis a mi-o scot din suflet odata pentru totdeauna. Imi trebuie mai multa lumina, Brie.
- In regula. Ma ocup eu.
- Si inchise incet usa dupa ea.

* * *

Picta toata noaptea.niciodata n-o mai facuse. Niciodata nu avusese atata nevoie sau pasiune. De data asta, inasa, avea nevoie. Se luminase bine de ziua cand inceta, cu mainile crispate, cu ochii usturatori si mintea stearsa. Nu se atinse de tava pe care i-o aduse Brianna la un moment dat in timpul noptii, iar mancarea n-o interesa nici acum.

Fara a privi spre panza terminate, isi arunca pensulele intr-un borcan cu terebentina, se intoarse si se tranti pe pat complet imbracata.

Cand se trezi, teapana, buimaca, era aproape seara. De asta data nu avusese vise, sau nu si le amintea, dormind prea adanc, epuizata, pentru a ramane indepartata de tarm si cu capul greu.

Instinctive, isi scoase hainele, facu un dus, se imbraca la loc, fara a arunca o singura privire spre picture pe care fusese indemnata s-o inceapa si s-o termine intr-o singura noapte de disperare. In schimb, lua tava neatinsa si o duse la parter.

O vazu pe Brianna in hol, luandu-si ramas bun de la clienti. Shannon trecu pe alaturi fara o vorba, intrand in bucatarie pentru a lasa tava si a-si turnacafeaua care-I fusese facuta cu ceasuri in urma.

- Fac alta, proaspata, se oferi Brianna, in clipa cand intra.
- Nu, e buna asta.

Aproape cu un suras, Shannon duse ceasca la buze.

- Zau asa. Iarta-ma, am lasat mancarea sa se strice.
- Nu conteaza. Iti pregatesc ceva, Shannon. N-ai mancat nimic de ieri, si esti palida.
- Cred ca mi-ar prinde bine ceva.

Intrucat nu avea energii a face altceva, se duse la masa si se aseza.

- Te-ai certat cu Murphy?
- Da si nu. Nu vreau sa vorbesc acum despre asta.

Brianna aprinse focul sub tocana, inainte de a merge la frigider.

- Atunci, nu insist. Ti-ai terminat tabloul.
- Da.

Shannon inchise ochii. Insa mai avea si altceva de terminat.

- Brie, as vrea sa vad scrisorile. Trebuie sa le vad.
- Dupa ce mananci, raspunse Brianna, taind painea pentru un sandwich. O chem. Si pe Maggie, daca nu te superi. Ar trebui s-o facem impreuna.
- Da, impinse Shannon ceasca la o parte. Ar trebui s-o facem impreuna.

Capitolul 23

Ii era dificil sa se uite la cele trei scrisori inguste, legate la un loc cu o panglica rosie decolorata. Si era sentimental, reflecta Shannon, omul care lega scrisorile unei femei, atat de putine scrisori, cu o panglica din care timpul avea sa stinga culoarea.

Nu ceru de baut, dar fu recunoscatoare cand Brianna ii puise o cupa cu brandy langa cot. Intrasera in salonul de familie, toate trei, iar Gray dusese copilul acasa la Maggie.

Asa ca era liniste.

La lumina lampii, caci soarele cobora la asfintit, Shannon isi facu curaj si deschise primul plic.

Scrisul mamei sale nu se schimbuse. Observa imediat. Intotdeauna fusese ingrijit, feminine si oarecum economic.

Iubitul meu Tommy.

Tommy, isi spuse Shannon, privind acel singur rand. Il numea Tommy cand ii scria. Si tot Tommy, cand ii vorbise fiicei sale despre el, prima si ultima oara.

Dar Shannon il numea in sinea ei Tom. Tom Concannon, care-I lasase mostenire ochii verzi si parul castaniu. Tom Concannon, care nu fusese un bun fermier, dar un tata bun. Un om care-si incalcuse juramintele fata de sotia lui pentru a iubi o alta femeie – si o lasase sa plece. Care dories sa fie poet, sis a face avere, dar muri fara a reusi nici una, nici alta.

Citi mai departe, si nu putu sa nu auda vocea mamei sale, cu dragostea si blandetea din ea. Fara regrete. Shannon nu putea gasi nici urma de regrete in cuvintele care vorbeau despre iubire, datorie si complexitatea variantelor. Dor, da, si amintiri, dar fara ton de scuza.

Pe veci, se incheia. Pe veci, Amanda.

Cu mare grija, Shannon impaturi la loc prima scrisoare.

- Mi-a spus ca-I raspunsese. N-am gasit nici o scrisoare printre lucrurile ei.
- Nu le-ar fi pastrat, murmura Brianna. Din respect pentru sotul ei. Lui ii accord toata iubirea si credinta.
- Da.

Shannon ar fi vrut s-o creada. Cand un om daruise tot ce-avea, timp de peste douazeci si cinci de ani, nu merita mai putin.

Deschise a doua scrisoare. Incepea in acelasi fel, se sfarsea la fel ca prima. Intre inceput si sfarsit, insa, se simteau aluzii la ceva mai mult decat o dragoste scurta si interzisa.

- Stia ca era insarcinata, izbuti Shannon. Cand i-a scris asta, stia. Era sperziata, disperata chiar. Nu putea fi altfel. Dar scrie atat de calm, fara sa-I dea de veste, sa-l lase sa ghiceasca macar.

Maggie lua scrisoarea, dupa ce Shannon o impaturi din nou.

- Poate avea nevoie de timp sa se gandeasca la ce urma sa faca, la ce putea face. Familia ei – din ce-a aflat omul lui Rogan – n-avea sa-I fie alaturi.
- Nu. Cand le-a spus, au insistat sa plece, apoi sa ma dea cuiva sis a avite scandalul. N-a vrut.
- Te dorea, spuse Brianna.
- Da, ma dorea.

Shannon desfacu ultima scrisoare. I se franse inima citind-o. cum putuse exista bucurie? Se intreba. oricat de multa frica si neliniste descifra printre randuri, se simtea o bucurie inconfundabila. Mai mult, o respingere a rusinii – a ceea ce se asteptadin partea unei femei nemaritate, insarcinata cu copilul unui barbat casatorit.

Era evident ca, in momentul scrierii acelor randuri, se hotarase deja. Familia o amenintase cu dezmostenirea, dar nu conta. Riscase acest lucru, si tot ceea ce cunoscuse, pentru o sansa si pentru copilul pe care-l purta in pantec.

- I-a spus ca nu era singura, tremura vocea lui Shannon. L-a mintit. Era singura. Trebuia sa plece in nord sis a gaseasca de lucru, fiindca familia o alungase, lasand-o fara bani. Nu mai avea nimic.
- Te avea pe tine, o corecta Brianna. Asta dorea. Asta a ales.
- Dar nu i-a cerut niciodata sa vina la ea, sau s-o primeasca inapoi la el. Nu i-a dat nici o sansa, spunandu-I doar ca era insarcinata, ca il iubea si ca pleca.
- I-a dat o sansa, ii puse Maggie o mana pe umar. Sansa de a fi tatal copiilor pe care-I avea deja, si de a sti ca urma sa mai aiba unul, care avea sa fie iubit si ingrijit. Poate ca i-a luat hotararea din maini, o hotarare ca l-ar fi sfasiat in doua, oricum ar fi luat-o. cred ca pentru el a facut-o, poate chiar si pentru sine insasi.
- N-a incetata nici un moment sa-l iubeasca.

Cu tandrete, Brianna lega din nou panglica in jurul scrisorilor.

- Nici n-a schimbat ceea ce pierduse sau gasise. Dar nu crezi, Shannon, ca am facut pentru ei tot ce se putea? Existand. Alcatuind o familie din familiile lor. Facand ca fiecele lor sa devina surori.
- Mi-ar placea sac red ca stie ca nu mai sunt suparata. Si ca incep s-o inteleg.

Shannon isi dadu seama ca isi gasea pacea in acest lucru. In intelegere.

- Daca ar fi trait cand am venit eu aici, as fi incercat sa tin la el.
- Fii sigura de asta, ii stranse Maggie umarul.
- Sunt, isi dadu seama Shannon. In clipa asta, e singurul lucru de care sunt sigura.

Un nou val de oboseala o lovi cand se ridica in picioare. Brianna se ridica odata cu ea, intinzandu-I scrisorile.

- Astea sunt ale tale. Ar fi dorit sa le iei tu.
- Iti multumesc.

Simtea atat de subtire hartia in mana, atat de fragile. Si atat de pretioasa.

- Le voi pastra, dar sunt ale noastre. Trebuie sa ma gandesc.
- Ia-ti brandy-ul, lua Brianna paharul, intinzandu-i-l. si fa o baie fierbinte. Are sa-ti usureze mintea, trupul si sufletul.

Era un sfat bun, si intentiona sa-l urmeze. Cand, insa, intra in camera ei, Shannon puse cupa deoparte. Acum picture o atragea, asa ca aprinse lampile inainte de a se apropia de ea.

Studia barbatul pe cal alb, femeia. Licarul de alama si spada. Involburarea mantiei, fluturarea parului castaniu ravasit de vant.

Dar era mai mult de-atat, mult mai mult. Destul ca s-o faca sa se aseze cu grija pe marginea patului, cu privirea ramanand tintuitaasupra panzei. Stia ca din ea iesise, cu fiecare trasatura de penel. Si totusi, I se parea imposibil sa fi putut lucra asa ceva.

Transformase o viziune in realitate. Tot timpul ii fusese scris s-o faca.

Cu o respiratie tremuratoare, inchise ochii pana fu sigura, pana putu vedea in ea insasi la fel de clar cum ii vazuse pe oamenii adusi de ea la viata cu pensula si culorile.

Era atat de simplu, intelese Shannon. Deloc complicat. Logica era aceea care complica lucrurile. Acum, chiar cu tot cu logica, era simplu.

Avea de dat niste telefoane, isi spuse, si ridica receptorul pentru a termina ceea ce incepuse cand pusese prima oara piciorul in Irlanda.

* * *

Astepta pana dimineata ca sa se duca la Murphy.razboinicul o parasise dimineata pe femeia cea inteleapta, asa ca era just sa se inchida cercul in acelasi moment al zilei.

Nu-I trecu nici un moment prin minte ca n-avea sa-l gaseasca acolo unde-l cauta. Murphy statea in cercul de piatra, cu brosa in mana si ceata scantein deasupra ierbii ca respiratia fantomelor.

Capul I se inalta cand o auzi. Shannon vazu surpriza, dorul, inainte ca Murphy sat raga obloanelor – un talent pe care ea nu i-l cunoscuse.

– M-am gandit ca s-ar putea sa vii aici.

Glasul nu-I era rece; pentru asa ceva n-avea putere.

– Voiam sa-ti las asta. Dar, de vreme ce tot ai venit acum, ti-o voi da, apoi am sa te-ntreb daca vrei sa asculti ceea ce-am de spus.

Shannon lua brosa, fara sa mai fie uimita sau nelinistita cand aceasta paru sa-I vibreze in palma.

– Ti-am adus ceva.

Ii intinse panza, invelita in hartie groasa, dar Murphy nu schita nici o miscare de a o lua.

– M-ai intrebat daca as picta ceva pentru tine. Ceva care sa-ti aminteasca de mine, si am facut-o.

– Ca dar de despartire?

Lua tabloul, dar se indeparta cu doi pasi ca sa-l rezeme, nedespachetat, de o piatra.

– N-o sa mearga, Shannon.

– Ai putea sa te uiti la el.

– Voi avea timp pentru asta, dup ace spun ceea ce-am pe suflet.

– Esti furios, Murphy. As vrea sa...

– Pe toti dracii ca sunt furios. Pe amandoi. Nebuni nenorociti. Taci, ordona el, si lasa-ma s-o spun in felul meu. Ai avut dreptate in unele privinte, iar eu m-am inselat in cateva. Dar n-am gresit cand am spus ca ne iubim, si suntem sortiti unul pentru altul. Am meditate la asta aproape tot timpul, in ultimele doua nopti, si inteleg ca ti-am cerut mai mult decat aveam dreptul. Si mai e un lucru la care nu m-am gandit, fata de care am inchis ochii, fiindca mi-era mai usor decat sa-l privesc drept in fata.

– M-am gandit si eu, intinse Shannon mainile, dar Murphy se retrase brusc.

– Astepti un minut pana termin? Plec cu tine.

– Ce?

- Plec cu tine la New York. Daca ai nevoie de mai mult timp ca sa-ti fac curte – sau cum mama dracu' preferi sa-I zici – ti-l accord. Dar in cele din urma ai sa te mariti cu mine, si vezi sa nu gresesti. Aici n-am sa accept nici un compromis.
- Compromise?

Naucita, Shannon isi trecu o mana prin par.

- Asta-I un compromise?
- Nu poti ramane aici, asa ca plec eu.
- Dar ferma...
- S-o ia dracu de ferma-n pizda ma-sii. Crezi ca inseamna mai mult pentru mine decat insemni tu? Am maini indemanatice. Voi putea lucra oriunde.
- Nu de lucru e vorba.
- Pentru mine e foarte important sa nu traiesc fara sotia mea.

Ii azvarli cuvintele, provocand-o sa-l contrazica.

- Ma poti numi erotoman sau neghiob sau cum poftesti, dar asta nu schimba situatia. Nu-mi pasa daca ai un munte de bani sau nici o para chioara, sau daca alegi sa-I cheltuiestipe-o casa mare si masini de lux, sa-I toci sau sa-I lepezi dintr-o aruncatura de zar. Ceea ce-I important pentru mine nu e sa te sustin pe tine, ci sa ma sprijin singur.

Shannon inchise gura cateva momente, incercand sa se calmeze.

- Mi-e greu sa te fac prost pentru o declaratie perfect rationala, dart e pot face prost pentru a te fi gandit sa renunti la ferma.
- O vand. Nu-s idiot. Pe nimeni din familia mea nu-I intereseaza agricultura, asa ca voi vorbi cu domnul McNee si Feeney si alti cativa. E pamant bun.

Privirea ii trecu pe langa ea si, un moment, lasa sa se citeasca durerea, in timp ce cutreiera colinele.

- E pamant bun, repeta. Si il vor pretui.
- A, e perfect, ridica Shannon vocea cu patima reinnoita. Arunca-ti pe fereastra mostenirea, caminul. De ce nu te-oferi sa-ti smulgi inima din piept, daca tot ai inceput?
- Nu pot trai fara tine, raspuse el simplu. Si n-am s-o fac. Aici e doar pamant si pietre.
- Niciodata sa nu te mai aud spunand asa ceva, se infierbant ea, cu aprindere. E totul pentru tine. O, stii tu cum sa ma faci sa ma simt marunta si egoista. N-am s-o-nghit.

Se intoarse, strangand pumnii in timp ce mergea de la o piatra la alta. Apoi se rezemagreu de una, cand o izbi, o izbi cu putereaceea ce se intampla. Din capul locului, totul se apropiase, in spirala, de acest moment.

- Se indrepta si se intoarse, pentru a-I vedea fata. Curios, isi spuse, ca dintr-o data era atat de calma, atat de sigura.
- Esti gata sa renunti, pentru mine, la lucrul ce te face sa fii ceea ce esti.

Scutura din cap, inainte ca Murphy sa-I poata raspunde.

- E ciudat, foarte ciudat. Mi-am cercetat sufletul azi-noapte, si-n noaptea dinainte. O parte din el mi-am sfasiat-o sa pictez tabloul asta. Si cand in sfarsit m-am uitat bine sip e-ndelete, am stiut ca nu mai plec nicaieri.

Vazu lunimita aprinzandu-i-se in ochi, inainte de a si-o stapani din nou, cu grija.

- Vrei sa zici ca esti gata sa ramai, sa te multumesti sa traiesti fara sa ai ceea ce vrei? Si ca te mangaie gandul ca esti aici, dar nefericita?
- Renunt la multe. Fac un adevarat sacrificiu.

Cu un usor raset, isi trecu degetele prin par.

- In sfarsit mi-am lamurit-o sip e asta. Parasesc New York-ul. Acolo nu se simte mirosul ierbii, nici nu se vad caii pascand. Nu poti privi lumina sagetand peste campii, intr-un mod

care-ti pune un nod in gat. Dau sunetul traficului in schimbul pasarilor cantatoare si al ciocarliilor. Imi va fi foarte greu sa traiesc cu toate astea.

Isi infunda mainile in buzunare, intr-un mod in care-l avertiza sa n-o atinga.

- Prietenii mei – cunostinte mai mult – se vor gandi din cand in cand la mine, amuzati, si vor clatina din capete. Poate unii chiar vor veni in vizita, sa vada exact pentru ce-am renuntat la pista aia rapida. O dau in schimbul familiei, al oamenilor de care ma simt mai apropiata decat aproape oricine din viata mea. E un targ dezavantajos, ba bine ca nu.

Se opri, privind printre pietre, in timp ce soarele tot mai cald risipea ceturile.

- Apoi, mai e si cariera mea, acea atot-importanta scar ape care trebuie s-o urc. Inca cinci ani, si garantez ca as fi avut acea cheie metaforica de la toaleta directorului. Fara discutie, Shannon Bodine are elanul, are talentul, are ambitia, si nici nu clipeste din chi la gandul saptamanilor de saizeci de ore. Am investit in o droaie de asemenea saptamani, Murphy, si mi-a trecut prin minte ca nici una din ele nu mi-a daruit vreodata bucuria sau simpla satisfactie pe care-am simtit-o prima oara cand am luat in mana o pensula, aici, in Irlanda. Cred, asadar, ca-mi va fi foarte greu sad au jacheta Armani in schimbul unui halat.

Se rasuci.

- Cu asta, dupa calculele mele, mai ramane un singur lucru. Ma intorc la New York, ma imping in urmatoarea treapta a scarii aleia si raman singura, in timp ca barbatul care ma iubeste e la trei mii de mile departare.

Ridica mainile:

- Nu pare sa fie nici o concurenta. Nu renunt la nimic, fiindca acolo nu este nimic. Asta-I revelatia pe care-am avut-o azi-noapte. Acolo nu e nici un lucru pe care sa-l doresc, sa-mi trebuiasca sau sa-l iubesc. Toate sunt aici, chiar aici, langa tine. Dar tu a trebuit sa te repezi, nu? Se smulse ea din loc, cand Murphy vru sa faca un pa inainte. Acum nu-ti voi mai putea arunca niciodata in fata, cand ne certam, ceea ce-am facut pentru tine. Fiindca nu fac nimic, si-o stiu. Iar tu, ai fi facut totul.

Nu era sigur ca putea vorbi, iar cand o facu, spuse doar o propozitie nesigura:

- Ramai cu mine.

Shannon ocoli pana in locul unde Murphy rezemase tabloul. Cu miscari nerabdatoare, smulse hartia de ambalaj.

- Uita-te-aici si spune-mi ce vezi.

Un barbat si o femeie pe un cal alb, cu chipurile la fel de familiare pentru el ca al lui propriu, intr-un tinut scaldat de lumina. Cercul de piatra in fundal, cu doua dintre pietrele perpendiculare care cazusera inca la locul lor. Brosa de cupru prinsa de o mantie fluturanda.

Dar ceea ce vazu mai presus de orice fu faptul ca, in timp ce barbatul tineea cu o mana calul sa nu se repeada la gallop, cu cealalta o imbratisa pe femeie. Si ea pe el.

- Sunt impreuna.
- N-am vrut sa-I pictez astfel. El ar fi trebuit sa plece, asa cum a facut, parasind-o, cand ea il implora sa ramana. Cand lepadase ultimul dram de mandrie si plangea.

Shannon inspira incet si-I spuse pana la capat ceea ce vazuse in minte, in inima, cand pictase.

- A parasit-o pentru ca era soldat, iar viata consta din batalii. Imi imaginez ca razboaiele cer si ele atentie, la fel cum cere pamantul. Voia s-o ia de sotie, dar nu putea sa ramana, iar ea avea nevoie de el alaturi mai mult decat de casnicie, desi stia ca-I purta copilul in pantec.

Privirea lui Murphy se repezi in sus, atintindu-se spre fata ei.

- Copilul lui.
- Nu i-a spus niciodata. Poate ar fi schimbat lucrurile, dar nu i-a spus. Voia ca el sa ramana pentru ea, sa puna spada deoparte fiindca pe ea o iubea mai mult decat ceea ce era el. Cand

el n-a vrut, s-au certat, in locul asta. Exact aici. Si si-au aruncat unul altuia vorbe care sa-I raneasca, pentru ca amandoi erau deja raniti. El i-a dat inapoi brosa, cu furie, nu ca amintire, cum spune legenda, si a plecat Calare. Crezand ca mereu avea sa-l astepte. Ea l-a blestemat la despartire si i-a strigat sa nu-si gaseasca niciodata linistea, nu mai mult decat ea, sa n-o cunoasca niciodta pana n-o iubea destul ca sa renunte la orice altceva.

Shannon ii apasa brosa in palma, tinandu-si mana deasupra.

- A vazut, in foc, momentul cand el a cazut in lupta, cand a sangerat si a murit. Si i-a nascut copilul in singuratate. Il asteptase, la nesfarsit, s-o iubeasca destul.
- Mult timp m-am intrebat, am incercat sa inteleg si n-am reusit niciodata.
- Cunoasterea raspunsurilor strica vraja.

Shannon puse panza deoparte, ca sa nu mai stea intre ei.

- Acum sunt impreuna. Vreau sa raman, Murphy. Nu ea a hotarat, nici mama mea. Eu. Vreau sa-mi fauresc viata aici cu tine. Jur ca te iubesc destul.

El o lua de mana, ducandu-i-o la buze, fierbinte.

- Ma lasi sa-ti fac curte, Shannon?
- Nu, rase ea zguduit. Dar te lass a ma iei de sotie, Murphy
- Ma multumesc si cu atata.

O stranse la piept, ingropandu-si fata in parul ei.

- Tu esti aceea, Shannon. Tu esti femeia vietii mele.
- Stiu.

Inchizand ochii, isi rezema capul pe inima lui. batea in piept, puternica si statornica, la fel ca el.

Iubirea, isi spuse Shannon, inchidea toate cercurile.

- Sa mergem acasa, Murphy, murmura ea. Am sa-ti fac micul dejun.

SFARSIT